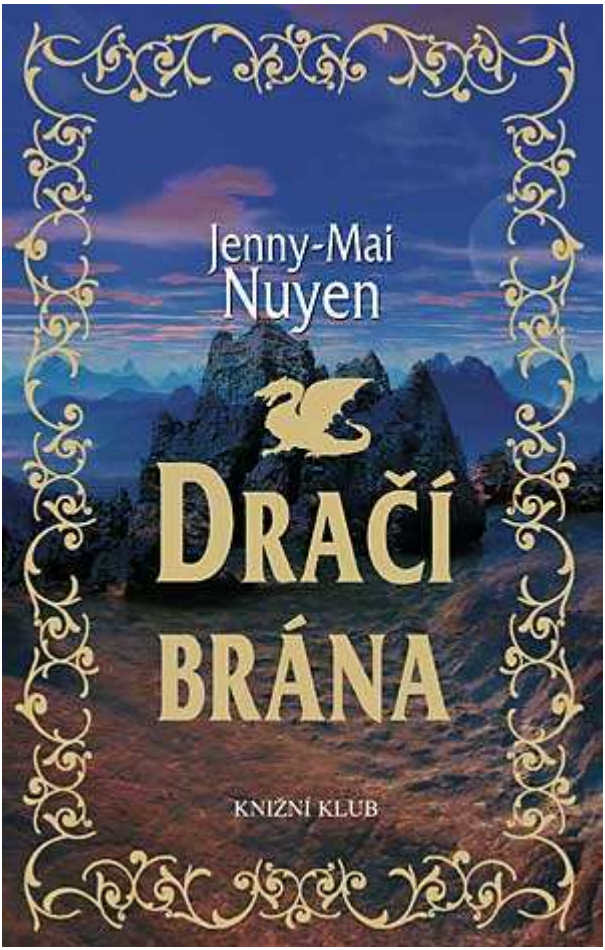

Jenny-Mai
Nuyen

DRAČÍ BRÁNA

KNIŽNÍ KLUB

Přeložila Alena Bezděková

Original title: Das Drachentor by Jenny-Mai Nuyen © 2007 by ebt/cbj Verlag, a division of Verlagsgruppe Random House GmbH, München, Germany Lie: Agentur Dr. Ivana Beil, Scholstr. 1, D-69469 Weinheim Translation © Alena Bezděková, 2009

ISBN 978-80-242-2440-4

Haradon
Vesnice dračích lovců
Logond
Elfové
Mlžný sv
Methusa
Salkand
Apdis
Myrdhan
Awrahell
Theh
Kytena
Haradonské provincie
Isdad
J.M.N

Prolog

Lilo. Týden za týdnem se dešťové kapky snášely z oblohy, bušily do trávy, až rozmáčely půdu. Ze skal stékaly potůčky vody a vytvářely bahnité kaluže. Bojovníci se nořili po kotníky do bahna.

Teprve dnes déšť ustal. Obloha byla ještě zatažená, na horizontu se tyčily obrovité oblačné hrady a z půdy stoupala pára. Krajinou se prohánět vítr a kvílel v řadách bojovníků. Byly jich stovky – tisíce bojovníků ve stovkách řad.

Všichni stáli mlčky. Pestré korouhve vlály ve větru. Mezi frontami se vlnila mlha.

Pak se z každého zástupu bojovníků oddělil vůz tažený mohutným drakem. Kola projížděla bahnem, pod nímž zmizely ozdobné ornamenty, oslavující bitvy a slavné sluneční krále. Uprostřed bitevního pole se vozy k sobě přiblížily a vozatajové přitáhli drakům uzdu tak, aby je udrželi od sebe na délku vrhu oštěpem. Zvířata zapražená do vozů neklidně tančila na místě. Z nozder se jim valila pára. Kožnatá křídla měla pevně přivázaná k štíhlým tělům, aby je nenapadlo uletět. Pod koženými popruhy se škubaly a pohybovaly jen špičky složených křídel.

Jeden z vozatajů si sundal helmici. V mlze byla jeho tvář takřka nerozeznatelná, jen vlasy spadající až na ramena svítily v oparu jako svatozář. I druhý vozataj sňal z hlavy helmici. Jeho tmavé vlasy poletovaly v neuspořádaných pramenech ve větru, takže vynikly hranaté rysy obličeje, snědá pleť a hluboká jizva na pravé tváři.

„Táhni i se svými bojovníky z naší země!“ vykřikl. Jeho výkřik se ztratil v tajemné mlze. Drak zapražený do jeho vozu frkal a tloukl ocasem. Myrdhanský král přitáhl uzdu a s přimhouřenýma očima čekal na odpověď.

„To vy jste nás vyzvali k boji!“ vykřikl blondýn. Byl to hlas muže v rozkvětu let, výhružný a rozhodný. „Vaše troufalost se vám nevyplatí. Skoncujeme to, tady a teď!“ Za jeho zády se vznesl k obloze jásot. „Haradonci proti Myrdhancům, jednou provždy! Mí bojovníci proti tvým, naše statečnost proti vaší. Haradonské meče proti vašim kamenům!“

„Proti vašim mečům postavíme náš hněv. Míří na vás nejen naše kameny, ale i síla celého Myrdhanu!“

Vzduch se rozechvěl jásavým pokřikem. Oba králové se obrátili a odjeli zpět ke svým armádám, kde zmizeli za hradbou železa a lidských těl.

Pak výkřiky přehlušil jasný zvuk bitevních rohů. Krátce zaduněl do uší bojovníků a ztichl stejně nečekaně, jako se ozval. Znovu zavládlo ticho. Muži nehybně stáli a plni očekávání zírali k obloze, jen korouhve se třepotaly ve větru.

Konečně se nad oběma vojsky objevily stíny. Nejdříve rozeznali křídla, krájející mlhu jako černé čepele –, pak spatřili draky. Těžce zápasili, aby se udrželi ve vzduchu, a neustále klesali nahoru a dolů, jako by přejížděli neviditelné vlny. Na jejich hřbetech totiž seděli lidé.

Sotva doletěli na dostřel k nepřátelskému vojsku, nad draky se objevily jiskry. O chvíli později se na davy bojovníků začal snášet déšť hořících šípů. Zdálo se, že draci plivají oheň.

Zazněly povely, štíty se jediným plavným pohybem ocitly nad hlavami válečníků. Ticho rozervaly hrůzyplné výkřiky z míst, kde šípy pronikly ochrannou střechou štítů. Nad bitevním polem už kroužili vzduchem draci z obou království. Zatím se odehrával pouze souboj větrných gard – až poté vítězící armáda zaútočí na nepřátele.

Salvy šípů svištěly mlhou a zavrtávaly se do těl zvířat i lidí. Vzduch se chvěl těžkými údery dračích křídel a sténáním zvířat. Šípy zasahovaly i větrné jezdce a srážely je z draků. Předtím draci zakryli oblohu nad bojištěm tak, že se zatáhlo. Nyní se obloha s každým zvířetem, které dopadlo na zem, poněkud rozjasnila.

Pak se z obou pozemních vojsk ozval bojový pokřik. Bojovníci začali rytmicky bušit oštěpy do štítů, rychleji a rychleji, prudčeji a prudčeji, až se země rozechvěla, a za ohlušujícího bubnování se vyřítili proti sobě. V prvních řadách ujížděli bojovníci na dracích se svázanými křídly. Výkřiky a krátkými bičíky povzbuzovali zvířata k tempu, kterému běžící muž nemohl ani zdaleka stačit. Na vojska pršely ohnivé šípy a z bílé oblohy se jako stíny řítili smrtelně ranění draci.

Potom se obě vojska srazila, přelila se přes sebe a pokřik Myrdhanců a Haradonců, kov a krev, se spojily jako burácející příliv.

Toho dne si za soumraku odnesli palmu vítězství Haradonci.

Válka

Odjezd

Svítalo. Těžká mračna visela nad vrchovinou, protože v tomto ročním období vždycky hodně pršelo. Severní větry už s sebou přinášely vůni sněhu a připomínaly Alasarovi, že brzy nastane zima. Zachvěl se chladem a přitáhl si kožešinovou vestu těsněji k hrudi. Na podzim obvykle putovali od vesnice k vesnici obchodníci prodávající palivové dřevo, vytěžené v lesích dál na sever. Do vesnic přijížděly kolony vozů vysoko naložených poleny. Vesnické děti jim vybíhaly vstříc a tancovaly kolem vonícího dřeva, zpívaly kupcům písničky a žadonily o kousky dřevěných špalíčků, z nichž si chtěly vyřezat panenky a draky, a pozorovaly skutečné draky táhnoucí těžké vozy. Alasar si pamatoval, že tak to doposud bylo každou zimu, na kterou si vzpomínal.

Pohlédl k obzoru. Tma zvolna ustupovala kalnému dennímu světlu. Byla mu zima, ale přesto zůstal stát na své pozorovatelně a díval se do dálky. Minulých dvanáct dnů strávil každičké ráno tady, vysoko ve skalách, a čekal na rozednění.

Alasar zhluboka nasál nosem vzduch a zavětřil jako stepní vlci, kteří se v noci potulovali kolem vesnice. Zdálo se mu, že vítr přináší pach ohně a spáleného masa.

Zdráhavě, takřka s nechutí pronikly první sluneční paprsky vrstvou mraků. Už nastal den, přiznal si Alasar napůl zklamaně a napůl s úlevou, a jeho bdění bylo zase zbytečné. Nečekal, jako v minulých letech, na obchodníky s dřevem. Ne. Byla válka. Čekal na své rodiče a na rodiče jiných dětí, které ještě spaly ve vesnici. Kromě něj a starců, kteří už nemohli bojovat, všichni před dvanácti dny zmizeli za severním obzorem. Ženy, muži, ba i třináctiletí chlapci a dívky: každý, kdo udržel oštěp a dokázal vrhat kameny, hájil Myrdhan. Muži bojovali vpředu, v řadách válečníků, ženy číhaly s luky a šípy o několik kopců dál, zatímco mládež se ukryla za nimi, aby přivítala kameny každého útočníka, který by pronikl až k nim.

Alasar chtěl také bojovat. Třeba jen s těmi třináctiletými, i když si byl jist, že by mohl stejně dobře pomáhat v bitvě mužům. Jenže mu bylo teprve jedenáct let. Byl to hubený, snědý chlapec s ostře řezanými rysy charakteristickými pro myrdhanské kmeny.

Zhluboka si povzdechl a odvrátil hlavu. Jeho rodiče jsou zjevně stále na bitevním poli, stejně jako oba bratři, Ganem a Vasir. Ale o ty si starosti nedělal, protože je neměl rád. Ani trochu. Neustále se mu posmívali a nebrali ho vážně, i když byl mnohem chytřejší než oni.

Obrátil se, aby sešel kolem skal zpět do vesnice. Když udělal první krok měl nejasný pocit, že by se měl znovu ohlédnout – a po zádech mu přeběhl podivný pocit hrůzy, jaký ještě nezažil… Otočil hlavu. Kolem uší mu zaskučel vítr a rozcuchané vlasy se mu roztančily před očima. Chvíli trvalo, než je Alasar postřehl.

Zděsil se, nohy mu podklouzly, ale ihned zase vyskočil. Neplete se? Snad, snad ho oči klamou… Ale nebyl to klam.

V dáli se objevila spousta pohybujících se černých bodů. Alasar bloudil pohledem po stále houstnoucím davu, ale rudé myrdhanské korouhve neobjevil. Nebyli to jeho rodiče, nebyla to jeho matka a otec a bratři a sestry ze sousedních vesnic. Byli to Haradonci.

Táhlo sem haradonské vojsko. Myrdhan musel bitvu prohrát! A jeho rodiče, všichni dospělí… Sílící panika mu vyhnala všechny myšlenky z hlavy. Alasar odtrhl pohled od vojska a začal slézat dolů ze skal. Chvěl se, ruce, kolena a lokty si rozdrásal o ostré kameny, pak konečně seskočil do trávy a rozběhl se k vesnici. Dřevěné kůly, které vesnici obklopovaly na ochranu před nepřítelem, mu najednou připadaly směšně tenké, jako zápalky, když si vzpomněl na obrovský, temný příval, který se na ně valil.

„Poplach! Poplach, poplach!“

Děti vyběhly z chýší, některé z nich nesly v náručí své prarodiče, kteří vypadali ještě vyděšeněji než dívky a chlapci.

„Haradonci!“ křičel Alasar a rozrážel jedny dveře za druhými, než se tu novinu dozvěděly všechny děti a shromáždily se na návsi.

Alasar se vřítil do své chýše. Tisíckrát si během posledních dvanácti dnů představoval tento okamžik a navzdory divoce bušícímu srdci cítil ledový klid. V malé chýši byla stejná tma, jako když ji před východem slunce opouštěl. Pod kotlem na ohništi doutnaly nepatrné jiskřičky ohně.

„Alasare?“ zazněl jemný hlas.

Přiběhl k posteli, kterou ve tmě takřka neviděl, a sáhl po ručkách své malé sestřičky: „Neboj se, Magauro. Musíme rychle odejít. Vzpomínáš si, jak jsem ti o tom vyprávěl?“

Pozvolna přikývla. „Říkals, že všechno necháme tady a budeme strašně utíkat.“

Alasar také přikývl. „Ano, přesně tak jsem to říkal. Nic se ti nestane. Jen se drž u mě.“

„Dobře,“ zašeptala Magaura.

„Tak pojď.“ Zvedl ji z postele a navlékl jí punčochy, šaty a pelerínu, aniž dal najevo hrůzu, která ho nutila ke spěchu. Pak si lehl na břicho a natáhl ruku pod postel, aby vytáhl vak. Připravil ho tajně hned poté, co z vesnice odešli všichni dospělí. Zabalil do něj vodu, sušené maso, chleba a dlouhý kapesní nůž. Sevřel vak v podpaždí, druhou rukou popadl sestřičku a vyšli z chýše. Alasar se neohlédl, i když věděl, že do chýše, kde se oba narodili a vyrostli, už nikdy nevkročí. Ale ta myšlenka mu jen prolétla hlavou, jeho srdce se nedotkla.

Na návsi vypukla panika. Plačící děti se tiskly k sobě a věšely se na bezradné stařeny. Pár prošedivělých starců **se** snažilo zavřít vesnickou bránu. Alasar došel pevnými kroky do středu návsi.

„Poslouchejte mě!“ vykřikl. „Poslouchejte a nebrečte!“ Vzlykání pozvolna ustávalo a Alasar se obrátil na starce, kteří zavírali bránu.

„Nechte toho! Copak si myslíte, že brána Haradonce zadrží? Musíme odejít ze vsi. Vím, kde budeme v bezpečí.“

„Co to mluvíš, chlapče? Chceš snad vběhnout do náručí haradonské armádě? Kde bychom mohli být bezpečnější než tady?“ křičeli na něj všichni. Alasar chvíli rozzlobeně vyčkával, zatímco mu všichni nadávali. Pak řekl sebejistě, jako by jeho slova předtím nikdo nezpochybňoval. „Ukryjeme se ve skalních jeskyních. Znám všechny jeskyně široko daleko. Sbalte si zásoby jídla.

Pak odejdeme z vesnice a zatarasíme bránu. Až Haradonci dorazí, počkáme, než proniknou do vesnice. Pak bránu zvenčí zavřeme a vesnici podpálíme.“

Ale ještě než Alasar dokončil svou řeč, věděl, že jeho plán nemůže vyjít. Záplava bojovníků na obzoru pohřbí vesnici pod sebou a pohltí ji, dokonce ani nepatrná část vojska by se do vesnice nevešla.

„Cože? Měli bychom podpálit svou vlastní vesnici?“ vykřikl jeden ze starců, ale znělo to už mnohem váhavěji.

„Ten chlapec má pravdu,“ pokýval hlavou další vetchý stařík a začal bránu znovu otevírat. „Odejdeme a pokusíme se Haradonce překvapit. Tady uvnitř jsme jako v pasti.“

Někteří začali staříkovi pomáhat, jiní prudce protestovali.

„Nemůžeme přece opustit svou vesnici! Co se stane s našimi věcmi, když Haradonci vesnici vyplení?“ vykřikl chlapec v Alasarově věku.

„Pojďte s námi, nebo zůstaňte zde,“ řekl Alasar. „Ale kdo zůstane, rána se nedožije.“ Děti se zděšeně rozplakaly. Řada z nich obstoupila Alasara, protože jim připadalo, že se vůbec nebojí.

Shromáždily tolik zásob, svíček a pochodní, kolik dokázaly unést, a shlukly se před otevřenou branou. Alasar s Magaurou prošli kolem starců. K dětem se přidaly i tři těhotné ženy.

„Víš určitě, že se v těch jeskyních můžeme ukrýt?“ zeptala se jedna z nich. Než Alasar mohl odpovědět, ozvala se Magaura.

„Můj bratr zná skalní jeskyně mnohem lépe než kdokoli jiný. Dlouho už do nich chodí s pochodní a hledá sůl, prameny a netopýry.“

Ženy zvolna přikývly. Magaura se usmála a Alasar si uvědomil, že si vzpomněla na všechny ty příhody o hledání soli, pramenech a netopýrech, které jí dříve tak často vyprávěl.

Pak vesnici opustili. Část dětí, starců a těhotných žen zůstala uvnitř a zavřela za nimi dřevěnou bránu.

Alasar se co chvíli otáčel a kontroloval dlouhé procesí, které ho následovalo. Jistě, byly to jen ustrašené dětské tváře, starci a ženy, ale přesto… všichni kráčeli za ním.

V hloubi srdce věděl, že ho lidé jednou budou následovat. Ale že se jeho úděl naplní tak brzy a v takové situaci, to si nikdy nepomyslel.

„Vrátí se máma s tátou?“ Magaura spěchala drobnými, rychlými krůčky po jeho boku. Alasar se na ni starostlivě podíval – je tak nevinná a musí zaplatit za selhání svých rodičů. „Víš… zatím nepřijdou.“

„A kdy přijdou?“

„Až dorazí, řeknu ti to. Zatím se o tebe budu starat já. Jasný?“ Donutil se k úsměvu a Magaura bezstarostně zívla.

Alasar vedl průvod roklemi a suťovisky, která se vytvořila mezi skalami. Vybíral ty nejskrytější cesty, protože se obával, že by je haradonské vojsko mohlo překvapit. Posléze dorazili k mohutným skalním deskám čnícím šikmo ze země, mezi nimiž se vytvořily vchody do jeskyní.

Děti, staří lidé a ženy Alasara nejisté následovali do tmy. Nikdo z nich se o jeskyně nikdy nezajímal, jen on miloval tmu, zvuk vody prýštící ze skály a samotu, v níž se rozplýval pojem o času.

Pod skalami zapálili pochodně a vešli hlouběji do tmy. Alasar znal tady dole každičký kámen, lehce kráčel vpředu a pomáhal těhotným ženám a nejmenším dětem. Vesničané žasli nad podzemními sály, jeskyněmi a jezírky, do nichž bez přestání kapala voda ze stropu. Alasar je vedl chodbami z jedné jeskynní místnosti do druhé. Pak už nikdo nevěřil, že všechna tahle děsivá a současně velkolepá díla vznikla sama od sebe. Po chvíli děti zapomněly na strach. Tancovaly kolem ostrých skalních zubů vyčnívajících ze země, dupaly v kalužích, v nichž pobíhali nepatrní průsvitní ráčci, a naslouchaly nekonečné ozvěně, která se k nim vracela zpod vysoké skalní klenby.

Alasar se dohodl se starci a ženami, že se tu usadí. Někteří z nich si s sebou vzali kožešiny, které se daly rozložit na zemi. Během chvilky si tak připravili místo na spaní. Poblíž objevili úzkou chodbu, která se měla stát jejich špižírnou, a hned vedle suché místo na uložení pochodní, loje na svíčky a zbraní. Děti pomáhaly při zařizování nového domova. Upevňovaly pochodně na skalní stěny a plnily džbery vodou z jezírek, aby bylo co pít a dalo se vařit, a rozdělaly oheň, aby zahnaly vlhký chlad. Pak začaly prozkoumávat přilehlé jeskyně.

O něco později je Alasar opustil a vyklouzl ven z jeskyní. Už se stmívalo a na severu se objevily fialové závoje mračen. Alasar se vyšplhal na skálu, lehl si na břicho a se zatajeným dechem sledoval postup haradonských vojsk. Vše probíhalo přesně tak, jak předpověděl. Vesnici pohltil černý mrak řinčících zbraní a pokřikujících mužů.

V místech, kde se rozkládala, zavládl na chvíli děsivý ruch. Pak se ozvaly výkřiky plné hrůzy a vzplály první plameny. Něco podobného už Alasar viděl. Loni v létě, kdy před jeho očima tisíce a tisíce mravenců okousaly živou žábu, až z ní zbyla pouhá kostra.

A pak zavládlo zase ticho. Dunivé kroky vojska se znovu vyrovnaly. Třepotavý roj se nasytil a táhl dál. Poslední plameny ve vesnici ve studeném větru dohasínaly a ten pohled a vzpomínka na slábnoucí výkřiky skomírajících lidí se ukládaly hluboko do Alasarovy mysli. Nedokázal vstát a odejít, a tak nehybně ležel a sledoval umírání své vsi.

Dcera míru

Ardhes ráno procitla. Jako už tolikrát, když ji ve tmě probudil ošklivý sen, se s úlekem posadila v posteli a chvíli se rozhlížela po místnosti, než si oči zvykly na neklidné světlo pochodní a ubezpečily se, že v temných koutech nečíhá žádná nestvůra. Na rohoži vedle Ardhesiny postele s nebesy spala s otevřenými ústy její chůva Candula a hlasitě chrápala. Přestože byla mohutná a tlustá, stočila se na rohoži do klubíčka a vypadala malá; za mnoho let své služby se naučila být co nejnenápadnější, i když spí. Jen chrápání nedokázala zabránit, protože nevěděla, že chrápe, a Ardhes jí to nikdy nedokázala říct. Kdyby to udělala, Candula by nejspíš při usínání zatajila dech a pokusila se přestat dýchat.

Ardhes nevadilo, že Candula noc co noc bojuje tak hlučně s dechem ve svém hrdle, naopak; ty zvuky jí dokazovaly, že není sama, a to bylo důležité. Zámek jejích rodičů byl příliš velký a ona se v kamenných sálech a chodbách často cítila opuštěná.

Ardhes chvíli seděla nehybně v posteli a pozorovala bílé lněné balkónové závěsy, které lehce povlávaly ve větru. Zdálo se, že všude vládne naprostý klid… Ardhes zaryla prsty do měkkých prostěradel. Věděla, jak je ten klid zrádný. Už celé týdny panovalo v zámku napětí. Služebnictvo bylo tišší než obvykle, vojáci přestali obhrouble žertovat a Ardhesina matka – její matka se chovala ze všech nejpodivněji. Ardhes samozřejmě věděla proč. Mezi Haradonem a Myrdhanem se rozpoutala válka a matka, která byla sestřenicí haradonského krále, kvůli starostem a své ctižádosti vůbec nespala. Když zvítězí Haradon, získá i Awrahell, pokud Haradon prohraje, Awrahell bude ponechán na pospas myrdhanským barbarům.

Po krátkém zaváhání se Ardhes rozhodla vstát. Vklouzla do bot a navlékla si šaty přes noční košili, aniž je pořádně zapnula, protože ji obvykle oblékala Candula. Pak proklouzla kolem spící chůvy na balkon.

Shora se jí naskytl okouzlující pohled na krajinu. Až k obzoru, kde se už obloha začínala zbarvovat do modra, se táhly skalnaté pahorky a soutěsky Awrahellu. Krajina byla holá, takřka beze stopy zeleně, ale přesto byl Awrahell v očích jeho mladé princezny krásný a

okouzlující – vypadal jako oceán v bouři, který náhle zkameněl, s hlubokými úbočími a obrovitými vrcholky vln… A současně pokrýval tvář země jako jemně zmačkaný papír.

Ardhes si podkasala šaty a noční košili zároveň a vyběhla po schodišti. Schody vedly po vnější straně velké věže, v níž ležela její komnata, k bráně ve východních hradbách. Před ní stála stráž a překvapeně sledovala, jak nakvap oblečená Ardhes pospíchá svítáním pryč.

V sále, do kterého Ardhes vběhla, se setkávalo mnoho rozvětvených chodeb a schodišť. Ardhes sebejistě vyrazila jednou z dlouhých chodeb, pak seběhla po schodišti a došla k velkým dvoukřídlým dveřím. Dva strážní je otevřeli. Nedivili se, že se tu princezna objevila tak časně. Ardhes vždy navštěvovala otce v tajemných radních hodinách, pokud se nekonal nějaký oficiální obřad nebo recepce, jíž se musel zúčastnit. Ale to bývalo jen velice zřídka.

Ardhes vstoupila do prostorné místnosti. Ačkoli podzim v Awrahellu byl teplý a přívětivý, v krbu plápolal oheň, který zahalil klenutý strop do strašidelně rudého hávu. Králova postel s nebesy byla prázdná. Přikrývky zůstaly nedotčené, protože v nich dnes nikdo nespal. Ale ani předchozí noc ani tu předtím – král si nikdy nedokázal zvyknout na lidské lůžko. Raději se ukládal na balkon, vyčnívající do krajiny jako dolní pysk obra. Ardhes vyběhla za ním. Na této straně zámku bylo vidět severní obzor a na tmavé obloze ještě zářily hvězdy.

„Tati?“ Ardhes opatrně přistoupila k bílé kožešině, na níž ležel král s rozhozenými pažemi. Otevřel oči a jeho pohled ihned padl na dceru, aniž ji musel hledat. Skoro to vypadalo, že ji očekával.

„Dobrou noc a dobré ráno, malá Ardhes-ayen.“

Ardhes se zastavila před ním, takže ji dobře viděl a ona zase mohla sledovat jeho úsměv. „Nemáš mi tak říkat. Matka to nechce.“

Král usedl. Bílé vlasy se mu rozlily po ramenou jako tekoucí stříbro, ale jeho tvář byla mladá – místo vrásek tančily kolem králových očí jen jemné čárky. Desetileté dívce však připadá starý každý, kdo přestal být dítětem, a tak Ardhes vůbec neuvažovala o tom, proč má její otec bílé vlasy a mladou tvář. Navíc už odpověď stejně znala.

„Nesmím tě oslovovat Ardhes-ayen, moje Ardhes-ayen? Proč ne?“ Král svraštil bledé čelo. Ardhes pečlivě sledovala výraz v jeho

obličeji, protože se dokázal překvapivě rychle měnit. Připadalo jí, že se otec dokáže měnit v naprosto odlišné muže.

„Vždyť to přece víš," odpověděla Ardhes. „Je to…"

„…elfsky?" Otec se usmál. Ardhes nevěděla, zda to byl smutný nebo pobavený úsměv. Možná to nevěděl ani samotný král.

Ardhes přikývla.

„Víš, že v sobě máš polovinu elfí krve, *san alyúren*, má dcero. Nosíš sice lidské jméno, jak si tvoje matka přála, ale to přece neznamená, že tě nemohu oslovovat elfí zdrobnělinou?"

Ardhes si kousala dolní ret a přemýšlela o jeho slovech. Pak poklekla a usedla vedle otce. Ten přitáhl nohy k tělu, aby jí udělal místo.

„Zrovna jsem se probudila, tati," vyprávěla Ardhes. „A měla jsem pocit, že dnes v noci se něco stane. Nebo se to už stalo."

Král ji pozoroval se záhadným úsměvem na rtech. Pak natáhl ruku a ťukl jí ukazováčkem do nosu: *„San alyúren, danuh a yor eliam mior nahéd táloree elyén mior…*"

„Nerozumím ti."

„Ty už neznáš jazyk, kterým mluvím?" Králův hlas byl tišší než dech. „Ne."

Král si povzdechl. „Říkal jsem… že jsi toho tolik po mně zdědila."

Ardhes myslela na to, co jí vždycky tvrdila matka: že nemá s otcem vůbec nic společného. A skutečně, tvář, kterou Ardhes vídala den co den v zrcadle, se králově tváři vůbec nepodobala. Její otec měl světlé oči plné smutných světýlek; Ardhesiny oči byly tmavé a tiché a jen zřídkakdy do nich zabloudil odraz jejích pocitů. Její světlé vlasy působily jaksi bezbarvě. Měla malý, rovný nos a drobná ústa s jakoby trucovitými rty. Ne, opravdu vypadala úplně jinak než král, jehož obličej byl přehlídkou roztančených slunečních paprsků. Dokonce i uši měla na rozdíl od jeho špičatých dokonale kulaté…

„Dokážeš vycítit, co se stane, že?" poznamenal král, ačkoli její odpověď znal. „Vidíš, přece jen máš v sobě něco ze mě a z mého národa."

Ardhes chtěla říct, že se plete, že *jeho* národ není *jejím* národem; ale pak spolkla poznámku, kterou matka tak často opakovala, když chtěla slyšet, co jí otec vyprávěl a proč vlastně za ním šla.

„Já to také cítím, malá Ardhes-ayen." Na okamžik se zadíval ke hvězdám, jako by sám byl jednou z nich a nyní uvažoval o tom, jak se mezi ně vrátit. „Vyhráli. Haradonci velkou válku mezi lidskými

národy vyhráli. A zůstanou vítězi, minimálně tak dlouho, dokud si budou svým vítězstvím jisti. Ale jak léta poplynou… Nikdo nezůstává vítězem navěky.“ Pohlédl na Ardhes vědoucím, ztraceným pohledem a ona znovu netušila, zda je plný naděje nebo poraženectví. „Kdo dnes zvítězil, ten bude po létech poražen, kdo dnes žije, po létech zemře, a kdo dnes vládne světu, bude po létech zapomenut, jako by nikdy neexistoval.“

Ardhes nepromluvila, ačkoli ji otcova slova mátla. Ale co vlastně čekala? Její otec se vždy vyjadřoval v hádankách.

Vzhlédla ke hvězdám, které už takřka mizely v pološeru, a uvažovala o tom, co asi její otec zaslechl – patřil do prchavého, neskutečného světa snů a ne na balkon svého zámku. Nehodil se k válce. A už vůbec ne k ženě jako královna Jale.

Ardhes se už vracela, když narazila na Candulu, která jí spěchala vstříc. Stará chůva zjevně neměla čas ani na to, aby si pořádně zapletla vlasy, a tak jí trčely kolem buclatého obličeje jako dráty.

„Princezno,“ vykřikla udýchaně. „Princezno… Ardhes! Vaše matka královna žádá, abyste se dostavila do její komnaty, ihned!“

Ardhes vůbec nepřekvapilo, že se po ní matka shání tak brzy ráno, obzvlášť když se od otce dověděla, že Haradonci vyhráli válku. Zvolna prošla kolem Canduly do své komnaty a řekla: „Dobře, Candulo, tak mě obleč.“

Chůva vyndala z truhly za postelí šaty a oblékla ji. Pak jí omyla obličej a zručněji zapletla vlasy do copu, který jí ovinula kolem hlavy. Potom vyrazily do královniných komnat a Candula se snažila co nejlépe uspořádat vlastní účes.

Královy komnaty ležely ve vzdáleném severním křídle, ale královna Awrahellu se zabydlela přímo uprostřed zámku. Za důležitější než velký balkon a krásný výhled na kamenitou zem, kterou tak nenáviděla, považovala blízkost přijímacích sálů a královských hal. Vyžádala si velké množství místností, dvě na spaní, sedm na vyšívání, tkaní a popíjení čaje, čtyři na zasedání a jednání, přestože se všechna zasedání a jednání stejně konala v přijímacích sálech, a tři na jídlo. Služka, kterou poslala pro Ardhes, Candule řekla, ve které z mnoha místností královna na svou dceru čeká, a tak chůva rovnou zamířila do jedné z ložnic. Služka je už vyhlížela a otevřela Ardhes dveře.

Jakmile se za ní dveře zavřely, královna se otočila. „Ardhes!“

Ardhes sklonila hlavu. Neuklonila se, protože ji matka naučila, že se nemá před nikým hluboce uklánět, že postačí jen lehká úklona hlavou. „Dobré jitro, matko.“

Královně Jale spadal do hubeného obličeje pramének vlasů. Před mnoha lety se nejspíš velice podobala Ardhes; měla stejná ústa a stejně špičatou bradu. I její husté, matné vlasy měly stejně pískovou barvu. Ale královna Jale byla zahořklá žena, která více nenáviděla než milovala a častěji se zlobila než se radovala. A tyto vlastnosti se promítly i do jejího pohledu.

„Drahoušku, pojď ke mně, pojď!“ Královna Jale přivolala Ardhes mávnutím ruky k sobě. Stála před velkým zrcadlem a služka jí pomáhala při oblékání. Výběr oblečení prozrazoval, že má dobrou náladu: místo šedých a černých šatů, které obvykle nosila, když na zámku nebyl žádný host, se dnes rozhodla pro překrásné zelené sametové šaty s krvavě rudými prýmky.

„Co se děje?“ zeptala se Ardhes.

Královna Jale chvíli dceru pozorovala zamyšleným, takřka něžným pohledem. „Zlatíčko, posel mi právě přinesl tu nejlepší zprávu, jakou si dokážeš představit: Haradon…“ Polkla a dojatě se usmála. „Haradon zvítězil. Myrdhanští barbaři jsou zničení. A za pár týdnů nás navštíví král Haradonu! Král Helrodir, tvůj vzdálený bratranec… takřka tvůj strýc, zlatíčko.“

Ardhes se usmála. Královna Jale její úsměv opětovala, a dokonce ani služka, která jí příliš utáhla šaty, ji dnes nedokázala vyvést z míry.

„Znamená to snad, že musí zemřít všichni elfové žijící v Myrdhanu?“ zeptala se Ardhes.

„Nebesa, to ne!“ Královna Jale pohlédla do zrcadla a upravila si vlasy. „V Myrdhanu elfové nežijí. Je to království lidí, pouze lidí. Myrdhan nepatří k ostrovním říším nebo k západní divočině, kde žijí kmeny elfů i lidí a nikdo vlastně neví, komu ta zem patří. Ale ty ses nejspíš chtěla zeptat, co budeme mít z vítězství Haradonu my?“ Jale se káravě podívala na Ardhes. „Zamysli se! Tvá hlava je to nejlepší, co v životě máš, na to nikdy nezapomeň!“ Znechuceně odstrčila služku a uhladila si šaty. Pak se skepticky začala prohlížet v zrcadle ze všech stran. „Haradon zvítězil nad Myrdhanem a stal se nejmocnější lidskou říší, že? A kdo má haradonský původ? Já, tvoje matka! A ty, protože jsi moje dcera. Awrahell bude – díky tvému vzdálenému bratranci – pod ochranou Haradonu. Když bude

Haradon mocný, posílí i Awrahell. Nehledě na to," dodala královna tónem, který se Ardhes vůbec nelíbil, „že Haradon je královstvím lidí… a můj bratranec bude zavázán *lidem* z Awrahellu. Ne elfům." Královna Jale se znovu usmála. Mezitím dorazila služka s botami a poklekla před královnou, aby ji obula. „Kde jsi vůbec vězela? Služka mi říkala, že jsi nebyla s chůvou."

Ardhes přešla k jednomu z oken, kterými do místnosti dopadalo bledé světlo, a vyklonila se ven. Odtud viděla obě malá města, ležící poblíž zámku, a vesnice, rozsypané po skalnaté krajině jako hnědá semínka. Města patřila lidem. Bylo tu jen málo vesnic, které náležely elfům – ti žili skrytě v horách. „Byla jsem u otce."

Královna Jale dupla a otočila se k dceři. „Proč?" Její tvář ztvrdla.

„Já… měla jsem zvláštní tušení, že se něco stalo. Kvůli tomu poslu, který přinesl zprávu o vítězství. Chtěla jsem se ho zeptat, co se stalo, protože jsem to ještě nevěděla."

Královna si chvíli měřila dceru pohledem. Nevěděla, zda se má vztekat nebo smát. Posléze se rozhodla pro pobavený úsměv a přistoupila k Ardhes. „Zeptat se ho, co se stalo? Cha! Ten hloupý snílek nemá o ničem ani potuchy." Královna se těsně před Ardhes zastavila. Byla to vysoká žena. Sklonila se k ní a vzala její tvář do dlaní. „Nechci, abys za ním chodila a poslouchala ty jeho nesmysly. Rozumíš?"

Ardhes se zhluboka nadechla, aby neztratila důstojnost, zatímco jí matka tiskla obličej. Pak přikývla.

„Tak dobře." Královna ji pustila. „Snažil se ti vyprávět nějaké bláznivé historky? Mluvil zase tou odpornou řečí?"

„Ano."

„Jak jsi zareagovala?"

„Nerozuměla jsem mu. A řekla jsem mu, že toho má nechat," dodala Ardhes.

Královna se odvrátila a znovu přistoupila k zrcadlu, aby si upravila vlasy. „Prostě už za ním nechoď, pak mu nebudeš muset říkat, aby toho žvanění nechal."

Ardhes si třela tváře, na nichž nehty královniných prstů zanechaly lehké otisky. „Matko?"

„Ano?"

„Chtěla jsem se zeptat… On tě také nenávidí?" Královna Jale se tak ostře zasmála, že se Ardhes lekla. „Bylo to účelové manželství, drahoušku." Pak svěsila obě ruce podél těla a obrátila se k Ardhes.

„Král nás nesnáší obě, tebe i mě. Ale já tě miluji. A ty jsi z něj nepodědila vůbec nic.“

Ardhes lidé odjakživa říkali, že je dcerou míru. Mnohem později pochopila, co tím myslí: chtěli tím říct, že měla zajistit mír mezi lidmi a elfy v Awrahellu, protože byla dcerou smíšené krve, a jednoho dne bude vládnout oběma národům a sjednotí je stejně, jako se jejich krev slila v ní.

Ale Ardhes věděla, že její osud je takto předurčen jen zdánlivě. Ve skutečnosti má v budoucnosti lidí a elfů sehrát mnohem větší roli. K jejímu zrození vedlo mnoho nejrůznějších nadějí a přání, ale přesto existovalo jen jediné přání, které Ardhes splní. Přání lidí.

Elfové a lidé se odpradávna přeli o zemi a o moc – byli si navzájem příliš cizí, než aby dokázali žít v míru, a příliš podobní, než aby si šli navzájem z cesty. Během staletí se vliv lidí stále zvyšoval, zatímco síly národa elfů slábly. Bylo to už dávno, co všichni elfové měli jediného mocného krále. Když se Ardhesina matka narodila, elfí národ už byl roztříštěn na řadu menších království, kmenů a vesnic.

Awrahell patřil elfům. Skalnaté hory a útesy se k obdělávání nehodily. I když byl Awrahell stejně bezvýznamný jako kámen v pohoří, přesto byl jedním z největších elfích království. Stejně jako všem ostatním elfím královstvím, i jemu hrozilo, že se ho zmocní lidé.

Už několik desetiletí se lidé usazovali v horách, jako by zem nikomu nepatřila. Mezi nimi a elfy brzy vypukly divoké války. Každý z nich chtěl zemi jen pro sebe. Elfové chtěli obývat města, protože to byla města jejich říše, i když je vybudovali lidé. A lidé nechtěli uznávat krále Awrahellu, protože byl elf… Zemi hrozila občanská válka, elfímu královskému rodu zánik.

Krále Awrahellu napadlo, že svou říši zajistí proti převzetí lidmi. Když se elfí král ožení s princeznou z lidské krve, jejich dítě, následník trůnu, v sobě spojí oba národy a stane se vládcem lidí i elfů. Tak by se Awrahell stal první říší, která bude patřit rovným dílem lidem i elfům.

Princezna z Haradonu, sousední říše lidí, se stala královnou Awrahellu a darovala život dítěti, které mělo zajistit mír. Ardhes od narození vštěpovali, že sehraje ve světě důležitou roli, i když Awrahell je malý.

„Nebudeš královnou, která sjednotí elfy a lidi," vysvětlovala jí matka, když sedávaly večer u krbu. „Budeš královnou, jež přivede lidi k vítězství nad elfy!"

Lidé byli lstiví a vychytralí. Princezna lidí se neprovdala za elfího krále kvůli míru v nějaké bezvýznamné elfí říši. Lidé vedli válku. A nepřítele otrávili v jeho vlastním ležení.

Matka často mluvila o Ardhesině osudu a oběti, kterou musí pro lidstvo přinést. „Jednoho dne se provdáš za člověka," opakovala královna Jale tichým, naléhavým hlasem. „Až se provdáš za člověka, králem Awrahellu se stane člověk a tvoje dítě… tvoje dítě zapomene, že mělo nějakého elfího předka! Říše připadne nám, lidem, zlatíčko, aniž by byla prolita jediná kapička krve." Když královna mluvila o těchto věcech, usmívala se a tmavé oči se jí rozsvítily, jako by měla stokrát sílu strávit život po boku elfího krále, jen aby darovala budoucnost lidem.

Ardhesin otec o těchto záležitostech nemluvil. Jen jednou se svěřil Ardhes, že zná lidi, kteří jednou změní svět. Ale nikdy jí nevysvětlil, co tím myslel, a tak si Ardhes pomyslela, že lhal.

Skalní jeskyně

Alasar celou noc marně prohledával jeskyně. Až když se rozednilo, vrátil se nazpět a nechal se obejmout Magaurou, která se bez něj bála. Jeho tvář vypadala jako maska.

„Co se stalo?" zeptal se ho jeden stařec starostlivě. „Viděl jsi, co se odehrálo ve vesnici?"

Alasar se na starce ani nepodíval. Zamyšleně přihlížel, jak se mu Magaura ovinula kolem krku a pevně ho stiskla, jako by se bála, že jí uteče.

„Zajdu i do jiných vesnic," prohlásil najednou. „Haradonci je určitě také přepadli a bude tam spousta zraněných. Měli bychom je sem přinést. A navíc si tam můžeme obstarat další zásoby."

Staří lidé a těhotné ženy se nemohli rychle pohybovat, a tak Alasar vyrazil jen se skupinkou dětí. Putovali několik hodin, než dorazili k nejbližší vesnici. Zbyly z ní jen spálené trosky, stejně jako z jejich domova.

Skupinka mlčky prošla bránou. Z trosek stoupal dým. Země byla poseta mrtvými vojáky, vesničany, zdechlinami koní i draků. Zlomené korouhve se třepotaly ve větru. V žáru ohně se helmice vojáků roztavily a připomínaly hrůzné lebky.

Alasar se zastavil a očima přelétl zkázu kolem. „Prohledejte chýše. Vezměte všechny zásoby a zbraně, které najdete, a přineste sem zraněné.“

Děti se váhavě pustily do prohledávání trosek. Alasar vytáhl nůž a vešel do nejbližší chýše. Oheň černě pomaloval její stěny. Alasar klopýtl přes popadané trámy. Zvířil popel a rozkašlal se. Oči mu začaly slzet. Chvíli trvalo, než se ve tmě rozkoukal.

Pozvolna si razil cestu místnostmi. Zvedal rozbité hrnce a misky, protahoval se kolem převrácených postelí a nohou poklepával do podlahy. Pak našel hromádku dřeva, které oheň – jako zázrakem – ušetřil. Zpod kotle vytáhl napůl spálenou přikrývku a naskládal do ní dřevo, aby je mohl odnést. Přitom vdechl popel a rozkašlal se. Rychle pokračoval v práci. Pot kreslil světlé potůčky na jeho tváři začerněné sazemi. Pospíchal tak, že přeslechl tichý vzdech…

Najednou podlaha zavrzala. Alasar vyskočil. Srdce se mu zastavilo – nedokázal ani vykřiknout. Před sebou měl haradonského bojovníka, který těžce a chraplavě oddechoval. Obličej měl zbrocený zaschlou krví a v jeho očích se už leskla smrt. Všechno se odehrálo tak rychle – Haradonec oběma rukama zvedl sekeru nad Alasarovu hlavu. Ten, ochromený leknutím, očekával smrt.

Sekera už začala klesat, když bojovník prudce vyjekl, odpotácel se stranou a padl na zem. Sekera jen o vlásek minula Alasarovu hlavu. Konečně se Alasar dokázal pohnout – s klopýtnutím uskočil dozadu. V zádech muže vězel dlouhý úlomek dřeva. Lapal po dechu jako ryba na suchu a pokoušel se dosáhnout na sekeru.

„Jsi v pořádku?“ zeptal se chvějící hlas. Před Alasarem stál chlapec z jejich vesnice.

Než mohl Alasar odpovědět, Haradonec popadl sekeru a pokusil se otočit. Alasar zvedl nůž a zabodl mu ho až po rukojeť do krku. Bojovník zasípal, sekyra mu vypadla z ruky a on znovu padl na podlahu. Byl mrtvý dřív, než stačil zavřít oči.

Alasar se tupě díval mrtvému muži do tváře. „Zachránil jsi mi život,“ zamumlal a vzhlédl k chlapci. Byl o dva nebo tři roky mladší a jmenoval se Rahjel. „Já… Děkuji.“

Po Rahjelově tváři přeletěl nejistý úsměv. Opatrně obešel mrtvého a přistoupil k Alasarovi. Dívali se na sebe, zmateně, s úlevou a zděšeně zároveň.

Mlčky vynesli dřevo z chýše a o haradonském bojovníkovi se už nezmínili. Alasar však nikdy nezapomněl na krev, která ulpěla na čepeli jeho nože, ani na chlapce Rahjela, jemuž vděčil za svůj život.

Děti prohledaly další tři sousední vesnice a postupně si zvykly na tiché sténání umírajících, nářek zraněných a pach války. Mechanicky prohledávaly trosky, a když se za soumraku vracely, každé za sebou vleklo plachtu nebo přikrývku naloženou palivovým dřevem, potravinami, kožešinami a zbraněmi. I cizí děti, které byly nalezeny schoulené a poschovávané ve vesnicích, se musely sbalit a odvléci kořist do jeskyní. Mlčky zvedly naplněné koše, které bylo třeba odnést, a následovaly Alasara.

Odešel s dvaceti dětmi a vrátil se s šedesáti. Než došly k jeskyním, ostatní už uvařili večeři. Připravili ovesnou polévku, o kterou se museli podělit s nově příchozími, takže je porce sotva zasytily. Noclehárna se musela rozšířit o další velký sál, kam uložili zraněné. Bylo třeba zapálit více pochodní, a tak se v jeskyních brzy vznášela mračna kouře.

Alasar procházel jednotlivými místnostmi, pozoroval zraněné, o které se staraly těhotné ženy a staří lidé, a uvědomil si, že většina z nich svá zranění nepřežije.

Někteří zemřeli ještě téže noci. Následující den děti vykopaly hroby, protože na pohřební hranice teď bylo dřevo příliš drahocenné. Na cestu na onen svět nedaly mrtvým ani žádné dřevěné figurky a hračky, jak se to obvykle u dětí dělalo, protože se nikdo nechtěl rozloučit se svým posledním majetkem. Bylo to jediné, co jim z minulosti zbylo.

I v následujících dnech Alasar a jeho druhové vyráželi na prohlídku dalších vesnic. Haradonci všechny zničili a Alasar už začínal věřit, že v celém Myrdhanu neexistuje jediná neporušená ves. Pokoušel se spočítat, kolik dětí zůstalo bez domova. Určitě jich byla více než tisícovka, protože každý den, kdy prohledávali vsi, se k nim přidalo dalších dvacet, třicet nebo padesát dětí.

Jeskyně byly brzy přeplněné, a tak Alasar musel najít pod zemí nové prostory. V noci, když všichni spali a jeskyně naplnilo

oddechování dětí, Alasar vstával a vyrážel do tmy s pochodní a provazem, aby nezabloudil. Zkoumal, které části jeskyní jsou obyvatelné a kam by se mohli nastěhovat.

Jedné noci se Magaura, která spala těsně přitulená k němu, probudila, ještě než se vydal na průzkum.

„Nechoď nikam," zašeptala, odhodila si kudrnaté vlasy z obličeje a vstala. „Kam chceš jít?"

„Musím se vydat do jeskyní."

Magaura pevně sevřela jeho prsty. Šla by s ním, i kdyby jí řekl, že se vydává do tábora Haradonců.

Putovali společně tmou, žasli nad neobjevenými zázračnými jeskyněmi plnými třpytících se krápníkových útvarů a jezírek s nehybnou hladinou, které ještě lidské oko nespatřilo. Naslouchali, jak se vítr s vytím prohání jeskyněmi, jako by naříkal nad svou osamělostí, a potkávali neklidné stíny skryté ve skalních trhlinách. Při pohledu na tu děsivou krásu se jich zmocňoval strach i radost. Tiskli si ruce, aby se ujistili, že oba cítí totéž. Později na to Alasar vzpomínal jako na nejkrásnější chvíle svého života.

Jednoho rána se něco změnilo. Alasar to vycítil hned po probuzení. Sedl si, opatrně odsunul Magauřinu ruku stranou a rozhlédl se. Všude kolem spaly děti, na zemi, na skalních výběžcích i v prolákli nách mezi skalami. Páchlo to tu plísní, která se ze skalních jeskyní nedala vypudit, a kouřem z pochodní. Všechno vypadalo jako obvykle.

Alasar vstal, vklouzl do bot a navlékl si kazajku. Pak vyběhl ze sálu. Pospíchal kolem stínů a světel pochodní, až dorazil k několika skalním blokům, které se zřítily už před mnoha lety, a vyšplhal se nahoru. Úzkou trhlinou spatřil ranní oblohu.

Alasar proklouzl ven a narovnal se. Byl na skalním výběžku, který se zvedal vysoko nad travnaté pahorky. Zem pokrývala jinovatka. Zhluboka nasál vzduch, který byl venku mnohem čiřejší a čerstvější než pod zemí, a konečně pochopil, co ho probralo ze spánku. Cítil sníh.

Alasar zhluboka dýchal. Pak pohledem zabloudil stranou a postřehl, že o kousek dál také někdo stojí. „Rahjeli!"

Chlapec se obrátil, a když poznal Alasara, usmál se. Rychle pospíchal k němu. V posledních týdnech se spřátelili. Alasar si toho

tichého chlapce, který měl v očích tolik vřelosti, oblíbil. „Co děláš nahoře?“

Alasar obrátil obličej k větru. „Bude sněžit.“

Rahjel přikývl. Vítr si pohrával s jeho hnědými vlasy a odfoukl mu je z čela. „Taky jsem si toho všiml. Máma vždycky říkala, že to cítí v kostech. Tím myslím sníh. A já nejspíš taky.“

„Já to cítím ve vzduchu.“ Alasar znovu nasál vzduch a Rahjel se zasmál. „Když tak větříš, vypadáš skutečně jako vlk Už ti to někdo řekl?“

„Možná taky stejně koušu!“ Alasar chňapl po Rahjelovi, ten uskočil a oba chlapci se rozesmáli.

„Vsadíš se? Tvůj nos proti mým kostem?“

Alasar se zamyslel. „Tak dobře. Vsadím se, že dnes kolem poledního začne sněžit.“

Rahjel zakroutil hlavou. „Příliš pospícháš, Alasare. Musíš být trpělivější. Sníh a mraky si dají na čas. Já tvrdím, že začne sněžit v noci a zítra ráno bude všechno bílé.“

Slavnostně si podali ruce. „A oč jsme se vsadili?“ zeptal se Rahjel. „O náš večerní příděl? Několik kluků se vydalo na lov zajíců. Myslím, že dnes bude vynikající večeře a jeden z nás dostane dvojnásobnou porci.“

Alasarova tvář zkameněla. „Kdo se vydal na lov zajíců? Máme přece ještě dost zásob a Haradonci jsou všude!“

Rahjel se rozpačitě usmál. „No… asi máš pravdu. Ale když ti prozradím, kdo to byl, vyhubuješ jim, i když to mysleli dobře.“

Alasar se zamyslel nad Rahjelovými slovy a zadíval se do dáli. „Dobře, kdo vyhraje, dostane dvě večeře.“

Večer Alasar vystoupil na nejvyšší výčnělek v sále, kde spávali. „Všichni mě poslouchejte!“ Jeho hlas se odrážel od vysokého stropu, takže zněl mnohem hlasitěji a pronikavěji než obvykle. Děti se zvědavě shromáždily pod ním.

„Opouštět jeskyně je nebezpečné. Haradonci by nás mohli objevit. Od této chvíle mě musíte požádat o svolení, kdykoli budete chtít vyjít ven. Kdo tento zákon poruší, nedostane celý den najíst. Kdo ho poruší podruhé, ten představuje nebezpečí pro nás všechny a bude muset odejít!“

Všichni začali mluvit jeden přes druhého, a když Alasar sestupoval z výčnělku, ozvaly se i zlostné výkřiky. Když seskočil na zem, jeden

stařec ho uchopil za rukáv. Hluboce se před ním uklonil. „Nemyslíš, že jsi příliš přísný?“ Starcův pohled hledal odpověď v Alasarových očích, ale nenašel nic než zahořklý žár.

„Zkus se vyšplhat nahoru a pronést svoje slova proti mým, pokud ti to kosti dovolí!“ zasyčel Alasar na odchodu. Stařec se za ním překvapeně ohlédl.

Rahjel měl pravdu. Chvíli předtím, než ženy začaly rozdělovat jídlo, vystoupili s Alasarem znovu ke skalní trhlině. Netrvalo dlouho a začalo sněžit; nejprve malé, vlhké vločky, pak stále silněji, až to vypadalo, že se z černého nebe snáší tisíce a tisíce peříček Rahjel se spokojeně usmál: „Vidíš, Alasare? Některé věci prostě potřebují čas.“

Alasar pohlížel do tmy. Zřídkakdy si uvědomoval ticho tak jako teď. Připadalo mu, že celý svět oněměl.

„Dnes jsi stanovil správné pravidlo,“ řekl Rahjel náhle. „Přísné, ale správné… Víš, ostatní se s tebou cítí bezpečně. Umíš lidi přimět, aby ti důvěřovali.“

Alasar zamyšleně přikývl. Pak se ale jeho pohled změnil a ruce se mu bezděky sevřely v pěst. „Uvědomuješ si, kam až to může vést, když mně budou lidé věřit a ty vycítíš, co se stane?“

Rahjel se překvapeně usmál. „Kam to může vést? Co tím myslíš…“

Alasar se znovu zadíval do tmy. V duchu byl zklamaný, že ho Rahjel nepochopil a nemyslí na pomstu stejně jako on.

Ode dne, kdy děti odvedl do jeskyní, v něm sílila touha po odplatě. Naplňovala jeho myšlenky, když v noci bděl. Doléhala na něj, když přes den pozoroval ostatní, kteří v sobě nosili stejnou jiskru jako on. Stačí ji jen roznítit a probudit hněv ve stovkách srdcí.

Alasar si připadal osamělý, když Rahjel nepochopil jeho poznámku, kterou mu dal na pospas své nejtajnější myšlenky. Ale o to zřetelněji si uvědomil, že nemůže věřit nikomu. Ne, až nastane ten pravý čas, sám udělá to, co je nezbytné.

Haradonský král

Ardhes!“ Candula ztěžka oddychovala a šplhala po kamenech. „Ardhes!“ Ardhes vstala a otočila se. Čerstvý vítr, který dnes venku vál, zvedl Candule sukni a stará chůva zděšeně tloukla rukama do látky. „Ach, bohové! Ardhes! Hned se… vraťte! Tady venku… ještě si zlomíte… vaz!“

Ardhes zvolna otáčela plochým kamínkem v dlani. Často chodila na procházky ven ze zámku a uměla šplhat po skalách rychle a zdatně jako kamzík Což se o Candule rozhodně tvrdit nedalo. Ta se spíš pohybovala jako starý, tlustý medvěd. „Co zase chceš, Candulo?“

Candula se jednou rukou držela skály, jako by se bála, že ji vítr odfoukne. Přitom vážila tolik, že jí tohle nebezpečí určitě nehrozilo. „Haradonský král! Přichází! Vaše matka královna zuří, protože jste na celé dopoledne zmizela!“

Ardhes odhodila kamínek a šikovně doskákala z kamene na kámen až k chůvě. „Vím dávno, že Haradonci přicházejí. Sleduji je tady shora. Tamhle jsou, vidíš?“ Candula přivřela oči a zadívala se směrem, kterým Ardhes ukazovala. Malé, takřka neviditelné vojsko táhlo v dáli nad skalním mostem.

„Ano. A vy si tady jen tak stojíte a díváte se, jak přicházejí?“ rozčilovala se Candula tak hlasitě, jak se odvážila. „Za hodinu jsou tady! Jedou na koních a dracích.“

Ardhes si povzdechla a prošla kolem Canduly. „Tak dobře, jdeme domů.“

Candula po chvíli odtrhla pohled od blížícího se vojska a nejistými, bojácnými kroky následovala svou paní. Dorazily k zámecké bráně a pod otevřenou padací mříží prošly na nádvoří. Vojáci si čistili uniformy, štolbové kartáčovali koně a služky zametaly poslední zbytky sena.

Candulu jejich aktivita nakazila, a tak uchopila Ardhes za ruku a odtáhla ji do ložnice. Na posteli ležely okrové šaty se zlatým vyšíváním a jedlově zelenou podšívkou. „Budete v nich vypadat jak porcelánová panenka, jemná a bleďounká,“ zašeptala chůva vesele a začala Ardhes pomáhat ze šatů. Když se Ardhes převlékla, Candula jí zapletla vlasy do překrásného věnce, který jí seděl na hlavě jako koruna. Trvalo to skoro hodinu.

„A teď rychle,“ řekla chůva a jemně ji přistrčila ke dveřím. „Královna vás již očekává.“

Candula doprovodila Ardhes chodbami zámku až k přijímacímu sálu, z něhož vedlo široké schodiště přímo na nádvoří. Tmavé schody byly naleštěné a kromě erbu Awrahellu visícího nad trůnem zdobil stěnu i žlutý erb s haradonským lvem.

Královna stála před stupínkem a pozorovala své dvorní dámy, které se postavily do řady. „Co to má znamenat?“ zeptala se přísně a netrpělivě škubla šaty jedné z nich. „Chceš vypadat jako povětrná ženština, až haradonský král dorazí? Laskavě si ty šaty vytáhni, nebo si do výstřihu vlož šátek!“

Dvorní dáma udělala, co jí královna poručila, a uklonila se. Ardhes se zadívala na matku. Ta si oblékla přepychové karmínově červené šaty se žlutým vyšíváním, které určitě nebyly o nic cudnější než šaty dvorní dámy. Vlasy si nechala vyčesat nahoru a na čele se jí blýskala úzká zlatá koruna.

„Zdravím tě, matko,“ řekla Ardhes.

Královna Jale si ji pozorně změřila pohledem a pak k ní přistoupila. „Konečně! Vykoupala ses? Ukaž ruce!“ Než Ardhes mohla poslechnout, matka ji popadla za ruce a obracela je nahoru a dolů. Když objevila malý škrábaneček, který si Ardhes před několika dny přinesla ze skal, stroupek seškrábla. „Au!“

„Seber se, zlato.“ Královna pustila Ardhesiny ruce a pohladila ji po tváři. „Pojď, král dorazí každou chvíli,“ řekla a táhla dceru na stupínek, kde už byla připravena dvě křesla s vysokými opěradly z dubového dřeva a menší stolička.

„Nezapomeň, zlatíčko, až král dorazí, vstaneš a ukloníš se, ale jen nepatrně, a neskláněj hlavu příliš nízko!“ Došly na stupínek a královna dceru lehce přitiskla na stoličku. „Ukaž mi, jak vstaneš a pozdravíš svého bratrance, andílku.“ Ardhes poslechla. Zvedla se a s nepatrně skloněnou hlavou poklesla v kolenou.

„Přesně tak jsem si to představovala,“ pochválila ji královna Jale. „Ale nezírej na něj tak jako na mě, nebo si bude myslet, že jsi husa. Oči měj trochu sklopené. A ne abys ho obtěžovala nějakými dotazy, jasné? Králům se neskáče do řeči. Když se tě na něco zeptá, odpověz zdvořile a krátce a nevyprávěj mu žádné dlouhé dětské historky, které dospělé nudí, ano?“ Ardhes považovala odpověď za zbytečnou. Nikdy nikomu žádné nudné historky nevykládala a určitě s tím nezačne zrovna teď.

Královna Jale se rozhlédla kolem sebe. „Kde je ten… Valjo, podívej se, kde vězí král!“ poručila jedné z dvorních dam.

Žena zaváhala. „Kterého krále myslíte, paní?“

„No kterého asi. Mého manžela, ty hloupá!“ vykřikla Jale. Dvorní dáma se uklonila a zmizela.

„Mami, přivede král s sebou svou rodinu?“ zeptala se Ardhes. „Má přece dvě dcery, které jsou jen o něco starší než já.“

Královna se poněkud křivě usmála. „Ne, zlatíčko, jeho rodina nepřijede. Nejspíš jsi zapomněla, že přichází z války!“ Ardhes se při ostrém zvuku královnina hlasu přikrčila a rozhodla se, že bude raději mlčet. Zatímco matka neklidně přecházela po stupínku a střídavě udílela příkazy dvorním dámám nebo jim nadávala, Ardhes seděla trpělivě na stoličce.

Pak z bočních dveří vyšel její otec. Královna Jale nasadila úsměv, který vždy v přítomnosti svého manžela předváděla, a opřela se rukou v bok

„Octarisi. Je to od tebe nesmírně laskavé, že ses nás rozhodl poctít svou přítomností.“ Cosi v Jalině hlase protiřečí jejím lichotivým slovům, napadlo Ardhes. Král Octaris lhostejně kráčel po schodech na stupínek. I když jeho chování působilo dojmem, že ho nadcházející slavnostní přijetí nijak nezajímá, jeho oblečení ho usvědčovalo ze lži: oblékl si jemný bleděmodrý kabátec a krátký plášť s náročnými stříbrnými výšivkami, které dokonale ladily s jeho rozpuštěnými vlasy. Královna Jale se pobaveně ušklíbla, když si povšimla, že jeho čelo nezdobí koruna, ale jen tenká pletená čelenka.

„Sluší ti to, Jale,“ poznamenal král s neproniknutelným úsměvem. „Takhle nastrojenou tě vídám jen zřídka.“

Jale se snažila potlačit malou zlostnou vrásku mezi obočím a uhladila si rukama šaty. V porovnání s králem působila tak impulzivně, že se jí daly myšlenky vyčíst z očí. Octaris to možná uměl, a proto se usmíval.

„Nesedneš si? Haradonský král musí každou chvíli dorazit.“

Král Octaris k ní přistoupil, nesedl si však do křesla, ale na bobek vedle Ardhesiny stoličky. „Zdravím tě, má Ardhes-ayen.“

Ardhes se bezmocně dívala na zuřící matku.

„Mám pro tebe dárek,“ pokračoval otec a vytáhl něco z kapsy kabátce. Byl to překrásný náramek ze zlata vykládaného černým porcelánem. Na porcelánu se skvěly jasně červené květy a žlutí motýlkové obklopení složitými ornamenty z lístků.

„Natáhni ruku,“ řekl král. Ardhes poslechla. Náramek měl pružinový uzávěr, který se dal snadno otevřít. Král Octaris jí šperk připevnil na ruku a Ardhes si ho se zalíbením prohlížela.

„Děkuji,“ zamumlala.

„Je ti trochu velký,“ poznamenal otec. „Ale až se z tebe stane mladá žena a budeš se chtít vdát, bude ti sedět. Do té doby si ho pečlivě schovej.“

„Odkud ho máš?“ zeptala se královna.

Octaris pootočil hlavu směrem ke královně, ale nepodíval se na ni. „Mám ještě několik dalších věcí, které čekají na to, až je daruji nějaké ženě.“

Ardhes neklidně sledovala, jak se královně zachvěl horní ret. Král se zvedl a letmo pohladil Ardhes po tváři.

Královský pár se usadil do křesel. Ardhes si nadšeně prohlížela svůj nový náramek. Jak se ten porcelán leskne! Zdálo se jí, že se motýlími křídly, červenými květy a zelenými lístky, které vše obklopovaly, táhnou jemné žilky.

Ardhes zvedla hlavu až ve chvíli, kdy se rozezněly trubky. Haradonská družina vjela na nádvoří. Štolbové ihned přispěchali přivítat vojáky. Král, který jel v jejich čele, vyběhl po širokém schodišti vedoucím do sálu. Vstoupil dovnitř a bez zastavení kráčel dál.

Ardhes sledovala s obdivem muže, který tak samozřejmě procházel jejich zámkem. Byl v nejlepších letech. Měl husté, slámově žluté vlasy, upravený plnovous a statné tělo, které se energicky pohybovalo vpřed. Za ním vlál špinavý tmavočervený plášť.

Když se všechny dvorní dámy hluboce uklonily, královnu Jale už nedokázalo nic zadržet. Vyskočila ze svého trůnu. Ardhes také rychle povstala. Zatímco zdravily krále, zabloudila pohledem stranou a s úlevou zjistila, že i její otec vstal a naznačil úklonu.

„Králi Octarisi!“ vykřikl haradonský král a rozevřel náruč. Pak si jednou rukou přidržel helmici a uklonil se. „Tvoje žena je ještě krásnější, než bývala.“

„Vítám tě, bratrance!“ zamumlala královna Jale a seběhla ze stupínku. Těsně před králem se zastavila a napřímila se. „Helrodire, jsem tak ráda, že tě vidím zdravého a jako vítěze! Je to pro mě velká čest.“

„Čest je na mé straně,“ usmál se král Helrodir.

„Určitě jsi hladový a vyčerpaný," pokračovala královna. „Dovolila jsem si na tvou počest připravit malé slavnostní občerstvení. V nejužším rodinném kruhu."

Helrodir chvíli opětoval královnin pohled, pak jeho oči zabloudily k Ardhes a jejímu otci. „Tak dobře. Zjevně tedy musím opustit své generály a ministry."

Královna Jale se obrátila ke stupínku. „Octarisi, budeš tak laskav a zúčastníš se naší skromné oslavy? Ardhes, pojď sem, půjdeme ke stolu."

Ardhes sešla ze stupínku, podruhé se před králem uklonila a následovala Helrodira a matku do jídelny. Když se ohlédla, spatřila, že se k nim přidal i král Octaris. Na rtech mu pohrával pobavený úsměv, jako když dítě sleduje loutkové divadlo. Zdálo se, že ví předem, jaké představení ho očekává.

Banket se konal v menším sále, jasně ozářeném svíčkami. Vyšívané gobelíny na stěnách ukazovaly scény z lovu na jelena v lesích, které v Awrahellu neexistovaly, a svatby u fontán před panovnickými sídly, nad kterými se vznášeli pestrobarevní zpěvní ptáci. Královna Jale úmyslně vybrala jednu z místností, která byla zařízená výhradně podle lidského vkusu. Jídlo se samozřejmě nepodávalo na podlaze, jak je to zvykem u elfů, ale na masivním černém mramorovém stolu. Král Helrodir z Haradonu seděl na jednom konci, královna Jale zaujala místo proti němu a Ardhes a Octaris se usadili vlevo a vpravo od ní. Vedle vysokých vchodových dveří stáli nehybně sloužící čekající na jejich příkazy.

Nad stolem se vznášelo husté, těžké ticho. Ozývalo se jen škrábání příborů o talíř a jemné cinkání skleniček Zato pohledy mluvily hlasitě a bez sebemenšího ostychu – pohledy královny, přelétající mezi jejím bratrancem a jejím manželem, a pohledy haradonského krále, jenž odměřeně a žhavě sledoval královský pár. Ardhes si nikdo nevšímal, a tak mohla vše nerušeně pozorovat.

„Vyprávěj nám o té slavné bitvě v Myrdhanu," pronesla nakonec Jale, když si nakládala na talíř plátek jehněčí pečené, a nespouštěla oči z krále Helrodira.

„Bylo to děsivé a krásné zároveň," řekl Helrodir. „Jen málokdy v životě jsou preciznost a chaos, poslušnost a anarchie, vypočítavost a šílenství tak blízko sebe jako ve válce. Bitva je zdánlivě prostá: zabij své nepřátele a ochraňuj krále. Ale ve skutečnosti neexistuje nic

komplikovanějšího. Nebudu se pokoušet vyjádřit válku slovy, na to je příliš brutální. Člověk to musí zažít na vlastní kůži. Stejně jako lásku.“

Královna Jale sáhla po číši s vínem. „Na válku. Na vítězství Haradonu a jeho přátelství s Awrahellem.“

Octaris také pozvedl svou číši: „Já k tomu přidám ještě lásku. Copak láska není rodnou sestrou války a přátelství?“ řekl a usmál se na Helrodira.

Král Helrodir zvedl číši a dospělí si připili. „A jak to vypadá v Awrahellu?“ zeptal se Helrodir a vsunul do úst kousek pečínky. „Ustala už povstání na severu země?“

„Už před lety,“ odpověděla Jale rychle. „V naší krásné říši žijí vedle sebe v míru všechny národy a kultury.“

„Až se ujme vlády moje dcera, zavládne mír,“ odpověděl Octaris prostě. Jale se na něj rozzlobeně ohlédla.

„Tak, naše malá Ardhes?“ Helrodir se trochu zamračil, ale na Ardhes nepohlédl. „A co se stalo s těmi elfími atentátníky v Oroze a ostatních městech? Došlo k dalším nepokojům?“

„Ne,“ usmál se Octaris. „Všichni přišli o hlavu.“

„Dobře.“ Král Helrodir pokračoval v jídle. Na chvíli se rozhostilo ticho. „Víte, v Haradonu problémy s elfy sílí… Samozřejmě se vás nechci dotknout, Octarisi, určitě chápete, co mám na mysli. Jistě se mnou budete souhlasit, když řeknu, že elfí kmeny v haradonských lesích jsou divoké a nevypočitatelně. Jsou to jiné kmeny, než žijí v Awrahellu, že? Myrdhanci jsou také lidé, a přesto to jsou barbaři.“ Octaris zdvořile přikývl.

Helrodir upil z číše vína. „Stále více elfů se z lesů stěhuje do našich krásných měst. V ulicích vládne násilí a zločin. Jak máme tolik dalších darmožroutů nakrmit? Každou chvíli propuká hladomor. Když to takhle půjde dál, další válku povedeme v naší vlastní zemi, proti elfím vykořisťovatelům!“

Znovu zavládlo ticho. Sluha dolil králi Helrodirovi víno. Ardhes si hrála s hráškem na talíři a koulela ho ze strany na stranu, než jedno zrnko po druhém napíchla na vidličku a předními zuby rozkousla na dvě poloviny. Pak se její otec zvedl a odsunul židli. Strnule se s bezvýraznou tváří uklonil před Helrodirem.

„Omluvte mě. Mám něco na práci.“ Sklonil hlavu na pozdrav i před královnou Jale, která upírala ledový pohled na své ruce. „Přeji ti příjemnou noc, Jale,“ řekl tiše. Pak se usmál na Ardhes. „*Sahyed*

maél ajuha, Ardhes-ayen.“ Než se kdokoli zmohl na odpověď, král zmizel za dveřmi.

Královna s kamennou tváří pronesla: „Omlouvám se za jeho nezdvořilost. Je…“

Helrodir se opřel o opěradlo židle a mávl rukou. „Chápu to. Král si jen málokdy může udělat tolik volného času, kolik by potřeboval. Politika je žárlivá družka a trvá na tvé pozornosti i v těch nejnemožnějších situacích. Myslím, že není tak úplně nepodobná manželství…“

Královna Jale se na něj dlouze zadívala a král Helrodir její pohled opětoval. „Odejděte!“ vyzvala náhle královna služebnictvo. „Stůl uklidíte později.“ Ardhes překvapeně sledovala, jak služebnictvo odchází z jídelny, ale nikdo kromě ní nepovažoval královnin rozkaz za zvláštní.

„Ardhes, už jsi dojedla?“ zeptala se Jale. Znělo to spíš jako konstatování.

„Ano,“ odpověděla Ardhes poslušně a odložila vidličku.

„Už je pozdě, musíš jít spát, drahoušku. Rozluč se.“ Ardhes vstala, uklonila se matce a králi a popřála jim dobrou noc.

„Dobrou noc, malá Ardhes,“ řekl Helrodir s přátelským úsměvem a otřel si ubrouskem ústa.

Pak Ardhes opustila jídelnu. Přede dveřmi už na ni čekala Candula. Mlčky se vracely do její komnaty. Jen jednou jí Candula láskyplně poklepala na rameno a zeptala se: „Tak co? Pochutnala sis?“

Ardhes nemohla usnout. Candula už dávno pochrupovala, ale ona stále ležela v posteli a zamyšleně otáčela v prstech náramkem, který jí daroval otec. Byl nádherně hladký a chladivý.

Připadalo jí, že polštáře jsou dnes méně pohodlné než obvykle, a přikrývka jí neustále klouzala z postele. Ardhes byla stále neklidnější. Když se trochu proběhne nocí, možná ji pak přestanou svědit nohy.

Ardhes se posadila. Snažit se usnout nemělo smysl. Chvíli zamyšleně koukala na světlo pochodně, ozařující květiny a motýlky na jejím náramku. Pak si šperk navlékla na zápěstí a vyskočila z postele. Tiše proklouzla kolem spící chůvy a vyšla na balkon, aby se po venkovních schodech dostala na druhou stranu zámku.

Rychle pospíchala tmou. Ani jediný záblesk světla jí nepomohl rozeznat schody. Nebyly tu žádné pochodně a úzký srpek měsíce

svítil tak slabě, že ani nedokázal dát věcem obrysy. Byla odkázaná na drsnou kamennou zeď, klouzající pod jejími prsty.

Konečně došla k terase u hradeb. Vojáci, kolem nichž proklouzla, překvapeně vzhlédli, ale nezastavili ji. Uvnitř zámku si najednou připadala ještě hůř než venku. Poblikávající světla pochodní tancovala jako démoni v temných sálech a odevšad vyskakovaly ďábelské tváře vytvořené stíny, které zmizely, když se po nich Ardhes vyděšeně otočila.

Vítr se protahoval kamennými zdmi a jí připadalo, že šeptá výhrůžky. V dáli skřípalo trámoví, jako by někdo naříkal.

Kam vlastně utíká? Netušila. Měla radši zůstat v posteli… ale část jejího já ji neustále hnala dál. Ale kam? Pak si uvědomila, co chce: má na něco chuť. Ardhes si vzpomněla na nádherné jablko se skořicí, které nechala ležet na talíři. Náhodou – nebo možná instinktivně – zamířila k jídelně.

Když došla k vysokým dvoukřídlým dveřím, opatrně stiskla kliku, jako by dělala něco zakázaného a nikdo ji nesměl přistihnout. Přitom si směla podle libosti brát zbytky od večeře – bylo to povoleno dokonce i služkám a pacholkům.

Lampy na stěnách měly stažené knoty, takže v nich zářily jen nepatrně žhnoucí plamínky. Jídelna Ardhes v příšeří připomínala obrovskou pec. Má štěstí: služebnictvo ještě neuklidilo stůl. Bronzové a stříbrné talíře se třpytily, jako by byly rozžhavené, a zbytek pečínky se leskl. Ardhes vklouzla do jídelny, prošla kolem židlí a natáhla se pro jablko s polevou. Opatrně ho vzala do ruky, protože bylo lepkavé. Zrovna se do něj chtěla zakousnout, když zaslechla nějaký šramot. Zděšeně sebou trhla. Jablko jí málem vypadlo z ruky.

Šramot se ozýval z vedlejší místnosti. Dveře byly jen přivřené. Vtom znovu něco zaslechla. Znělo to jako vítr šeptající na chodbě. Jako stříbrný vánek, jako něčí dech.

Ardhes váhavě přešla ke dveřím. Z místnosti se ozýval šepot, ale zanikal dřív, než doletěl k jejím uším. S bušícím srdcem se zastavila. Když nahlédla do místnosti, tvář jí ozářil úzký proužek světla.

„*Helrodire,*“ šeptala její matka. Její hlas byl stěží k poznání. „Helrodire…“ Za rudými závěsy rozdělujícími místnost se pohybovaly dvě postavy. Ruce měly propletené. Jejich hlavy byly tak blízko, jako by si šeptaly tajemné věci. „*Helrodire…* tolik jsi mi chyběl, drahoušku!“

Ardhes se rozběhla pryč. Když míjela stůl, vrátila jablko na talíř. Tiše za sebou přivřela vysoké dveře jídelny a skrovné světlo a mumlající hlasy zmizely, jako by zavřela bránu do jiného světa. Bezhlavě utíkala němou tmou, chodbami, po schodištích, halami a sály. Její bosé nohy na kamenné podlaze a třepotání noční košile byly jediné zvuky rozléhající se nocí. Hlavu měla prázdnou, nebyla schopná promluvit. Jen tupý úlek, cosi pod povrchem jejího vědomí, jí prozrazovalo, že to, co viděla a slyšela, nebylo správné. Ani trochu.

Takový je svět dospělých? Svět králů? Tohle je skutečný svět se svými tajemstvími a pletichami, do kterého má jednoho dne patřit i ona?

Nevěděla. A to, že to nevěděla, na tom bylo to nejhorší.

Ardhes nevěděla, kolik času uplynulo. Po svém bezhlavém úprku se schoulila vedle brnění ve výklenku, aby si trochu odpočinula. Nohy měla studené jako led, ale tváře jí žhnuly. Dlouho seděla jen tak, rukama objímala kolena a pozorovala pochodně v dálce. Chvíli se pokoušela přemýšlet o tom, co se právě stalo, chvíli se vše snažila vypudit z hlavy.

Když jí začala být zima a víčka jí ztěžkla, Ardhes vyklouzla znovu z výklenku. Měla nejisté nohy, nevyznala se sama v sobě ani ve svém okolí, jako by se ocitla v nějakém nepříjemném snu. Tiše se vydala pryč.

Nevrátila se do svého pokoje. Věděla, že by neusnula – možná dokonce ani nechtěla spát. Únavu těla považovala za urážku své šokované duše a nemínila se jí poddat. Aniž vzhlédla nebo se zastavila, prošla kolem strážných do komnaty krále. Ačkoli byla chladná noc, otec ležel venku na balkoně jako zvíře, které se při spaní přikrývá jen temnou oblohou.

Ardhes se zastavila na kraji balkonu. Octaris ležel s otevřenýma očima na zádech a zíral na měsíc. Musel si jí všimnout – protože si všiml vždycky všeho –, ale nepohnul se. Nepohnul ani brvou. Ležel jako mrtvý.

Ardhes zamyšleně otáčela v prstech novým náramkem a dívala se na krále Octarise. „Jsi zbabělec.“ Samotnou ji překvapilo, jak studeně její hlas zněl. Polkla. Otec si jí vůbec nevšiml. „Schováváš se tady. Říkáš, že máš něco na práci. Ale nic neděláš. Vůbec nic.“ Otec nepohnul jediným svalem v tváři.

Ardhes pomalu kráčela podél okraje balkonu, aniž z něj spustila zrak. Pak se zastavila a opřela se zády o zábradlí. Hruď jí spaloval nesmírný vztek Nebo to bylo ještě něco horšího? Ano, možná to nebyl vztek… ale pohrdání.

„Takže je to pravda," pokračovala Ardhes. „Elfové jsou tak trochu slabomyslní."

Otec se pohnul. Dlouhé vlasy mu sklouzly z ramenou, když se posadil. Ardhes se chvíli obávala, že zašla příliš daleko a že ji udeří nebo na ni začne křičet – ale on jen zůstal sedět. „Možná," řekl prostě.

To bylo všechno. Ardhes cítila, jak ji kámen na prsou zbavuje dechu.

Králova tvář vypadala jako vyřezaná ze slonoviny. „Proč tak pozdě v noci nespíš, dcero? Trápí tě snad něco, o čem mi chceš vyprávět? Co ti ukradlo tvůj spánek, Ardhes-ayen?" Jemným hlasem zašeptal její jméno. Ardhes oběma rukama sevřela náramek Nedokázala ze sebe vypravit ani slovíčko. Královy oči byly nepřirozeně světlé. Netušila, kde se vzalo světlo, které se v nich odráželo. Když znovu promluvil, jeho hlas byl čistý a nezvučný: „Ardhes váhavě přešla ke dveřím. Z místnosti se ozýval šepot, ale zanikal dřív, než doletěl k jejím uším. S bušícím srdcem se zastavila. Když nahlédla do místnosti, tvář jí ozářil úzký proužek světla.

Helrodire, šeptala její matka. Její hlas byl stěží k poznání. *Helrodire…"*

Ardhes se zatajil dech. „Jak to víš?" Studený vítr zašuměl z hloubi noci a rozechvěl jí šaty a vlasy. Ruce se jí roztřásly tak, že málem upustila náramek. „Jak to víš?"

„Možná máš pravdu, Ardhes," zašeptal král. „Jsem zbabělec. Vidím a vím a nechávám se tím ochromit."

Ardhes se konečně vzpamatovala. Polkla a udělala dva kroky směrem k otci. „Je to elfí záležitost? Vidiny?"

Octaris chvíli mlčel. Pak krátce zavrtěl hlavou. „Je to dar, který nenáleží žádnému národu. Patří bohům a ti ho darují, komu se jim zlíbí."

Ardhes se zatočila hlava. Uvědomila si, že až nyní objevila tajemství, které měla celou dobu před očima. Samozřejmě věděla, že otec je jasnozřivý. Ale dosud jeho vidiny nebrala vážně, myslela si, že to je prostě schopnost, kterou mají všichni elfové. Ve skutečnosti

se nikdy nezamýšlela nad tím, kdo je vlastně její otec, kromě toho, že je elf.

„Co vidíš, když ležíš tady venku?“

„Všechno.“ Po Octarisově tváři přelétl úsměv. „Dějiny světa. Smrt elfů. Smrt lidí. Konec všeho. Nový začátek. Znáš Ahirise?“ Ardhes zvolna zakroutila hlavou. Cizí jméno znělo mocně a velkolepě.

„Zanedbával jsem tě. Nenaučil jsem tě věci, které bys jako moje dcera měla znát. Ahiris…“ Octaris sklonil uctivě hlavu. „Ahiris je bůh.“

„Bůh elfů,“ vyhrkla Ardhes. Chtěla se tím uklidnit, ale marně.

„Ahiris je život, *Ahiris* znamená osud.“ Králův pohled bloudil nocí. „Elfové uctívají od počátku času duchy a polobožská stvoření. Ale existuje jen jediný dokonalý bůh, a tím je Ahiris, otec nebes a matka života současně. Ahiris drží v rukách otěže světa a je vládcem nad životem a smrtí, vítězstvím a porážkou, počátkem a zánikem.“

„A ty sleduješ… co Ahiris dělá?“ zeptala se Ardhes váhavě.

Octaris přikývl. „V mém jazyce existuje jeden výraz. Svět se skládá z milionů a milionů duší a stvoření, ale občas, při zvláštních příležitostech, určuje několik hrdinů a padouchů svými činy budoucnost všech. Tito hrdinové a padouši se označují jako *ahirah* – dcery a synové Ahirise. Jsou dobří, nebo zlí, jako život sám. Ale dřímá v nich božská moc.“

Ardhes udělala krok k otci. „Kdo jsou ti lidé?“

„Nejsou to jen lidé. Jsou jako ty… nebo jako já. Většina *ahirah* naší doby je ještě mladá. Ale až nastane čas, budou určovat tvůj i můj osud. Přicházejí v dobách velkých změn, a právě ty nás teď očekávají. Ve svých vizích hledám *ahirah*. A sleduji jejich příběhy.“

Ardhes stála nehybně před otcem. Co asi Octaris ví o těch vyvolených? A co všechno dokáže, ve skrytu?

Nasadila si náramek na zápěstí. Dnes v noci objevila tajemství svých rodičů, jak matčino, tak i otcovo.

„Brzy se uvidíme,“ zašeptala zamyšleně. Byl to slib. Tichými kroky odešla.

Těžké časy

Zima vtrhla do země současně s Haradonci. Od prvního sněžení zuřily bouře a vál ledový vítr přinášející další a další sníh. Točil se ve skalních jeskyních, vrhal jejich obyvatelům do obličeje krupičky ledu a zalézal jim pod šaty. Když ráno procitali, jejich vlasy pokrývala jinovatka a šaty měli zmrzlé. Několik dětí zůstalo ležet s bezkrevnými rty a bílými řasami.

Alasar pochopil, že jeskyně se musí vytápět. A tak noc co noc zapalovali ve velké ložnici deset táborových ohňů. Postupně v nich zmizelo veškeré dřevo, aniž s tím Alasar mohl něco udělat. Všichni neustále doufali, že vítr ustane dřív, než dřevo dojde.

V zimě přivedly tři těhotné ženy na svět své děti. Stařeny jim pomáhaly při porodu a snažily se ze všech sil, jenže hlad a mrazy udělaly své. Dvě miminka se narodila mrtvá. Vysílené matky je brzy následovaly. Jen jedna žena porodila živého chlapce, křičícího, rozhazujícího ručičkama a plného životní energie, o kterou v minulých měsících připravil svou matku. Stařeny položily novorozence matce do náruče a věděly, že oba přežijí.

Když jednoho rána přestalo sněžit, pohřbili zemřelé. Země byla zmrzlá na kost. Alasar vykopal hroby tak hluboké, jak mu síly dovolily, a uložil do nich těla. Jeho druhové je zrovna začali zasypávat, když se země zachvěla dusotem draků.

„Zpátky!“ zasyčel Alasar, rychle sbalil všechny věci a vklouzl i s kamarády do skalní trhliny. Hned poté spatřili haradonské bojovníky cválající po skalnatém hřebenu.

Jezdecký oddíl měl více než dvacet mužů. Alasar z dáli slyšel jejich křik a rozkazy, jimiž poháněli draky k prudkému cvalu, kterému by nestačil ani ten nejrychlejší kůň. Obláčky páry stoupaly drakům z nozder. Jejich dlouhé ocasy se komíhaly ze strany na stranu, když cválali sněhem, štíhlé hlavy ozdobené rohem natažené dopředu. Poskládaná křídla měli přivázaná k tělu, takže na nich muži mohli pohodlně sedět.

Navzdory strachu krása draků Alasara okouzlila. Jak půvabně se pohybují! Obklopovala je mračna sněhu, která zvířovali svými drápy. Alasar měl pocit, že to jsou kouzelná stvoření, a ne obyčejná zvířata… Trvalo to jen pár sekund. Pak dračí bojovníci znovu zmizeli za bílými pahorky, ale pohled na ně se Alasarovi vypálil navždy do mysli.

Společně s ostatními se vrátil do jeskyní, jakmile pohřbili mrtvé. Od té doby opouštěli úkryt jen zřídka.

Haradonci, které ráno viděl, Alasara vyděsili. Uvědomil si, že mají nepřítele přímo nad svými hlavami a že v jeskyních rozhodně nejsou v bezpečí, ale spíš v pasti jako králíci, kteří si postavili noru pod vlčí smečkou.

Po večeři znovu vystoupil na nejvyšší skalní výběžek a oznámil, že potřebují stráže. Dnem i nocí je nutné střežit všechny východy, ložnice i skály na povrchu. Potřebují válečníky. Alasar řekl ostatním, co se stane, když ho neposlechnou. Že když Haradonci dorazí v noci, kdy všichni spí, tak je pozabíjejí nebo odvlečou do otroctví. Chlapci a děvčata po zkušenostech, které získali ve svých vesnicích, Alasarovi ihned uvěřili a začali se jeho pokyny řídit.

Zima byla ten rok opravdu krutá. Den za dnem plály ohně v jeskyních. Kouř dráždil dětem oči i plíce. Kašel a horečka obcházely kolem. Mnoho starých lidí zmohla zima; jejich těla ztratila odolnost. Žena, která tu zimu porodila dítě, převzala s několika starci úkoly, které předtím vykonávali ostatní dospělí. Pokoušela se pečovat o všechny osiřelé děti, vařila polévku ve velkých, těžkých kotlích a učila větší děti, jak mají pečovat o nemocné. Byla to malá, tmavovlasá žena jménem Igola. Jen jednoho ze svých šesti synů a dcer neztratila ve válce, Rahjela. Ten se většinu času staral o svého malého sourozence, chlapečka s černým chmýřím na hlavě, kterého matka pojmenovala Tivam. Jedině tito dva bratři ještě měli matku.

Alasar a Magaura si často hráli s Rahjelem a Tivamem. I když si oba starší chlapci přáli, aby se jejich mladší sourozenci spřátelili, Magauru víc zajímali oni než ten malý řvoucí uzlíček, o který se Rahjel tak láskyplně staral. Ti čtyři trávili společně spoustu času ve vzdálenějších jeskyních, klouzali se po hladkých zamrzlých jezírkách, sbírali ráčky a hráli si na schovávanou. Jen při těchto hrách se Alasar odvažoval smát a z jeho tváře mizel vážný, starostlivý výraz. Byly to pro něj okamžiky štěstí, kdy dokázal zapomenout na svět, který je obklopoval.

Jednou našel nejmenšího ráčka, jakého kdy viděl. Byl sotva větší než nehet na palci a tak průsvitný a něžný, jako by měl krunýř ze ztuhlého mléka. Alasar ho opatrně odnesl do jeskyně, kde si hrál s Magaurou, Rahjelem a Tivamem. Když přišel blíž, uvědomil si, že už neslyší hlasitý smích a volání: ne, skalními chodbami se nesly jiné zvuky. Ve stínu jeskyně se zastavil. Uviděl Magaura a Rahjela. Rahjel držel malého bratříčka v náručí a Magaura klečela vedle nich.

Pohrávala si se špičkami svých dlouhých vlasů a zpívala mu písničku. Byla to ukolébavka, kterou jim zpívávala matka. Píseň, která Alasara volala zpět do ztraceného života, do minulosti plné duchů, v níž večer ležel uprostřed měkkých kožešin ve své posteli, nasycený a spokojený, a naslouchal praskání ohně… Magauřin měkký dívčí hlas naplnil jeskyni stovkami vzpomínek. Dokonce i Tivam mlčel, jako by chápal, co ta píseň znamená.

Rahjel se díval na Magauru. Oči měl vážné a zamyšlené a Alasara najednou napadlo, že jeho přítel ví něco, co on neví a nesmí vědět. Sevřel pěsti. „Nezpívej tu píseň," vykřikl chladným hlasem. Magaura překvapeně zmlkla. Alasar s ní tímto tónem nikdy nemluvil. „Tuhle píseň už nikdy nebudeš zpívat, jasné?! Nepatří sem!"

Alasar, zmatený vlastním vztekem, si příliš pozdě všiml, že ráčka rozdrtil v dlani. Jedna nožka sebou ještě škubla a tvoreček byl mrtev. Alasarovi to bylo jedno. Otřel si prsty o kazajku a dal se na útěk.

Po zbytek dne se schovával ve své jeskyni. Když se vrátil, večeře už byla rozdělená. Vystoupal na skalní výběžek jako už několikrát předtím a prohlásil, že se bude slavit. První oslava proběhne co nejdříve. „Každý z vás se může pokusit vymyslet novou píseň. Ale musí být úplně nová! Už nejsme v našich vesnicích. To, co bývalo, je pryč. Nikdy se to nevrátí a vzpomínat na minulost nemá smysl. Vaše domovy nejsou zničené – váš domov je tady! Zrovna ho začínáme budovat. My všichni jsme dětmi jeskyní! Jsme jeskynní děti!"

Když máchl pěstí vzduchem, všichni se rozjásali, protože to byla ta nejkrásnější slova, která za dlouhou dobu slyšeli. Možná přišli úplně o všechno, o své domovy a sourozence, o své rodiče a dokonce i o sluneční světlo a pohled na oblohu, ale teď dostali něco, na čem znovu mohli lpět: nový život. A Alasar jim ho ukázal.

Nebyla to jen nouze, která lidi s Alasarem svazovala. Byla to i radost. Když se měla konat první oslava, zdálo se, že děti zapomněly na své strasti. Alasar nechal rozdělit větší příděly jídla, zpívalo se, tancovalo, všichni se smáli a hráli si. Alasar se rozhodl, že budou pořádat oslavy častěji.

Týdny plynuly. Vánice bez přestání skučela nad krajinou. Alasar, Magaura, Rahjel a Tivam si už nehráli, a také ostatní děti po většinu dne mlčely. Alasar pochyboval o tom, že si ostatní uvědomují to,

čeho si on povšiml: dochází jim palivo. Ale nemohli s ním šetřit, protože v noci bylo tak chladno, že je zábly i zuby. Zásoby dřeva jim vydrží nejdéle dva až tři týdny, jenže byl teprve leden – mrazivá zima může vládnout ještě dva měsíce.

V noci, když Alasar nedokázal pro samé starosti usnout nebo když ho probudily zlé sny, ve kterých viděl ležet zmrzlou Magauru po svém boku, ruměnou tvář bledou jako porcelán, vstal, zabalil se do své kožešiny a utíkal do zásobáren. Při pohledu na scvrkávající se hranice dřeva se ho zmocňovalo hluboké zoufalství. Přemýšlel, jak obstarat nové palivo, ale žádné řešení ho nenapadalo. Vztekle tloukl pěstí do skály. V těchhle prokletých jeskyních je absolutně ztracený a v pasti. Nenáviděl je, nenáviděl tmu, kterou vždy tak miloval, nenáviděl celý svět a nenáviděl svůj život.

Pak sevřel pěsti. Zaťal zuby tak pevně, že mu vystouply čelisti. Zalil ho horečnatý žár. Jestli tohle přečká, už nikdy nepřipustí, aby byl tak nekonečně bezmocný! Nikdy!

Jindy do jejich jeskyní v noci zabloudili při hledání tepla stepní vlci. Když Alasar podřimoval vedle Magaury, slyšel jejich vrčení a vytí i drápy škrábající někde v temnotě do kamenů. Druhý den ráno popadl oštěp a meč a vydal se je hledat. Chtěl obstarat pro Magauru novou kožešinu, ale po zvířatech nebylo ani památky.

Brzy Alasar neslýchal jen vlky. Zdálo se mu, že postřehl dunivý dusot draků klusajících sněhem mnoho metrů nad jeho hlavou. Země se v jeho představách chvěla tak, jako by nad nimi táhla celá armáda… Haradonci jsou všude, říkal si; hemží se mezi pahorky jako komáří larvy v rybníku. Mohutní bojovníci se sekyrami nedovolili Alasarovi v noci usnout. Měl pocit, že slyší ozvěnu řinčení jejich zbroje v jeskyních, a roztřásl se hrůzou. Oči se mu klížily nevyspáním.

Jednoho večera se vypravil vypátrat a zabít bojovníky, kteří společně s vlky bloudili podzemními chodbami. Oštěp pevně tiskl k hrudi, když za sebou najednou zaslechl hlas. Zděšeně se otočil a uviděl Igolu. „Chlapče, co je s tebou? Máš horečku?“ zeptala se a sáhla mu na čelo. Ucukl, ale pak přece jen dovolil, aby mu položila teplou, mozolnatou ruku na tvář. Unaveně sklonil oštěp.

„Ne, nemáš horečku,“ řekla Igola. „Ty se bojíš, vid? Neměj strach, Alasare. Člověk se nemá bát, nikdy. Potřebuje jen naději.“ Igola ho vzala do náruče, pozvolna ho kolébala a tiše mu zpívala. Alasar se té

neobvyklé něžnosti nebránil. Přivinul se k ní, slzy mu vstoupily do očí a on tiše usnul v jejím náručí jako malé dítě.

Od té doby Alasar zavrhl myšlenku, že bude pátrat po vlcích a po bojovnících, a celé chladné noci prospal. Nikdy nikomu – ani Rahjelovi – nevyprávěl o noci, kdy mu Igola nahradila matku.

Proroctví

Noc byla přesně taková, jaká měla být. Zima ustupovala a mráz se do skal vkrádal už jen občas časně ráno. A nebyl úplněk. To bylo důležité. Kraj zahalila měkká, černá tma.

Král Octaris klidně spal na balkonu, bez zlých snů, které ho tak často sužovaly. A tak měla Ardhes chvíli pro sebe.

Samozřejmě, bylo to směšné. Trochu se styděla za to, že plýtvá časem a energií na něco tak nesmyslného. Ale přece jen… přesně tyhle okamžiky jí vždycky pohladily duši jako motýlí křídla a vykreslily jí úsměv na tváři. Zvedla plochou misku s vodou z podlahy a postavila ji ke krbu, v němž planul oheň. Na hladině vody se odrážely ospalé plameny a zahalily její tvář do růžového svitu.

Ardhes zamumlala zaklínadla a do popela nakreslila příslušné runy. Pak se naklonila nad misku s vodou a zadívala se do ní. Chvíli viděla jen svou vlastní tvář. Přes zimu dospěla. Byla vážnější. Vypadám už takřka jako žena, pomyslela si, i když je mi teprve jedenáct let. Chvíli se pozorovala a přemýšlela o tom, jestli je krásná. A jestli se někdy najde muž, který by ji miloval…

Třikrát vyslovila jeho jméno. Bylo součástí zaklínadla. „Ukaž mi ho," zašeptala a srdce jí poskočilo. „Ukaž mi toho, koho je mi předurčeno milovat. Ukaž mi muže, kterého mi osud vybral."

Pár nepříjemně dlouhých sekund se nedělo vůbec nic a Ardhes se už obávala, že kouzlo nefunguje. Ale pak se vodní hladina v černé misce zčeřila, jako by do ní udeřil neviditelný dech. Její tvář se rozplynula, rozpadl se i odraz plamenů hořících v krbu. Barvy se na nepatrných vlnkách v misce spojily do nových obrazců.

Odolat nutkání zavřít oči bylo nesmírně těžké. Přihlížet vizi, kterou sama vyvolala, bylo stejně namáhavé jako hledět do slunce. Ale ona se to v minulých měsících naučila. Noc za nocí. Voda jí ukázala barvy a tvary, pohyby a obrysy jako ve zmateném snu. Viděla

rozbouřené moře smutku, očekávání a pochybností v duši, do které nahlížela. Byla to nespokojená, hledající duše. Možná hledá mě, proběhlo jí hlavou.

Viděla muže s ošklivými jizvami na zádech, které vypadaly jako potutelná grimasa… Viděla hubenou ženu s řídkými vlasy a velkýma očima, sedící u stavu. Prsty měla sevřené kolem něčeho zavěšeného na krku. Nejspíš náhrdelník… Viděla chlapce, tak patnácti až šestnáctiletého, jak si ručníkem otírá krev z čela… Viděla oblohu nad šumícími loukami a poli. Viděla všechny věci, které viděl ten cizinec a které se ztrácely v jeho podvědomí.

Oddělit od sebe minulost, současnost a budoucnost osoby vyvolané vizí bylo obtížné. Na to nemohla plýtvat silami. Když se o to pokusila, barvy se divoce slily a voda vyšplouchla přes okraj misky. Ardhes rázem přerušila zaklínání a rychlým pohybem ruky a tichou průpovídkou nařídila vizím, aby se zase rozplynuly. Setřela runy a vylila vodu z misky do ohně. Plameny zasyčely a statečně bojovaly proti vodě, ale byly stále menší a menší, až se jen třpytivě krčily na polenech.

Ardhes chvíli nehybně stála v pochmurné tmě. Ještě stále ji naplňovaly pocity cizí duše. Svíraly jí žaludek a šuměly jí hlavou.

Kdyby ho potkala, ihned ho pozná. To, co spatřila ve své vizi, bylo něco jiného než vnitřní život lidí, které sledovala se svým otcem. V téhle cizí duši se skrývaly bezmezné starosti, ochromující strach a sžíravý, neurčitý stesk.

Zmateně se usmála. Možná jí připadal tak podivný, protože věděla, že ho jednoho dne bude milovat.

Po podzimní návštěvě krále Helrodira chodila Ardhes takřka každou noc za otcem. Candula nic netušila, protože Ardhes se vykrádala z ložnice, až když chůva hluboce spala. Její matka se samozřejmě nesměla o hodinách strávených s otcem dozvědět. Kdyby královna Jale tušila, že se její dcera potají učí kouzlit a jiné elfí vědomosti, výbuch jejího hněvu by byl strašlivý – považovala by to za zradu sebe samé.

Otec by přece mohl trvat na tom, aby se jeho dcera tyhle věci naučila. Není králem říše? A není Ardhes poloviční elfkou, a nemá tudíž právo znát tajemství elfího národa? Jenže králi Octarisovi zjevně nevadilo, že se Ardhes k němu plíží po nocích a přes den se mu vyhýbá. Možná se skutečně Jale bál, bál se přiblížit ke své dceři

a nárokovat si něco, co Jale toužila vlastnit jen a jen sama. Když Ardhes objevila všechny nádherné a mocné dary, které Octaris dostal, tím více ho za jeho zbabělost nenáviděla.

Zpočátku se noc za nocí vracela k otci, protože ji lákaly tajné vědomosti. Dobrovolně se nechávala Octarisem zavést do cizího, zakázaného světa, kde vize ve vodě, magické runy a elfí zaklínadla vytvářely mosty mezi snem a skutečností. Proto se smířila se lžemi, kterými přes den vysvětlovala Candule svou únavu. Ubohá Candula si o ni dělala starosti. Ardhes musela přihlížet, jak celý den pobíhá po horách a hledá bylinky, aby jí uvařila uklidňující čaje, které Ardhes potají vylévala z okna. Už kvůli ní by Ardhes noční schůzky s otcem omezila.

Jenže existoval důvod, kvůli kterému se k němu neustále vracela. Brzy nezůstávala celé noci vzhůru jen kvůli fascinujícím hrátkám s kouzly, i když byly nesmírně lákavé. Přitahovalo ji otcovo vyprávění.

Když vstoupila na balkon a spatřila krále ležícího s rozhozenýma rukama a otevřenýma očima pod hvězdnou oblohou, nevadilo jí to jako dřív. Zůstala tiše stát a čekala, až se pohne. Až nyní totiž pochopila, že nepozoruje hvězdy ani nečeká na spánek ale vidí věci a ocitá se na vzdálených místech, z nichž se může vrátit, až když spatří to, co spatřit musel.

Občas, když ho Ardhes poprosila, jí dovolil, aby se v jeho vyprávění seznamovala s osudem dětí Ahirise.

Seděli mlčky proti sobě. Měsíc a hvězdy se skrývaly za černými mračny. Dvě malé svíčky, které Ardhes přinesla ze svého pokoje, vydávaly právě tolik světla, aby dokázala rozeznat obrysy postavy svého otce. Jeho bílé vlasy se na spáncích a nad čelem třpytily jako svatozář. V očích se mu odrážely plameny svíček, jenže se pohybovaly pomaleji než ve skutečnosti, jako by je modř jeho duhovky uspávala.

„Tak co?“ zeptal se tiše. „Jsi připravená?“

Ardhes přikývla. „Koho navštívíme tentokrát?“

Král Octaris zavřel oči a zhluboka se nadechl, jako by mu svěží vzduch měl prozradit odpověď. „Vydáme se do Myrdhanu, má Ardhes-ayen.“

„K vlčímu chlapci?“

Po králově tváři přelétl úsměv. „Myslím, že mu tak říkáš.“

Ardhes sepjala ruce a pohodlně se usadila. „Dobře. Už jsem byla zvědavá, co se s ním děje. I když si nejsem jistá, jestli si zaslouží můj soucit. Má v sobě něco zvláštního, co mě děsí.“

Octaris se na ni mlčky zadíval. Pak sklonil zrak a změnil téma. „Víš, že jakmile se ponořím do vize, vzpomínka na ni se později setře jako sen. Ty jsi nyní mou pamětí, Ardhes. Důkladně si zapamatuj, co ti budu vyprávět, abychom si o tom později mohli popovídat.“

„Dobře.“ Zhluboka se nadechla, aby se soustředila. Občas se jí podařilo zopakovat jeho příběhy takřka slovo od slova. Byla to jen otázka cviku a vůle.

„Tak začneme,“ zamumlal Octaris a napůl přivřel oči. „Kde jsme to zůstali?“ Jako vždy mu chvíli trvalo, než se připravil. Pak zmlkl a chvíli se ozýval jen jeho zklidněný dech. Potom začal vyprávět.

„Když nastal první jarní den, z tajných obyvatel jeskyně zbyla jen skupinka vychrtlých a vyděšených dětí.

Alasar opatrně vyšel ze skalní trhliny. Jeho oči musely nejprve přivyknout dennímu světlu. Krajina před ním mu připadala nekonečná. Led a sníh se už takřka roztál a až k obzoru se táhl oceán pahorků a skal. Pod nohama mu rozkvétaly nepatrné žluté podběh/. Zvedaly ze skalních škvír své zvědavé hlavičky, které chtějí prozkoumat svět, a Alasar v nich náhle poznal sebe sama a své druhy. Usmál se tomu, ale jeho oči byly pořád stejně zachmuřené a vážné.“

Dřevo

Když nastal první jarní den, z tajných obyvatel jeskyně zbyla jen skupinka vychrtlých a vyděšených dětí.

Alasar opatrně vyšel ze skalní trhliny. Jeho oči musely nejprve přivyknout dennímu světlu. Krajina před ním mu připadala nekonečná. Led a sníh se už takřka rozpustily a až k obzoru se táhl oceán pahorků a skal. Pod nohama mu rozkvétaly nepatrné žluté podběly. Zvedaly ze skalních škvír své zvědavé hlavičky, které chtějí prozkoumat svět, a Alasar v nich náhle poznal sebe sama a své

druhy. Usmál se tomu, ale jeho oči byly pořád stejně zachmuřené a vážné.

Zásoby dřeva začaly docházet před týdnem. Ale už bylo jaro a těžké časy mají za sebou. To Alasar cítil s každým nadechnutím. Byl plný energie; musí ze ztracené skupinky, skrývající se pod skalami, vytvořit národ.

Ale napřed potřebují dřevo. Nutně. Alasar horečně uvažoval, kde by je mohli sehnat, aniž by se vystavili nebezpečí, že je Haradonci objeví – ale jiná možnost neexistovala. Dřevo se těžilo dva dny cesty dál na sever, v místech, kde začínaly první lesy. Aby se tam dostali, musejí procházet volnou krajinou.

Alasar věděl, že se toho prostě musí odvážit. Vyhledal mezi dětmi ty nejstarší a nejsilnější a vzal s sebou i Rahjela, ačkoli byl mladší a sílou neoplýval. Ale už Alasarovi dokázal, že se vyplatí mít ho poblíž, když jim nějaký Haradonec zkříží cestu.

Všichni se ozbrojili oštěpy, meči, šípy a luky. Přehodili přes sebe šedé vlčí kožešiny, aby se v případě nouze mohli mezi skalami maskovat jako zvířata. Jeden z chlapců měl nádherný malý měřicí přístroj, který jeho otec před válkou koupil od kupců. Pomocí nepatrné jehly v kulaté dřevěné krabičce se jím daly určovat světové strany.

Když Alasar a Magaura šli večer spát, řekl jí, že na pět dnů odejde. Magaura se střídavě vztekala, vzlykala, prosila a nadávala, až Alasar posléze svolil, že ji vezme s sebou, a tak poslední horké slzy prolila stulená v jeho náručí.

„Nesmíš odejít beze mě," šeptala v polospánku. „Kromě tebe nikoho na světě nemám…"

Alasar si zhluboka povzdechl.

Před rozedněním potichu vstal. Opásal se opaskem s mečem a přehodil si přes rameno luk a toulec s šípy.

Pak tiše probudil ostatní a naposledy se podíval na Magauru, která klidně spala. Bylo mu těžko, jako by měl v hrudi ledový kámen místo srdce, když se plížil z jeskyně.

Vzduch venku byl nepříjemně chladný. Dech jim mrzl u úst a nad pahorky visela mlha. Připadalo jim, že chce zahalit celý svět.

„Jdeme," zavelel Alasar poté, co se všichni shlukli u malého kompasu a hledali směr, kterým se musí vydat. Cesta je vedla skalními rozsedlinami, v nichž se sražená voda slévala do velkých kaluží, přes zmrzlé suťovité kopce a mírnými údolími, kde se hustá

tráva leskla rosou. Putovali, až se mlha rozpustila a vysvitlo polední slunce. Sníh už roztál a uvolnil místo záplavě jarních květů. Svěží, nasládlá jarní vůně jako by naplnila celý svět. Dokonce i Alasar zapomněl uprostřed probouzející se přírody na svůj strach z Haradonců a sundal ruku z jilce.

Rahjel poklusával dlouhými kroky vedle něj. Brzy si všichni hlasitě povídali a smáli se. Jejich pohledy klouzaly krajinou a pak zamířily k obloze, jako by si ten den všechno chtěli vrýt do paměti, aby jim jejich vzpomínky dlouho vydržely.

„Kde je vlastně Magaura, nechtěla jít s námi?“ zeptal se Rahjel.

Alasar vážným hlasem odpověděl: „Přece nevezmu Magauru s sebou, když bychom všichni mohli zemřít. Navíc by nás zdržovala.“

„Jak ji znám, bude se na tebe zlobit. Neuvěřitelná představa! Magaura se zlobí na bratra… Vsadil bych se, že než ji to přejde, důkladně si to vypijeme…“

Alasar se ušklíbl. Pak se otočil k ostatním, a aniž by se zastavil, vykřikl: „Hněte sebou! Slyšeli jste to? Musíme se vrátit tak rychle, aby si Magaura nevšimla, že jsem pryč. Jinak si to vypijeme…“

Pak se usmál na Rahjela. „To zní jako další sázka. Nebo se pletu?“

Rahjel se rozchechtal a všichni dál klusali mořem květin, žertovali a strkali do sebe, jako by jejich těžké zbraně vůbec nic nevážily.

V chůzi snědli oběd a k odpočinku se zastavili pod ochranou skalního výběžku, až když se setmělo a na obloze se objevily hvězdy. Rozdělali oheň a vyprávěli si příběhy a vtipy. Alasar usnul až pozdě v noci.

Rahjel procitl, když začalo svítat. Probudil i ostatní a znovu se vydali na cestu. Nikdo se pořádně nevyspal, a tak klusali mlčky. Únava z jejich tváří zmizela, až když slunce stálo vysoko na obloze. Stejně jako předchozí den putovali bez zastávky až do noci a vyráželi opět za svítání. Odpoledne třetího dne spatřili na obzoru úzký proužek lesa. Ten pohled jim vlil novou sílu do nohou, a tak zrychlili, a ještě než zašlo slunce, dorazili k vysokým stromům.

Vonělo to tu úplně jinak než ve stepi. Vzduch pod mohutnými jedlemi a rozložitými buky byl vlhký a těžký, naplněný vůní lepkavé pryskyřice, sladké, hnědé půdy, silných listů a prvních jarních poupat.

Ačkoli se už stmívalo, ihned začali pátrat po vhodném dřevě. Nikdo z nich se v kácení stromů nevyznal, a proto to chtěli vyzkoušet na těch menších. V přítmí našli svah plný buků, které jim

sahaly sotva nad hlavu. Vzali sekery, mlaty a meče a pokáceli několik tuctů stromů. Pak rozdělali oheň, ve svitu plamenů osekali větve a kmeny rozřezali na kusy. Už bylo po půlnoci, když před nimi stálo několik připravených hranic dřeva.

Do následujícího poledne pokáceli další stromy, nařezali je na polena a svázali koženými řemeny tak, aby každý nesl na zádech zhruba stejně velkou zátěž. Pak se vydali na zpáteční cestu.

Zatím jim štěstí přálo a dřevo jim vystačí alespoň na dva měsíce. Co bude pak, ne, o tom teď Alasar nechtěl přemýšlet. Navíc už bude brzy léto a nikdo nebude mrznout. Několik dnů to ve tmě vydrží.

Cvrčci ve vysoké trávě začali cvrlikat hlasitěji. Vzduch byl chladnější a vyšel měsíc. Jeho srpek se stříbřitě leskl na obloze, která se klenula tak vysoko nad dětmi, že se jim po dlouhém pobytu v podzemí točila hlava, když k ní vzhlédly. Alasar si s nechutí vzpomněl na jeskyně. Nebylo mu dopřáno, aby žil na čerstvém vzduchu a rozběhl se loukou, kdykoli se mu zachce. Vztekle dupal po trávě a po květinách. V té chvíli se zem pod jeho nohama zachvěla.

„Dračí bojovníci!“ vykřikl Alasar dřív, než se muži objevili za pahorky. Všichni se vrhli do trávy a přitiskli se k vlhké zemi. Byl to dusot draků, nebo bušení jeho vlastního srdce? Alasarovi se chvěly ruce, po těle mu vyrazil ledový pot. Pach květin byl najednou nesnesitelný, protože si představoval, že v jejich omamující vůni najde svůj hrob. Po ruce mu lezl mravenec, ale Alasar se ho neodvážil setřást. Přišel další. A další. Ležel přímo v mraveništi.

Alasar těžce oddychoval. Ujíždějí dračí bojovníci jejich směrem? Zahlédli svazek dřeva na jeho zádech, jak trčí z trávy? Zvedl hlavu a zapátral kolem sebe. Tamhle jsou! Byly to čtyři jízdní oddíly po dvaceti až třiceti mužích. Ten první nesl zlatožlutou vlajku, která se třepotala ve větru. Alasar měl pocit, že slyší odfrkování draka, cítí jeho teplo a kožené sedlo, pod nímž se chvěla jeho křídla.

Mravenci se Alasarovi zakusovali do rukou. Cítil, jak mu lezou po zádech. Zaťal zuby a na černé hemžení na své kůži se neodvažoval ani podívat. Haradonci projížděli blízko nich. Uplynulo deset sekund… Pak zmizeli za kopcem. Dusot se ztratil v dáli a děti znovu obklopovalo jen klidné cvrlikání cvrčků.

Alasar vyskočil se a setřásal z těla ty malé bestie. S těžkým oddychováním se zadíval na pokousanou kůži.

„Jsi v pořádku?“ zeptal se Rahjel. Jeho hlas zněl, jako by byl o tři roky mladší.

Alasar sevřel čelisti. „Ano. Musíme vyrazit.“

Za stísněného mlčení pokračovali v cestě. Ještě když se setmělo, Alasar kráčel přikrčený s nastraženýma ušima, aby vypátral Haradonce dřív, než oni odhalí je. Ale nikdo se už neobjevil.

Alasar tu noc nepovolil žádnou přestávku. Až když se na východě objevily první paprsky, všichni se schoulili pod skálu a vyčerpaně usnuli. Jen Alasar bděl. Popadl kus dřeva a nůž a začal vyřezávat.

„Co blázníš? Copak nejsi unavený?“ zeptal se ho Rahjel, který se už svinul do klubíčka a oči se mu zavíraly.

„To je pro Magauru,“ odpověděl Alasar.

Magaura tomu nechtěla uvěřit. Alasar by ji nikdy neopustil. Nikdy. Ale když spatřila prázdná místa, kde spávaly ostatní děti, nemohla už pochybovat: *odešel bez ní.* Stála u bratrova lůžka a slzy jí tekly z očí. Nevšimla si, že k ní Igola přistoupila, dokud za sebou nezaslechla její mírný hlas.

„Nezlob se na něj. On se o tebe prostě bojí, víš? Proto tě nechtěl vzít s sebou. Tak starostlivého bratra člověk vidí jen málokdy.“

Magauře se zachvěly nozdry. Když ucítila Igolinu ruku na svém rameni, srazila ji a o dva kroky ustoupila. „Nech mě!“

Igola zděšeně stáhla ruku. Jak té dívce svítí oči! Jako vlčici. Jako Alasarovi… „Nechtěla jsem…“

„Nech mě,“ zasyčela Magaura znovu. Po tváři jí stékaly slzy. Pak Igolu prudce odstrčila stranou a utekla do tmavých jeskynních chodeb.

Zůstala tam několik dnů. Jen když se rozdělovalo jídlo, vynořila se mezi ostatními dětmi, mlčenlivá a zamračená, a jakmile držela svou porci v rukou, znovu zmizela.

Alasarův nedodržený slib ji bolel více než ten nešťastný den, kdy Haradonci zničili jejich vesnici. V minulých měsících se pro ni bratr stal tím jediným, nač se mohla spolehnout. A teď byla poprvé sama.

Posedávala ve tmě skrytých jeskyní a plnila je svým vzlykáním. Zalézala do malých skalních trhlin a skrývala tvář v sukni, prchala úzkými chodbami rozhodnutá, že se už nikdy nevrátí, aby Alasarovi ukázala, jaké to je, být opuštěný – ale nakonec znovu vylézala z každého úkrytu a vracela se k ostatním, znovu o něco bledší a tišší, aby se najedla.

Samota ji měnila. Druhý den si začala tiše prozpěvovat a mluvila sama se sebou.

„Ne, s Alasarem už nikdy nepromluvím. Nikdy, nikdy!“ mumlala si, zatímco prsty ohmatávala drsnou skálu a opatrně tápala neznámou tmou. „Pro něj budu němá. A s Rahjelem taky mluvit nebudu. Vlastně ano, s tím ano. Ale jen proto, abych Alasara naštvala.“ Magaura si vymýšlela stále více trestů, protože dokázala stejně vášnivě nenávidět a mstít se jako Alasar.

Třetí den se ukrývala poblíž ostatních, aby je mohla alespoň pozorovat. „Zůstanu tady, než Alasar přijde. A pak se schovám a vrátím se až za dlouho.“

Ale Alasar se nevrátil ani čtvrtý den, ani pátý a šestý. Magaura si už pomalu začala dělat starosti. Oči se jí zalévaly slzami, když si vzpomněla na všechny děsivé příběhy, které jí kdy Alasar vyprávěl o Haradoncích. V duchu si představovala, jak Alasara zasáhla jejich sekyra, jak se zmítá v obrovitých pažích a nemůže se osvobodit. „Tak prostě přestanu jíst,“ vzlykala Magaura do dlaní. „Nebudu jíst a umřu jako ti starci v zimě.“

Sedmý den večer Magauru probudil nějaký hluk. Posadila se a rozhlédla se kolem. Vždyť už je pozdě! Když se rozkoukala v pološeru, spatřila Alasara, který u ní padl na kolena. Prudce oddychoval.

„Magauro! U všech bohů, všude jsem tě hledal! Magauro! Proč se tu schováváš?“ Když ji chtěl obejmout, odtáhla se.

„Magauro,“ řekl a zmlkl. Pak rychle hledal ve své kapse a něco jí podával. Ve světle pochodně rozeznala drobného dráčka vyřezaného ze dřeva. Dlouho se dívala na maličkou hlavičku s párem pokřivených rohů, na beztvarý ocas a křivé nohy. Ale ani náznakem nedala najevo, že dárek přijímá.

„To je pro tebe, Magauro,“ řekl Alasar a podal jí figurku. „Tak si ho přece vezmi! Vyřezal jsem ho pro tebe. Trvalo mi to tři noci.“

Magaura se tiše rozplakala. „Jen tak jsi odešel,“ zašeptala, přitáhla si nohy k tělu a objala je dětsky zaoblenýma rukama.

„Ach, Magauro…“ Bylo to poprvé, co spatřila Alasarovy oči zalité slzami. „Tolik mě to mrzí. Ale nesmíš se na mě zlobit. Kdybych neměl tebe – neměl bych vůbec nic.“

Alasar upustil dřevěnou figurku a objal ji. Když se i on tiše rozvzlykal, její vztek i plány na pomstu se rozplynuly a oba sourozenci si plakali v náručí.

Lidský chlapec

Ardhes věděla, že je to hloupé a dětinské, ale její zvědavost vždy znovu zvítězila nad rozumem. Už počtvrté odříkávala zaklínadlo a nahlížela do cizí duše.

Její otec dřímal, když k němu Ardhes přišla. Od té doby už uplynula skoro celá hodina. Byla přesvědčená, že tvrdě spí. Tiše poklekla před ohněm a prstem nakreslila do popela runy. Slova jí automaticky plynula z úst. Samotnou ji překvapilo, jak jí elfí řeč připadá snadná – kdyby ji teď matka slyšela, zbledla by hrůzou.

Ale královna Jale ji neslyšela. Nikdo ji neslyšel. Ardhes opatrně pohladila rukou misku s vodou a naklonila se nad ni. „Ukaž mi ho. Ukaž mi toho chlapce!“ zašeptala. Odraz ohně na tmavé hladině se rozplynul jako tekutá barva a nově se zformoval. Ardhes doširoka rozevřela oči.

Spatřila trávu. Na hladké vodní hladině tancovala ohnutá stébla trávy. Za nimi uviděla chýši s doškovou střechou. Byla to chýše, v níž žil ten chlapec. Když ho Ardhes spatřila poprvé, vyděsila se, protože zjevně nebyl králem ani princem, ale pak si pomyslela, že může být královské krve, ale byl unesen nebo dán do opatrování nějaké venkovské rodině. Vždycky se najde nějaké vysvětlení. Jisté bylo, že s ním bude sdílet budoucnost, takže se musí dříve nebo později stát králem, když se o ni má ucházet.

Ardhes uviděla postavu vycházející z chýše. Byl to muž se zkrvavenou tváří. Za ním vyběhla hubená žena a s pláčem se vrhla na zem. Muž se neotočil. Odešel. Pak se někdo zvedl z trávy – ano, to je on, ten chlapec!

„Ardhes?“ Zděšeně vzhlédla. Voda se v divokých vlnách přelila přes okraj misky. Král Octaris se venku na balkoně posadil a rozhlížel se kolem. Ardhes prudce smazala runy nakreslené v popelu, ponořila ruku do vody a osušila si ji o noční košili.

„Ano, otče? Jsem tady!“ Rozběhla se k němu, a když vzhledl, byla už těsně u něj.

„Čekala jsi dlouho? Odpusť.“ Octaris lehce svraštil čelo a zadíval se na ni.

„Ne, vůbec ne… já… nečekala jsem dlouho.“

„Probudil jsem se, protože mi přišlo na mysl něco zvláštního.“ Ardhes cítila, jak jí hoří obličej. *Přišlo mi něco na mysl*, tak otec označoval své vize. Neodvážila se promluvit, protože se bála, že by ji hlas zradil.

„Víš přece, že ho už dlouho hledám,“ pokračoval Octaris a zamyšleně pohlížel do noci. „Někoho, kdo dokáže změnit svět tak, že ho nepoznáme.“

„Hm,“ zamumlala Ardhes, ačkoli neměla potuchy, o kterém z mnoha mužů, žen a dětí, jež ve svých vizích vídá, Octaris mluví.

„Jeho duch se dá těžko vypátrat. Připadá mi, jako by se skrýval, jako by se vzpíral osudu, který ho čeká, jako by se nechtěl stát tím, kým musí být.“ Octaris se usmíval nad tou představou. „A teď, když jsem spal, ke mně najednou přišel… Jako by se právě rozhodl, že bude žít život, který mu byl předurčen.“ Ardhes chvíli sledovala otce, zasněně hledícího do tmy. Zjevně si jejího tajného zaklínání nevšiml. Myslel jen na onoho vyvoleného, kterého – jak si Ardhes znovu vzpomněla – ve svých vizích už dlouho marně vyhlížel.

„Myslím, myslím, že jsem připraven ho navštívit,“ řekl Octaris slavnostním hlasem, v němž se skrývala i určitá úcta, jako by chtěl navštívit velice váženou osobu. „Budeš znovu naslouchat a staneš se mou pamětí, Ardhes-ayen?“

Ardhes přikývla. Ulevilo se jí, že se otcova pozornost soustředí na něco jiného. „Ovšem, ráda.“

Octaris zavřel oči. Dlouho nebylo slyšet nic než jeho hluboké oddechování. Pak začal mluvit. Pozvolna, z dáli, jako náměsíčný…

„Revyn přikrčený v trávě naslouchal hlasům v chýši. Když Miran vešel dovnitř, matčino naříkání oněmělo. Otec začal blábolit o jejich vítězství v Myrdhanu. Slíbil prý vojákům ve vesnici, že pošle svého syna do Myrdhanu.“

Ardhes se zamyslela. Zjevně jsou někde v Haradonu, proto se mluví o *vítězství.* A ten chlapec, o kterém je řeč, se tedy jmenuje Revyn. Pak se rychle soustředila na pokračování příběhu.

„…Když to Revyn zaslechl, zatočila se mu hlava. Miran! Jestli odejde… Revyn si představil život pouze s rodiči a náhle zatoužil, aby mohl Mirana doprovázet, a bylo mu jedno kam. Málem vyskočil a rozběhl se dovnitř.

Ale pak se událo něco, co se zatím nikdy nepřihodilo. Jeho bratr pronesl jasně a hlasitě: ‚*Ne. Nikdy. Nechci odtud odejít.*‘

Pak dunělo a křičelo několik hlasů najednou a Revyn, který se zrovna chtěl rozběhnout do domu, si přitiskl ruce na uši, aby to nemusel poslouchat. Bylo to zbabělé, jistě; možná je obyčejný zbabělec a nebude nikdy tak statečný jako jeho bratr.

Přesto však naslouchal útržkům jejich sporu. A co neslyšel! Miran se ještě nikdy neodvážil říct otci takové věci!

‚Nenávidím tě! Ty mizero, ty – nech mě, mami, nech mě být! Jsi mizera, tlustý ožrala, mizerná svině!‘ Řekl mu všechno, celou pravdu, a Revyn byl na svého bratra hrdý, ale současně se o něj bál.

Pak zaslechl rány. Bratr vykřikl. Ozvaly se zvuky, na které Revyn nikdy nezapomene. Svištění pohrabáče dopadajícího znovu a znovu na praskající lebku jeho bratra.

Pak všechen hluk zmlkl a chýší znělo jen matčino vzlykání. Otec se vyřítil ven.

‚*Prosím!*‘ žebronila matka. Revyn viděl, jak vyběhla z chýše a vztáhla ruce k otci. „*Neopouštěj nás… Neopouštěj mě!*“

Revyn sledoval, jako otec s ledovým výrazem v tváři odchází. Krvácel z nosu, do kterého ho Miran udeřil.“

Arďhes zírala na dlaně ve svém klíně. Nedokázala přemýšlet a současně sledovat otcovy vize. Krev jí bušila ve spáncích a po zádech se jí šířil ledový chlad. Muž, kterého bude milovat. To byl on. Duše, do které nahlížela, byla jeho duše. Mladík, jehož příběh otec konečně našel, nezmění jen budoucnost světa – ona, Ardhes, ho bude milovat!

Myšlenky jí horečně kroužily hlavou. Až když hlas jejího otce zmlkl a pohled jeho očí se vrátil do současnosti, uvědomila si, že tu sedí se strnulým pohledem a otevřenými ústy.

„Ardhes, co je s tebou?“ zeptal se král Octaris starostlivě. „Řekl jsem… Řekl jsem něco zlého?“ Přimhouřil oči a pokoušel se vzpomenout na slova, která pronesl.

„Ne… já… jen jsem se zamyslela,“ řekla Ardhes. Doufala, že její obličej neprozrazuje příliš z toho, co se v ní odehrává. „Ten chlapec, o němž jsi vyprávěl… jakou roli hraje ve velké síti osudu budoucnosti?“

Octaris se na ni zadíval, jako by chtěl nahlédnout do hloubi její duše. „Je ještě mladý, zatím. Je mladší než ti, s nimiž naplní osud, ale je hrdinou jejich historie. Hrdinou a padouchem současně… A

jeho osud? Zamiluje se do dcery elfího krále, bude ji následovat do její říše a způsobí zánik celého národa. Pak lidstvo zvítězí a zbytek se ponoří do tmy. Svět už nikdy nebude stejný.“

Ardhes opustila otce, když se noc chýlila k ránu. Srdce jí namáhavě a rychle bušilo. Místo aby se vrátila do své komnaty, ulehla a čekala, až ji Candula probudí, vydala se opačným směrem a oběhla takřka celou korunu hradeb, od západní strany až na východní. Tam se zastavila, opřela se o drsnou zeď a rozhlédla se po nekonečné zemi. Zámek vypadal malý a ztracený jako loď na širém moři. Směrem k obzoru se ve světle probouzejícího dne objevovaly pahorky, útesy a hory. Obloha na ně vrhala žluté a růžové, mléčně bílé a perlově modré závoje, aby přivítala slunce.

Rozechvělá Ardhes se zhluboka nadechla. Byla přesvědčená, že vdechuje nejen vůni jarních květin, ale i ranní chlad, vlhkost kamene pod svými dlaněmi, barvy oblohy, ostrý východní vítr, život, budoucnost, celou nesmírnou budoucnost.

Matka měla pravdu. Ona, Ardhes, změní svět. Provdá se za člověka a daruje tak svět lidem.

„Zamiluje se do dcery elfího krále, bude ji následovat do její říše a způsobí zánik celého národa. Pak lidstvo zvítězí a zbytek se ponoří do tmy…“

Zjevně to tak bude. Chlapec, kterého král Octaris tak dlouho hledal, ji bude milovat; ji, dceru elfího krále. Jenže zatím nikdo neví, že to bude ona, dokonce ani její otec to nemůže vědět. Bude tajemství své budoucnosti střežit až do dne, kdy ho spatří, kdy spatří chlapce, kterému je předurčeno, aby ji miloval.

„Revyn,“ zašeptala, jen aby slyšela, jak to jméno zní. „Revyn…“ Je tam, kdesi v dáli.

Byla ještě dítě a on také, jistě – ale budoucnost přijde. Taková, po níž její matka vždycky toužila. A pak, až léta uplynou… pak ho bude milovat a přivodí vítězství lidí nad elfím národem.

Jak to Je: *Hopsá, hej! Hopsá, hej! Přes kopečky uháněj!*

„Přes kopečky uháněj!“

„Přesně tak. Moc pěkná písnička, Magauro!“ Magaura se usmála. Znovu se zatočila do kruhu **a** prozpěvovala si.

Dráčku, dráčku, draku,
pojedeme k mrakům.
Pojedeme k slunci hlíz,
pozor, ať mě neshodíš.
Hopsá hej, hopsá hej!
Přes kopečky uháněj!

„To je báječné!“ Rahjel zatleskal. Magaura poskakovala radostí, zazpívala písničku ještě jednou a její dřevěný dráček pádil po podlaze jeskyně, po nerovné stěně a kalužemi. Alasar pozoroval sestřičku. Seděli s Rahjelem a Tivamem na břehu podzemního jezírka. Tivam v posledních měsících hodně vyrostl. Černé vlasy se mu stočily do prstýnků a oči se rozzářily. S brebentěním a výskáním plácal ručičkami do vody a otáčel se po svém bratrovi.

„To jsi to ale vymňoukl,“ řekl Alasar Rahjelovi. „Teď to Magaura bude zpívat až do příští zimy.“ Jako by Magaura chtěla jeho slova potvrdit, spustila písničku znovu a ještě hlasitěji.

„Magaura má přece docela pěkný hlas… že, Tivame?“ Rahjel sklopil hlavu a začal škádlit bratříčka. Magaura už nezpívala tak hlasitě, ale otočila se a předstírala, že je neslyší.

„Tivam pěkně roste,“ poznamenal Alasar. „Brzy začne běhat a bude si s námi moci doopravdy hrát.“

„Slyšíš, Tivame?“ Rahjel zvedl chlapečka do výšky a usmál se na něj. Bratři si už byli hodně podobní. Měli jemně řezané obličeje a na myrdhanské poměry nezvykle úzké nosy. Tivam měl stejně kulaté a krásné oči jako Rahjel, orámované dlouhými řasami. Jen Rahjelovy vlasy nebyly černé ani tak kudrnaté jako Tivamovy.

„Brzy se budeme společně toulat jeskyněmi.“

„A uspořádáme hon na Haradonce!“ dodal Alasar. Magaura se na něj stísněně podívala.

„Tak co, Tivame, udržíš už meč? Zkus to!“ Rahjel vytáhl meč zpod opasku a vložil rukojeť do Tivamovy ručičky. Společně zamávali mečem ve vzduchu.

Od chvíle, kdy se starší děti vrátily z výpravy za dřevem, vždy u sebe nosily zbraně. Byl to jeden z nových zákonů, které Alasar vyhlásil. I Alasar měl od té doby vždy za opaskem nůž a dlouhý meč. Každý večer se ozbrojené děti musely scházet ve velké jeskyni, aby se cvičily v boji. Jeden stařec, který sloužil v armádě, učil chlapce a dívky bojovat. Alasar byl ctižádostivým žákem, a když už ostatní děti spaly, trénoval spolu s Rahjelem s dřevěnými klacky nebo se bil s neviditelným nepřítelem. Brzy byl ze všech nejlepší, což mu připadalo jako samozřejmost. Byl přece jejich vůdcem.

Od té doby, co Alasar nechal Magauru samotnou v jeskyni, mezi nimi vznikla propast. Občas mu jeho sestřička připadala tak vzdálená, že stěží dokázal snášet samotu, která v něm číhala jako tmavá bublina.

Když se Alasar vrátil s dřevem do jeskyní, znovu se Magauře plně věnoval. Postaral se, aby byla první, kdo dostane jídlo. Nosila nejlepší šaty, které se v jeskyních našly, a patřily jí první punčochy upletené z vlny ovce, kterou našli v jeskyních. Alasar ji v noci přikrýval kožešinami, dokud se nezahřála, a vyprávěl jí pohádky. Umýval jí zplstnatělé vlasy, dokud nebyly jemné jako zaječí kožešina, kterou jí daroval. Vlastnoručně jí vyřezával ze dřeva figurky a zavaloval ji krystaly, které dokázal v jeskyních najít jen on. Bral ji dokonce s sebou i do jeskyně, kde se učili bojovat, ačkoli tam nikdo z menších dětí nesměl. Při každé příležitosti jí dával najevo, že jako jeho sestra je něco zvláštního.

Magaura mu pokaždé poděkovala úsměvem, který ho zahřál u srdce, vtiskla mu mokrý polibek na tvář a radostně vykřikovala. Ale nebylo to stejné jako dřív. Ačkoli Magaura už nikdy nedala najevo zlost nebo dokonce odmítání, Alasar jasně cítil, že se změnila. Chvíli trvalo, než si uvědomil, že to souvisí s jejím novým touláním jeskyněmi.

Poté, co Magaura strávila pět dnů sama v temnotě, uvědomila si svou dosud neobjevenou lásku k jeskyním. Zející skalní brány byly útrobami země, široké a temné. Mrtvá skála byla kostrou dřímajícího stvoření, jehož nejasné moci se Magaura, šplhající černými komorami srdce, obávala a současně ji milovala. Tato vášeň byla u šestileté dívky opravdu pozoruhodná. Kdyby Magauře tak neulehčovala život pod zemí, Alasar by si o ni dělal starosti. Skutečně ho však zneklidňovalo to, že Magaura odcházela bez něj.

Dříve se neodvážila odejít ani na krok od ostatních, ustavičně se ho držela za ruku. Nyní se bez něj vydávala na několikahodinové putování. Alasar pochopil, že se zbavila závislosti, která jeho tak těšila.

Stýskalo se mu po žadonivém pohledu, s nímž ho prosila, aby ji nikdy nenechával samotnou. Nyní se už samoty nebála, a to ho zlobilo. Často si říkal, že kdyby tenkrát Magauru neopustil, zůstalo by vše při starém. Už nikdy nesmí zůstat sama! Jenže dřevo zase docházelo a nutně potřebovali nové.

Alasar dumal, co dělat dál, a neklidně procházel chodbami. V temnotě postupně nabývalo řešení jeho problému nejasných obrysů… Existuje cesta ke dřevu, na níž je Haradonci neobjeví. Jenže nevede krajinou, ale pod ní.

Alasar trávil celé dny zkoumáním chodeb. Teď už ne jen tak pro radost jako loni v zimě s Magaurou, ale se vší vážností a rozhodností. Nevšímal si stínů, jejichž šepot se ozýval ze skalních trhlin, ani nádhery podzemních sálů. Ohmatával skalní stěny, pronikal do nejhlubších chodeb, někdy i po břiše, když byly úzké, a hledal nejlepší cestu na sever. Došel k závěru, že v případě nouze ji vyhrabou meči.

„Kam vlastně v noci chodíš?“ zeptala se ho jednoho dne Magaura. Alasar jí vysvětlil svůj plán. „Musíme vykopat podzemní cestu k lesu. Pak už se nebudeme muset bát Haradonců a obstaráme si dřevo, kdykoli budeme potřebovat. Jen nevím, na kterém místě bychom měli začít.“

Magaura vstala a rozběhla se do chodeb. Alasar ji následoval a divil se, jak bezpečně nachází cestu. Brzy se v jeskyních nevyznal už ani on. Ale Magaura zjevně věděla, kam ho vede. Pak se zastavila před nízkou stěnou. K Alasarovu překvapení nebyla ze skály, ale z hlíny. „Magauro, odkud…“

Mávla rukou a tajemně se usmála, což se Alasarovi vůbec, ale vůbec nelíbilo. „Víš přece, že se tu ráda toulám.“ Pak si stoupla na špičky, na rozloučenou ho objala a zmizela ve tmě. Alasar zůstal zmatený a sám.

Nebyl to dobrý pocit, že se Magaura vyzná v jeskyních lépe než on. Ale přesto – to místo perfektně vyhovovalo jeho plánu. Hlína byla vlhká a nepříliš pevná. Pokud se mají pokusit vyhrabat cestu na sever, tak tady, rozhodl se Alasar.

Jednoho večera se po jídle vyšplhal na skalní výběžek jeskyně, v níž nocovali. Takřka dvě stovky dětí k němu vzhlédly.

„Poslouchejte!“ zvolal Alasar a zvedl ruce. „Chci vám něco říct. Jak víte, naše zásoby dřeva se tenčí. Už skoro nesvítíme, abychom ušetřili. Vydávat se každý měsíc do lesa na dříví je nebezpečné. Haradonci obsadili naši zem. Jediný z nás by mohl všechny prozradit. Kvůli dřevu to nemůžeme riskovat! Skrýváme se pod zemí. A chceme tu zůstat.“ Zhluboka se nadechl. Všichni viseli nedočkavě na jeho rtech. „Musíme si vyhrabat chodbu až k lesu, dva dny cesty.“ Vypukl hluk a Alasarovi chvíli trvalo, než se zase stal pánem situace.

„Jistě, bude to trvat měsíce, možná i roky. Ale můžeme to dokázat! Žádný cíl není nedosažitelný, když existuje síla, vůdce a vize. Vy jste síla. Já vás povedu. A tady – v našich hlavách – je vize! Chcete se v těchto jeskyních skrývat navěky? Ptám se vás všech: chcete být navěky zajatci svého strachu? Nebo… nebo si chcete vydobýt vlastní říši? Chcete se hrdě nazývat jeskynními dětmi, které nežijí pod zemí proto, že se bojí, ale protože tu mají svůj domov? Chcete si vytvořit svět, jaký se vám líbí? Já tvrdím: nebuďme zajatci! Dnes se z nás stane národ: jeskynní děti!“

Jeskyní se rozlehl jásot. Děti, stejně jako Alasar, vztyčily pěst při každém slovu, které vykřikly. Klenba se rozechvěla tak, že ze stropu začal padat prach a kamínky, a tmou zaburácely výkřiky: „Jsme jeskynní děti! Jeskynní děti! Jeskynní děti!“

Ještě nikdy děti necítily takovou sounáležitost, jako když začaly budovat podzemní cestu. Dnem i nocí v několika směnách bez ustání kopaly. Byla to těžká práce. Půda byla tvrdá a protkaná skalními bloky, které musely namáhavě dostávat ze země. Tunel každou chvíli zatarasila neproniknutelná skála, takže veškerá námaha byla k ničemu, a děti musely začít znovu na jiném místě.

Alasar dokázal i při všech omylech dodávat dětem odvahu. Ani on nezůstával stranou a neúnavně dřel. Kopal a házel lopatou, dokud při práci neusnul. Jeho paže a nohy byly čím dál šlachovitější a silnější a on stále více připomínal hubeného, tmavého vlka.

Tunel byl stále delší, až se pak děti večer nemohly vracet do jeskyně, kde nocovaly, ale ukládaly se k spánku přímo u staveniště. Nejdelší tunel se táhl tak daleko na sever, že trvalo hodinu, než doběhly na jeho konec.

Stavební práce samozřejmě neprobíhaly zdaleka tak rychle, aby se už nikdy nemusely vydat na nebezpečnou výpravu za dřevem. Čtyřikrát se děti musely vypravit pro dřevo, než jedna z chodeb měřila půl míle. Alasar už s nimi kvůli Magauře nešel, ale když se vrátily, pokaždé vyprávěly, že viděly Haradonce. Poslední záchranou dětí bývali zvědové, které vysílaly napřed, nebo jejich kožešiny, kterými se zamaskovaly. Když se jedna ze skupin vrátila domů, aniž potkala Haradonce, Alasar děti potají přemluvil, aby ostatním vyprávěly něco jiného. Práce na tunelu totiž udržoval v chodu především strach z nepřátelských okupantů.

Děti měly tolik práce, že nikdo z nich nepostřehl, že nastalo léto. Když přišel podzim, nikdo z jeskynních dětí si to neuvědomil… A když dorazila zima, měli takové zásoby dřeva, sušeného zaječího masa a kožešin, že se nemusely bát hladovění ani chladu.

Tuto zimu nikdo neumřel, až na dvě stařeny, které tiše skonaly. A protože jim zima už nemohla ublížit, děti více než kdy jindy vnímaly sílu svého společenství. Jejich hrdost sílila. Už nebyly uprchlíky, ale jeskynními dětmi. Z této hrdosti čerpaly sílu na stavbu tunelu a rozšíření své říše.

Zima skončila brzy, jako by ustoupila životní energii dětí a jásotu, s nímž se jí postavily. Krajinu znovu ovládlo jaro. Každodenní lekce boje pokračovaly, i když starý učitel zemřel. Alasar a několik jeho kamarádů už byli natolik zkušení v boji, že mohli učit ostatní. Po nějaké době děti začaly hlídkovat poblíž skal. Prozatím však zbraně nepoužívaly v boji proti Haradoncům, ale při lovu na zajíce, vlky a divoké kozy. Ve skrytých údolích pěstovaly žito. Později i karotku, řepu a brambory, které nepotřebovaly tolik péče jako obilí. Obděláváním tajných políček a nočním lovem si posléze děti dokázaly zajistit dostatek potravy.

Stavba tunelu zdaleka neskončila, a proto se musely v malých skupinkách vydávat pro dřevo. Tak přešlo i léto, další podzim, zima… Jak Alasar řekl: může to trvat celá léta, než jejich říše bude tak bezpečná a velká, jak si zaslouží. A léta míjela.

Stopy času Alasar nesledoval podle míjejících ročních období, ani podle sebe či rozrůstání jejich říše. Povšiml si jich na Magauře.

Začalo to tím, že se jednoho dne ráno nenechala od něj obléknout a sama vklouzla do sukně a kazajky. Proto si Alasar neuvědomil, jak vyrůstá ze starých šatů. V jejich společném pelíšku bylo těsno a

Magaura se už k němu netiskla tak jako dřív, kdy se v noci musel vymaňovat z jejího pevného objetí, aby popadl dech. Už se od něj nenechala koupat a umývat si vlasy. Všechno to zvládala sama. Alasarovi zůstalo zpočátku mnohé utajeno, protože víc než polovinu dne trávil na stavbě tunelu, ne se sestrou.

Ale brzy se změnila tak, že to musel postřehnout. Narostly jí vlasy. Jednoho rána procitl a překvapeně zjistil, že vedle něj neleží šestiletá dívenka se zplstnatělými vlasy, ale cizí dívka s černými loknami sahajícími až do pasu.

Z kulatého dětského obličejíčku vystupovaly stále ostřejší rysy. Alasar si poprvé povšiml jednotlivých podrobností: rovného, trochu delšího nosu, klenutého a stále tmavšího a hustšího obočí, hranatých lícních kostí. Pod oblečením se začala zaoblovat. Alasar to napřed nepostřehl a pak to úmyslně přehlížel.

S jejími fyzickými změnami se dokázal smířit, protože na jejich vztahu se stále nic neměnilo: Magaura mu den co den přinášela jídlo na stavbu tunelu, protože ona na něm pracovat nemusela – Alasar se postaral o to, aby jeho sestra nevykonávala těžké práce. Vždycky ho objala ze všech sil, když jí přinesl nějaký dárek, i když se zdálo, že ji křišťál navlečený na koženou šňůrku a pověšený kolem krku těší více než vyřezávané hračky. Magaura se usmívala jako dřív, zahřívala tím Alasarovo srdce, a jako dřív ho líbala na tvář. V jejích očích se stále objevovaly jiskřičky obdivu, když naslouchala Alasarovu vyprávění. Ne, jejich společný život byl stále stejný. Než se Magaura odstěhovala do své vlastní jeskyně.

Jednou večer se vyčerpaný Alasar vrátil se skupinkou dětí ze stavby a zjistil, že lůžko vedle něj zeje prázdnotou. Magauřiny přikrývky byly pryč, stejně jako její šaty a nejoblíbenější šperky, které si ukládala vedle postele.

„Magauro! Magauro!“ vykřikl. Magaura se vynořila z blízkého skalního výklenku a přiběhla k němu.

„Tady jsem,“ řekla klidným hlasem.

Alasar se na ni nechápavě zadíval. „Kde máš věci na spaní?“

„Ve své nové ložnici.“

„V tvé ložnici?“

„V mé nové ložnici.“ Než Alasar mohl něco říct, dodala: „Ty máš taky svou vlastní jeskyni. Dokonce několik! Máš svůj koutek na

přemýšlení, svou jeskyni, kde se radíš s ostatními, svou místnost pro osobní zásoby… Já chci mít taky vlastní místnost.“

„A ty v ní budeš *spát?“*

Magaura přikývla. Než stačil promluvit, objala ho a odběhla. Když Alasar spatřil zezadu Magauru, jak od něj utíká, nepoznával v té cizí dívce svou sestru.

„Odkdy si kartáčuješ vlasy?“ zakřičel za ní, ale ona už zmizela za skalami.

Bylo to poprvé, co si Alasar povídal s Rahjelem o problémech s Magaurou. Seděli poněkud stranou od sálu, kde se děti cvičily v boji. Pod klenbou se vznášelo řinčení zbraní a výkřiky.

„To je k zbláznění,“ zamumlal Alasar. „Vždycky se bála, když se probudila a zjistila, že je sama!“ Vztekle zaskřípal zuby, protože věděl, že Magaura se už několik let nebojí.

Rahjel se záhadně usmál a sklonil tvář. „To víš, lidi se mění…“

„Já jsem se nezměnil,“ odpověděl Alasar stroze.

Rahjel se znovu usmál: „Vážně ne?“

„Ne.“

Rahjel se naklonil k Alasarovi a odkašlal si: „Řekni, kdy ses naposledy viděl v zrcadle?“

„V zrcadle?“ Alasar svraštil čelo. „Proč bych se měl na sebe dívat do zrcadla? Myslíš, že nemám nic lepšího na práci?“

„Ovšemže máš něco lepšího na práci. Ale… Alasare, chceš mi vážně tvrdit, že sis nevšiml, že jsi starší? Ty, Magaura a my všichni?“

Alasar se podívala na přítele a uvědomil si, že to není tvář chlapce, který mu kdysi zachránil život. Protáhla se, zúžila – byla to tvář sedmnáctiletého mladíka. Jen tmavé oči zůstaly stejné a stále v nich svítila dětská světýlka.

„Podívej se tamhle,“ pokračoval Rahjel a ukázal na jednoho chlapce mezi bojujícími dětmi, kterému mohlo být tak osm až devět let. „To je Tivam. Už sem chodí cvičit půl roku.“ Alasar neodpověděl. Není přece hloupý, aby nepoznal Tivama, který se neustále lepil na Rahjela a obdivné ho sledoval.

„Čas na nás zanechal své stopy,“ řekl Rahjel. „Už nejsme děti.“

Alasar náhle vyskočil a strčil Rahjela do ramene takovou silou, že upadl a vyděšeně pohlédl na Alasara. „To už nikdy neříkej!“ zasyčel Alasar. Prst, kterým ukazoval na Rahjela, se chvěl. „Nikdy neříkej, že my, jeskynní děti, nejsme děti! Už nikdy! Chápeš?!“

Rahjel se ani nehnul. Pak pomalu přikývl. Alasarovy rty se změnily v tenkou bílou čárku. Pak se obrátil a odešel.

Celou noc bloudil jeskyněmi, naslouchal šepotu a zpěvu větru polapeného v podzemí a neustále před sebou viděl Rahjelovu a Magauřinu tvář, jak vypadaly kdysi a nyní. Nejasně si vzpomínal na dobu, kdy byl o hlavu vyšší než Rahjel, a na to, jak ho jeho přítel za několik měsíců přerostl. Alasar pomyslel na Magauru, ale nepřipustil si myšlenku, že se sestra mění z dítěte v ženu.

Po nějaké době poklekl před velkou kaluží. Zastrčil pochodeň do skalní rozsedliny a naklonil se nad vodní hladinu.

Spatřil vážnou tvář muže. Jeho pohled bloudil po úzkých, pokřivených rtech a hustém obočí. Jeho oči ho sledovaly, hluboké a tmavé jako jeskyně, smutné a krásné jako skalní sluje. Rozhodné. Horečnaté.

Alasar nebyl blázen. Samozřejmě věděl, jak vypadá. Ale prostě si toho nevšímal. Nevšiml si, že má hlubší a znělý hlas nebo že mu už krumpáč a lopata nepřipadají tak těžké, ani vousů, které mu vyrážely na bradě.

Vzal do ruky své černé vlasy a pečlivě si svázal přední pramínky, aby neskrývaly hranatý obličej. Pak vytáhl nůž a nasadil ho na bradu. Než stačil udělat první tah, něco spatřil. Břitvu.

Alasar se otočil na Rahjela, který stál za ním. „Vezmi si ji," řekl tiše a podával Alasarovi břitvu na holení. „Tím to jde líp než nožem."

Alasar zaváhal, ale pak se po ní natáhl. Znovu se naklonil nad louži a oholil se tak důkladně, že jeho obraz na hladině zmizel pod padajícími vousy.

Když prorazily tunel až k lesu, děti se rozplakaly radostí, zpívaly, jásaly, tancovaly a oslavovaly celý den a celou noc.

„Měl jsi pravdu," vykřikla Magaura a padla Alasarovi kolem krku. „Měl jsi pravdu, Alasare, měl jsi pravdu! Žádný cíl není nedosažitelný, když si ho *ty* vezmeš do hlavy!"

„Ach, Magauro!" Alasar ji pevně sevřel v náručí. „Teď vytvoříme obrovskou podzemní říši, od jižního obzoru až k severnímu konci světa! Ach, Magauro… Ty a já! Nikdo ti neublíží, když zůstaneš se mnou!"

„Vždycky budu s tebou," vykřikla se smíchem.

Několik kamarádů hrálo na flétny a bubnovalo. Jiní tleskali a podupávali, zpívali písně jeskynních dětí a divoce tancovali. Alasar vylezl na nejvyšší skalní výběžek. Na chvíli se zastavil a zavětřil jako vlk V jeho tmavých očích se odráželo světlo pochodní.

„Dnes je začátek nové éry!“ vykřikl. Když Alasar zvedl ruce, zvedli ruce i ostatní, začali tleskat a jásat. „Začátek nové éry! Nové éry! Naší éry!“

Alasarův pohled bloudil jásajícím davem, obdivnými tvářemi, halou a klenbou nad nimi… Viděl před sebou nekonečný tunel, který jim umožní potají proniknout všude, kam se jim zlíbí, shromáždit kolem sebe další přívržence ze zničených myrdhanských vesnic, v nichž přežily jen děti. Viděl říši budoucnosti, která poroste ve skrytu jako rostlina pod zemí, než její výhonky vyrazí na denní světlo a nastanou nové časy… Lid, který vede, lovci, raziči tunelů, válečníci, bude sílit. Jeskynní říše s klenbami, chodbami, tunely, stezkami a slepými chodbami rozkvete. Alasar shlížel dolů a uvědomil si, že tohle všechno patří jemu. Je to jeho dílo. Jeho říše. Jeho velké, temné království.

Začátek

Ardhes otevřela oči, když její otec zmlkl. Procitl z vize a chvíli se na sebe mlčky dívali. Ardhes si připadala takřka opuštěně, když seděla sama s otcem ve tmě a příběh o vlčím chlapci dozněl. Chlapec je doprovázel tak dlouho a byl neustále s nimi – i když o tom samozřejmě neměl ani potuchy. Znala ho od dětství a nyní se z něj stal muž.

Také Ardhes dospěla. Vzpomínala na uplynulá léta, kdy sedávala vedle otce a naslouchala slovům, ohlašujícím konce dlouhého příběhu a začátek ještě delšího.

„Tak to všechno začalo,“ řekl Octaris a usmál se. Byl to smutný úsměv. „Měli bychom Alasara opustit, dokud Ahiris nezačlení jeho příběh do velkého soukolí světa. Do té doby… podíváme se, co dělá další *ahirah:* Revyn.“

Ardhes přikývla a srdce se jí divoce rozbušilo. „Vyslechnu si tedy i jeho příběh.“

Revyn

Mistr Morok

Haradon je rozlehlá země. Její jižní oblasti se natahují jako dlouhé prsty až k pobřeží. Potravu obyvatelům skýtá bohatství moře. Města na severu se nenasytně zakusují do lesů. Od vítězství nad

Myrdhanem před devíti lety se Haradon rozšířil i na východ. Žádné lidské království nebylo tak mohutné, ani elfí říše. Navíc Haradon bohatě obdarovala i příroda. Půda byla vlhká a úrodná, v lesích se nacházelo nejen drahocenné dřevo a zvěřina, ale i draci opředení pověstmi. Mnoho vesnic žilo výhradně z lovu draků, protože ušlechtilá zvířata se nedala pěstovat, ale musela se odchytávat v přírodě.

Přesto Haradon toužil po tom, aby se stal i nejmocnější a nejkrásnější říší na zemi. Zrovna lilo jako z konve, a tak vojáci putující zemí příliš krásy neviděli.

Muži seděli zamračeně na koních, tmavé pláště přehozené přes ramena a hlavy tak, že z nich byly vidět jen unavené oči. V lesích nebyl déšť tak silný, ale tady venku do nich bubnoval jako tisícovky nepatrných perliček. Nepříjemnostem života obyčejného vojáka se tentokrát nevyhnuli ani dva muži jedoucí na dracích v čele průvodu – byli stejně jako ostatní muži promočení až na kůži. Voda bušila i do draků, ztmavila jejich stříbrně se lesknoucí zelenou srst a stékala v lechtajících potůčcích pod pevně svázaná křídla, takže se neustále pokoušeli vzpínat. Jenže řemeny držely pevně. Jediné, čeho dosáhli, byly škodolibé úsměvy jezdců při každém neúspěšném pokusu. Cíl jejich cesty – vesnice – však už byl naštěstí v dohledu. Ležela na okraji lesa, obklopená zvlněnými loukami a úrodnými poli. Z komínů nízkých chýší stoupal dým.

Děti se navzdory velice špatnému počasí shromáždily u bran vesnice a zvědavě čekaly na vojáky. Nakonec se objevil i náčelník vesnice, aby návštěvníky přivítal. Jezdci dojeli k bráně a děti ustoupily stranou, aby uvolnily místo pěti vojákům na koních a dvěma kupcům jedoucím na velkých dracích s ozdobnými postroji.

Po krátkém přivítání se poutníci vydali k dračím ohradám.

„Vítám vás!“ přivítal je hlavní lovčí, když dorazili k dlouhé stodole. Déšť bubnoval na střechu tak silně, že musel křičet, aby mu rozuměli. S těžkopádnou úklonou se kupcům představil: „Jsem Barim, vedu místní lovce draků. Setkání s vámi je pro mě velkou ctí, pánové.“

„Čest je na naší straně,“ odvětil jeden z kupců. Byl to postarší muž se světlými vlasy, které už jeho opálenou lebku málem opustily. Oděvem ani ozdobným postrojem draka se ničím nelišil od svého druha, ale přesto každý ihned poznal, že je vůdcem skupiny. „Přicházíme z hlavního města Logondu a chceme si prohlédnout

vaše draky. Mám pocit, že zpráva o našem příjezdu byla rychlejší než naši draci a hřebci a že jste nás očekávali.“

Barim se usmál a lehce podklesl v kolenou. „U nás se zprávy šíří opravdu rychle.“

„Skutečně?“ zamumlal kupec. „Ověříme si to u večeře. Ale nejprve k drakům. Slyšel jsem, že široko daleko lepší nenajdu.“

„Jsou ochočení, vycvičení a plní temperamentu jako divoká voda. Za patřičnou cenu máme jakéhokoli draka!“

Starší kupec se s úsměvem otočil na svého druha. „Slyšel jste, mistře Folchsi, za patřičnou cenu! To bude vaším úkolem, příteli.“

„Jestli dovolíte, půjdeme tudy. Zvířata máme tamhle nahoře,“ ukázal Barim.

Společně procházeli stájemi. Několik chlapců, kteří byli nejspíš učedníky lovců, už draky vyvedlo ze stání; každý držel za uzdu dva, aby je mohl předvést. Kupci si je prohlíželi, zkoumali jejich ploché paťáty rozdělené na tři části, ohmatávali sedm dlouhých rohů slonovinové barvy na zátylku a vyptávali se na vlastnosti zvířat. U jednoho velkého samce dlouho postávali a dokonce požádali, aby mu rozvázali křídla. Měla rozpětí skoro šest metrů.

„Ten vypadá dobře,“ řekl mladší kupec, sevřel dlaní dračí tlamu a zvedl mu štíhlou hlavu, která byla o něco větší než koňská. „Nejspíš je ještě hodně mladý. Sice už je zkrocený, ale není vycvičen k jízdě a k boji na zemi a ve vzduchu.“

„To nevadí,“ řekl starší muž. „V Logondu si ho vycvičí. Ano, ten vypadá dobře. Vyzkoušíme…“

V té chvíli se na druhém konci stodoly ozval silný rachot a bušení. Kupci, náčelník vesnice a Barim zděšeně vzhlédli: jednomu z učedníků se drak splašil. Zvíře vyrazilo pronikavý skřek a vzepjalo se. Učedník se pokoušel přitáhnout lano, které měl drak kolem krku, ale drak chlapce odhodil stranou svými špičatými rohy. Ten s výkřikem přistál na slámě. Pak se drak vyřítil k chlapci, aby ho rozdupal.

„Zastavte ho – stůj!“ Barim vytáhl dýku z opasku, ale pak se nerozhodně zastavil. Ostatní učedníci se rozprchli. Chlapec na slámě naříkavě vykřikl. Drak už byl skoro u něj – náhle někdo seskočil z půdy, přímo mezi draka a učedníka. Kupec zalapal po dechu.

Před drakem stál chlapec v rozervaných šatech. Zvedl ruce, rozevřel dlaně a vztáhl je směrem k drakovi. Drak zaváhal. Jeho ocas podrážděně svištěl vzduchem. Chlapec pozvolna kráčel k drakovi.

Když byl tak blízko, že se ho mohl dotknout, položil ruce na spánky zvířete. Tiše mu něco říkal, ale jeho slova zanikala v bubnování deště. Drak chlapce zamračeně pozoroval, ale pak zafrkal a váhavě odvrátil hlavu.

Kupec vše napjatě sledoval – a náčelník vesnice také. „Co je to za chlapce?“ zeptal se, když chlapec odváděl draka zpět do jeho stání.

Barim nevěřícně zvedl hlavu. „Hm… To… To je jen…“

„Zavolej ho,“ poručil kupec.

„Revyne!“ vykřikl Barim chraplavým hlasem. Pak si odkašlal a znovu zavolal: „Revyne, pojď sem!“ Chlapec zavřel draka do stání, pak si otřel ruce o kazajku a kráčel k mužům, aniž se podíval na ostatní učedníky, kteří konečně přispěchali na pomoc zraněnému kamarádovi.

Kupec si ho měřil přimhouřenýma očima. Chlapec se k nim blížil rychlými, lehkými kroky, ale s hlavou skloněnou, a jeho úzký obličej se takřka ztrácel pod světle hnědými copy sahajícími až na ramena. Několik metrů před muži se zastavil a pozoroval je tak nedůvěřivě, jako by ho chtěli pokárat za to, že učedníka zachránil.

„To, cos…“ začal Barim, ale kupec ho zarazil. Chvíli chlapce důkladně pozoroval. Nebyl nijak zvlášť vysoký a rozhodně ne statný, ale jeho oči prozrazovaly, že už dávno není dítě. Byly vážné a lhostejné. Takřka smutné.

„Jak se jmenuješ?“ zeptal se kupec.

„Jmenuje se Revyn,“ odpověděl Barim za chlapce. „Je… je to jen pacholek, který čistí stáje. Řekni, copak ti přeskočilo? Ten drak tě mohl zabít!“

„To od tebe bylo skutečně statečné,“ přerušil Barima kupec a v očích se mu zajiskřilo. „Ale kromě své statečnosti máš zjevně i jiné vlastnosti. Ty trávíš s draky spoustu času, že?“

„Jak by mohl!“ Barim se zjevně z nepříjemné události pořád ještě nevzpamatoval. „Se zvířaty nemá nic společného. Vyklízí jen hnůj, nic jiného!“

Kupec se záhadně usmíval. „Jak se zdá, tak má. Poslouchej, Revyne: já nejsem jen kupec s draky, patřím také k logondské dračí gardě. Víš, hledáme nadané mladé…“

Chlapec couvl. Ruce se mu sevřely v pěst. „Vy jste voják?“ zeptal se ostrým hlasem.

Kupec dotčeně zmlkl. Bylo to poprvé, co chlapec promluvil. „Ano, jsem," odpověděl posléze. „Ale ne obyčejný voják, chlapče, jsem bojovník se zvláštním postavením a …"

Revyn mu plivl k nohám. Barim a náčelník vesnice zděšeně vykřikli. „Tohle je za to, že jste voják!" prohlásil hoch a plivl mu k nohám podruhé: „A tohle za vaše *zvláštní postavení]"* Kupcova tvář ztvrdla.

Chlapec opětoval jeho pohled, pak se obrátil a dlouhými kroky odcházel.

Barim se konečně vzpamatoval. „Revyne! REVYNE!

Copak jsi ztratil rozum?! Ty nestydatý syčáku… ty, ty… Ihned se vrať! Slyšíš, vrať se!"

Kupec dal hlavnímu lovčímu jasným gestem najevo, že si nepřeje, aby se za chlapcem rozběhl. „Proč to udělal? Cím jsem ho urazil?"

„Urazil, jeho?" Barimova široká tvář zrudla hněvem. Jak byste *jeho* mohl urazit? Je to zvláštní kluk a já se vám musím za jeho chování omluvit." Barim nervózně pobíhal kolem kupce a nohou rozhrabával stébla slámy na místě, kam si chlapec odplivl.

„Proč má výhrady proti vojákům? Copak neví, že my jsme před devíti lety zabránili tomu, aby barbarští Myrdhanci vyvraždili jeho rodinu a obsadili jeho vlast?"

Barimovi škublo v koutku úst a zahleděl se ven do deště. „No, on nemá rodinu. Všichni zemřeli."

Kupec se zamračil. „Snad ne ve válce?"

„Ne, to ne! Jeho otec byl počestný muž, dobrovolně odešel bojovat a už se nevrátil. To se přece stává. Jeho starší bratr krátce předtím zemřel a chlapce to sebralo. Nu, a před několika dny odešla na věčnost i jeho matka. Padla k zemi jako podťatá bleskem. Už dřív to neměla v hlavě v pořádku. Se ztrátou manžela a syna se nedokázala vyrovnat."

„Hm. Ten chlapec zjevně pochází ze zvláštní rodiny."

„To máte pravdu. Navíc to je neuvěřitelný tvrdohlavec, jak jste bohužel zažil na vlastní kůži. Já to říkám pořád: v některých rodinách se dědí zlá krev a nedá se s tím vůbec nic dělat."

„Co naplat…" Kupec se zhluboka nadechl a přejel si rukama po pleši a skrovném věnečku vlasů na spáncích, jako by se chtěl ujistit, že tam ještě stále jsou.

„Hlavní je, že zachránil život tomu učedníkovi. Neměli bychom se podívat, jak na tom je?"

Barim se vzpamatoval. „Samozřejmě!“ Konečně se rozběhl za učedníkem a oba kupci ho po chvilce následovali.

„Ten chlapec byl zvláštní,“ poznamenal starší kupec. „Nestydatý, ale zvláštní…“ Zamyšleně sledoval, jak se hlavní lovci stará o poraněného chlapce. Zjevně si zlomil několik žeber. „A ten drak byl také pozoruhodný, nemyslíte, mistře Folchsi?“

Folchs se trochu ušklíbl. „Možná bychom ho měli koupit, mistře Moroku.“

Revyn těžce kráčel bahnem. Déšť mu bušil do hlavy a ramenou, jako by ho chtěl zatlačit ještě hlouběji do rozměklé půdy. Rukou si otřel vodu z obličeje.

Nebyl si jist, zda ho jeho výbuch uklidnil, nebo ještě více rozzuřil. Samozřejmě si byl vědom toho, jak se choval před náčelníkem vesnice a před Barimem. Hlavní lovčí ho nejspíš vyhodí. Pak už mu nezbude vůbec nic. Nebude mít práci, peníze, ani jídlo… Ale v téhle chvíli mu to bylo lhostejné. Peníze nepotřebuje, a co se jeho týče, může se klidně živit bahnem a trávou! Nemusí se už o nikoho starat. Je sám.

Poněkud stranou od ostatních domů stála malá dřevěná chýše s propadlou slaměnou střechou. Z komína se nekouřilo. Okenice byly zavřené.

Revyn se chvěl chladem. Rukama si objal ramena a zavrtal bradu do límce. Aby se dostal k chýši, musel si probojovat cestu vysokou trávou, která na zemi vytvářela mokré smyčky. Když bylo teplo, šeptala ve větru. Dříve se v ní často schovával, přikrčil se a sedával jen tak, schoulený do klubíčka… Vtom se mu noha zapletla do stébel a on s překvapeným výkřikem upadl. Bahno mu vystříklo do obličeje, když dopadl na kolena. Rukama se zabořil do měkké půdy.

Revyn klel tak dlouho, dokud neurazil svět, bohy a všechna stvoření na zemi. Pak se znovu namáhavě postavil, otřel si ruce o kalhoty a začal divoce dupat po trávě. Kdyby ještě měl kosu, posekal by ji. Jenže on už neměl kosu ani vůbec nic jiného.

Když ho přešla zlost a už se jen cítil mizerně, doklopýtal k chýši, rozrazil dveře a zabouchl je za sebou.

Byla tma. Někde protékala voda střechou a kapala dovnitř. Prasklinami v okenicích pronikala šedá vlákénka světla.

Revyn si v chůzi svlékl kazajku a shodil košili. Mokré věci prostě odhodil na podlahu. Když doklopýtal tmou k malému slamníku,

vyklouzl i z promočených bot a kalhot. Zachumlal se do přikrývky a zabořil obličej do polštáře. Bušení jeho srdce se postupně zpomalovalo a kolena se mu přestávala chvět. Ačkoli nebyl unavený, pokoušel se usnout. Copak existuje něco krásnějšího než spánek? Bdění to určitě není.

Přesto ještě chvíli polehával a naslouchal tlumenému bubnování deště na střechu a šplouchání vody v domě. Proč vlastně toho kluka zachraňoval? Nezáleželo mu na něm – lovci draků byli většinou arogantní nafoukanci, kteří se považovali za něco lepšího. Revyn je nemohl vystát, a když jeden z učedníků měl dostat, co si zasloužil, měl být vlastně rád. Navíc z půdy viděl, že drak se rozzuřil jen proto, že ho učedník zákeřně kopl. Tak proč ho ksakru zachránil?

Skočil mezi něj a rozzuřeného draka, protože… nešlo mu o toho kluka, ale o draka. Měl pocit, že ho musí chránit. Vzhledem k tomu, že drak je čtyři metry dlouhý a dva a půl metru vysoký, bylo to směšné. Ale člověk občas udělá i směšnou věc, protože ji prostě udělat musí.

Barim slavnostně postavil velký talíř se skopovou pečínkou před kupce a vojáky. „Dobrou chuť přeji, pánové. Dvanáct draků, celých dvanáct draků patří ode dneška vám, drazí přátelé, a jsou to ti nejlepší, jaké jste mohli najít!“

Už nastal večer a déšť stále ještě šeptal svou tichou píseň. Jezdce odvedli do Barimova domu, protože byl největší a nejlepší v celé vesnici. Místnost jasně osvětlovalo ohniště umístěné uprostřed. Kolem něho seděli na pletených rohožích náčelník vesnice s radními, vojáci a kupci a lovci draků. Vládla veselá nálada. Především pro Barima to byl dobrý den – dvanáct prodaných draků znamenalo spoustu peněz.

Kupec si vzal kus masa a obrátil se k hlavnímu lovčímu. „Děkuji ti. Tobě i celé vesnici.“ Barim se tiše uklonil. „Ale… jak jste možná slyšeli, jsem také voják A nepřišel jsem jen kvůli drakům.“ Barim odložil džbán. Radostný úsměv mu odumřel na rtech. V místnosti se rozhostilo nejisté ticho.

Kupec se zamyšleně díval na talíř. „Plním svou povinnost. A vy, moji přátelé, vy musíte splnit tu svou, stejně jako všechny vesnice v Haradonu. Čas se naplnil.“

Do ticha promluvil jeden tlustý radní s bílou bradou: „Co tím myslí? O jaké povinnosti to mluví?“ Kupec se pohlédl na vesničany.

„To, co před devíti lety skončilo, znovu začíná. Svolejte všechny mladé muže, nejlépe sem, pokud to mistr Barim dovolí. Pak vám řeknu další podrobnosti.“

Starci konečně pochopili, co má kupec na mysli. Stísněně se zahleděli do ohně nebo na podlahu.

Barim vyzval své učedníky: „Slyšeli jste to? Svolejte sem všechny mladé muže.“

Revynovi se zdál sen. Vyběhl ven z chýše. Slunce jasně svítilo. Na nekonečné modré obloze nebyl ani jediný mráček. V dáli vítr kadeřil vrcholky stromů. Vysoká luční tráva ševelila a ohýbala se. Ve vzduchu se jako něžný polibek vznášela vůně léta. Revyn byl šťastný. Aniž se otočil, věděl, že matka sedí doma u stavu a je stejně šťastná jako on. S úlevou vydechl. Pak se ze zeleně louky vyloupla postava. Pohladila rukama trávu a pohlédla na Revyna.

„Mirane! Mirane!“ vykřikl Revyn a zamával na postavu. Mladík se mu rozběhl vstříc. Najednou se před ním rozevřela země. Mezi Revynem a jeho bratrem zela hluboká díra. Byl to hrob. Zazněl odporný zvuk, jasný, zlý, zvuk pohrabáče, který udeřil. A znovu a znovu. Miran padl do hrobu a z jeho světlých vlasů tryskala krev. „Ne!“

Pak se ozvalo bušení na dveře. Revyn zděšeně vyskočil. Všude byla tma a na střechu stále tiše bubnoval déšť. Znovu to bušení a křik: „Otevři!“ Revyn si protřel oči, odhodil copy z obličeje a vstal. Vklouzl do mokrých kalhot, došel ke dveřím a pootevřel je.

Před chýší stál jeden z Barimových učedníků s hlavou vtaženou mezi ramena. Chvěl se chladem a vlhkem. „Sakra, proč neotvíráš?“

„Otevřel jsem.“

„Jo, ale napřed jsem ti musel málem rozbít dveře pěstí! Hni sebou, máš přijít k mistru Barimovi.“ Revyna to nepřekvapilo. Barim mu nejspíš vynadá za jeho drzost ve stáji a vyhodí ho. Revyn lhostejně zašel zpět do chýše a sebral oblečení ze země. Omylem si navlékl košili naruby a kazajku si nezašněroval, ale na to, co ho čeká, se nemusí dávat do gala. Pak vyšel ven a vydal se s učněm do vesnice.

Déšť poněkud ustal, takže už měli za sebou skoro polovinu cesty, než Revyn promokl až na kůži. Zamračeně zkřížil ruce na prsou. Učeň se na něj v chůzi otočil. „Jo, dík, že jsi zachránil Corina!“ Revyn kývl hlavou. „Má zlomený tři nebo čtyři žebra. Napřed skučel… ale teď je šťastnej jako blecha.“

Revyn se podíval na učedníka. Světla z domů a chýší matně vykreslovala chlapcův profil. „Proč?“

„No, proč asi – zraněný armáda nebere, proto.“

Revyn se zatvářil tak nechápavě, že učeň jen mávl rukou. „Však uvidíš.“

K domu hlavního lovčího dorazili ve stejné chvíli jako skupinka mladíků přicházejících z opačné strany vesnice. Šli také k Barimovi. Revyn měl najednou pocit, že se děje něco zvláštního. Proč by měla polovina vesnice přihlížet tomu, jak si na něm Barim vylévá zlost?

Brzy k domu hlavního lovčího přispěchali další muži a tlačili se do dveří se zvědavým, starostlivým nebo bezradným výrazem v tváři. V místnosti seděl Barim, náčelník vesnice s radními a vojáci. Přeplněnou místností se ozývalo nedočkavé mumlání. Revynovi neustále někdo šlapal na nohy.

Poté se kupec zvedl. Počkal, až se hluk v místnosti utiší, a pak spustil:

„Zdravím vás! Jsem mistr Morok z Logondu. Možná jste už o něm slyšeli, je to hlavní město Haradonu. Žádné jiné město na světě nemá tak dobrou a tak dokonale sehranou dračí gardu. U nás se cvičí nejlepší jezdečtí a větrní draci pro armádu a trénují se k boji.“ Kupec se odmlčel. „Ale v Logondu se necvičí jen draci, ale i vojáci. A dračí bojovníci.“

V místnosti bylo ticho jako v hrobě. Veterán si měřil mladíky jiskřícíma očima; byl to stejný pohled, jakým odhadoval vlastnosti draků. „Slyšel jsem, že se tu novinky šíří opravdu rychle. Takže předpokládám, že všichni víte, jaké nebezpečí hrozí naší vlasti.“

Nikdo nepromluvil, a tak jeden z radních zašeptal: „Ne.“

„Hmm! Takže vám to musím říct já,“ zamumlal mistr Morok a začal přecházet před ohništěm sem a tam. „Haradonci! Hrozí nám válka! Myrdhanský král Morgwyn uprchl z exilu a burcuje lid k povstání proti nám a naší nadvládě! Před devíti lety se odehrála poslední velká bitva proti Myrdhanu. Sice jsme zvítězili, ale současně jsme utrpěli těžké ztráty. Dnes nám chybí jak muži, tak i draci, a Myrdhanci plánují nový útok. Příliš času už nám nezbývá.“

Mistr Morok se zastavil. „Vím, že váš domov je tady. Jen několik z vás opustilo tuto vesnici a tyhle lesy. Jenže vy nemáte povinnosti jen vůči své vesnici, ale i vůči své vlasti. Musíte ji hájit, protože když Haradon padne do spárů Myrdhanců, vaše vesnice, váš les a vaše

svoboda budou ty tam! Bojujte za Haradon! Chraňte svou zem, protože ona chránila vás a před vámi vaše otce a matky.“

Revyn zaskřípal zuby. Tak proto je sem všechny svolali! Jako by neměli jiné starosti než válku, která se vede kdesi daleko!

„Neumíme bojovat,“ vykřikl kdosi. Ostatní zamračeně přikyvovali.

„Tak se to musíte naučit,“ odpověděl mistr Morok „Proto s námi zítra vyrazíte do Logondu. Řada z vás umí jezdit na dracích a může je vést do bitvy! Ale i kdyby se vám nedostalo té cti, abyste se stali dračími bojovníky, život pěšáků je také naplněný slávou, kamarádstvím a radostí. Potřebujeme každičký meč, každičké kopí. My všichni – vy, já, moji muži – jsme rukama Haradonu a tyto ruce se teď musí sevřít v ocelové pěsti! Bojujte za svou zemi, jestli máte odvahu v těle a čest v srdci!“ Kupec začal znovu přecházet před ohništěm ze strany na stranu. Pak jeho zrak dopadl na Revyna. Morok se zastavil. „Jsem zde na králův rozkaz. Náš milovaný král Helrodir nařídil, že každá vesnice musí vyslat dvacet bojovníků.“ Místnost naplnil rozčilený křik.

Mistr Morok si uhladil zbytky vlasů. „Copak se tu nenajde dvacet odvážných mužů s ušlechtilými srdci? Doufal jsem, že mě zítra bude následovat mnohem víc mužů než jen dvacet! Ne kvůli rozkazu, ale z hrdosti. Každý voják dostane řádnou mzdu a nikdy nebude hladovět. Můžete vést dobrý život, když budete ochotní hájit správnou věc.“ Kolem se znovu rozhostilo ticho.

Pak najednou předstoupil jeden z mužů: „Já půjdu. Když nás má být dvacítka, tak ať je to dvacet chlapů, kteří něco dokážou.“

„Já půjdu také,“ zabručel druhý. Hned nato vystoupil z davu třetí a čtvrtý.

Kupec spokojeně pokýval hlavou, ale pak se znovu zadíval na Revyna. „A co ty, chlapče? Slyšel jsem, že už nemáš rodinu. Možná v Logondu najdeš novou ve svých kamarádech. Tvůj otec přece hájil vlast. Nechceš se vydat v jeho šlépějích?“

Revyn se nedokázal ovládnout. Rozrazil muže před sebou a ukázal prstem na kupce. „Řekni ještě jediné slovo o mém otci a já tě…“ Muži se na něj překvapeně podívali. Jen mistr Morok byl zcela klidný a zatvářil se skoro pobaveně.

„Jediné slovo a co? Nemáš zbraň a nejsi žádný silák Kdybys byl zkušeným *dračím bojovníkem* s blýskavým mečem, pak bys mi mohl vyhrožovat a nikdo by si vůči tobě nemohl nic dovolit.“

To je neuvěřitelné! Ten kupec se ho i teď snaží naverbovat! Revyn sevřel pěsti, ale pak se odvrátil, otevřel dveře a vyběhl z místnosti. Nemá smysl, aby tam zůstával. Bavit se s vojáky nemá prostě smysl.

„Mladé dračí bojovníky potřebujeme!“ volal za ním kupec. „Pojď s námi, a bude z tebe hrdý dračí bojovník…“

Pak už Revyn slyšel jen déšť a kroky čvachtající v kalužích.

Vykradači hrobů

Když se Revyn vrátil domů, svlékl promočenou kazajku a začal přecházet místností sem a tam. Zuřil kvůli tomu nestydatému kupci a současně si lámal hlavu tím, z čeho bude žít, jestli ho Barim vyhodí. Rval si vlasy zoufalstvím, protože už nemohl snést samotu a nudu. Měl pocit, že je stejně zbytečný jako kámen, který prostě leží u cesty a nikomu na něm nezáleží. Když ve tmě klopýtl o kotlík a narazil si prsty, rozhodl se rozdělat oheň a poklekl u ohniště. Jen co dvakrát udeřil pazourky o sebe, odvaha ho opustila.

Ne, nestojí o světlo… Světlo by přivolalo vzpomínky. Najednou se mu oči zalily slzami. Zajíkavě plakal ve tmě, až byl úplně a dokonale prázdný.

Zmocnila se ho otupělost. Tak se člověk musí cítit, když zemře, napadlo ho. Možná se jeho matka cítila právě tak.

Dlouho ležel nehybně na studené podlaze. Déšť byl stále tišší, jako by se víc a víc vzdaloval světu.

Jeho matka ležela stejně bez hnutí jako on, ale ne doma, venku za chýší, metr pod zemí. Před třemi dny ji pohřbil.

Že zemřela, to je Revynova vina. To on ji zabil. Nikdo to netušil a on byl příliš zbabělý, než aby to někomu řekl.

Revyn si už nevzpomínal na dobu, kdy byl šťastný. Samozřejmě míval problémy s otcem a hladověli častěji než většina ostatních rodin, ale přesto byl šťastný. V létě si hrávali s Miranem na honěnou. Smáli se, hádali a váleli se v trávě, až se Revyn v Miranově sevření nedokázal ani hnout a zajíkavě prosil o milost. Miranovi bylo čtrnáct a jemu o osm let méně.

Když se otec večer vrátil z lesa nebo z lovu, protože neměli žádná pole, jen zeleninovou zahradu, přestali si hrát. Miran často odcházel do vesnice, aby dřevo a kůže, které otec přinesl, vyměnil za chléb. Většinou se tam však vydával otec sám, protože tvrdil, že se Miran nechává ošidit. Jenže se nevracel s chlebem, ale se skelnýma očima plnýma zlých jisker. Rád se totiž napil.

Jejich matka milovala muže, kterého se Revyn bál, i když hluboce a pevně spal. Připadal mu nevypočitatelný, jako pes, kterého často tloukli, a tak neuměl nic jiného než ubližovat. Revyn věděl o otcově minulosti jen to, že dlouho býval vojákem, než se oženil s jejich matkou, a záda měl plná malých, ošklivých jizev. Když se za chýší myl v dřevěném škopku, do kterého sbírali dešťovou vodu, Revyn ho škvírami v prkenné stěně pozoroval a při pohledu na něj se otřásal ošklivostí. Byl přesvědčený, že ten muž je zlomyslný a hrozný, ale jeho matka ho milovala.

Milovala ho i poté, co Miran zemřel a otec je navěky opustil. Každý večer při západu slunce vycházela do šera a pohlížela přimhouřenýma očima k okraji lesa, jako by čekala, že se každou chvíli vrátí. Přitom svírala chvějícími prsty řetízek, který jí Revynův otec daroval o svatbě. Byl to překrásný, drahocenný stříbrný řetízek s oválným jantarovým přívěskem. Nejspíš válečná kořist. Občas svírala kámen v hrsti a mumlala, že její muž nejspíš při kácení stromů usnul, a Revyn se bál, že přišla o rozum. Když byl starší, pochopil, že jeho matka musela být vždycky tak trochu blázen, jinak by otce nemohla tak milovat. Ne po tom, co se stalo.

Když zemřela, Revyn jí nedokázal vzít řetízek z ruky. Tolik ho milovala, jako by v kameni bylo zakleto srdce jejího muže. Přitom se jí za života často snažil řetízek sebrat, aby ho mohl prodat.

I Revyn by mohl za peníze, které by za něj utržil, dlouho a spokojeně žít. Mohl by si dokonce koupit malé políčko a obdělávat ho. Ale řetízek byl pro jeho matku tím nejdůležitějším v životě, a tak si myslel, že matka má právo vzít si ten nepatrný kousek štěstí s sebou na věčnost.

Bylo pozdě v noci, když Revyn otevřel okenici a sledoval, jak po vesnici pobíhají postavy s pochodněmi.

Kupci se zjevně podařilo naverbovat více než jen dvacítku mužů. Revyna to nepřekvapilo. Loni bylo špatné počasí – v létě zavládlo dlouhé sucho a na podzim přišly kroupy a potloukly půlku úrody.

Mnoho vesničanů trpělo hlady. Mladým mužům, kteří chtěli s vojáky táhnout do Logondu, připadala válka lepší než nouze doma.

Někteří z nich určitě toužili po dobrodružství. Život ve vesnici byl monotónní a nudný; od jara do léta dřeli, celé týdny vyhlíželi podzim a zimu nějak překlepali, jen aby se zase připravili na jaro, rok za rokem. Ale život válečníka jim připadal vzrušující, ze dne na den se mohl změnit a řídil se náladami bohů. Mladí muži, kteří takoví život vyhledávali, se hnali do jakékoli války a na konci dobrodružství končili v náruči smrti.

Revyn po chvíli okenici znovu zavřel a uložil se k spánku.

Následující den strávil v posteli. Občas zaslechl volání mužů, kteří se připravovali k odjezdu, a pak se znovu rozhostilo ticho, jako by chýše stála na okraji světa. Jen pár krkavců vysedávajících na doškové střeše skřehotalo a mávalo křídly.

Revyn se převaloval. Měl hlad, ale současně si připadal tak apatický, jako by už nikdy neměl něco sníst. Nakonec vstal a schroupal tvrdý skrojek chleba. Pak se napil z promáčknutého džberu, do něhož při včerejším dešti nakapala voda dírou v střeše, a rozhlédl se po chýši. Nic jiného na práci neměl.

Pomalu začal pochybovat o tom, jestli bylo rozumné kupce urazit. Určitě si to zasloužil, ale když se nad tím Revyn znovu zamyslel, moc chytré mu to nepřipadalo. Kvůli kratičkému výbuchu nenávisti ztratil práci, která ho živila… Revyn si otřel rukama obličej, jako by tím mohl zahnat své starosti. Co se stalo, stalo se. Nemá smysl si něco vyčítat.

„Nikdy si nic nevyčítej, když přemýšlíš o minulosti," řekl mu jednou Miran. „Některé věci člověk prostě udělá, protože musí."

Pracovali za domem na jejich políčku se zeleninou. Revyn vytrhával plevel a Miran vykopával brambory a házel je do malého koše. Byl obzvlášť teplý den, ačkoli vál silný západní vítr a hnal po obloze břichaté cáry mračen jako neviditelný pastýř své ovce.

„Když musí…" opakoval Revyn zamyšleně a sledoval mrak, který přitáhl nad jejich chýši a zahalil políčko do chladného stínu. Miran říkal spoustu věcí, které Revynovi připadaly chytré a moudré, ale tuto větu si pamatoval dodnes. Možná proto, že byla jednou z posledních, které bratr vyslovil.

„Hej, ty tam! Probuď se přece!" Miran hodil po bratrovi malou brambůrkou.

„Nech toho, ty pitomče!“ Revyn s sebou trhl a znovu se s úsměvem pustil do práce. I když nezvedl hlavu, cítil, že ho Miran pozoruje.

„Ty jsi skutečně snílek,“ řekl bratr, neznělo to však káravě, ale laskavě.

Revyn krátce vzhlédl. „Když člověk někdy dělá věci, protože musí, znamená to, že se musíš postavit mámě, protože si prostě nemůžeš pomoct?“

Miranova úzká tvář se najednou zachmuřila, přestože nesvraštil čelo. Pečlivě pozoroval každý brambor a seškrabával z něj tmavou hlínu, než ho hodil do koše. „Ano. Přesně to jsem měl na mysli. Ale také jsem tím myslel to, že ty se musíš schovat, až táta bude zase vyvádět.“

Revyn se na chvíli odmlčel. Tiše pokračovali ve své práci. „Ale on mě přece ztloukl jen jednou…“

„Jeden monokl úplně stačí.“

Revyn se podíval na bratra. „A co ty? Napřed jsi měl modřiny na zádech, teď na čele…“

„To je jen škrábanec. Jsem starší než ty a už o tom nebudeme mluvit. Chtěl jsem jen… Stačí máma, nestojím o to, aby do mě hučeli dva lidé. Prostě zůstaneš venku, jasné?“

Sotva to dořekl, zaslechli, jak se vpředu rozletěly dveře. Revyn vyskočil. Projela jím hrůza. To, že se otec objevil přesně ve chvíli, kdy o něm mluvili, považoval za zlé znamení. Ty strašlivé jizvy na zádech… Připadalo mu, že ho obklopují démoni a naslouchají každičké jeho myšlence, každičké obavě.

„Ještě je přece brzy,“ zamumlal Miran. Pak oba se zatajeným dechem naslouchali. Hlasy rodičů byly nesrozumitelné. Pak se ozval tolik obávaný tichý výkřik a za ním další.

„Ten mizera!“ zasyčel Miran.

„MIRANE!“ zařičel otec v domě. Možná byl opilý, ale možná jen zuřil. Byl zlý i bez alkoholu. „Revyne! Kde jsou děti?“

Miran ho odvlekl do vysoké trávy. „Zůstaneš tady, jasné?“

Uvnitř se ozvalo volání jejich matky. „Mirane! Mirane!“

„Nechoď tam,“ zašeptal Revyn. Přál si, aby neslyšel svou vlastní zbabělost. Těžce dodal: „Půjdu tam s tebou.“

„Ne!“ Miran ho hrubě odstrčil. „Já…“

„Neslyšels!? Zůstaneš tady!“

Než tomu mohl Revyn zabránit, bratr vstal a zmizel. Revyn se příliš bál, než aby ho následoval.

Přikrčený v trávě naslouchal hlasům v chýši. Když Miran vešel dovnitř, matčino naříkání utichlo. „Co se děje?“ zeptal se.

Otec začal blábolit o válce v Myrdhanu a o nových výbojích Haradonu. Slíbil prý vojákům ve vesnici, že pošle svého syna do Myrdhanu.

Když to Revyn zaslechl, zatočila se mu hlava. Miran! Jestli odejde…

Revyn si představil život pouze s rodiči a náhle zatoužil, aby mohl Mirana doprovázet, a bylo mu jedno kam. Málem vyskočil a rozběhl se dovnitř.

Pak se stalo něco, k čemu zatím nikdy nedošlo. Miran řekl hlasitě a jasně: „Ne. Nikdy. Nechci odtud odejít.“

Pak dunělo a křičelo několik hlasů najednou a Revyn, který se zrovna chtěl rozběhnout do domu, si přitiskl ruce na uši, aby to nemusel poslouchat. Bylo to zbabělé, ano; a možná je zbabělec a nebude nikdy tak statečný jako jeho bratr.

Přesto však slyšel útržky jejich sporu. A co slyšel! Miran se ještě nikdy neodvážil říct otci takové věci!

„Nenávidím tě! Ty mizero, ty – nech mě, mami, nech mě být! Jsi mizera, tlustý ožrala, mizerná svině!“ Řekl mu všechno, celou pravdu a Revyn byl na svého bratra hrdý a současně se o něj bál.

Pak zaslechl rány. Bratr vykřikl. Ozvaly se zvuky, na které Revyn nikdy nezapomene. Svištění pohrabáče znovu a znovu dopadajícího na praskající lebku jeho bratra.

Pak všechen hluk zmlkl a chýší znělo jen vzlykání matky. Otec se vyřítil ven.

„Prosím!“ žebrala matka. Revyn viděl, jak vyběhla z chýše a natáhla za otcem ruce. „Neopouštěj nás… Neopouštěj mě!“

Revyn sledoval, jako otec s ledovým výrazem v tváři odchází. Krvácel z nosu, do kterého ho Miran udeřil.

Jakmile zmizel z dohledu, Revyn se rozběhl k matce, která naříkala před chýší, schoulená na zemi. Opatrně se dotkl jejích zad, ale nebyla zraněná. Jen plakala. Revyn vešel do chýše.

Jen zřídkakdy vcházel do chýše s tak široce rozevřenýma očima, a přesto tak málo viděl. Když se ponořil do tmy, připadalo mu, jako by se ocitl v bezrozměrné chladné černi. Všechno zmizelo, byl tu jen on, on a nehybná postava. Na zemi ležel jeho bratr. Světlé vlasy mu zmáčelo něco lepkavého a červeného.

„Mirane?“ vydechl Revyn. Když uviděl krvavý pohrabáč, pochopil. Ale přesto tomu nedokázal uvěřit. Slzy se mu řinuly z očí, ale nedokázal zavzlykat. Přes jeho rty nepřešel ani jediný zvuk.

Po všech těch letech, po všech výprascích, po všem, co Miran musel snášet… Po tom všem jeho život najednou skončil. Jako by někdo sfoukl svíčku. Jen tak.

Ten den otec uprchl a už se nikdy nevrátil. Přidal se k vojákům táhnoucím do Myrdhanu a zemřel v nějaké bitvě.

Alespoň tak si to Revyn později s chutí představoval.

Od té doby Revyn bydlel jen s matkou. Jenže ona žila dál ve víře, že se otec vrátí, a den co den ho očekávala. Postupem let byla stále roztržitější a stále závislejší na Revynovi. Ten si našel práci v dračí stáji a za žebráckou mzdu živil sebe i matku. Otce i bratra ztratil v jediný den, a tak musel převzít jejich úkoly. Dřív kradl ovoce a hrál si na louce, schovával se za Mirana nebo se celý den toulal po lese, a tak se jeho život od základů změnil. Učil se přijímat zodpovědnost, mlčet a potlačovat všechny city. Žil se svou matkou, jako by ten letní den, kdy ztratil polovinu své rodiny, vůbec neexistoval.

Matka nikdy o Miranově smrti nemluvila. Někdy si na něj možná vzpomněla, když večer s nářkem prolévala slzy. Ale její slova platila jen otci.

Revyn kupodivu nikdy nepochyboval o tom, že odešel navždy. Připadalo mu takřka samozřejmé, že otec musel zmizet z jeho života, protože mu neustále jen a jen ubližoval.

Chápal, že jeho otec byl špatný člověk. Dokázal se s tím smířit a myšlenkami se od něj odpoutal tak, že pro něj nebyl nic než ztělesnění zla, které se občas na světě vyskytne, a jen náhodou s ním bylo spřízněné. Ale nedokázal snést, že matka otce miluje stále stejně jako dřív.

Zdálo se, že na Mirana zapomněla, že jeho smrt pro ni nehrála žádnou roli. Že manžel je vrah, že ji připravil o syna, to její lásku k němu nezkalilo. Když ho starostlivě vyhlížela z okna, když čistila jeho staré boty, když postávala před dveřmi chýše a vařila dvojité porce jídla a prostírala pro třetí, nepřítomnou osobu, Revyn vždy cítil takovou nenávist a odpor, že jen stěží dokázal mlčet. Často potají zatínal pěsti, když matka nechávala větší část polévky v hrnci, aby zůstalo dost pro otce.

Ale nikdy s ní o tom nemluvil. Ne, sveřepě mlčel. Její láska k Miranovu vrahu byla vše, co kdy měla. Bez něj nebyla nic a ve

skutečnosti ji držela naživu jen myšlenka na jeho návrat. Ale to Revyn pochopil, až když bylo pozdě.

Odpoledne se vesničané, oba kupci s nakoupenými draky a vojáci shromáždili u brány. Ke skupině se připojila řada mužů, aby táhla do boje za vlast.

Revyn sledoval jejich odchod ze své chýše. Jeho pohled však neutkvěl na mužích, ale automaticky přelétl k drakům. Tiše si povzdechl, když viděl, jak jsou krásní a smutní. Byli svázaní dohromady dlouhými provazy, takže se mohli pohybovat jen jeden za druhým. Revyn hledal draka, který učedníkovi zlomil žebra, ale neobjevil ho. Takřka se mu ulevilo, že ho neprodali. Ale stejně ho už nejspíš nikdy neuvidí – Barim mu už nedovolí vstoupit do stáje.

Každý si přehodil přes rameno své zavazadlo, naposledy se polibkem rozloučil s rodinou a skupina se dala do pohybu. Zbytek vesničanů zůstal stát před branou a přihlížel, jak se muži vzdalují po úzké cestě vedoucí k okraji lesa.

Večer Revyn bloudil loukami, aby chytil nějakého zajíce, protože ho trápil hlad. S lukem a třemi vlastnoručně vyrobenými šípy pobíhal sem a tam, prolézal hlubokými, bahnitými kalužemi, ale marně. Místo aby se rozhlížel po zajících, neustále maně sledoval oblohu pokrytou těžkými šedými mračny nebo okraj lesa, kde se kolébaly jedle jako vysoké tmavé postavy v pláštích.

Revyn nebyl nijak vynikajícím lovcem, protože se nedokázal soustředit. Zajíce dostal jen jednou, pomocí šikovně postavené pasti. Jenže když ho v pasti objevil, byl sám tak překvapený a vyděšený, že mu zajíc vyskočil z rukou. Od té doby se už o lov nikdy nepokusil.

Když už byla skoro tma, Revyn to vzdal a vrátil se hladový domů. Snědl poslední skývu chleba, a když se stíny v místnosti prohloubily, položil se na postel a s otevřenýma očima čekal na únavu. Ležel tiše ve tmě jako předešlou noc a oheň nerozdělal. To byla vždy práce jeho matky. Sedět v místnosti ozářené ohněm, slyšet praskání dřeva a vědět, že ona tu není, že zůstal *úplně sám*, to nedokázal snést.

Čekání bylo najednou tak strašlivé, že usnul.

Později často uvažoval o tom, proč ho ty hlasy probudily, protože byly opravdu tiché; ale přesto byl rázem vzhůru. Venku, poblíž chýše, někdo tlumeně pronesl: „Je pryč, vždyť jsem ti to říkal. Odešel s vojáky. Jen si nenadělej do kalhot!“

Revyn se zmateně vztyčil v posteli. Z venku se ozývaly zvláštní zvuky. Šustění trávy, tiché vzdechy a pak cinkání, sotva slyšitelné cinkání kovu. Zdá se mu to? Revyn odhodil přikrývku a vstal.

„Slyšel jsi to? Myslím, že jsem zevnitř něco zaslechl!“

„To byla lopata. Pomoz mi.“

Revyn měl v hlavě zmatek. Nezdá se mu to. Venku někdo je! Znovu ty zvuky… A náhle Revyna zamrazilo. Matčin hrob. Někdo otvírá její hrob!

„Jak víš, že to je zrovna tenhle? Tady jsou přece dva!“

„Protože ten jeden je starý, ty pitomče! Tam leží syn. Mám ji! Pomoz mi!“

Revyn zůstal na zlomek sekundy celý ochromený. Jeho matka… řetízek! Někdo jí chce ukrást její řetízek! Doklopýtal ke dveřím a s trhnutím je otevřel. Zloději ho museli zaslechnout. Utíkal za chýši a pak to spatřil: svit pochodně ozařoval velkou hromadu čerstvé hlíny. Nad hrobem se skláněly dvě postavy. Jedna z nich svírala v ruce bledou paži. Paži mrtvé ženy.

Revynovi vytryskly slzy. Pak se vrhl na první postavu a strhl ji k zemi.

Nevěděl, co se dělo dál. Do uší mu zněly hlasité výkřiky a on nedokázal rozlišit, zda jsou jeho nebo zlodějů. Do zad ho zasáhl úder lopaty, ale bolest takřka necítil. Pak najednou držel lopatu v rukou on a bušil do postavy ležící před ním na zemi. Bušil a bušil. Najednou postřehl, že kromě svého vzlykání a supění neslyší vůbec nic. Lopata mu vyklouzla z ruky.

V trávě ležela dvě těla a za nimi otevřený hrob… Neodvážil se otočit. Oheň pochodně se pohupoval v nočním větru. Světlo neklidně tancovalo nad postavami. Jejich vlasy se podivně, mokře leskly… Revyn se zachvěl. Byla to krev. Ti muži krváceli.

Doklopýtal k nim. Obrátil jedno z těl obličejem nahoru a ztuhl. Nebyl to dospělý muž. K obloze prázdnýma očima vzhlížel hubený, rozedraný chlapec. Dítě. Revyn couvl. Obrátil na záda druhou postavu. Další dítě! Polovinu jeho obličeje pokrývala krev. Revyn je zabil. Děti. Byl vrah. Projela jím vlna nevolnosti. Klopýtal zpět, pak zakopl o čerstvou hromadu hlíny a díval se rovnou do hrobu. Pytel, do něhož zavázal svou matku, byl rozříznutý. Revyn s chraplavým zasténáním klesl do hlíny a začal zvracet.

Jeho otec… Jeho otec, který bušil pohrabáčem, znovu a znovu, zajíkal se vztekem a námahou, a tupé praskání kostí… Krev v Miranových světlých vlasech… Krev ve vlasech dětí, které zabil Revyn. Je stejný jako on. Je vrah. Vrah, stejně jako jeho otec. Revyn se svíjel v blátě, obklopený třemi mrtvolami.

„Jsem vrah!“ šeptal si neustále, ale neplakal. Necítil smutek. Byl jako omámený. Oči měl vytřeštěné. Ve tmě si připadal jak slepý. Pochodeň už dávno uhasla. „Jsem vrah. Jsem stejný jako on. Jako on…“

Potácel se tmou, až našel čerstvou hlínu. Zvolna ji těžkopádně házel do hrobu, až ho konečně zasypal. Pak vstal a hlava se mu zatočila. Zabil je…

Kterým směrem leží vesnice? Na obloze nesvítila ani jediná hvězdička, vše halila černočerná tma. Revyn naslouchal svým smyslům. Měl pocit, že se vznáší trávou, a vůbec si neuvědomoval, jak často klopýtá.

Pak rozpoznal mlhavá světla několika domů, která předtím neviděl. Postřehl obrysy dračích stájí, rýsujících se před ním jako velký stín. Ano, potřebuje draka. Aby utekl. Aby dohnal vojáky.

Vyrazí za vojáky a stane se jedním z nich. To nebylo Revynovo rozhodnutí; už na své činy neměl žádný vliv a jen z dáli přihlížel, jak se jeho a otcův osud neodvolatelně stále více proplétající jako dva ohnivě rudí zlí hadi. Otec zabil Mirana – a Revyn tomu kvůli své zbabělosti nezabránil. Otec ničil matku po celý její život – a Revyn ji posléze vehnal do spárů smrti. Otec byl vrah a Revyn se jím stal také. Otec byl vojákem, přišel z války a ve válce zmizel, a tak musí i Revyn odejít do války, aby tam zemřel stejně bídně jako on.

Revyna to nijak neděsilo. Kráčel k dračím stájím, protože prostě musel. Kdyby tu zůstal, uvěznili by ho jako vraha a popravili. Na to nedokázal čekat, chyběla mu odvaha. Stejně jako jeho otci.

Není to osud? Zrovna se začíná rozhořívat další válka, jako by čekala jen na Revyna! Z Revynových úst se vydral cizí, strašlivý smích, který ho samotného vyděsil; ale teď konečně věděl, kdo ve skutečnosti je. Všechno, čemu doposud věřil, z něj spadlo jako maso ze zetlelých kostí. Zůstala jen nahá pravda.

Dveře stáje byly zamčené, ale Revyn věděl, kde je opřený žebřík, kterým se dostane na půdu. Brzy ho i ve tmě našel a rychle a nebojácně vylezl nahoru. Někde v jeho nitru klíčila naděje, že prostě

spadne, zabije se a všechno skončí. Ale nespadl. Na půdě přeběhl k druhému žebříku, který vedl dolů do stájí.

Slyšel frkání a dupání zvířat, která ho zpozorovala. Prošel kolem několika dveří do stáje, až měl pocit, že našel ty pravé. Rukama tápal po hladkém dřevu, až se dotkl závory a odsunul ji. Pak vstoupil dovnitř.

Ačkoli nic neviděl, byl si ihned jist, že drak, který učedníkovi zlomil žebra, je právě tady. Zvíře překvapeně odfrklo a ucouvlo, když ucítilo krev na Revynových rukách. Revyn ho chtěl zašeptáním uklidnit, ale slova mu nešla z úst. *Neboj se. Ty a já, my přece patříme k sobě.*

Drak, jako by ho pochopil, přitiskl čelo k Revynově rameni. Teplý závan jeho dechu Revyna pohladil po obličeji.

Revyn vyvedl draka ze stáje a dlouhou chodbou až k zadní bráně. Odsunul stranou trám uzavírající bránu a otevřel ji. Chladný vítr se mu opřel do tváře. Teď přijde to nejtěžší.

Pomalu se otočil k drakovi stojícímu klidně za ním. Nasednout na draka není nic snadného. Dračí bojovníci používali speciální železné smyčky obalené kůží, které zavěsili na citlivý zahnutý roh na konci dračího ocasu. S jejich pomocí si přitáhli dračí ocas. Dospělý muž se na něj mohl klidně postavit a nechat se drakem vyzvednout na hřbet.

Jenže Revyn neměl žádnou smyčku, s níž by mohl draka přimět, aby mu pomohl nasednout. Musí draka nějak přesvědčit, aby to udělal dobrovolně. Ještě že měl křídla přitažená řemeny k tělu, jinak by Revyn mohl svůj pokus o vyjížďku na drakovi rovnou vzdát.

Zvedni mě, jestli chceš. Když to neuděláš, zůstanu tady a zajmou mě. Nechal draka, aby rozhodl o jeho budoucnosti. Drak se několik sekund nehýbal z místa. Pak Revyna něco lehce udeřilo do kyčle. Špička dračího ocasu.

Revyn nešikovně nahmatal ve tmě dračí ocas, pevně se ho přidržel a pak se na něj postavil. Drak trpělivě snášel jeho nemotornost. Zdálo se, že Revynovu váhu vůbec necítí, lehce zvedl ocas a bez zjevné námahy mu pomohl vylézt na hřbet.

S rozklepanými koleny a chvějícíma se rukama se Revyn draka chytil, aby mu neporanil křídla. Pohladil měkkou, krátkou srst – byla tak příjemně hebká! – a našel dlouhý střední roh na dračím zátylku, kterého se jezdec při jízdě drží. Alespoň tak to dělali učedníci, když je Revyn pozoroval. On sám nikdy na drakovi neseděl, o jízdě ani nemluvě. *A teď se můžeme rozletět, ty a já.*

Drak napjal svaly. Revyn pod sebou ucítil stovky tětiv, které se rázem napjaly. Potom drak udělal mohutný skok do tmy.

Nejspíš to nebyl nijak vysoký ani dlouhý skok, ale Revynovi připadalo, že se pod ním země propadla, zatímco vyrazil k nebesům. Prudce se nadechl.

Drak přistál měkce v trávě a Revyn s překvapeným vyjeknutím narazil na jeho krk Drak udělal další skok.

Revyn vlhkými prsty sevřel prostřední roh a druhou rukou objal dračí šíji. Přitiskl tvář do srsti a zavřel oči.

Znovu a znovu cítil tlak, kdykoli se drak odrazil a jejich společná hmotnost zatlačila půdu pod jeho pařáty. Hned poté následoval třepotavý stav beztíže, jak se vznášeli tmou…

Byl to jemný, rovnoměrný rytmus a Revyn s ním brzy dokonale splynul.

Revynovo srdce tlouklo ve stejném rytmu jako to dračí. Tiskl se k mohutnému zvířeti, jako by se do něj chtěl ponořit, až spolu splynuli a on sám přestal existovat. *Děkuji, že jsi se mnou*, zašeptal v myšlenkách. A měl pocit, že toto cizí, ale přesto tak důvěrně známé stvoření jeho slova zopakovalo.

Útěk

Ranní rozbřesk pohltila hustá střecha z listí. Jen tu a tam pronikly zelení jemné sluneční paprsky. Někde vysoko v korunách stromů se ozývalo bušení zobáku datla.

Revyn otevřel oči, aniž zvedl hlavu. Když projížděli tichým lesem, zůstal přilepený na drakově krku.

Muselo to být poprvé od doby, kdy ho Barim chytil, co se drak ocitl v přírodě. Vlastně už měl Revyna dávno shodit a užívat si svobody. Proč to neudělal? Navíc to nebyl zkrocený drak a jeho útok na učedníka jasně ukázal, co si o lidech myslí…

„Mrzí mě, že tě chytili," zašeptal Revyn. Pak netušil, co by měl ještě říct, a ohlédl se. Les mu připadal neobvykle velký a divoký. Dříve chodíval často kácet stromy, ale tady to vypadalo úplně jinak. Místo holých jedlí a smrků ho obklopovaly mohutné duby a

zkroucené buky. Země byla posetá bílými, sladce vonícími květy. Kořeny stromů byly porostlé spletí výhonků a kobercem mechu. Když vzhlédl k obloze, spatřil jen propletené větve.

Revyn s drakem putovali divočinou. Revynovi připadalo, že stromy jsou spící obři… Vítr, který šeptal listovím, byl jejich tichým dechem. Když se zaposlouchal, uvědomil si, že se odevšad ozývají tichounké zvuky. Kapky rosy dopadaly s cinknutím do kaluže, v houští zašramotil jezevec.

Už bylo dopoledne, když si Revyn uvědomil, že nejedou po cestě. Drak ho prostě vleče do divočiny! Kde je ta cesta? Cesta, po níž kráčejí vojáci, které chce dostihnout?

„Sakra! Draku… zpět! Musíme…“ Revyn se zoufale rozhlédl na všechny strany. Ale všude ho obklopoval hluboký les. Drak se zastavil, když Revyn začal nervózně poposedávat. Zdálo se, že něco se zdviženou hlavou a nastraženýma ušima pozoruje.

„Co je? Slyšíš mě? Rozumíš mi…“ Revyn se tak soustředil na draka, že vůbec nezpozoroval, kde se vzala, ale najednou tu byla: mlha, tak hustá, že takřka neviděl na zem. „Jak je to…“

Drak se dal znovu do pohybu a Revyn se bezradně držel rohu. Mlha stoupala stále výš, ovíjela se kolem stromů a visela jako cáry látky mezi větvemi. Pak už Revyn neslyšel nic než šustění trávy a mechu pod dračími spáry.

Naklonil se a zadíval k zemi. Mlha ucouvla jako na neslyšný rozkaz. A tam, pod spáry draka, nebyla už tráva a křoví, ale úzká stezka.

Revyn užasl. Mlha se rozplynula stejně rychle, jako přišla. Ohlédl se, ale po hustých cárech nebylo ani památky. Po zádech mu přeběhl strach. Třeba jsme projížděli slatinami, pomyslel si. Malými slatinami…

Nejpodivnější však bylo, že les se úplně změnil. Gigantické stromy zmizely a všude kolem rostly obyčejné jedle a smrky. Zem pokrývalo suché hnědé jehličí. Drak pospíchal vyšlapanou stezkou, jako by nikdy nic jiného nedělal. Revyn se poškrábal na hlavě a řekl si, že to byl pravděpodobně klam způsobený nedostatkem spánku.

Jestlipak se mu ještě podaří dohnat vojáky? Nejspíš už vyjeli z lesa. A pak je nikdy nenajde… Ale tak špatné to zase není. Jinde narazí na jiné vojáky a může se připojit k nim. Na válce bylo nejlepší, že ji člověk může jen těžko zmeškat.

„Draku…“ odkašlal si Revyn. „Mohl bys… musíme si pospíšit.“ Váhavě přitiskl paty k bokům zvířete. Drak naklonil hlavu stranou a odfrkl si, jako by ho jeho pokus pobavil. Pak vyrazil takovým tempem, že Revyn úlekem vykřikl a na poslední chvíli se chytil, aby nespadl dolů. O chvíli později už uháněli stezkou tak rychle, že se les kolem nich proměnil v tmavozelenou šmouhu.

Slunce stálo vysoko nad lesem, když Revyn zahlédl v dálce skupinu jezdců a pěších mužů. Byli to vojáci. „Tady jsou! Zpomal, draku!“ Draka samozřejmě ani nenapadlo, aby ho poslechl. Vesele uháněl dál, jako by prchal před záblesky světla tancujícími kolem nich. Revyn viděl, jak se skupina neustále blíží. Jestli drak nezastaví, všechny je… „UHNĚTE Z CESTY!“

Muži se otočili a s křikem se rozprchli do křoví. Drak se hnal dál po cestě. Vlevo a vpravo se plašili koně a ozývalo se odfrkování draků. Když projeli kolem celé skupiny, drak se rázem zastavil. Revyn vyletěl dopředu tak prudce, že se málem napíchl na dračí roh. Chvěl se po celém těle, když se konečně narovnal. Drak se lhostejně otočil a zadíval se na vzdychající a sténající muže vylézající z roští.

„…omlouvám se,“ vyhrkl Revyn a stále lapal po dechu. „Já… chci se k vám připojit.“

Mistr Morok, jedoucí v čele skupiny, navedl svého draka zpět na cestu a pomalu se přiblížil k Revynovi. Jeho malé, tmavé oči se zjevně nedokázaly rozhodnout, zda si mají prohlížet Revyna, nebo draka, a tak překvapeně těkaly z jednoho na druhého. „Ty jsi Revyn?“ zeptal se zbytečně, protože ho dávno poznal. Pak se zadíval na draka a znovu pohledem zkontroloval Revyna. „Příliš věcí si nevezeš.“

Revyn se donutil zklidnit dech, aby jeho hlas zněl normálně. „Rozhodl jsem se, že pojedu s vámi. Do války.“

Po široké tváři mistra Revyna přeběhl úsměv, jako by jeho slova očekával. „Máš s sebou draka, který zaútočil na toho učedníka. Měl jsem pocit, že ještě nebyl zkrocený…“ Revyn polkl.

„Pak se tedy domnívám… že ten drak je tvůj.“ Mistr Morok se na něj zadíval vědoucím pohledem a Revyn si na chvilku pomyslel, že bude požadovat vysvětlení, proč ukradl tak cenné zvíře. Ale kupec se už otočil a zamával na ostatní muže. „Pokračujeme v cestě! Jeden k nám přibyl!“

Přimhouřil oko a projel kolem Revyna. Nepozorovaně natáhl ruku, aby se dotkl dračího krku. Drak temně odfrkl a mistr Morok bleskově uhnul. S úsměvem pohlédl na Revyna. „Jak se tvůj drak jmenuje?“

Palagrin! Revyn si tiše odkašlal. „Pal… Palagrin. Jmenuje se Palagrin.“

Mistr Morok se zamračil. „To je elfí jméno! Hmm…“ Revyn překvapeně otevřel ústa – to jméno si prostě vymyslel!

Drak sklonil hlavu, otočil se a pohlédl na Revyna. Pak mávl ocasem a dal se do pohybu.

Jejich cesta se stále více ztrácela v hustém podrostu. Vojáci si vysekávali cestu meči. Revyn je zpovzdálí následoval. Muži z jeho vesnice se na něj nedůvěřivě dívali a šeptem si povídali o něm a o drakovi. Všichni věděli, že drak patřil Barimovi a že by Revyn nikdy nedal dohromady dost peněz, aby si ho mohl koupit. Ale nikdo mu nic neřekl. Revyn totiž vypadal, že si to hned s každým vyřídí, a navíc se muži příliš zabývali svou vlastní budoucností, než aby se starali o ukradeného draka.

V poledne zastavili v řídkém bukovém lesíku na jídlo. Revyn byl také hladový, ale neměl žádný proviant. Chvíli nejisté klouzal po zádech draka sem a tam, než se konečně odvážil seskočit. Dopadl překvapivě lehce nohama do trávy, i když při tom nevypadal příliš elegantně. Drak si ho změřil trpělivým pohledem, jako dítě, které se teprve učí chodit. Revyn ho pohladil ostýchavým úsměvem. Jen bozi vědí, zda mu drak znovu dovolí, aby na něm jel. Velké, tmavé oči spočinuly na Revynově tváři a zavrtaly se hluboko do jeho očí; hlouběji, než to dokáže zvíře, a mnohem hlouběji než člověk Revyn pohled svého draka opětoval. Bylo značně sporné, jestli jde o *jeho* draka; to spíš drak se rozhodl, že Revyn patří *jemu.*

„Palagrine,“ zamumlal. Vyslovil to jméno pozvolna a vychutnával jeho zvuk.

„Copak?“ Drak odvrátil hlavu a pohlédl na mistra Moroka, který opustil skupinku obědvajících mužů. Po chvíli dorazil k Revynovi a podal mu kousek chleba. „Nejspíš jsi zapomněl zásoby doma. Můžeš se najíst se mnou. Mám jídla dost.“

Revyn s sebou trhl a pak se natáhl po chlebu. „Děkuji.“

Drak nepozorovaně ucouvl za Revyna, aby byl od kupce co nejdál. Mužovy oči krátce zaletěly jeho směrem. Zavládlo ticho. Od skupinky mužů se ozvalo říhnutí a pak hlasitý smích.

„To je zvláštní," poznamenal mistr Morok tiše. „Nemáš uzdu, ale přesto ho dokážeš řídit." Jestli kupcovi připadá tohle zvláštní, co by řekl, kdyby věděl, že se drak řídí sám?

„Svíráš prostřední roh, ale nedržíš se ho na konci, ale přímo u hlavy, kde se sice drží lépe, ale kdyby se drak polekal, mohl by ses na roh snadno napíchnout." Kupec se usmál. „Máš vůbec dračí smyčku? Nejspíš ne, ledaže bys ji schoval do kalhot. Jsem zvědavý, jak na něj nasedneš, až se vydáme na další cestu."

Revyn zíral na chléb ve své ruce. Kupec k němu přistoupil blíž a Revyn ucítil horkost v tváři.

„Řekni mi jen jedno, Revyne," zašeptal kupec. „Jel jsi už někdy na drakovi, než jsi tohohle ukradl?"

Revyn rychle couvl. Tváře mu žhnuly. „Já jsem…"

„Mně je úplně jedno, co jsi udělal a co jsi neudělal, a co tě přimělo k tomu, aby ses k nám přidal," přerušil ho mistr Morok suše. „Tvoje minulost mě nezajímá. Zato tvoje budoucnost ano." Napůl se odvrátil. „Doufám, že si uvědomuješ, že tvůj Palagrin je nezkrocený drak Chtěli jsme ho koupit, ale byl příliš divoký. Nedokázali jsme ho ani svázat. Ale necháme toho. Sněz ten chléb, za chvíli vyrážíme." Pak se kupec znovu zarazil. „Víš, že jedeme do Logondu, že?" Revyn přikývl, přestože název města zapomněl.

Kupec si ho znovu změřil pohledem, jako by mu nevěřil. „Jsi bledý, chlapče. Ať se stalo cokoli, přestaň na to myslet. V Logondu na tebe čeká nový život… uvidíš." Pak se otočil a vrátil se k ostatním mužům.

Poprvé od svého útěku se Revyn opravdu zamyslel nad tím, co ho čeká. Jede do Logondu. A najde tam nový domov, než vyrazí do války, kde zemře. Za předpokladu, že se nikdo nedozví, co udělal… Ale i kdyby, nebude to zase tak velký rozdíl. Buď zemře na bitevním poli, nebo na šibenici.

Opatrně pohladil Palagrina po zelené srsti. Stejně jako v noci mu drak po poledním odpočinku pomohl nasednout, bez smyčky. Revyn netušil, proč to udělal.

Mistr Morok napjatě sledoval Revyna, jak nešikovně stoupá na dračí ocas a nechává se vyzvednout na hřbet. Trvalo ještě nějakou chvíli, než z něj spustil zrak.

Revyna by zajímalo, co si o něm kupec myslí. Když si vzpomněl na to, jak se v jeho přítomnosti choval – nejprve ve stáji, pak v Barimově domě a teď v lese, když se před ním zčistajasna objevil –, připadal sám sobě jako blázen. Ale mistra Moroka to zjevně zdaleka nepřekvapilo tak, jak Revyn předpokládal. Jako by to očekával… Revynovi se ta myšlenka vůbec nelíbila.

Když se začalo stmívat, zastavili. Muži rozdělali velký oheň, který sršel do vzduchu jiskry a zahalil je do teplého zlata. Několik vesničanů si vyprávělo příběhy a bajky, ale Revynovi nebylo do řeči. Vyprávění zjevně nezajímalo ani vojáky a kupce. To vesničanům však nevadilo. Smáli se a žertovali a nepřipouštěli si myšlenky na to, co je čeká.

Po chvíli se Revyn stočil do klubíčka na mechu, jen pár kroků od ohniště a pokřikující skupinky. Palagrin, který jako jediný drak nebyl přivázaný, protože neměl oprátku, zaběhl pod velké cedry. Odtud pozoroval Revyna a Revyn pozoroval jeho. Drak mohl kdykoli utéci do tmy a už se nikdy nevrátit… Nic mu v tom nebránilo.

Prosím, opakoval si v duchu Revyn. *Neodcházej. Neodcházej beze mě…*

Palagrin obrátil hlavu na druhou stranu a zadíval se do temnějícího lesa. Dlouho stál pod cedrem, jako by uvažoval, zda má vyrazit do noci. Pak ulehl a odfrkl si. Znělo to jako těžký vzdech.

Revyn se musel usmát. Položil si hlavu na předloktí a sledoval draka. „Palagrine…“ Pak ho praskání ohně a smějící se hlasy jemně ukolébaly ke spánku.

Snil už? Revyn náhle stál sám v tmavém lese. Táborový oheň a ostatní muži zmizeli. „Palagrine?“

Ani jeho nikde neviděl. Ale přece – tamhle něco je! V modrém stmívání Revyn spatřil nějaký obrys. Drak byl bez postroje. Křídla měl rozepjatá jako otevřené vějíře. Na chvilku se zastavil na vzdálené mýtině a zadíval se na Revyna; pak křídla poskládal a velkými skoky se vzdaloval.

„Palagrine, počkej!“ Revyn se rozběhl za ním. Měkký mech odrážel jeho kroky, takže byl skoro stejně rychlý jako drak. Nevěděl, zda Palagrin chce, aby za ním utíkal, ale nemohl jinak. Myšlenka, že by ho ztratil a byl znovu sám, byla nesnesitelná. Kromě Palagrina už

nemá nikoho. A on po někom touží! Drak a on si jsou tak podobní, patří k sobě. Smutek, který se vznášel v jeho měkkých, tmavých očích, byl tentýž smutek, který naplňoval Revyna.

Najednou začala ze země vystupovat mlha. Jako stěny se uzavřela kolem nich. Revyn měl pocit, že v těžkém závoji zahlédl draka – a ještě jednoho a tamhle je další! Byli všude, ale zmizeli, jakmile se Revyn za nimi otočil.

Chtěl zavolat Palagrinovo jméno, ale jazyk ho neposlouchal. Nevěděl, jak je má vyslovit, ale cítil jeho zvuk kdesi ve svém nitru… byl žhavým zurčením v jeho hrudi, šepotem v jeho hlavě. Mlha se mu plížila po kůži; byla tak blízko, že rozechvěla jeho tep. Něco se v ní skrývalo. Spíš někdo. Revyn cítil v zádech svědivý dech, cítil, jak se mu někdo snaží něco zašeptat: *„Odkud jsi věděl, že se jmenuje Palagrin? A víš, jak se jmenuji já? Moje jméno je…“*

„Revyne!“ Zděšeně se probral. Krev mu šuměla v uších. Chvíli nevěděl, kde je, až zahlédl Palagrinovy tmavé oči. Dívaly se přímo na něj.

To on volal mé jméno, proletěla Revynovou hlavou zmatená myšlenka. Drak na mě zavolal! „Palagrine?“ zašeptal. V dračích očích se ve svitu řeřavých uhlíků, které zbyly z táborového ohně, třpytila neklidná světýlka.

Něco tu je. Revyn zíral na Palagrina. Zbláznil se, nebo drak opravdu promluvil? Ne, to přece není možné. Nevzpomínal si, že by zaslechl nějaký hlas. Jen na ta slova… Něco tu je.

Revyn se pozvolna posadil. Spánek z něj sklouzl jako přikrývka a postupně procitaly i jeho smysly.

Okolní les byl tmavý a tichý, když si odmyslel třicet chrápajících mužů. Ale přesto se něco změnilo.

Chvíli trvalo, než si to Revyn uvědomil: ve svitu ohně spatřil mlhu, chvějící se asi stopu nad zemí. Bylo vlhko a ochladilo se.

Revyn znovu ulehl. Asi se mu to zdálo. Přitáhl si kolena k tělu a ovinul je pažemi. Chlad, tma, vlhký mech pod jeho tělem, to vše mu neustále připomínalo včerejší noc.

Chtěl pevně zavřít oči, ale tím jeho představy nezmizely, naopak Ležel nehybně, s prázdným pohledem bojoval proti svým pocitům a proti minulosti. Když se pokusil nemyslet na včerejší noc, vrátil se k němu zkrvavený Miran ležící vedle pohrabáče… Když se pokusil nemyslet na Mirana, viděl matku… Nezáleželo na tom, kam chtěl

utéci, smrt ho pronásledovala v každé vzpomínce, po celé ty roky, každičké léto. Rukama si objal ramena. Spánek ho nevysvobodil.

Časně ráno se znovu vydali na cestu. Muži mlčky putovali lesem. Když mu Palagrin pomáhal nasednout na hřbet, Revyn si připadal úplně vyčerpaný. Na ničem mu nezáleželo.

Okolí se změnilo. Připadalo jim, že pronikli do ještě zakletější říše, než byla ta včerejší. Do říše, která už nepatřila lesním zvířatům, a už vůbec ne jim. I ostatní zjevně něco vycítili – jen tak se dalo vysvětlit stísňující ticho. Den se zahalil do bledé mlhy, která se v dáli rozplývala jako přízrak. V poledne se najedli, aniž by zastavili.

„Měli bychom si pospíšit," vysvětloval mistr Morok a zasadil svému drakovi ostruhy, aby zdůraznil důležitost svých slov. „Místní lesy jsou záludné… vypráví se o elfích lupičích… Ale než nastane noc, můžeme být v Logondu."

Hodiny plynuly. Světla zvolna ubývalo a slunce klesalo za obzor jako ospalé oči, až konečně zapadlo.

Revyn si ve večerním šeru takřka neuvědomil, že stromy řídnou. Za nimi rozpoznal světla jiskřící v dáli, která vypadala jako rozptýlený zlatý prach. Ze tmy vystoupily obrysy vesnických stavení a chýší. A za nimi obrovské město, střežící vesničky jako starší bratr.

Logond

Palagrin neklidně frkal, když následoval ostatní draky a koně k mohutné městské bráně. Nalevo i napravo od ní vyčnívaly z hradeb dřevěné kůly. Zdálo se, že na jejich koncích jsou nějaké velké špalky… Když přišli blíž, Revyn poznal, že to jsou hlavy. Lidské hlavy nabodnuté na kůly. Zíraly na něj slepýma očima.

„Myrdhanští špioni," zamumlali muži kolem Revyna. Někteří z mrtvých měli skutečně tmavé vlasy a odpovídali představám mužů o Myrdhancích. Ale byly tam i hlavy, které vypadaly úplně jinak Měly mnohem světlejší pleť a úzkou lebku… ze zcuchaných vlasů vyčnívaly špičaté uši. Revyn těžce polkl. Z nějakého důvodu se mu najednou zdálo, že ho mrtví sledují. Jako by to věděli… Mrtví znají

tajemství živých, neříká se to? Revyn s bušícím srdcem odvrátil zrak od kůlů.

Na strážních věžích už malou skupinu spatřili a čtyři vojáci otvírali dřevěnou bránu. „Buďte vítáni," zvolali a muži jim odpověděli na pozdrav. Když prošli do města, brána se znovu zavřela. Před muži se objevily velké domy. Od brány vedla do města široká ulice osvětlená spoustou pochodní. Skupina následovala dračí kupce vzhůru ulicí. Z oken některých domů zářilo jasné světlo. Revyn si všiml mladé ženy, která seděla u okna a četla si, z jiného domu se ozýval bujarý smích. Z dáli zaslechl hluk, který se podivně tříštil mezi vysokými domy postavenými těsně vedle sebe.

Zahnuli jen za jeden roh, ale Revynovi připadalo, jako by se náhle ocitl v cizím světě: nad domovními vchody visely barevné lucerny a osvětlovaly ženy s rudými rty, které hlasitě a hrubě žertovaly. Mezi nimi zahlédl i muže v tmavých oblecích nebo v uniformách. Všude to syčelo a škvařilo se a do výšky stoupala pára, protože v každé uličce, v každém domě, v každém sklepě byla umístěna kuchyně. Z těžkých železných kotlů se bez ustání podávalo jídlo, mince cinkaly, kuchaři se hádali, plech narážel na plech, někdo si spálil prsty a hlasitě klel.

„Držte se pohromadě!" vykřikl mistr Morok na překvapené muže a vojáky upozornil: „Dávejte pozor na draky!"

Kráčeli kroutícími se ulicemi a uličkami, až nikdo z nich netušil, odkud vlastně přišli. Všechno bylo nové a cizí, i když v každé ulici vládl stejný zmatek, hluk a vřava. Z oken zakrytých suknem se ozývala hudba a vícehlasý zpěv. Pach horkého tuku, potu a piva znesnadňoval dýchání. Revyn se rozhlížel se zatajeným dechem kolem sebe. Nemohl se toho pohledu nasytit. Připadalo mu, jako by se v ucpaných ulicích soustředilo všechno živé z celého světa.

„Koukejte, koho tu máme!" vykřikovaly ženy, kolem kterých procházeli. „Tak co, vzácní pánové, kampak máte namířeno?" a při příliš hlubokých úklonách umožňovaly mužům zahlédnout své vnady. Něco na nových příchozích je zjevně pobavilo, protože se chichotaly a šeptaly si za hedvábnými vějíři.

Revyn cítil, že pohledy žen kloužou i po něm, a připadal si mezi vším tím hlukem a pobíhajícími lidmi nesvůj.

„Nechte mé muže na pokoji!" vykřikl mistr Morok na ženy a zasmál se.

Ostatní vesničané žasli nad okolím stejně jako Revyn. Jejich otevřená ústa a vytřeštěné oči prozrazovaly, že svůj dosavadní život strávili v pustině, a Revyn se rozhodl, že se okamžitě začne tvářit lhostejně, aby nevypadal stejně jako oni.

Hluk a zmatek najednou utichl a muže obklopily tmavé spící fasády domů. Cestu jim zkřížil jen jeden potulný pes a jednou měl Revyn dojem, že zahlédl postavy skrývající se ve stínu domů. Tato část města byla tak tichá, jako by rušná čtvrť o několik ulic dál vůbec neexistovala. O kousek dál ulice skončila mohutnými schody. Vedly stále výš, kam až oko v té tmě dohlédlo. Revyn si pomyslel, že to asi bude něco jako hranice města. Tu a onde byly na schodech rozmístěny stráže, ale poté, co s nimi mistr Morok prohodil pár slov, nechaly skupinu projít.

Čím více se blížili vrcholu schodiště, tím byl Revyn zvědavější na to, co uvidí. Konečně Palagrin zdolal poslední kousek Před nimi se otevřelo prostranství s mnoha domy postavenými těsně u sebe.

„Jsme tady!“ Mistr Morok zajel se svým drakem před muže. „To, co vidíte, je čtvrť bojovníků Logondu. Zde se cvičila většina haradonských vojáků. Žít vedle těchto mužů a smět se nazývat jedním z nich je velká čest. Ve tmě toho příliš nevidíte, ale zítra, za denního světla, užasnete nad velikostí tohoto prostranství.“ Obrátil se k vojákům, kteří cestovali s nimi, a pokynul jim. Vojáci seskákali z koní.

„Pojďte za mnou. Odvedu vás do ložnic, abyste si mohli odpočinout,“ řekl jeden z vojáků vesničanům. Pak se obrátil a kráčel k ubikacím. „Zítra vás čeká první den výcviku.“

Muži ho váhavě a zvědavě následovali. Když se Revyn chtěl vydat za nimi, mistr Morok řekl: „Ty ne.“ Jeho malé oči se ve světle pochodní zablýskly. „Z tebe, chlapče, bude dračí bojovník. Pojď se mnou.“

Mistr Morok, mladší kupec a Revyn ujížděli napříč prostranstvím, které bylo mnohem větší, než Revyn zpočátku předpokládal. Řady ubikací byly ve tmě zdánlivě nekonečné. Pokoušel se odhadnout, kolik bojovníků v nich může bydlet. Tipoval, že jich musí být aspoň tři tisíce, ale v odhadech nebyl nikdy dobrý. Klidně jich mohlo být třicet tisíc.

Zahloubal se do čísel vzbuzujících závrať tak usilovně, že schody zpozoroval až ve chvíli, kdy stál přímo před nimi. Stejně jako první schodiště vedoucí k vojenským ubikacím, i tohle bylo rozhraním

mezi dvěma městskými částmi. Vstříc jim vyšla hlídka, která je po krátkém rozhovoru s mistrem Morokem nechala projít. Než kupec dorazil na odpočívadlo, znovu se obrátil k Revynovi.

„Vítám tě mezi elitou Logondu," řekl poněkud tajemně. „Budeš pracovat a cvičit se. Budeš se potit a budeš si přát, abys sem nikdy nepřišel. Ale zato ti bude ležet u nohou celý Logond. Logond – a svět."

„Proč právě mně?" ujelo Revynovi. „Já, já jsem vás urazil… Proč mi to usnadňujete?"

Znovu se zdálo, že mistr Morok čekal jen na chvíli, kdy se ho na to Revyn zeptá. „Myslel jsem, že je nám to oběma jasné. Máš talent, a to je zjevnější než záměry pouliční holky. Ve tvých žilách proudí krev hrdinů. Samozřejmě společně s paličatostí a nestoudností." Pak popohnal draka a překonal poslední schody. Revyn ho zaraženě následoval. Talent – on? Není nijak silný ani ctižádostivý, a už vůbec ne statečný. Čím se právě on tak liší od ostatních vesničanů, že se má stát dračím bojovníkem?

Temným pohledem sledoval kupcova záda. Mistr Morok nejspíš vycítil to zlé, co v Revynovi číhá. Ano, to je ono. Revyn se od ostatních mužů liší tím, že zabíjel. A kdo může být lepším bojovníkem než vrah?

Dorazili na kulaté náměstí. Místo ubikací je lemovala obrovská budova podepřená mohutnými dřevěnými trámy. Tu a tam vedly strmé schody k jakési lávce, která zjevně probíhala podél městských hradeb.

„Co je s tebou, chlapče?" Mistr Morok tázavě pohlédl na Revyna. „Vypadáš, jako bys spatřil ducha."

Revyn se na něj letmo podíval. „Omlouvám se."

Druhý kupec se zasmál. „Vidíš duchy, ačkoli tu můžeš vidět mnohem lepší věci. Podívej se tamhle nahoru. Co tam vidíš? Ano, naše slavné draky z větrné gardy!"

Revyn pohlédl nahoru. Na městských hradbách stály skutečně stáje. Ve tmě nerozeznal nic než stíny, ale vrzání a chřestění pout bylo nezaměnitelné: nad nimi spalo několik tuctů draků.

„Žasneš, co?" poznamenal mistr Folchs. „Žádný z nich nenosí dračí postroje. Jejich křídla jsou volná a lehká jako sama obloha."

„Jak se na nich jezdí?" zeptal se Revyn. Bez postroje neměl jezdec na dračím hřbetě skoro žádné místo a musel sedět daleko vpředu, kde ho mohly ohrožovat rohy.

„Na těch se nejezdí, ale létá,“ vysvětloval mu mistr Folchs. „Trocha nepohodlí dračího jezdce je bezvýznamná. Hlavní je vystřelit co nejvíce šípů během té krátké doby, během níž drak vydrží s jezdcem ve vzduchu.“ Revyn pozvolna přikývl. Létat na drakovi musí být neuvěřitelně nádherné, už samotná jízda na něm je zážitkem. Mladý kupec zjevně pochopil, nač Revyn myslí, protože se široce usmál.

„Nečekej, že tě přijmou do větrné gardy. Než se můžeš ucházet o čest létat vzduchem, musíš po čtyři roky patřit k nejlepším dračím bojovníkům. Jen ti nejstatečnější a nejchladnokrevnější bojovníci smějí letět do bitvy na drakovi. Jejich úkol je současně tím nejčestnějším a nejnebezpečnějším úkolem.“

Mezitím dorazili k malé brance, kterou kvůli nim otevřeli. Projeli pod dřevěnými sloupy a zastavili těsně před vstupem do budovy. Muži v černých uniformách jim přišli naproti, aby odvedli draky. Palagrin zůstal váhavě stát a ani Revyn nevěděl, co si má počít. Muži si poněkud zmateně prohlíželi Palagrina, který nebyl osedlaný a neměl ani uzdu.

„Nač čekáš?“ zeptal se mistr Morok který už sestoupil ze svého draka. Předal jednomu z mužů uzdu a svlékl černé jezdecké rukavice. „Snad jsi s tím drakem nesrostl?“

Revyn seskočil na zem. Bez přemýšlení položil ruce kolem Palagrinova krku. Prosím, jdi s těmi muži do stáje a… neubližuj jim. Zůstanu s tebou stejně jako ty se mnou. Revyn se přivinul k drakovi tak těsně, jak se odvážil. Pak ustoupil stranou.

„Prosím… nedávejte mu uzdu,“ řekl stísněně. „Půjde za vámi do stáje sám.“ Nebo třeba ne, pokud se mu nebude chtít.

Muži se na něj dívali, jako by ztratil rozum. Ale neřekli ani slovo a vydali se ke stájím. Draky vedli s sebou. Palagrin je hrdě následoval jako zajatý král a Revyn si zhluboka povzdechl. Sám nevěděl, jestli úlevou, nebo z lítosti.

„Revyne!“ ozval se mistr Morok „Jestli nechceš spát ve dračích stájích, tak sebou hni.“

Revyn se otočil a následoval oba kupce. Sotva vstoupili do budovy, přispěchal k nim muž s tak nakrátko přistřiženými vlasy, že byla vidět dlouhá jizva na jeho hlavě. „Buďte vítáni, mistře Moroku a mistře Folchsi. Dobrý večer. Kdo je váš mladý průvodce?“

„Revyn. Pochází z vesnice dračích lovců nahoře na severu, kde jsme verbovali muže," řekl mistr Morok tak slavnostně, jako by představoval Revyna šlechtickým titulem.

„Revyne, já jsem nejvyšší velitel jezdecké dračí gardy," představil se muž. Jeho pohled zabloudil k mistru Morokovi. „Ale nemusíš mě oslovovat tak slavnostně, když tě sem mistr Morok přivedl s úmyslem, který jsem vytušil. Jako dračí bojovník mě můžeš oslovovat Korso." Revyn ho nedůvěřivě pozoroval. Korsa nevypadal jako velký voják nebo bojovník. Měl otevřenou tvář, i když poněkud drsnou, a působil přátelským dojmem.

Mistr Morok mu vyprávěl, že Revyna přivedl, aby byl přijat do dračí gardy. „Tvrdím, že ten chlapec má nesmírné nadání, a ty víš, že můj pohled je ostrý jako pohled sokola. Jsem si jist, že to dotáhne daleko."

Korsa střídavě sledoval mistra Moroka a Revyna. Pak se zeptal: „Kolik je ti let?"

„Myslím, že patnáct," odpověděl Revyn.

Korsa se takřka neznatelně zamračil. „Něco v tvé tváři způsobuje, že vypadáš starší." Naklonil hlavu, aby se mohl Revynovi podívat do očí. „Proč tu tak stojíš, Revyne? Jako obžalovaný před soudem."

Revyn opětoval Korsův pátravý pohled. Chvíli se na sebe mlčky dívali. Pak se Korsa překvapeně usmál. „Někteří z nás jsou stejně staří jako ty. Patří k nejlepším. Pojď, ukážu ti místnost, kde budeš spát."

Když si to Korsa namířil k dlouhé chodbě, kupec ho zjevně nemínil následovat. Revyn se otočil a všiml si, že mistr Folchs už zmizel. Kam se poděl? Rozloučil se? Na tváři mistra Moroka se rozprostřel záhadný úsměv. „Počkám na tebe ve tvém pokoji, Korso. Musíme si ještě promluvit."

Korsa mlčky přikývl. Když se Morok obrátil a odkráčel opačným směrem, Korsa znovu ukázal do chodby. „Každý z dračích bojovníků má na radnici vlastní místnost. A ještě než se zeptáš, tohle je slavná logondská radnice. Zde zasedá městská rada, které předsedá sám král, když nás poctí svou návštěvou, a debatuje se tu o válečném plánu, strategii a nákladech. Jen málo lidem se dostalo toho privilegia, aby sem mohli vstoupit, a já bych byl rád, aby sis tohoto privilegia vážil."

Revyn přikývl. Pak se vydal za Korsou chodbou osvětlenou pochodněmi. Vpravo od nich umožňovala vysoká okna pohled na

cvičiště dračích bojovníků. Doleva vedla různá schodiště směrem nahoru i dolů nebo se tam řadily jedny dveře vedle druhých. Čas od času mu velitel vysvětlil, kam které dveře a schody vedou – k jídelně, k tělocvičnám, do kuchyně, do skladu, ke čtyřem dračím stájím a k sálům, halám a místnostem městské rady. Zdálo se, že budova je spíš palácem než radnicí.

Na druhém konci chodby se Korsa zastavil před jednou z místností a naznačil Revynovi, aby vstoupil. Když se Revyn zarazil mezi zárubněmi, Korsa mu položil ruku na rameno. „Doufám, že si uvědomuješ, co to znamená, že ses ocitl právě tady. Většina mužů sní celý život o tom, že se stane dračím bojovníkem. Nechci zpochybňovat, že tě sem přivedli právem – mistr Morok měl vždycky dobré důvody pro své činy. Ví, co dělá, a především proč to dělá. A ty to, doufám, víš také. Ale necháme toho.“ Korsa dlouze vydechl nosem a usmál se. „Dobře se vyspi, kamaráde. Zítra ráno tě čeká spousta práce.“

Revyn znovu zaraženě přikývl. Pak se dveře zavřely a on zůstal sám ve tmě s tisícem otázek.

Nemohl usnout. Všechno kolem něj bylo cizí a vzrušující a zdaleka ne tak strašné, jak si to představoval. Dokonce se nemohl dočkat, až svůj nový domov spatří v denním světle. Vůně čerstvého dřeva, z něhož byla postel vyrobena, a měkkých, čistých lůžkovin ho zneklidňovala a současně plnila radostí.

Zmateně se převracel z boku na bok. Nikdy si nepomyslel, že by ještě někdy mohl být šťastný. Proč ho právě teď osud tak obdaroval? Spáchal něco strašného, o tom není pochyb. Ale místo spravedlnosti ho postihlo štěstí… a předtím ho život jen trestal. Revyn si prohrábl rukou vlasy. Pohodlná postel mu najednou připadala jako výsměch, ano, byl to čirý výsměch, že v ní leží někdo jako on. Radost, která v něm klíčila, ho současně skličovala.

Třeba žádná spravedlnost neexistuje! Možná existují jen lidé, dobří a zlí lidé, a čím více se člověk snaží patřit mezi ty dobré, tím více se mu svět vysmívá.

Mirana jeho odvaha zabila. A jeho otec… Možná vůbec nezemřel v bitvě. Myšlenka, že mu mohlo být dopřáno podobné štěstí jako jemu, ho rozzuřila.

Třel si rukama tváře, až ho začaly pálit. Pak ho přece jen přemohl spánek a on spal lépe a hlouběji, než mu jeho svědomí mělo dovolit.

Od městských hradeb se ozvalo hlasité troubení rohů. Revyn se zmateně posadil. Oknem nad jeho postelí znovu zazněl zvuk rohů, který měl bojovníky probudit. První záblesky denního světla zbarvily místnost do růžová.

Revyn se na okamžik rozhlédl po svém novém domově, protože včera si ho potmě skoro vůbec neprohlédl. Kromě postele, malé truhly a židle tam nic nebylo. Natáhl se po oblečení, které si v noci položil na židli. Zrovna se chystal obléci kalhoty, když se dveře rozletěly.

„Vstávat!“ vykřikl mladík a hodil mu uzlíček oblečení. Polekaný Revyn s uzlíčkem v náručí padl na postel a chvíli bojoval s přikrývkou o svou čest. „Ach… Já… sakra!“

„Obleč se a pak jdi chodbou rovně na snídani, kamaráde!“

Revyn, napůl zabalený do přikrývky, stačil sotva vyskočit a zamumlat „Ano“, než se dveře znovu zabouchly. Revyn krátce přivřel oči a pevně zaťal zuby, dokud mu obličej nepřestal žhnout. Pak se rozesmál. Zamračeně si uhladil rozcuchané copy a prohlížel si nové oblečení.

Uniforma byla tak krásná, že se Revyn nedokázal pohledu na ni nabažit. Tvořila ji černá kožená kazajka pobitá čtyřhrannými nýty, které mu připadaly třpytivější a jasnější než královské diamanty. Šíji podpíral stojáček jako u opravdového bojovníka – s pocitem malátnosti si Revyn uvědomil, že i on sám je nyní opravdovým bojovníkem. Více či méně.

Ke krunýři dostal opasek se spoustou háčků, váčků a spon. Chvíli se pokoušel zjistit, k čemu jsou, ale pak prstem uvázl v jedné tajné přihrádce a rozhodl se, že zatím ponechá opasku jeho tajemství. Pro jistotu. K uniformě dostal i lněné kalhoty, košili a spodní prádlo. Revyn se opatrně oblékl, jako by nové šaty byly drahocenností, která mu byla jen zapůjčena. Krunýř mu byl trochu velký, takže mu límec neustále sklouzával, a kvůli příliš dlouhým rukávům vypadala jeho ramena širší, než byla. Ke svému nadšení objevil i nádherně vypracované kožené chrániče, které si ihned připjal; zjevně měly při jízdě na drakovi chránit zápěstí. Nakonec vklouzl do vysokých bot, které mu byly také o něco větší, a opatrně si připjal opasek Pak vyšel na chodbu.

Okny po jeho levici dopadalo dovnitř denní světlo a vymalovalo chodbu jasnými pruhy. Mladí muži, oblečení stejně jako Revyn,

pospíchali kolem jeho dveří směrem k jídelně, a tak se k proudu klábosících dračích bojovníků připojil. Brzy uviděl otevřené dvoukřídlé dveře, z nichž se ozývaly zvučné hlasy, cinkání a šoupání židlí. Vstoupil do haly s tmavými dřevěnými stěnami. U čtyř dlouhých stolů snídalo více než sto mužů. Vlevo od vchodových dveří stály kotle, u nichž se nově příchozí stavěli do řady. Revyn se postavil na konec.

Zatímco čekal na svou porci, rozhlížel se po jídelně. Většina bojovníků, kteří pojídali u stolu ovesnou kaši a vyměňovali si čerstvé novinky, byla skutečně sotva starší než on. Vousaté, zamračené obry, jak si Revyn vojáky představoval, zde neviděl.

Konečně přišel na řadu. Muž, který měl také černou uniformu, nalil mu do dřevěné misky naběračku ovesné kaše, podal misku se lžící Revynovi a přátelsky řekl: „Tady máš, kamaráde."

„Díky… kamaráde," zamumlal Revyn, popadl misku a otočil se. Jeho nohy se nezadržitelně pohybovaly směrem ke stolům. Zbývala mu jen chvilinka na to, aby si rozmyslel, jak se co nejnenápadněji vtisknout mezi ostatní muže. Ale vtom si ho už jeden chlapec povšiml a odsunul se stranou, aby mu udělal místo.

„Posaď se k nám, kamaráde!" vyzval ho. Revyn přistoupil ostýchavě blíž. „Ty jsi dorazil včera, že?" zeptal se chlapec a změřil si ho od hlavy k patě. Revyn si ho prohlížel stejně zvědavě. Bojovníkovo obočí bylo překvapivě pohyblivé a rty vypadaly, že dokáží vyčarovat jakýkoli druh úsměvu. Světle hnědé vlasy měl tak dlouhé, že si mohl většinu pramínků svázat v týlu.

„Odkud víš, že jsem dorazil včera?"

Chlapec se na něj s úsměvem zadíval: „Já vím o všem, co se v Logondu odehraje, od myšího písknutí až po chrápání tvé babičky. Já jsem totiž mocný jasnovidec s tisícovkou očí v zadnici. Jmenuji se Capras."

Revyn si nebyl jist, zda si z něj chlapec nedělá legraci. Po krátkém zaváhání řekl: „Já jsem Revyn." Potřásli si rukama. Revyn chlapce podezíral, že mu přitom záměrně trochu pomačkal prsty.

„A jak se ti tu líbí?"

„Ještě jsem skoro nic neviděl."

„Ach tak," zamumlal Capras. „Takže začneme tím, že ti ukážu pár lidí." Naklonil se blíž k Revynovi. „Otoč se. Tam vzadu u stolu sedí větrní jezdci." V Caprasově hlase zazněla nechtěně úcta. Revyn se

obrátil a spatřil skupinu mužů, kteří vypadali starší než ostatní dračí bojovníci.

„Musíš být alespoň čtyři roky dračím bojovníkem, abys směl létat na drakovi. Ten úplně vlevo s krátkým plnovousem je mistr Meggis. Vedle něj sedí mistr Robwin, který už je trochu přestárlý. Dál vidíš mistra Felgise, mistra Asrana, mistra Horaba a ta žena s šedivými vlasy a špičatým nosem je mistryně Sazaela, jedna z mála žen, které tu jsou. Někteří o ní říkají, že je spíš dračice. S nikým z nich nezačínej půtky, protože to jsou logondští hrdinové. A teď k našincům," pokračoval mladý dračí bojovník „Vidíš toho hubeňoura tamhle?"

Revyn se naklonil dopředu a uviděl štíhlého chlapce s křivými zuby, který právě zaujatě vyprávěl nějakou historku. „To je Fero, jeden ze stájníků větrných draků. Pokud tě k němu přidělí, budeš nejprve muset tři hodiny poslouchat vtipy, které jsou – jen tak mimochodem – stejně k popukání jako puchýře na nohou. Ale jestli si to s ním nechceš rozházet, musíš se smát. A tohle je Česnek," řekl a ukázal na chlapce, který mohl být o pár let starší než oni, ale byl statný jak medvěd. Rozvážně pojídal ovesnou kaši. „Říkáme mu Česnek, protože jeho rodiče jsou řezníci. A taky z něj táhne česnek. Myslím, že si už ani on nepamatuje, jak se vlastně jmenuje. Nepatří zrovna k těm nejchytřejším. Ten stařík vedle něj, to je Ulja."

Zamračený dračí bojovník se právě v té chvíli zadíval jejich směrem. Capras bleskurychle sklonil hlavu a předstíral, že ho kromě ovesné kaše nic nezajímá. „Nezírej na něj tak!" zasyčel na Revyna, který se poněkud zděsil, když poznal, že stařík ovo pravé oko je skleněné. Rychle pohlédl na strop místnosti. Capras se pobaveně ušklíbl. „Ulja prý někoho přehodil přes městské hradby jen proto, že mu šlápl na nohu. Zrovna si prý vyčistil boty, víš? Ten chlap je blázen! Ale zábavný…"

Revyn si tiše odkašlal. Měl divný pocit, že na něj to skleněné oko ještě stále zírá. „Najde se tu někdo, kdo…"

„Kdo je normální?" Revyn s úlevou přikývl. „Jasně! Ale oba ještě spí."

Revyn se na chvíli odmlčel, aby tu zprávu strávil. „A nezmeškají snídani?"

„Ovšem!" Capras si nabral lžíci ovesné kaše. „Ale ukrást si něco z kuchyně není žádný kumšt."

„Ach tak," zamumlal Revyn a raději se dal do jídla.

„Víš, kam tě přidělili?“ zeptal se Capras. Revyn udělal tu chybu, že si strčil do úst plnou lžíci kaše. Byla tak horká, že mu vyhrkly slzy. S obličejem staženým bolestí zavrtěl hlavou.

„*Ne,*“ zopakoval, když se mu podařilo kaši spolknout. S vděkem sáhl po poháru, který Capras naplnil vodou. „Co myslíš tím přidělili?“

„Do kterého sektoru tě zařadili. Každého z nás někam přidělí. Jdeš rovnou na vojenský výcvik, nebo do kuchyně loupat brambory, nebo uklízíš celý týden stáje?“

„Nemám potuchy. Nikdo se mnou ještě nemluvil,“ přiznal Revyn.

Capras klidně pokračoval v jídle. „Tak to se vsadím, že půjdeš do stájí.“

„Proč?“

„No…“ Capras se trochu zamračil a namáhavě hledal ten správný výraz. „Víš, ve stájích… jak to mám říct… ve stájích kydáš dračí hnůj!“

„Není to vůbec tak zlý, jak někteří tvrdí.“ Šlachovitý mladík se v chůzi otočil, aby se na Revyna mohl usmát, a mávl rukou. „Nováčky vždycky napřed posílají do stájí.“

Revyn se nejisté usmál. Jeho průvodcem byl muž s křivými zuby, kterého mu Capras ukazoval při snídani, ale on už zapomněl, jak se jmenuje. A ten chlapík při představování zahuhňal své jméno tak, že mu nerozuměl. Znělo to jako Šešno, tedy pokud některá část toho jména nepatřila k jeho kýchání. Ale kýchání a smrkání mu zjevně nebránilo v tom, aby bez přestání mluvil – jenže ani to, že kolem rámusila spousta bojovníků řinčících zbraněmi a draků, ho nepřimělo k tomu, aby mluvil hlasitěji, nebo dokonce zřetelněji. Revyn měl co dělat, aby ho dokázal v tom zmatku vládnoucím na velkém prostranství následovat, aniž by stále do někoho narážel nebo o něco klopýtal.

„Víš, já jsem nejnižší stájník větrnejch draků. To je jen o devět stupínků pod nejvyšším stájníkem. Stáje jezdeckejch draků jsou svatý, jsou pokladem Logondu, víš? Ale říkám ti: korunní klenoty, to jsou stáje větrnejch draků. Máš vůbec potuchu, jakou má takový zvíře cenu? Než dokáže hodinu letět, ještě k tomu s těžkým jezdcem na hřbetu, a než je vyberou a vycvičí, aby jezdce jednoduše neshodilo, trvá to celou věčnost. Občas za to zaplatí kejhákem i pár

učedníků. Práce s těmahle drakama je mnohem těžší než s jezdeckejma, kterejm se prostě svážou křídla.“

Stájník na chvíli zmlkl, protože se za ním ozval rachot a výkřiky: Revyna málem přejel vůz a převrátil koš se senem, který nesl jeden z dračích bojovníků. „Já… omlouvám se!“ koktal Revyn. Poskakoval na jedné noze a zoufale se snažil seno sesbírat. Pozpátku klopýtal ke svému průvodci.

„Hej, kamaráde…“ Stájník se usmál. „Co tu vyvádíš?

Nepřidělili tě k vožení sena. A foršrift je foršrift. Stáje větrnejch draků jsou tamhle.“

Revyn pospíchal za ním a dával pozor, aby se zase někomu nepřipletl do cesty. Netrpělivě si vytáhl několik stébel sena z copů. Pak došli k úzkému schodišti, které se zdvihalo tak strmě k městským hradbám, že se Revynovi skoro zatočila hlava. Stájník mu zrovna vyprávěl o popálenině, kterou on (nebo někdo jiný, to Revyn nepostřehl) nedopatřením někomu udělal rozžhaveným železem na zadku.

„…a bylo to v háji,“ uzavřel vyprávění stájník s úšklebkem, když konečně dorazili nahoru. Revyn se mu nenamáhal odpovídat. Před nimi se táhla takřka deset metrů široká cesta, která vedla v půlkruhu kolem čtvrti dračích bojovníků a byla víc než kilometr dlouhá. Revyn se na chvíli zastavil, protože se musel rozhlédnout kolem. Velikost čtvrti, která patřila výhradně dračím bojovníkům, mu brala dech. Všude tu vládl shon. Za obrannou zdí lemující čtvrť už nebylo nic než modrá obloha, připomínající hedvábný šátek, který někdo roztáhl nad rušným životem. Pod cvičištěm dračí gardy ležel zbytek města: jeden dům vedle druhého, spousta věží a střech a komínů v džungli cihel, dřeva a slámy. Logond zářil v plné své krásе a lesku v něžných ranních paprscích slunce. Revyn nikdy neviděl nic tak krásného, tak impozantního.

„Tak se hni, kamaráde. Padáme tudy,“ zahuhňal stájník a mávl dlouhou rukou. Revyn ho následoval s očima na stopkách. Několikrát se pokusil vyhlédnout za městské hradby, ale dřevěné kůly byly v tomto místě příliš vysoké.

„Ehm… Šešno!“ Když se stájník překvapeně otočil, Revyn si odkašlal. „Jak je město vlastně vysoké? Myslim Logond,“ a udělal několik rychlých kroků, aby byl těsně u stájníka a lépe mu rozuměl.

„No, víš, kdysi chtěl jeden haradonskej král postavit město až do nebe. Když mladík spadl z hradeb, měl dopadnout na zem jako starej

dědek Představ si to, že spadneš a tvůj život běží dál. To je ale konina, co?“ Revyn se obával, že stájník považuje tuhle představu za možnou. „Logond zatím rozhodně tak vysokej není. Aspoň jsem neslyšel, že by někdo dopadl na zem jako dědek.“

Po chvíli dorazili na místo, kde se cesta rozšiřovala v prostranství, které vypadalo jako obrovský dlouhý balkon. Byli u stájí větrných draků.

Pod obrovským přístřeškem ze slámy a dřevěných trámů stálo jedno zvíře vedle druhého. Těžké železné řetězy protažené obojky držely draky u sebe. Křídla neměli svázané tak pevně jako jezdečtí draci, a tak byli ještě působivější než obvykle.

„Tak, a vzhůru do práce,“ řekl mladík překvapivě zřetelně. „Stáje se čistí ráno a večer. Tady začneš…“ Přistoupil k prvnímu větrnému drakovi. Těžké dřevěné trámy mu bránily utéci ze stáje. „A do téhle káry budeš hnůj házet.“ Než se Revyn nadál, držel v ruce velkou lopatu.

„Tak. Káru povlečeš od draka k drakovi a všeličko vybereš. Až se dostaneš tamhle,“ stájník ukázal do dálky, „najdeš tam díru v zemi, do který se hnůj hází. Tou všechno fofrem vyletí pryč z města, a proto jí někteří lidi říkají páchnoucí díra smrti.“ Chvíli trvalo, než se stájník vzpamatoval ze záchvatu smíchu. Revyn klidně čekal na pokračování výkladu. „Káru šoupneš tamhle a dno přejedeš toudle pákou. A už je všechno krásně venku v…“

„Chápu, v páchnoucí díře smrti.“ Revyn neklidně poklepával prsty na násadu lopaty, zatímco stájník znovu vyprskl smíchy. Pak se i on donutil usmát, i když jen ze zdvořilosti. Ve skutečnosti se zcela soustředil na pocit, který ho tížil v žaludku jako kámen. Ne proto, že po zbytek dne za sebou povleče páchnoucí káru plnou hnoje – ten mizerný pocit v něm vyvolala myšlenka, že se bude muset pohybovat ve stájích větrných draků. S volnými křídly působili mnohem mohutněji…

„Tak se tu měj, kamaráde.“ Stájník Revyna poplácal po rameni. „Uvidíme se u večeře.“

A pak Revyn zůstal s draky úplně sám.

První den a první noc

Každý sval ho bolel. Ruce ho pálily, hlavně mezi palcem a ukazovákem, kde držel káru. Po devíti nákladech dračího hnoje ztratil čich. Revyn si v podstatě připadal stejně jako doma.

Navzdory jeho počátečním obavám byli větrní draci dobromyslní a ostražití. Ale kdykoli se Revyn otočil, zjistil, že ho upřeně sleduje pár tmavých očí. Nebyl to pohled obyčejného zvířete. Za jeho zorničkami se míhaly myšlenky, jako by drak měl v příštím okamžiku otevřít ústa a promluvit. Skrývaly výzvu. Nebo možná otázku. Revyn si připadal hrozně, když se pokoušel nevšímat si draků a věnovat se jen své práci. Ale mluvit s nimi, jako by si byl jist, že mu rozumějí, to nedokázal – každý kolemjdoucí bojovník by ho považoval za blázna. A tak se všechny rozhovory, které chtěl s draky vést, odehrávaly jen v jeho mysli.

Jak se vám v Logondu vede? zeptal se draků. Revyn se obával, že tatáž potřeštěná část jeho já, která tuto otázku položila, ji také zodpověděla. *Rozhlédni se kolem a bude ti to jasné.*

Stýská se ti někdy po svobodě?

Svoboda! Co je to?

No, to znamená, že můžeš jít, kam se ti zachce.

Je to skutečně svoboda? Co když vůbec nevíme, kam bychom chtěli jít? Co když nikam jít nechceme, protože nic jiného než tohle místo neznáme? Nejsme spoutaní jen vašimi železy –

Až když Revyn odcházel ze stání, odhodlal se k tichému „na shledanou“. Občas měl dokonce pocit, že draci překvapeně zvedli hlavu a dívali se za ním, než se jim ztratil mezi ostatními bojovníky kráčejícími po široké cestě.

Revyn tak trochu pochyboval o tom, že ve shonu panujícím na logondské zdi najde díru, do níž má naházet hnůj. Ale ta se nedala minout. Kolem malého prostranství na okraji zdi se shromáždilo několik pacholků a bojovníků, kteří měli tu smůlu, že je přidělili na čištění stájí. Padací dveře, o nichž stájník mluvil, byly zapuštěné do země.

Když slunce zapadalo za západní okraj logondské zdi, ozvalo se všude kolem města troubení rohů podobné tomu, které Revyna vzbudilo ráno. Ale tentokrát mu ten zvuk připadal poněkud hlubší a mnohem, mnohem klidnější. Ačkoli se ještě nestmívalo, dívky a chlapci se vydali po širokém schodišti dolů do čtvrti dračích

bojovníků a zapalovali pochodně podél radnice. Jak jeden z dračích bojovníků Revynovi vysvětlil, bylo starým zvykem, že první světla ve městě rozžínají děti, aby zahnaly zlé noční duchy.

Když se dračí bojovníci vydali na cestu k domovu, rušný hluk pracovního dne se proměnil ve veselou změť hlasů. Revyn čas od času zachytil útržky jejich rozhovorů. Vyprávěli si o tom, co během dne prožili, těšili se na večeři nebo si vyprávěli vtipy. Většina bojovníků byla o něco starší než Revyn, ale chovali se jako bezstarostní chlapci. Chlapci, kteří měli pro sebe draky, zbraně, ba dokonce celou čtvrť.

Revyn následoval bojovníky radniční branou až do jídelny. Kovové nádoby, v nichž hořel oheň, matně osvětlovaly sál. Řada před kotli s jídlem byla ještě delší než ráno a vůně pečeně naplnila celou halu.

Konečně byl Revyn na řadě a dostal velký talíř s čerstvě upečeným chlebem, pečeným masem, vařenou mrkví a jako zákusek dokonce půlku hrušky. Revyn si byl jist, že tak dobrou večeři nikdy v životě nejedl.

Krátce se zadíval na tu horu jídla a přitom postřehl chlapce, kterého znal ze snídaně. Sedl si vedle něj. „Jak se máš?“

„Takže ses už vrátil z házení hnoje?“ Kolem nich vládl ohlušující rámus. O kousek dál si několik bojovníků dokonce prozpěvovalo písničku:

Máš ještě, hola hola hý,
svůj starý mečík dřevěný?
Už je to dávno, co sis hrál,
teď jsi jak skála, jsi samý sval,
pyšný jak páv, břitký jak nůž
už nejsi dítě, je z tebe muž.
Je z tebe vítěz, hola hou,
a svět ti leží u nohou.

„Nezpívalo se v té písničce původně o ženě?“ zeptal se Revyn hlasitě. Ačkoli se naklonil těsně ke Caprasovi, jeho odpověď neslyšel. Hlasitý zpět náhodou přesně v té chvíli utichl, a tak se Revyn mohl zeptat na to, co ho zajímalo podstatně víc: „Jsou opilí?“

„Pít alkohol je zakázáno,“ odpověděl Capras. „…před velitelem a kapitány.“ S úsměvem se opřel o židli a ukázal na dva chlapce, kteří

seděli proti nim. „Revyne, tohle je Jurak a tohle Twit. Ráno ses s nimi nesetkal.“

První chlapec, kterého Capras označil jako Juraka, ostýchavě natáhl ruku na pozdrav. Nemohl být mladší než Revyn, možná byl dokonce o něco starší, ale přesto vypadal dětsky. Možná to bylo tím, že neustále nejisté krčil obočí. Druhý chlapec, Twit, byl úplně jiný. Pokynul hlavou směrem k Revynovi a zvědavě, ale ne nepřátelsky si ho prohlížel. Obličej s vybledlýma očima rámovaly světlé vlasy. Kdesi v koutcích úst, které se neustále křivily, mu sedělo něco nevypočitatelného.

Tři chlapci si vyměnili pohledy. Pak Capras položil Revynovi ruku na rameno. Muži začali znovu zpívat a jejich řev naplnil celý sál. Capras se musel naklonit těsně k Revynovu uchu, aby mu Revyn rozuměl. „Chceš vědět, co *skutečně* znamená být dračím bojovníkem? Po večeři…?“

Revyn se mu podíval do očí. Možná to zavinil jen oheň, který se v nich odrážel, ale Revyn měl pocit, že v nich tancují všechna tajemství Logondu. A všechno zakázané.

„Jasně.“

Když vyšli ven, chladný vzduch je osvěžil jako vodní příval. Hluk za těžkými dvoukřídlými dveřmi oněměl a náhle zavládlo příjemné ticho. Bylo slyšet jen praskání pochodní hořících v okolí radnice a občasné zarachocení řetězů, když se některý z draků vysoko nad nimi pohnul.

„Jdeme, tudy!“ zašeptal Capras. Revyn, Twit a Jurak se plížili ve stínu budov za ním. Revynovi se rozbušilo srdce. Kam mají namířeno? Rozhodl se, že nechá věcem volný průběh. Když dorazili k širokému schodišti, Capras se zastavil, dotkl se jeho ramene a řekl: „Celý den jsi uklízel dračí stáje – a teď uvidíš, proč se to vyplatí.“

„Neprozrazuj mu příliš, Cape,“ vykřikl Twit s křivým úsměvem. „Jen ať zjistí sám, jak to v Logondu chodí.“

Jurak mlčky přihlížel rozpravě a jeho pohled neklidně těkal mezi Caprasem a Twitem. Pak se pustili dolů po schodech. I hlupák by poznal, že kují nějaké pikle. Už podle toho, jak skláněli hlavy, jak si tajemně šuškali a strkali do sebe, jeden druhého upozorňovali, aby držel klapačku – každý musel ihned poznat, že jsou to nezletilí dračí bojovníci a chtějí potají vyklouznout do dolních částí města. Ale strážní na schodišti byli buď slepí, nebo jim prostě bylo jedno, že se

mladí bojovníci noc co noc plíží do města a vracejí se, až když je ráno rohy volají do práce.

Když byli mimo dosah pochodní strážných, Capras, Twit a Jurak si radostně poskočili a rozprchli se do stran. Capras chytil Revyna za rukáv a utíkali tmou kolem ubikací obyčejných vojáků.

Po chvíli měli za sebou další dvě schodiště a najednou stáli před domem v úzké boční uličce. Škvírou v křivých dveřích pronikalo světlo.

Capras se obrátil na Twita. „Twite, začni."

Twit přikývl a přistoupil k Revynovi. „Dobře se podívej." Rozvázal tkaničky svého chrániče a ve světle bledého světla obnažil předloktí. Revyn se zatvářil překvapeně, když uviděl jeho tetování. Byl to běžící drak s roztaženými křídly. Pod ním byl kratičký nápis. „Co je tam napsáno?" zeptal se Revyn.

„Vítězství patří těm nejlepším," vysvětloval Twit hrdým hlasem. „Neumím číst, ale vím, že to tam stojí."

Mezitím natáhli předloktí k Revynovi i ostatní dva chlapci. „Máte všichni stejné…" Revyn oněměl. Capras neměl stejně jako Twit a Jurak na předloktí vytetovaného draka. Jeho ruku krášlil obrázek buclaté dámy.

„No… co…" Revyn se zazubil a naklonil hlavu, aby si ji mohl lépe prohlédnout. „Takže… tobě ženské připadají krásnější než draci?" zeptal se. Capras se usmál.

„Prý byl opilý, když se nechávat tetovat. Že, Cape?" Jurak se ušklíbl. „Jenže my víme, co on považuje za nejdůležitější."

„Moment, já si přece myslím totéž co vy," hájil se Capras s předstíraným rozčarováním. „Tady pod tím stojí to samé. Koukej, Revyne: *Vítězství patří těm nejlepším,* vidíš? Tahle věta se dá použít v mnoha životních situacích…"

Twit a Juras se rozesmáli. Při polovičatých Caprasových pokusech obhájit svou lásku k vlasti a pošklebcích jeho přátel Revyn vůbec nezpozoroval, že ho chlapci protlačili dveřmi do nějakého domu. Až když zmlkli, Revyn si uvědomil, že se ocitl v místnosti tváří v tvář nějakému muži.

„Jak vám mohu pomoci?" zeptal se muž znuděně. Jeho překvapivě dlouhá a špičatá kozlí brada mířila přímo na ně jako osten škorpiona. Ruce měl pokryté tmavomodrým tetováním.

„Chtěli bychom tetování pro našeho přítele," řekl Capras. Revynovi se zatmělo před očima, když si uvědomil, že tím přítelem

je on. Pozvolna se otočil ke Caprasovi. „Neboj!“ Capras mu poklepal na rameno a přistrčil ho ke kozlí bradě. „Pro dračí bojovníky je zde všechno zadarmo. Že, starouši?“

Kozí bradě se rozšířily nozdry. „Ano, jistě.“ Nepřátelským pohledem si změřil Caprase a přitáhl dvě židle z tmavého rohu místnosti. Ze zásuvky malé skříňky vyndal ušmudlaný kousek látky a usedl na jednu ze židlí. Capras, Twit a Jurak přitiskli Revyna na tu druhou.

„Kdo tohle vydrží,“ řekl Capras a ukázal bradou na dlouhou jehlu, „ten je opravdovým dračím bojovníkem.“

„A kdo to nevydrží?“ zeptal se Revyn. I jemu jeho hlas připadal pisklavý.

„Je zbabělec,“ prohlásil Capras stroze.

„Tak co, snad nechceš zdrhnout?“ změřil si Revyna pohledem Twit, který stál za Caprasem.

„Co si o mně myslíš? Nebojím se!“ řekl Revyn, vykasal si rukáv košile s mnohem větším nadšením, než ve skutečnosti cítil, a natáhl ruku ke kozí bradě.

„Co to bude?“ zeptal se muž klidným hlasem. „Třeba malá kometa?“

Revyn lehce couvl před zdviženou jehlou, ale Twit ho zezadu znovu přitlačil dopředu. „Chce přesně tohle,“ a strčil kozí bradě své tetování před obličej. „A nezapomeň na ten nápis: *Vítězství patří těm nejlepším!*“

Kozí brada se beze slova pustil do práce.

Když odcházeli z domu, Revyn měl pocit, že se mu to všechno zdá. Doutnala v něm jiskřička hrdosti a nepatrný pocit úlevy. Věděl, že bolest brzy přejde. Ale nikdy nezapomene na svůj strach, že by jeho tvář mohla Caprasovi, Twitovi a Jurakovi něco z té bolesti prozradit. Nejspíš musel poznat právě tenhle strach, aby se skutečně stal dračím bojovníkem.

„Řekl bych, že náš nový kamarád si zaslouží odměnu,“ prohlásil Capras a oba chlapci hlasitě přisvědčili. „Sláva Revynovi!“

Vedli ho ulicemi, v nichž se vynořovalo stále více lidí a světel. Než se Revyn nadál, ocitl se v pestrobarevné čtvrti, kterou si včera v noci s úžasem prohlížel.

I dnes se v ulicích vznášela horká pára a těžké parfémy se mísily s pachem potu a nasládlou hnilobou. Vzduch omamoval. Rámus ohlušoval.

Tři dračí bojovníci vedli Revyna k jednomu z hostinců s barevnými okenními skly. Sotva se před ním zastavili, něco vyletělo z okna a všichni čtyři chlapci se polekaně přikrčili: na dlažbě se roztříštila láhev. Rozbité okno se otevřelo a z něj se vyklonila hubená žena se světle zelenou pletí a kočičím úsměvem.

„Vítám vás," vydechla. Dvakrát zamrkala, pak sklonila hlavu na stranu a s chrápáním se sesunula na parapet. Tmavé vlasy jí spadly do obličeje a Revyn uviděl špičaté ucho.

S vytřeštěnýma očima zíral na ženu, zatímco Capras řekl Twitovi a Jurakovi: „Pánové, dnes Revyn prožívá svou první noc jako dračí bojovník. Proto se v tuto monumentální chvíli důkladně ožereme!" Stiskl kliku a galantně jim podržel dveře.

„Ta žena… vypadá nějak jinak," zamumlal Revyn, když ho Twit a Jurak vtlačili do místnosti.

„Neříkej, že jsi ještě neviděl elfku," řekl Capras pobaveně.

„Možná ještě nikdy neviděl ani *ženskou*," ušklíbl se Twit. „Z jakých zapadlých lesů jsi vlastně dorazil?" Revyn se na něj zamračil, ale Capras jim oběma položil ruku na rameno.

Vešli do hostince. Vzduch uvnitř páchl tak, že se Revyn až zajíkl. V místnosti hořelo tolik luceren a lustrů se svícemi, že v ní bylo skoro stejně jasno jako ve dne; jenže světla se neklidně mihotala, takže zmatek v místnosti byl ještě nepřehlednější. Někde vlevo se ztrácel výčepní pult se spoustou pokřikujících mužů, pestře oděných dam, řinčících džbánů a vrzajících židlí, které putovaly davem z ruky do ruky. Vpravo byla směs stolů, lavic a neuvěřitelné množství lidí. Nad vším se nesla melodie několika fléten, které zabarvovaly zuřivý řev opilců tak, že se příliš nelišil od smíchu. Na malých balkonech, k nimž vedly točité schody, tancovaly a posedávaly bledé ženy se štíhlými údy. Byly to elfky.

Revyn neměl čas pořádně se porozhlédnout. Capras, Twit a Jurak ho táhli ke stolům. Vstříc jim vyšly čtyři dívky. Až když stály před nimi, objaly se s třemi dračími bojovníky a uchopily Revyna za paži, poznal, že se na něj pod křiklavým nalíčením neusmívají dívky, ale dospělé ženy.

„Místo pro dračí bojovníky!“ vykřikly zvonivými hlasy. O chvíli později už všichni seděli namačkaní u jednoho stolu a Capras udeřil o dřevo měděnou mincí.

„Můj měsíční plat na dobré účely – rundu pro všechny!“ Dámy po jeho boku začaly tleskat a rozesmály se. Po chvíli stál před každým z nich džbán piva. Revyn se rozhlížel na všechny strany. Byli obklopeni samými opilci.

„Revyne! Revyne!“ Capras se k němu naklonil. „Co je s tebou? Neříkej, že jsi ještě nikdy nepil, tohle mi vážně nenamluvíš!“

Revyn si neuvědomoval, že jeho pohled ztvrdl a naplnil se nenávistí, ale poznal to podle Caprasova zděšeného výrazu v tváři. Pochyboval, že někdo v téhle páchnoucí putyce znal alkohol tak dobře jako on prostřednictvím svého otce.

Twit hlasitě říhl. „Tak ať začne pomalu. Napřed může jen usrkávat, ne?“ Hodil do sebe půlku džbánu a zašklebil se na Revyna.

Revyn sevřel džbán rukama. Pak ho zvedl a pil. Lil do sebe ten hnusně hořký nápoj. Jestli život dračího bojovníka vypadá takhle, jestli byl k němu předurčen, tak se s tím musí smířit. A až bude dostatečně opilý, možná v sobě najde stejnou odvahu, jakou tak často nacházel jeho otec, a zpráská Twita za jeho nevraživé komentáře.

Když džbán odložil, byl skoro prázdný. Bylo mu strašně špatně, ale nevšímal si toho. Najednou ucítil dotek na své paži a poznal, že to je ruka jedné z dam. Trhl sebou, když se dotkla obvazu na jeho čerstvém tetování. Považovala jeho tvář staženou bolestí za nepodařený úsměv, a tak se na něj také usmála a něco řekla, ale Revyn jí nerozuměl ani slovo. Nevěděl, co má odpovědět, a tak se otočil ke Caprasovi, Jurakovi a Twitovi.

„Nevěděl jsem, že v Logondu žijí i elfové,“ poznamenal do vřavy. Žena vedle něj se zatvářila nespokojeně, jako by ji popudilo, že se o ni Revyn zjevně nezajímá.

„Ano, ale jen zde,“ řekl Capras a ukázal do místnosti. „Tanečnice, jasnovidci a vetešníci. Přicházejí a odcházejí jako blechy v psí srsti.“

„Počestní elfové neexistují,“ podotkla žena vedle Revyna a znovu se k nim přitiskla. „I když jsou krásní, takovým zvláštním způsobem.“

„Slyšeli jste to?“ přidala se druhá žena. „Hlava jednoho z elfích špionů, kteří byli včera popraveni, prý mluvila i poté, co ji uťali!“ Jedna z dam zalapala po dechu.

„To je přece blbost,“ vyhrkl Twit.

„A co ta hlava říkala?“ zeptal se Jurak a schoval obličej za džbán.

Žena horlivě pokračovala: „Prý řekla: ‚*Střez se, lidský národe! V prastarých lesích rostou naše vojska! Za pár měsíců se vaše města budou koupat v krvi a lehnou popelem!*‘“ Žena vedle Revyna si zděšeně přitiskla ruku na srdce.

„Kecy!“ vyhrkl Twit. „To si vymyslel nějaký pitomec. Stejné proroctví jsem slyšel už před dvěma týdny, údajně od nějakého elfího jasnovidce. Copak se nám elfové někdy mohli postavit v poli, copak uťatá hlava může mluvit?! Co to žvaníte za hlouposti!“ Žena sedící vedle Twita se rozesmála, jako by řekl báječný vtip, a objala ho. Tím byla debata uzavřena.

Mezitím Capras cosi zakřičel na někoho u výčepního pultu a za chvíli stály na stole další džbánky s pivem. Revyn do sebe bez přemýšlení jeden překlopil. To je ale odporná chuť, říkal si. Jako bych s každým douškem pil svou vlastní zkaženost.

Navíc měl pocit, že u stolu je stále těsněji; mladá žena sedící vedle Revyna se k němu tiskla tak, že by přepadl na druhou stranu, kdyby tam neseděl vedle něj Capras. Někdo podal Revynovi džbán piva. Jestli to byl Jurak, Twit nebo jedna z žen, to nevěděl. Pozvedl ho, přiťukl si s ostatními, vlažně se usmál a pil.

„Tak co, sliboval jsem příliš?“ zeptal se ho najednou přes stůl Twit. Než mohl Revyn odpovědět, Twit začal divoce rozhazovat rukama a vysvětlovat: „Víš, takový je život. Tady v Logondu se z chlapců stávají muži a z mužů bojovníci a z bojovníků zase znovu chlapci… A mezi tím, chápeš, mezi tím je spousta prostoru na vše, po čem zatoužíš. Říkám ti, všichni jsme mladí, sakra, a to bychom měli oslavovat, každý den! Každou noc… chápeš? Tak to má být, Revyne, věř mi. Užívej si to tady, kamaráde, takový je život. Nic víc a nic míň. Chápeš, co tím chci říct?“ Blaženě se usmál, ovinul ruku kolem mladé dámy, která se k němu tiskla, a zamrkal na Revyna se stejně opilým úsměvem. Jenže ten jeho byl hraný.

„Co když budeme muset jít do války?“ zeptal se Revyn, ačkoli netušil, z kterého skrytého koutku jeho mysli tato otázka vytryskla. Jenže myšlenka na válku Twita zjevně netrápila, naopak – hlasitě se rozesmál.

„Do války? Chlape, viděl jsi už naše zbrojnice? S takovou spoustou zbraní vojska Myrdhanu smeteme, jen to fikne!“ Rozsekl rukou vzduch. „Všechny je smeteme… *všechny* bojovníky! Z Myrdhanu i všech ostatních království, která se nám postaví. Jsem

nejlepší šermíř z třetí třídy, víš to? A to už něco znamená. Když zakroužím čepelí… když… když zaútočím, tak nikdo nemá šanci. Dáme jim co proto, kšakru, dáme jim co proto! Na Logond, na prokletý klenot Haradonu!“ Máchl džbánem do výše a sklidil jásavý potlesk ze všech stran. Revyn si s ním přiťukl, přitom polovinu piva vylili a zbytek dopili.

Revyn se cítil stále lépe. Zmizel i ten tupý pocit mizérie, kamsi se vzdálil, nebo se vzdálil Revyn? Na tom nezáleželo. Zalévala ho jedna vlna štěstí za druhou, protože mu přišlo, že s každou uplynulou minutou se vzdaluje další míli od své minulosti. A od sebe sama. A od té tmy, která v něm vládla. Někdo začal zpívat a Revyn se přidal, když zpívali všichni, i když neznal text a většina slov vycházela z jeho úst zkomoleně.

Někdy uprostřed toho kraválu, radosti, ano, uprostřed téhle nádherné oslavy ucítil na šíji dech. Otočil se a zmateně se zadíval do usmívající se tváře ženy, která seděla vedle něj. „Co je?“ zeptal se a současně měl pocit, že ta otázka nevyjádřila ani polovinu toho, co měl na mysli.

„Jsi sladkej,“ zachichotala se a pohladila ho po tváři. Revyn ucouvl a narazil do Caprase. Když se otočil, uviděl, že Capras líbá ženu sedící vedle něj. Pomalu se rozhlédl kolem stolu a uvědomil si, že i Twit a dáma po jeho boku, které něco vyprávěl a rozčileně šermoval rukama před jejím obličejem, se k sobě nějak vinou. A Jurak… rozhlédl se po něm, ale nikde ho neviděl. Otočil hlavu o kousek doleva a znovu se zadíval do tváře mladé ženy. „Co je s tebou, maličký?“

Najednou si povšiml vrásek kolem jejích očí a rudě nalíčených rtů. *Maličký,* řekla. „Je mi patnáct,“ zamumlal.

Žena se mu usmála do ucha. „Mně taky…“

„To ani náhodou.“

Rozčilené překvapení jí smylo úsměv z tváře. Pak sklopila oči, ale když se Revyn pokusil vstát, zadržela ho. V očích se jí rozhořely jiskry. „Víš, já mám ráda dračí bojovníky. Samozřejmě že je mám ráda, všichni je mají rádi! Mám ráda vojáky…“

„Jo? Já ne.“ Revyn otupěle vstal. Tentokrát ho žádná ruka nezadržela. Otočil se na Caprase, několikrát na něj zavolal, ale on neslyšel. A tak šel bez něj. Zjistil, že najít cestu labyrintem stolů a udržet rovnováhu není nic snadného. Konečně došel ke dveřím, rozrazil je a vyklopýtal do chladné, jasné noci.

Z vedlejší vyvařovny vycházel obláček vůně polévky. Dveře za Revynem se zavrzáním zapadly a spolkly hluk z výčepu. Někdo do něj narazil. „Odpusťte, pane," zamumlal nějaký hlas.

Revyna překvapilo, že ho někdo oslovuje „pane", ale když se ohlédl, cizinec už byl pryč. Zaklonil hlavu, a když uviděl jasné hvězdy nad sebou, ucítil, jak se ho znovu zmocňuje závrať. Musím se vrátit, napadlo ho. Musím zpět do čtvrti dračích bojovníků a musím do své postele.

Revyn si třel spánky. Jeho postel… cizí místnost teď byla *jeho* místností. Pomalu se potácel ulicí. Měl pocit, že se na něj všichni kolemjdoucí dívají, ale ti si ho nevšímali o nic víc než včera, když procházel čtvrtí naplněný úžasem a obavami. Měl přece na sobě černou uniformu.

Několik postav ho medovým hlasem oslovilo, ale Revyn se na ně jen nepřátelsky podíval a vztekle mávl rukou, jako by odháněl hejno much. O nikoho nestál.

Dlouho se ploužil ulicemi, až konečně nechal všechna pestrá světla, vyvařovny a hospody za sebou. Šťastně se ponořil do tmy a vlekl se kolem šuškajících a smějících se lidí. Klopýtal přes odpadky lemující ulice a reptající postavy válející se mezi nimi. První schodiště zdolal po čtyřech. Když se dostal nahoru, povšiml si zmateně, že obloha už není černá, ale ocelově šedá.

Nekonečně dlouhé ubikace vojáků se táhly do dálky. Revyn si povzdechl a zvolna kladl jednu nohu před druhou. Připadalo mu, že ho to stojí více sil než včerejší celodenní práce. Kdykoli si chtěl na okamžik odpočinout, nohy se mu podlomily.

Když znovu zvedl hlavu, byl pod druhým schodiš těm. „Už tam budu," zamumlal si vesele a natáhl ruku. Najednou to šlo samo od sebe. Zmateně se rozhlédl. Objevil dvě ruce, které ho držely v podpaždí a vlekly nahoru. Pak postřehl své vlastní nohy, jak klopýtají o schody. Ale byl příliš unavený, než aby se na něco ptal, třeba kdo ho vleče a kam, kolik toho vypil… Vděčně a vyčerpaně zavřel oči. A když je znovu otevřel, obklopovalo ho teplé, příjemné světlo.

„Už ses probral?"

„Ano. Ano… Jen jsem si zdřímL… na chvíli." Revyn zamžoural kolem sebe. Spatřil tvář, k níž zpočátku nedokázal přiřadit žádné jméno. Pak uviděl celou postavu; seděla na židli v malé místnosti se

dvěma pochodněmi, v koženém krunýři a vysokých botách. Vlasy měla krátce přistřižené a oči vážné. „Veliteli. Omlouvám se, já… já jsem byl trochu unavený. Dobrý večer, pane. Hm, Korso.“

„Tak ty jsi byl unavený.“

„Ano, pane,“ přisvědčil Revyn.

„Ožral ses do němoty, chlapče. Stejně jako tvůj přítel.“ Až nyní Revyn koutkem oka postřehl, že vedle něj sedí na židli Jurak Nebo lépe řečeno visí. Sliny mu tekly až na kolena.

„Omlouvám se. Já… to byla… já jsem nechtěl…“ Revyn oněměl. Slova v jeho hlavě se ztrácela a rozplývala. Seber se přece, říkal si. Ale bylo to namáhavé, příliš namáhavé.

„Revyne, máme určitá pravidla. My, dračí bojovníci, jsme *elitou Logondu.* Vzorem pro ostatní. Nemůžeme se v noci potulovat městem! Revyne, přišel jsi sem, aby se z tebe stalo něco zvláštního. Abys udělal něco zvláštního. To je šance, kterou dostane jen pekelně málo lidí. Tak si jí aspoň trochu važ.“ Revyn cítil, že Korsa řekl něco nesmírně důležitého, a strašně ho to mrzelo.

„Neomlouvej se, už je to v pořádku,“ uklidňoval ho Korsa. „Jsi nový a neznáš pravidla. Ale v budoucnu požaduji, abys nesl svou zodpovědnost jako chlap. Nebo s tebou budu i já zacházet jako s dítětem. Tentokrát tě nijak přísně nepotrestám. Zítra nedostaneš snídani ani večeři.“

Revyn nepřítomně přikývl. Pak ho Korsa poslal do jeho pokoje a Revyn odešel. Když kráčel dlouhou chodbou, přepadl ho pocit hanby plnou silou. Zachoval se tak dětinsky – hned první den! Svému novému tetování nedělal skutečně čest. Najednou cítil, jak mu tečou slzy po tváři. Plakal sám nad sebou, nad svým směšným tetováním, nad smutnými draky žijícími v zajetí a nad celým mizerným světem, který se té vší hrůze smál.

Oblečený padl na postel, a když ho zvuk rohů vytrhl ze spánku, měl pocit, že sotva ulehl.

V dračí stáji

Džbánu s pivem se už nikdy nedotknu. Vy, lidé, jste mimořádní blázni. Revyn se usmál a široce si zívl. Jestli mu v myšlenkách odpověděl drak, nebo jen vedl samomluvu, o tom už nepřemýšlel. Možná na tom ani nezáleželo – ale ten hlas měl rozhodně pravdu.

Proč jsi odešel? Ano, proč ses vlastně vypotácel z té hospody? Necítil jsi dech na svém zátylku stejně jako ve svém snu…?

Odkud víš o mých snech?

Jsem v tvé hlavě, ty hlupáku. Jsem blázen, pomyslel si Revyn a kroutil hlavou sám nad sebou. Pak nabral na lopatu další dávku hnoje a hodil ji na káru. Doškovou střechou pronikaly do přístřešku jemné sluneční paprsky. Vzduch byl plný hluku; hlasitých výkřiků dračích bojovníků, rachotu kár, řinčících zbraní, úderů kovářského perlíku, stovek kroků na dřevěných prknech – to vše Revyn vnímal pronikavěji než předtím, a přesto měl pocit, že je tak trochu mimo. Část jeho já nechtěla přijmout to, co už bylo jasné. Nedostatek spánku mu tížil údy a hlavu měl neobvykle těžkou. Jeho mozku to však zjevně nebránilo, aby si nevymýšlel imaginární rozhovory.

To nebyl dech z mého snu, ale dech opilé hospodské děvky. Proč jsem tam nezůstal? Krucifix… Nebylo by to správné.

Odešel jsi skutečně kvůli tomu?

„Proč jsi včera odešel?“ Revyn sebou škubl. O dveře stáje se opíral Capras. V pravé ruce svíral meč a tvář měl zrudlou námahou. Zjevně si odskočil z bojového výcviku.

„Copak, snad tě zpověď u Korsy nepřipravila o řeč? Tak mluv, musím hned nazpět, mám odvézt dolů náklad oštěpů,“ vyhrkl a ukázal prstem za sebe, kde se v poledním slunci třpytilo velké náměstí.

Revyn se konečně vzpamatoval. „Udělalo se mi špatně, musel jsem na vzduch. Jestli jsem vám tím způsobil nějaké potíže, tak se omlouvám…“

„Ale kde, přece si kvůli tomu nenaděláš do kalhot.

Korsa velice dobře ví, že všichni v noci zdrhají. Stejně s tím nemůže nic dělat, nejsme přece mniši! Jen poprvé nám všem promlouvá do svědomí. Ale pak… Pak se už nenecháme chytit.“ Capras se zasmál a opřel se o meč. „Tak co? Napařil ti další týden kydání hnoje?“

„Ne, říkal jen něco o tom, že dnes budu o hladu. Ale jinak si nevzpomínám ani na slovo, to ti můžu odpřísáhnout.“

„Tím líp pro tebe.“ Capras se ušklíbl.

„Co je vlastně s Jurakem? Toho Korsa taky někde načapal.“

„No jo, ten pitomec se už počtvrté ožral do němoty. Příští tři týdny bude uklízet nejvzdálenější stáje jezdeckých draků. Ale dračímu bojovníkovi nikdo nějaký vážnější trest neudělí, dokonce ani Korsa ne,“ prohlásil Capras a lehce otáčel mečem v ruce. Pak se tajnůstkářsky naklonil k Revynovi. „Tak co, vyrazíš večer znovu s námi? Měli bychom dokončit to, co jsme včera začali, nemyslíš?“

„Já… víš, uvidíme. Záleží na tom, jestli… Já… Asi ano.“

„Takže se večer uvidíme – a pěknou zábavu s draky!“ Capras zmizel v davu. Revyn se chvíli díval za ním. Pak se s povzdechem otočil a hodil do káry další lopatu dračího hnoje. Tetování ho pálilo.

Revynovi se večer podařilo komplikovaně vymluvit. Z mumlání a koktaní o vyčerpání a únavě a o tom, že nemá ani tolar, nakonec vyšla docela věrohodná výmluva. Capras se chápavě usmál a poklepal mu na netetované rameno. „To je v pořádku, Revyne. Já jsem si jen myslel, že se po tom házení hnoje potřebuješ trošku rozptýlit. Vypadal jsi důkladně otráveně. Kdyby sis to rozmyslel, víš, kde nás najdeš.“

Revyn popřál Caprasovi, Twitovi a Jurakovi pěknou zábavu a sledoval, jak mizí ve tmě směrem ke schodům. Pak se otočil a vracel se k radnici. Měl celý večer jen pro sebe. Večeři nedostane a na to, aby si šel lehnout, je ještě brzy. Ne, čeká na něj to, co měl udělat už dávno.

Proplížil se kolem dveří do jídelny, z níž se ještě stále ozývala směsice hlasů, ale pak pokračoval normální chůzí, když si povšiml, že se dračí bojovníci smějí v této části radnice volně pohybovat.

Chvíli trvalo, než se vyptal na cestu a našel správné schodiště vedoucí ke stájím jezdeckých draků. Seběhl po širokých schodech, aniž někoho potkal, a pak zahnul doprava do široké chodby. Po několika odbočeních dorazil ke krátkému schodišti, které zdolal několika kroky. Před ním se táhla dlouhatánská stáj. Kromě znuděně vypadajícího pacholka, který doléval vodu do posledních dračích stání, tu už nikdo nebyl. Revyn k němu přistoupil.

„Nevíš, kde najdu draky, kteří nepatří městu? Předevčírem sem přivedli jednoho draka a já bych ho rád viděl.“ K jeho úlevě pacholek ihned věděl, oč jde.

„Tímhle směrem," řekl a ukázal dozadu do stáje. „V posledních stáních vpravo najdeš draky, kteří patří bojovníkům. Máš tam i toho svého?"

Revyn krátce zaváhal, ale pak přisvědčil. „Ano."

Pacholkův úsměv se ihned změnil v takovou grimasu, že se Revyn lekl. „To od tebe není pěkné, kamaráde. Vy, zazobaní floutkové, byste měli přijít a postarat se o ně sami! Vaši draci nenadělají o nic méně hnoje než ostatní a to pro nás znamená práci navíc, jasné?"

Revyn zamumlal, že je mu to jasné, a rychle odešel. Výmluvné rachocení lopaty pacholka nechal za sebou. Zazobaný floutek… Kdyby ten pacholek věděl! Revyn byl pravý opak – byl. Teď patří k elitě. Na to si ale musí ještě zvyknout.

Ze všech stran se mezerami v dřevěných branách ozývalo dračí frkání. Seno šustilo a pochodně praskaly, jinak bylo ticho. Revyn rychle procházel kolem boxů. Otevřel ústa, aby na Palagrina zavolal, ale radši to neudělal. Obával se, že pacholek někde vzadu čeká na záminku, aby se s ním mohl pohádat.

Konečně dorazil k nejzazším stáním. Dřevěnou mříží nahlížel dovnitř a prohlížel si zvířata spící na zemi nebo požírající krmení, opětoval jejich zvědavé pohledy a otvory cítil jejich dech. Prsty klouzaly po dřevu, které léta a nesčetné ruce dokonale vyhladily. Posléze našel stáj, v níž ho vítal důvěrně známý pár očí.

„Palagrine!" Jeho ruce sklouzly k závoře a otevřely dveře. Drak už dávno nastražil uši. Když Revyn vešel do jeho stání, odfrkl si, opatrně strčil hlavou do Revynova ramene, aby ho nezranil svými dlouhými rohy, a tlamou ho zatahal za límec.

„Ach, Palagrine…" Revyn sevřel ruce kolem měkkého dračího krku a přitiskl se k němu.

Kdybys věděl, jak jsi mi scházel…

„Taky jsi mi scházel," zašeptal Revyn. Zabořil obličej do krátké srsti, která voněla minulostí, a zavřel oči. „Jak se ti vede?"

Stýská se mi po běhu, po slunci a vzduchu, po dešti a mlze… Palagrin neklidně zadupal předními nohama. Stáj byla příliš malá.

Rád bych si na tobě vyjel, pomyslel si Revyn. *Pryč z Logondu, pryč od lidí a od stájí, do tmy a lesa.*

Palagrin vydal utrápený zvuk, který připomínal lidský povzdech. Revyn se dlouze zadíval do černého dračího oka. Pozoroval temného bojovníka, který se v něm odrážel.

Pak rozvázal řemeny poutající Palagrinova křídla a opatrně pohladil hluboké otlaky v kůži.

Bylo pozdě v noci, když Revyn od Palagrina odcházel. Byl unavený a malátný a málem v seně usnul. Když tak nad tím uvažoval, bylo pro něj naprostou záhadou, proč se k němu Palagrin chová tak důvěřivě. Jako by se znali celý život. Ale ne jako pán a otrok – ne, jako by z nich osud před dávnou dobou udělal spojence.

Najednou se ozvala rána a Revyn se přikrčil: dveře stání před ním se zachvěly. Následovalo zuřivé frkání, ale to už Revyn napůl odstrčil závoru, aby se podíval, co se děje. Mezi dveřmi se zastavil. Před sebou měl zuřícího draka. Revyn polkl tak hlasitě, že to drak musel slyšet. Z jeho tlamy se ozýval temný řev.

„Jen klid.“ Revyn se neodvažoval pohlédnout drakovi do očí – upřeně se díval na jeho drápy. Opatrně, pozvolna natáhl ruce. „Já ti nic neudělám. Co… co se stalo?“

Zasáhla ho žhavá vlna dechu. Drak znovu temně zavrčel. Ten zvuk jako by vycházel z nejtemnějších hloubek jeho mohutného těla. A v příštím okamžiku se jeho rohy vymrštily k Revynovi. Revyn uskočil do strany, narazil na stěnu stání a vzápětí se přikrčil, aby se vyhnul dračím rohům, které zarachotily o dřevěná prkna, jak drak pohodil hlavou. Revyn zakopl o napjaté lano, které vedlo od železného kruhu ve stěně k dračímu krku.

Konečně pochopil. Drak byl přivázaný. Dvě lana mu svírala krk tak, že mohl jen otáčet hlavou. Další čtyři měl omotaná kolem zadních nohou, takže nemohl dopředu ani dozadu. Křídla měl spoutaná železnými řetězy a na zádech mu ležely těžké pytle plné písku, aby se vyčerpal. To vše Revyn postřehl během několika sekund, zatímco drak stále pohazoval hlavou a zběsile řičel vztekem. Jeho strnulé, vlhké oči vypadaly jako slepé.

„Přestaň!“ vykřikl Revyn. „Přestaň, já ti pomohu!“ Bez uvažování se vrhl drakovi kolem krku a pevně se k němu přitiskl.

Přestaň přece! žadonil v duchu. Rozechvělýma rukama hladil zvíře po čelisti. Drak s sebou mlátil a pokoušel se dostat ke stěně stání, aby ho setřásl a rozdrtil. Přitom se Revyn dostal k železnému kroužku, k němuž bylo připevněné lano. Natáhl ruku ke kroužku, ale drak ho strhl zpět. Pak se kroužek přiblížil podruhé. Tentokrát se Revyn naklonil dopředu a zachytil se ho. Prsty mu chviličku klouzaly po železe a hledaly otvor, aby ukotvení uvolnily. V

následujícím okamžiku lano švihlo vzduchem a Revyn, který se stále tiskl k dračímu krku, zavířil v divokém půlkruhu. Tentokrát se draka pustil, přikrčil se a proklouzl pod vzepjatýma předníma nohama na druhou stranu. V poslední chvíli unikl drápu, přitiskl se ke stěně a uvolnil další lano. Drak vztekle zařičel. Obě volná lana se jako bič omotala kolem jeho krku. Revyn se jim vyhnul. Proklouzl mezi vířícími lany, rohy a drápy a rozvázal i zadní pouta. Drak byl volný.

Zuřivě se točil do kruhu, aby se ujistil, že může znovu pohnout zadníma nohama. Těžce oddychující Revyn se uchýlil do nejzazšího rohu stání. Jediný pohyb ocasu dokáže zlomit dospělému člověku vaz.

„Prosím… já… rozvázal jsem tě. Vidíš? Jsi volný. Já ti přece neublížím, tady jsou moje ruce, vidíš?“ Slova se mu hrnula z úst. Hlavní bylo mluvit. „Uklidni se. Jen klid. Já ti nic neudělám… prosím, *neubližuj mi.*“ Opatrně znovu natáhl ruce. „Slyšíš, nechci ti ublížit. Podívej se na moje ruce, nic nedělám.“

Drak se poněkud zklidnil. Jeho mohutné tělo se chvělo námahou, svaly se třásly. Kolena mu podklesávala pod tíhou pytlů s pískem. Stání se naplnilo jeho sípavým dechem. Pak znovu zazněl dunivý řev a drak se s nataženými rohy blížil k Revynovi.

„VELITELI! Veliteli… KORSO!“

„Co se děje?“

Těžce oddychující pacholek se vřítil do dveří místnosti. „Pane! Musíte, musíte bezpodmínečně jít k jezdeckým drakům. Do stáje! Jeden… Jeden nezkrocený drak se uvolnil!“

„To nahlas stájníkovi,“ odpověděl Korsa zamračeně, aniž se zvedl z židle.

„Ne.“ Pacholek se snažil ovládnout svůj chvějící se hlas. „Jenže… jenže on ho rozvázal jeden z vašich dračích bojovníků. Ten nový. Říkal, že přišel s mistrem Morokem.“

„Cože!“ Korsa vyskočil. „Co…“ Chvíli zíral na pacholka, pak dvěma velkými kroky obešel stůl a vyrazil z místnosti.

Pacholek se rozběhl za ním, po schodišti dolů, chodbou a druhým schodištěm zase dolů. Když dorazili do stáje, Korsa se zastavil a naslouchal. „Kde jsou? Jsou vůbec ještě tady?“

„Já nevím… Tudy!“ Pacholek se rozběhl napřed. Brzy dorazili ke stání s otevřenými dveřmi. Velitel sevřel ruce a připravil se na nejhorší. Ale to, co spatřil, bylo mnohem děsivější.

„Revyne!“ vyjekl. „Co ksakru…“ Dál se nedostal. V následujícím okamžiku se na něj řítil zuřící drak. Pacholek zaječel a Korsa stál jako zkamenělý. Naštěstí pacholek zareagoval mnohem rychleji než velitel a vší silou dveře stání přibouchl. Dřevěná prkna zasténala, jak do nich narazily dračí rohy. Korsa klopýtl dozadu a vytáhl meč.

„Už chápete?“ zakřičel pacholek. „Ten blázen toho draka pustil!“

Ze stání se však už neozývalo výhružné dunění rohů, ale Revynův hlas. „Uklidni se. Jen klid, všechno je v pořádku. Tak tiše přece…“

Korsa se přitiskl ke dveřím a zadíval se dovnitř mezerou mezi prkny. Drak dupal předními nohama. Revyn stál vedle něj a hladil ho rukama po čele. Šeptal mu slova, která Korsa neslyšel. Pak se velitel probral ze svého ohromení.

„Chlapče!“ zasyčel přes prkna. Revyn a drak vzhlédli současně – drakovi se tak zajiskřilo v očích, že Korsa bezděky ucouvl. „Ihned pojď sem!“ Revyn váhavě přistoupil ke dveřím, jako by čekal, že se Korsova ruka protáhne mezi prkny a popadne ho za límec. Je tu teprve druhý den, a už má druhý průšvih. Proč se raději nešel opít s Caprasem, Twitem a Jurakem!

„Co se to tu děje? Copak ses zbláznil?“ vydechl Korsa. Jeho pohled neklidně poletoval mezi Revynem a drakem. „Ksakru, co děláš uvnitř?“

„Já jsem nechtěl udělat nic špatného, veliteli. Já… Mrzí mě to. Vím, že nemám žádnou omluvu a…“

„Nech toho a raději mi prozraď, jak to děláš!“ přerušil ho Korsa.

„Dělám? Co dělám?“

„Jak to, že jsi to tam uvnitř přežil“ Revyn se zmateně otočil k drakovi. Ten jen frkal a pohyboval ocasem do stran. Revyn se málem rozesmál, ale pak se kousl do rtu a obrátil se znovu k veliteli.

„Vyjdi ven a vysvětli mi to!“ Revyn se znovu podíval na draka – ten ho trpělivě sledoval, pak znovu pohnul ocasem a začal si zuby rovnat srst, jako by ho to lidské mládě už vůbec nezajímalo.

Revyn sebral odvahu a pootevřel dveře stání. Korsa ho vzápětí popadl za ruku a vyvlekl ho ven, jako by se ho snažil dostat do bezpečí. Pak mu přejel rukama po ramenou, aby se ujistil, že je opravdu celý. „Tak mluv!“

„Ten drak bušil do dveří stání, tak jsem se jen chtěl podívat, co se děje. Byl svázaný a… myslím, že ho to bolelo. Tak jsem ho rozvázal.“ Revyn se zadíval pevným pohledem do velitelových očí. „Rozvázal jsem ho. Mohl jen stát na místě, ani lehnout si nemohl,

jak byl svázaný. Prohlížel jsem si ho a lana mu svírala krk tak, že se málem uškrtil. Na krku má rány. Nohy má odřené a klouby nateklé. To bude asi tím, že tak dlouho stál. A ty pytle na zádech…“ K Revynově úžasu Korsa na jeho výčitky jen nepřítomně pokyvoval hlavou.

„Ty nevíš, jak se krotí draci, že?“ Revyn se zamračil. „Divoký drak se pevně sváže a nechá se tři až čtyři dny stát, než je úplně vyčerpaný. Pak se bičem a ranami do kolenou naučí, jak má reagovat na pokyny svého jezdce. Až pak může ven ze stáje a trénuje jízdu venku.“

„Já vím,“ odpověděl Revyn zarputile. Korsa si nepřátelského tónu jeho hlasu zjevně nevšiml a stále ho sledoval zvláštním pohledem.

„Dobře,“ zamumlal. „Ale jak jsi dokázal, že tě ten drak, který je sotva jeden den mezi lidmi, nenabodl na rohy?“

„Já nevím,“ přiznal se Revyn. Prkna za ním se zachvěla. Drak zjevně využíval nově nabytou svobodu k cílenému ničení dveří a bičoval je ocasem. Revyn, Korsa a pacholek chvíli naslouchali ranám a sledovali stébla slámy, která se chvěla mezi prkny.

„Nevím, jak jsi to dokázal,“ řekl posléze Korsa. „Ale vím, co *já* udělám s *tebou*.“

Revyn těžce polkl. Jak ho potrestá tentokrát?

„Zítra ráno nastoupíš u krotitelů draků, kamaráde.“

Krotitelé

Revyn nedokázal pochopit, co se stalo. Nebo lépe řečeno, že *nebyl* potrestaný. Ne, dostal odměnu, odměnu v podobě nejkrásnějšího úkolu, který mu mohli v Logondu přidělit!

Když o tom Revyn vyprávěl při snídani Caprasovi, Twitovi a Jurakovi a se zářícíma očima dodal, že ode dneška bude u krotitelů, Jurakovi upadla úlekem lžíce do klína. Rychle vyskočil a setřásal horkou ovesnou kaši z kalhot.

Capras se zamračil. „Tak ke krotitelům, říkáš?“

„To je přece ta nejkrásnější práce vůbec!“ odpověděl nadšeně Revyn a zhluboka se napil.

„*Nejkrásnější práce?*“ Twitovy bledé oči se zúžily. „Copak ti ten drak včera způsobil otřes mozku? V Logondu existuje spousta úkolů, ale jen jediný je opravdu čestný, a tím je boj! K čemu ti v bitvě bude, že dokážeš draka naučit tančit?“

„Jak se vůbec vybírají lidé pro výcvik v boji?“ zeptal se Revyn opatrně, aby Twita uklidil.

Twit se opřel o opěradlo židle a jako vždy zdůrazňoval svá slova neklidnými pohyby rukou. Prsty mu rozčileně poletovaly nad kaší. „Jednou měsíčně máme volný den a probíhá hromadná výuka. Instruktoři vybírají ty nejlepší; někdy dvacet mužů, jindy jen tři, kteří od té doby nemusí vykonávat svou dosavadní práci – nezáleží na tom, jestli jsou krotitelé, kuchaři nebo pacholci – a chodí jen na pravidelné bojové lekce. Dříve nebo později vyberou každého, proto jsme koneckonců tady. Může se stát, že budeš mít štěstí a zůstaneš ve výcviku tři měsíce, než ti zase na dva týdny přidělí nějakou pitomou práci. Proto se musíš snažit, abys patřil k nejlepším. Pak můžeš zůstat tady a stát se třeba instruktorem začátečníků. Nebo jsi prostě padavka – to tě cvičí pořád dál a dál, až to vzdají a ty na zbytek života uvázneš v kuchyni nebo ve stáji.“

Revyn přikývl, ačkoli při nejlepší vůli nedokázal najít nic špatného na tom, že zůstane do smrti v dračí stáji.

Jen patnáct dračích bojovníků v Logondu patřilo ke krotitelům. Byli starší než ostatní muži a plní jizev, které vyprávěly o odporu a porážce mnoha chycených draků.

Jejich mistr se jmenoval Wedym. Nebyl nijak vysoký, ale zato šlachovitý a silný jako mezek Šedivé vlasy měl rozcuchané, zato jeho plnovous byl stejně pěstěný jako nehty královny. S trapnou precizností si vyholoval vzor na tvářích a na bradě si pletl malý copánek.

Mezi krotiteli bylo i šest žen. Jedna z nich, Lilib, byla jen o dva roky starší než Revyn. Když ho Korsa představil jako „zázračného krotitelé“, změřili si ho skeptickým pohledem. Revyn jim to nezazlíval, protože ještě nezkrotil ani jediného draka. Pouze ho jeden divoký drak strpěl. Když se nad tím pořádně zamyslel, připadalo mu to stále podivnější. Když později vyprávěl svůj příběh krotitelům (ne jako Korsa, který ho vyšperkoval jako starou ságu), dali mu najevo své pochybnosti podstatně víc než v přítomnosti velitele.

„Můžeš dokázat, že ti drak dovolil, abys na něj sáhl?“ zeptala se ho Lilib, když domluvil. „Možná bys to měl znovu zkusit.“

Revyn souhlasil. Přivedli ho k divokému drakovi, kterého právě dovlekli do Logondu. Už z dálky bylo slyšet jeho temné, zuřivé vytí; znělo to jako vítr a voda, jako šumění stromů a dunění bouřkových mraků.

Revyn otevřel dveře. Se sklopenýma očima a napjatýma rukama vešel do stáje.

Drak si nespokojeně odfrkl. Ale nechal Revyna, aby přišel blíž. Když Revyn rozvázal lana a sňal mu z hřbetu těžké pytle, drak vysíleně klesl na podlahu a klidně zůstal ležet.

Krotitelé se nestačili divit. Wedym si neustále hladil vous a opakoval: „Za celý svůj život jsem nic takového neviděl. Co je to za fígl? Slyšel jsem, že draka zkrotí vůně dubových listů požehnaných elfím čarodějem. Ty je nosíš u sebe?“

Revyn se zasmál. „Nic takového nemám.“

Sám nevěděl, čím to je! Byl obyčejný kluk, který potkal dva divoké draky a přežil to. Krotitelé mu nevěřili, že to je pro něj stejná záhada jako pro ně, ale přesto byli nadšení. Rozhodli se, že od nynějška budou Revyna posílat ke každému novému drakovi, aby ho uklidnil.

Když den končil, všichni neochočení draci ve stá jích Revynovi dovolili, aby je hladil.

Následující týden utekl jako voda. Revyn se pokoušel seznámit draky s ostatními krotiteli, vyváděl je ze stájí a začal s nimi jezdit na cvičném prostranství. V Logondu bylo více než dvacet draků, na kterých mohl jezdit jen Revyn. Ostatní krotitelé postupně přiměli draky, aby snesli na svém hřbetě i jiné lidi.

Se *zázračným chlapcem* bylo krocení draků mnohem jednodušší. Revyn převzal veškerou práci s ochočením draků, ostatní je jen učili vykonávat rozkazy. Krotitelé draků Revyna svým drsným a prostým způsobem oceňovali a on byl šťastnější než kdykoli předtím. Dlouho poté, co se světla ve čtvrti rozsvítila, sedávali společně u jídla, vyprávěli si příběhy o dracích a dělili se o své zkušenosti.

Revyn se často scházel i s Caprasem, Twitem a Jurakem. Společně se plížili ze čtvrti dračích bojovníků a trávili noci v hlučících hostincích. Za svítání se pak opilí odpotáceli do svých postelí. V nočním Logondu Revyn objevoval život dračího bojovníka.

Seznamoval se s výhodami svého postavení a poznal, že dračímu bojovníkovi nikdo nic nezakazuje ani neodpírá. Jako by patřil k nějakému zvláštnímu společenství, pro něž neplatí zákony a pravidla. Byli stateční, protože jim nikdo nedal důvod ke zbabělosti. Byli vznešení, protože nosili uniformy. Byli chytří, protože jejich slovo nikdy nikdo nezpochybnil. Logond byl jejich městem a jejich světem. Oslavovali a smáli se, naparovali se a vzkvétali díky své hrdosti. Ale Revyn se už nikdy neopil tak jako té první noci. Tajné výlety pro něj byly návštěvou blýskavého imaginárního světa, který rád sledoval, ale ve skutečnosti do něj nechtěl patřit.

Když Capras, Twit a Jurak vyprávěli o lásce, která byla tak proměnlivá, jak se u mladého dračího bojovníka dá očekávat, Revyn většinou jen naslouchal a měl z nich legraci, ale stál o takovou lásku?

Ve chvílích, kdy se sám sebe ptal, proč na všechno nezapomene, nevrhne se po hlavě do života dračího bojovníka a není jako ostatní, měl pocit, že mu na srdci leží těžký kámen… Ne že by byl smutný, byl spokojenější než kdykoli předtím. Vážili si ho. Uznávali ho. I když se mu často stávalo, že viděl sám sebe tak, jak ho vidí ostatní, z minulosti v něm zůstala tichá stísněnost, která ho neustále provázela. Věděl, že žádný alkohol, žádné oslavy, ani jeho milovaná uniforma a už vůbec ne polibky hospodské děvky nemohou naplnit prázdnotu, která v něm číhá.

Kdykoli už byl přesvědčený, že se zahalil do zářícího nového života jako do teplé přikrývky, vrátily se mu vzpomínky na onu noc…

Občas už nevěděl, zda je šťastný, nebo zda by nejraději zemřel. Nedokázal říct, jestli miluje život, nebo jestli se sám sebe hluboce štítí. Nevěděl, kam patří – do minulosti, která se před ním neustále rozvírala jak vír, nebo do současnosti, která mu připadala vzdálená jako sen. Nedokázal své pocity pochopit ani vyjádřit, a tak byl nejradši sám – nebo s draky.

Asi tři týdny poté, co Revyn přešel ke krotitelům draků, zažil první zmizení. Časně ráno se chtěl podívat na draka, který do Logondu přišel teprve před několika dny. Přesto – nebo právě proto – ho měl Revyn zvlášť v oblibě. Drak měl v sobě něco něžného, nevinného, jakousi zranitelnost, která se Revyna hluboce dotýkala. Skoro nechtěl, aby draka krotil a sedlal někdo jiný než on. Nejraději by si

ho napořád ponechal jen pro sebe, tak ostýchavého a divokého, jaký byl.

Když došel do drakova stání, bylo prázdné. Revyn se zaraženě zastavil. Sláma na zemi byla zpřevracená. Po dřevěných prknech se táhly hluboké škrábance.

„Je pryč," ozval se hlas za Revynem. Obrátil se a spatřil Lilib sedící na balíku slámy se zkříženýma rukama.

„Kde je?" zeptal se Revyn.

Lilib se upřeně dívala do prázdné stáje. „Včera v noci se s ním něco stalo. Najednou začal vyvádět a bál se… ale čeho? A za svítání se rozhostilo ticho. Všechno zmlklo. Šla jsem se na něj podívat, ale nebyl tu. Je pryč."

Revyn svraštil obočí. Drak, který měří od hlavy k ocasu dobré čtyři metry, se přece nemůže nepozorovaně ztratit. Lilib zjevně uhádla, nač myslí. „Ty o tom nevíš? Stává se to často." Vstala. Oči měla temnější než obvykle. „Někteří čas od času zmizí a nikdo neví proč. Ani kam…" Revyna polekalo, když postřehl slzy v jejích očích. Lilib nikdy neplakala. Považoval ji za člověka, který se vždy a za všech okolností dokáže ovládat.

„Někdo říká, že je kradou. V lesích prý žije nějaká dívka, zakletá elfka. Má prý špičaté zuby a unáší draky. Možná je s ní, to nikdo neví…" Polkla. „Víš, co si myslím já, Revyne? Jsem přesvědčená, že neexistuje žádný zloděj, žádná prokletá elfka, která se sem v noci vkrade. Je to kouzlo."

„Kouzlo?" zopakoval Revyn nevěřícně.

„Je to nějaké odporné kouzlo," opakovala Lilib.

Zaťala zuby, a když jí z koutka oka vytryskla slza, obrátila se a beze slova odešla.

Následující den přivedli do prázdného stání nového draka.

Několik dnů po drakově zmizení se Revyn v poledne setkal s Caprasem, Twitem a Jurakem pod schody vedoucími k vojenským ubikacím. Krotitelé příliš nedbali na přesné dodržování pracovní doby. Jakmile udělali svou práci, mohli odejít, a tak Revyn přicházel a odcházel, jak se mu zlíbilo. Co se týkalo Caprase, Twita a Juraka, Revyn mohl jen hádat, jak se vyhnuli svým povinnostem. Twit a Capras měli hodiny šermu a Jurak pracoval někde ve stájích větrných draků. V obou případech byl malý zázrak, že se jim podařilo úspěšně vypařit.

Nyní se šťastně potulovali rušným městem. Byl krásný jarní den, nejteplejší v letošním roce. Všude měli otevřené dveře a okna a nad úzkými ulicemi visely plachty jako baldachýn, který lidem dopřával stín. Stařenky vysedávaly s vějíři před domy, děti si hrály na honěnou a divoká parta kluků uspořádala hon na kočku. Když spatřili dračí bojovníky, uctivě před nimi uhnuli na stranu a ustrašeně pozorovali tmavé uniformy. Capras na ně zavrčel a se smíchem sledoval, jak se zděšeně rozprchli.

Po chvíli došli na tržiště. Náměstí bylo plné prodejců zeleniny a šperků a toulavých domácích zvířat a tu a tam zahlédli i nějakého dračího bojovníka, kterému se také podařilo vyklouznout. A spoustu elfů. Ženy v odraných pestrých šatech a s ochablým úsměvem na rtech se potloukaly kolem stánků, jako by někoho hledaly. Ve stínu hradeb postávali muži s vlasy spletenými do copánků, předváděli mužům své umění s noži, nabízeli sázky a slibovali výklad budoucnosti. Jedna stará, vrásčitá elfka, která posedávala na okraji ulice jako želva, kolem sebe rozložila štětce a hrníčky s barvami, kterými za čtvrt tolaru malovala na kůži draky a elfí symboly.

Revyn se už v logondských výčepech s několika elfy setkal, ale nikdy jich nebylo tolik jako tady. Především je ještě nikdy neviděl za denního světla. Současně si uvědomil, že toho vlastně *vůbec* mnoho z Logondu za světla neviděl – vydával se sem jen v noci.

„Něco sníme. Mám hlad jako vlk," navrhl Capras a namířil si to k vyvařovně. Když její majitel uviděl přicházet čtyři dračí bojovníky, očistil si tlusté prsty o košili a nasadil líbezný úsměv.

„Co to bude, pánové? Mám čerstvou pórkovou polévku," řekl a nadzvedl pokličku velkého kotle, z něhož se vyvalil mrak vonící páry. „Nebo vám můžu nabídnout báječného kapra s mátou v medové omáčce. Nebo snad slaninu s čočkou? Nebo rýžový závitek?" Pokaždé zvedl poklici jiného kotle.

„Co je v tom rýžovém závitku?" zeptal se Revyn.

„Sladká fazolová náplň," vysvětloval kuchař. Revyn se rozhodl pro rýžový závitek Kupec mu rukou podal tři závitky. „Dělá to půl tolaru." Revyn dostal teprve před dvěma dny první žold a byl hrdý, že může sám zaplatit. Kuchař mu dlouze poděkoval. Až poté obsloužil Caprase, Twita a Revyna, kteří si rovněž objednali rýžové závitky.

„Přišli jste také kvůli tomu vrahovi?“ zeptal se muž mimochodem. Revynovi leknutím vyklouzl z ruky závitek, do kterého se právě chtěl zakousnout, a zachytil ho těsně nad zemí.

„Kvůli jakému vrahovi?“ zeptal se Capras zvědavě a vyměnil mince za závitky.

„No, kvůli tomu, co ho mají za chvíli popravovat.“ Kuchař ukázal bradou na střed náměstí. Revyn se obrátil a uviděl dřevěné lešení.

„Je to poměrně velká akce,“ pokračoval kuchař, zatímco podával Twitovi tři obzvlášť velké závitky a spálil si prsty o kotel. „Sakra! Shromáždila se zde polovina města, aby toho elfa viděla. Koukejte, už to začíná!“

Revyn, Capras a Twit se obrátili k lešení a Jurak ještě rychle platil za jídlo. Odkudsi se ozývalo bubnování. Dav byl stále větší, ze všech uliček se na náměstí prodírali další a další lidé. Každý chtěl mít co nejlepší místo co nejblíže u popraviště. Bubnování zesílilo. Twit se postavil na špičky, aby líp viděl. Z jedné ulice vykročil dlouhý průvod s bubeníky a vojáky. V jejich středu kráčel černě oděný mistr popravčí a vedle něj tlusťoch v oděvu městského radního. Za nimi jela kára tažená oslem. Na ní stál nehybně a s lhostejným výrazem v tváři muž.

Dav uctivě couvl. Průvod dorazil k lešení. Bubeníci a vojáci se rozestoupili kolem dokola, zatímco městský radní těžkopádně vylezl na dřevěný stupínek. Popravčí otevřel káru a vytáhl vězně. Společně vystoupili na lešení a bubnování rázem umlklo. Rozhostilo se napjaté ticho. Radní se rozhlédl po davu. „Kdo je to?“ zeptal se Revyn tiše Caprase. Capras spolkl kousek závitku a řekl. „To je chlapík, který to celé představení vede.“ Revyn se znovu obrátil k popravišti. Nevěděl, že tohle má být *představení.*

Muž zvedl rozteklý obličej a sluneční paprsky rozzářily spoustu kapiček potu na jeho tváři. „Muži!“ vykřikl. „Zeny! Děti Logondu! Slyšte!“ Vyzývavě se rozhlédl do všech stran. „Tento krásný den ať korunuje spravedlnost a současně i strašlivá pravda. Neboť zde,“ ukázal paží na vězně, „zde stojí před našimi zraky elf, v němž sídlí zlý duch!“ Davem se rozlehlo dlouhé „Óóóó“, jako by řečník svými slovy všem ukázal zlého ducha skrývajícího se ve vězni.

Muž plíživě přešel k vězni, rukou stále ukazoval na jeho hlavu. „To on se vloudil do našeho krásného města společně s dalšími odpadlíky ze svého národa, to on spáchal nejodpornější činy, které si člověk dokáže představit!“ Jeho hlas neustále sílil, až se proměnil v

pronikavý křik Muž se znovu rozhlédl po divácích a spustil ruku. „Ale pro elfy, jako je on, jsou takové činy požitkem.“

Z davu se ozvaly nadávky, na vězně i na elfy obecně. Revyn se rozhlédl kolem – všude stáli elfové, ale předstírali, že se jich to netýká, jako by nadávky neslyšeli. Zjevně jim bylo lhostejné i to, že jeden z nich stojí na lešení a má být popraven.

„Tento muž,“ burácel radní, „spáchal vraždu! Zabil! Zabil dítě.“ Dav zaburácel. Kdosi hodil kamenem, ale vězně nezasáhl a kámen se s rachotem odkutálel stranou.

„Fuj,“ zašklebil se Capras. „To je ale cirkus.“

„Pak se určitě servou,“ zamumlal Jurak.

„Takoví jako ty se budou určitě držet stranou,“ poznamenal Twit.

Jurak sevřel rty a podíval se na Revyna. „Hej, Revyne, jsi v pořádku?“

Revyn neodpověděl. Twit a Capras zbystřili pozornost. „Chlape, ty vypadáš jak vykrvácený čuně,“ poznamenal Capras přátelsky. „Zatím ještě nikoho nepopravili.“

Twit si znechuceně odfrkl. Ale Revyn nereagoval. Se zaťatými zuby zíral na řečníka. Při každém výkřiku z davu, při každém zděšeném vyjeknutí měl pocit, že tam nahoře na lešení stojí on. Záda mu zalil ledový pot.

„Díííítěěě!“ vykřikl řečník. Žádná matka by to nedokázala vyslovit žalostněji. Revynovi se roztřásla kolena. „Ten zbabělý vrah zabil dítě! Unesl ho. Zlomil mu vaz. Pil jeho krev jako divoké zvíře, protože přesně tím je: je to divoké zvíře! Je sbratřený s lesními šelmami.“ Muži vystříkly sliny z úst. V předstíraném vzteku přecházel po lešení sem a tam. Vězeň stál stále nehybně vedle popravčího.

„Dobří obyvatelé Logondu! To vy rozhodnete! Řekněte: co máme udělat s tím vrahem?“

Dav se rozkřičel.

„Pověste ho!“

„Srazte mu hlavu!“

„Pohřběte ho zaživa!“

„Ať shoří!“

Řečník se pokoušel dav uklidnit.

Čas plynul. Lidé do sebe strkali a šlapali si po nohou. Někteří křičeli jen tak, aniž by navrhovali nějaký rozsudek.

Twit se s úšklebkem rozhlédl. „Samá nuda? Ty lidi dneska nenapadne nic pořádného.“

Dav se postupně zklidňoval. Řečník se znovu chopil slova: „Slyšel jsem. Slyšel jsem a pochopil jsem, stateční občané Logondu.“

Zavládlo napjaté očekávání. Mluvčí se postavil vedle popravčího a něco mu zašeptal. Popravčí se na chvíli zamyslel a pak zamračeně přikývl. Radní se stáhl. Lešení od té chvíle patřilo popravčímu. Ten se obrátil k dřevěnému špalku, na který si předtím rozložil zbraně a nástroje. Po krátké chvíli napětí uchopil dlouhou sekyru a zvedl ji do výšky. Vypukl hlasitý jásot přerušovaný občasným bučením těch, kteří odsouzenci přáli krutější smrt.

Revyn byl jako omámený. Zíral na odsouzeného elfa. Na bledé, zpocené tváři lesknoucí se jako porcelán mu pohrával zvláštní úsměv. Zdálo se, že se dívá přímo na Revyna.

Věděl to. Ten elf to věděl. Věděl, že Revyn stojící v davu udělal totéž. Proto se na něj usmíval!

Popravčí srazil elfa na kolena. Nebránil se. Výraz v jeho obličeji se nezměnil. Úsměv si vezme s sebou na smrt. Revyn si vůbec neuvědomil, že rozdrtil dva rýžové závitky, které ještě držel v ruce. Lepkavá hmota mu kapala z prstů. Popravčí přiložil sekyru k zátylku odsouzence. Pozvolna ji zvedl do výše. Ulpěly na ní kapky potu. Ostrá čepel se zablýskla ve slunečních paprscích. Pak to zasvištělo.

Revyn prudce vydechl. Svět kolem něj se roztočil. Pryč. Pryč odtud! Někdo ho chytil za paži. Ječící dav ho chce zadržet! Všichni dupali a křičeli. Křičí na něj!

„Revyne!“ Capras, Twit a Jurak se rozběhli za ním. Revyn upustil závitky a vrhl se do malé boční uličky. „Revyne, počkej!“ Zastavil se a Capras se dotkl jeho ramene. „Jsi v pořádku?“

„Ještě že si nenadělal do kalhot,“ poznamenal Twit.

Revyn se přestal ovládat. Vrhl se na Twita, chytil ho za límec a udeřil ho pěstí do obličeje. Jurak a Capras ho ihned odrhli. Twit se zapotácel. „Co blbneš?“ vydechl Capras.

Revyn se mu vyškubl. „Nemáte ani potuchy,“ zašeptal. „Nikdo z vás…“

Najednou se ozval smích. Všichni se překvapeně otočili na Twita. Opatrně si ohmatával nos, ale krev mu netekla. Rozesmál se ještě hlasitěji. „Já jsem to věděl! Ty nesnášíš krev! Proto tě ta poprava tak vyděsila. Jinak bys mě praštil pořádně!“ Na chvíli zavládlo ticho. Pak se Capras usmál a Jurak se k němu přidal.

„Nechápu to," zašklebil se Twit. „Dračí bojovník, který nesnáší pohled na krev. Proč ses nestal rovnou řezníkem?"

„Ty jsi ale vůl," opáčil Revyn, ale snažil se, aby to znělo dobromyslně. „Krev mi nevadí." Koneckonců ji vídal ve všech svých snech.

Capras se na něj tázavě zahleděl. „Co se to s tebou stalo? Vystřelil jsi odtud, jako by se ta uťatá hlava hnala rovnou za tebou!"

„Já to vážně nechápu," zasténal Twit. „Takže máš rád elfy a bylo ti ho líto!" zašklebil se.

Revyn sevřel čelisti. Buď ho Twit chce vyprovokovat, aby mu vyškrábal oči, nebo si skutečně myslí, že je vtipný. „Ne," odvětil stroze. „S elfy nemám nic společného! Jen jsem měl pocit…" Co má dodat? Pravdu jim přece říct nemůže! „Prostě jsem myslel na něco jiného. Před několika dny zmizel drak A někteří lidé říkají, že s tím mají něco společného elfové…"

K jeho překvapení Capras se zájmem přikývl. „Taky jsem o tom slyšel. Neustále se ztrácejí další a další. Před půl rokem to byli tři najednou. Víš o tom něco, Twite?"

„Za tím jsou určitě ti prokletí elfové. Posílají sem své čarodějnice." Twit si ještě jednou ohmatal nos a zadíval se na Revyna – ale v jeho pohledu se skrývala spokojenost. Jako by úder do nosu byl jen důkazem toho, co Twit očekával.

Revyn nevěděl, zda ho ta myšlenka uklidnila. „Radši se vrátíme. Jinak se Korsa doví, že jsme se zase vyplížili ven."

Mlčky se vydali na zpáteční cestu.

Revyn nedokázal na veřejnou popravu zapomenout a z hlavy mu nešlo ani mizení draků. Každou chvíli se přistihl, že uvažuje o elfech, kteří lhostejně přihlíželi popravě. Měl pocit, že jejich mlčení skrývá nějaké tajemství. Proč se nebrání proti té štvanici? Možná mají přece jen něco na svědomí…

Revyn se začal vyptávat ve výčepech. Tamní lidé měli zjevně přesnější představy.

„To má na triku ta víla," řekl mu hospodský se spikleneckou jiskrou v oku. „Přesně ta. Má třpytivě zelené krovky jako brouk. Samozřejmě velké. Asi takhle," poznamenal, roztáhl ruce a přikrčil se. „Díky nim může létat, a tak snadno pronikne do města a draky zabije."

„Zabije?“ zopakoval Revyn, který starého hospodského přestal po zmínce o krovkách brát vážně.

„Přesně tak,“ přikývl hospodský. „Zbude jen zdechlina.“

„Žádné zdechliny po nich nezbudou,“ řekl Revyn. „Mizí beze stopy.“ Ale hospodský si do svého výkladu nedal mluvit.

Dračí bojovník, na kterého Revyn narazil v jiném hostinci, mu vyprávěl o elfce, která údajně je zodpovědná za mizení draků. „Prý je mrtvá,“ vysvětloval, jakmile mu Revyn objednal žitné pivo. „Ale musí třikrát za rok obětovat draka, aby mohla dál putovat světem jako duch.“

„Ale kdepak,“ vmísil se jim do hovoru muž od vedlejšího stolu. „Šest draků, ne tři. Copak sis nevšiml, kolik už jich zmizelo letos?“

Čím déle Revyn pátral, tím byly historky děsivější. Kouzla, zlí bohové, elfi – ti všichni měli zjevně něco společného s mizením draků. Revyn neustále narážel na elfku. Říkalo se, že temná víla se potuluje po okolních lesích. Krade se nocí jako zlodějka. Jako duch.

Ale žádná z povídaček nepřinesla Revynovi odpověď. Takřka každá měla po ruce nějaké vysvětlení, ale ve skutečnosti nikdo netušil, co se s draky stalo.

Jednoho večera Revyn zůstal s Lilib ve stájích sám. Ostatní už odešli na večeři. Revyn chodil takřka vždy jako poslední, protože vždycky měl ještě něco na práci – třeba zajít za drakem, kterého ten den neviděl. O zmizení draka před měsícem už nikdo z krotitelů nemluvil. Ani Revyn se o tom nezmiňoval, i když si lámal hlavu nad tím, co vlastně Wedym ví.

„Proč to neprozradíš?“ zeptala se ho Lilib náhle, když rozplétali zauzlovaná lana a smotávali je.

„A co?“ opáčil Revyn. V posledních týdnech se s Lilib spřátelil. Líbila se mu její přemýšlivost a drsný, otevřený úsměv.

„Svou metodu,“ řekla tiše. Obočí se jí stáhlo, jako by se mordovala s nějakým obzvlášť zarputilým uzlem. „Stále jsi neprozradil, jak draky přiměješ, aby ti důvěřovali.“

Revyn pustil lano. „Ale já žádnou metodu nemám, opravdu.“

„Mohl bys odstranit staré způsoby krocení. Máš draky rád, a když prozradíš, jak se s nimi sblížit bez násilí, nikdo je už nebude muset svazovat a trápit až do úplného vyčerpání, aby je zkrotil. Zamysli se nad tím, Revyne.“

„Já skutečně nevím, proč mě draci strpí," řekl Re vyn důrazně. Trápilo ho, že si Lilib myslí, že je příliš pyšný na své schopnosti, než aby ukončil trápení dra ků. Ale ona nezvedla hlavu.

„Tak to prozraď aspoň mně," pokračovala klidně. „Já draky miluji už od dětství. Dala bych všechno za to, kdybych se s nimi uměla spřátelit. Tak jako ty s Palagrinem." Ztišila hlas. „Občas mám pocit, že tě Palagrin naučil, jak se stát jedním z *nich*. Má přece elfí jméno… Možná ho elfové začarovali a… nezlob se, povídám hlouposti. Nic mi do toho není."

Revyn ji chvíli mlčky pozoroval při práci a pak si povzdychl. Nezáleží na tom, co řekne, stejně mu nebude věřit, že své spojení s draky neumí vysvětlit. Lilib věří jen věcem, na které si může sáhnout.

„Když vcházím do stání divokého draka, myslím jen na jediné: jak se asi cítí," řekl nakonec. „Vnímám z něj jakési zoufalství – ne, zoufalství ne, je to něco hlubšího. Strašlivé utrpení… Kdybych tě mohl naučit, abys to také dokázala vycítit, udělal bych to. Nikdo na světě by se tak neměl cítit. Ty draky vyrvali z jejich domova. Z jejich světa. Ztratili svou svobodu. Najednou se musí sklonit před jezdcem, a ten pocit… Chápeš, je pro ně takřka nesnesitelný! Říkáš, že draky miluješ. Pak jsi jim blíž než kdokoli jiný."

Lilib přimhouřila oči. Dlouze se zahleděla do jeho tváře. „Co jsi prožil, že chápeš utrpení draků? Kdo jsi, Revyne…"

Revyn neodpověděl. Bál se, že jediné slovo by mohlo vše prozradit.

Královská návštěva

Týdny plynuly, aniž to Revyn pozoroval. Jak by mohl? Jeho život byl naplněn prací. Časně ráno odcházel do stájí ke krotitelům a vracel se až večer, pak zašel za Palagrinem a vykradl se s Caprasem, Twitem a Jurakem do veselé čtvrti nebo se prostě potuloval kolem půlkruhových hradeb.

Jeho noční procházky byly stále častější a s přáteli si vyrážel čím dál méně. Chlapci objevili novou vášeň: údajně magické elfí dýmky, které se v Logondu oslavovaly jako nejnovější objev. Jejich nasládlý

dým naplnil všechny výčepy ve městě i plíce bojovníků, kteří tam tajně chodili. Druidové slibovali, že tajemné byliny propůjčí kuřákovi jasnovidné schopnosti. Hostinští si od nich slibovali nadité peněženky a zákazníci vynikající chuť, když vdechovali teplý, nasládlý kouř. Tato představa byla tak fascinující, že to Capras a jeho přátelé museli ihned vyzkoušet. Skutečně to byla senzace: kromě bláznivých elfů totiž nikdy nikoho v Haradonu nenapadlo vdechovat dým. Také Revyn s přáteli se podělili o zvláštní nástroj na kouření, společně kašlali a společně se smáli – ale v podstatě to byla jen hra, stejně dětinská jako všechny hry, pro něž se Capras a jeho přátelé vždy nadchli.

A tak se v Revynově životě sice nic neudalo, ale přesto se všechno změnilo. Stále méně myslel na svou minulost a malá chýše včetně lidí, které miloval, se ztrácela v dáli. Občas Revyn zapomněl, jak po nocích vzlykal do polštáře, protože byl sklíčený a sám. Teď si ho lidé kolem něj vážili víc, než se kdy odvážil snít. Mezi krotiteli ho stále ještě oslavovali a Capras ho dokonce začal z legrace titulovat „zaříkávač draků“.

Až změna ročního období mu připomněla, jak čas letí. Revyn jednoho dne překvapeně konstatoval, že je to čtvrt roku, co spatřil Logond poprvé. Na jedné straně mu čtvrt roku připadalo jako strašně dlouhá doba, ale současně měl pocit, že za toho čtvrt roku prožil víc než za celý předchozí život. A nedokázal si proste představit, že celá ta věčnost, po kterou už byl dračím bojovníkem, se vejde do pouhých tří měsíců. Za celou dobu ho ani jednou nepřidělili do bojového výcviku. Někdo si zjevně všiml, že nikde neodvede tak dobrou práci jako při krocení draků.

Revyn toho nelitoval. Nikdy se nedotkl meče, s lukem a šípy by se nanejvýš dokázal poškrábat na zádech. Ne, nikdy nechce vzít zbraň do ruky… Kdyby bylo po jeho, krotil by draky až do konce svých dnů. Chtěl navěky přihlížet tomu, jak se z plachých a rozzuřených zvířat stávají jemná stvoření, být prvním, kdo položí ruku na dračí nozdry. Vést s nimi tiché rozhovory, opětovat jejich temné pohledy a chápat jejich strázně… to by mu stačilo navěky.

Jenže nic netrvá věčně. A už vůbec ne, když je válka za dveřmi.

Revyn se s leknutím probudil. Srdce mu bušilo. Výjevy z jeho noční můry se rozsypaly jako obrazy z písku a zanechaly za sebou divnou pachuť. V pokoji byla tma. Pohled z okna mu prozradil, že

čas budíčku ještě zdaleka nenastal. Pozvolna znovu ulehl. Byl to jen sen, uklidňoval se. Jenže úlek v něm zůstal.

Jeho matka… zdálo se mu o ní, i když netušil, v jaké souvislosti. Revyn si povzdechl do přikrývky. Občas měl pocit, že vede dva životy a žádný z nich mu nepatří.

Několikrát se převrátil z boku na bok, ale pak to vzdal a posadil se. V přítmí se oblékl, umyl si obličej a otřel se rukávem košile. Pak tiše otevřel dveře a vyklouzl dlouhou chodbou na radniční náměstí.

Na obloze jasně svítil chladný měsíc. Když Revyn vydechl, před ústy se mu objevil obláček páry – a přitom už bylo skoro léto. Seběhl po schodech k lávce a kráčel kolem dračích stájí, ruce zkřížené na hrudi a rozechvělý chladem.

Svítalo. Noční stráže, které brzy vzbudí Logond svými rohy, zdravily Revyna s nadšením ospalých sov.

Brzy dorazil na strážní stanoviště a opřel se rukama o zeď. Potlačil zívnutí a sledoval, jak první paprsky zahánějí noc. Zdi pokrývala jinovatka a lesy vypadaly jako poprášené cukrem. Revyn bezmyšlenkovitě klouzal pohledem po krajině; vzdálené koruny stromů, vesnice, mlhavá mýtina… Pak přimhouřil oči. Z lesa vyrazil jezdec na drakovi. Sotva se objevil, od městských bran se ozval krátký a hluboký signál rohů. Zjevně ho očekávali.

Netrvalo dlouho a z vysoké dvoukřídlé brány radnice vyjelo více než půl tuctu mužů v červených a černých pelerínách: městští radní. Tiše si povídali, ale než jejich hlasy doletěly k Revynovi, změnily se jen v nesrozumitelné mumlání. Pak náhle zmlkly. Revyn sledoval směr jejich pohledů a spatřil muže uhánějícího v doprovodu skupiny vojáků na drakovi po schodišti. Musel pádit městem jako splašený, když se dostal nahoru tak brzy.

Muž seskočil z koně, přistoupil ke členům rady a uklonil se. Revyn vyklouzl ze strážního stanoviště a nepozorovaně pospíchal až k dřevěnému plotu lemujícímu lávku. Cizí muž něco říkal. I když zvuk jeho hlasu zněl vzrušeně, slova byla jasná a zřetelná. Re vyn nastražil uši.

„…uzavřeli fronty. Dračí gardy a pěšáci… z Logondu za sedm týdnů. Brzy Logond poctí návštěvou náš král společně s královou Jale z Awrahellu… vojska se spojí. Válka proti Myrdhanu začala.“

U snídaně Revyn vyprávěl Caprasovi, Twitovi a Jurakovi, co slyšel. Ale k jeho překvapení už o tom věděli.

„Odkud?“ zeptal se udiveně a přestal jíst.

Capras se sebevědomě zasmál. „Vždyť ti to říkám pořád… vím o všem, co se v Logondu šustne!“

„Ale odkud? Nemůžeš přece sledovat posly a městské radní a dole v hospodách jste ještě nebyli.“

Capras pokrčil rameny. „Dověděl jsem se to od strážných, když jsme se ráno vraceli.“

Revyn zmlkl. Jedno musel Caprasovi nechat, uměl z lidí mistrně vytáhnout novinky. Revyn by nikdy nedokázal některého ze strážných přimět, aby mu něco prozradil.

„Konečně válka!“ prohlásil Twit s jiskřícíma očima. „Tak dlouho jsme na to čekali! Konečně je to tady!“

„Tak rychle to zase nepůjde.“ Capras si nacpal ovesnou kaši do úst a ukázal lžící na Twita. „Napřed sem musí dorazit král a královna – jak se ta země jmenuje? Awelu nebo tak nějak. Pak se budou nějakou dobu radit a zvažovat a jednat a mezitím si budou Jejich Výsosti samozřejmě všechno dobře promýšlet. Vsadím se, že se to potáhne minimálně do podzimu.“

Twit rozmrzele míchal kaši v misce. Zrovna chtěl něco odpovědět, když se v jídelně rozhostilo ticho, do nějž se ozval mužský hlas. „Kamarádi!“ Revyn se otočil a spatřil, že před stoly stojí velitel Korsa.

„Kamarádi, poslouchejte! Chci vám říct něco důležitého.“ Ve velké hale bylo takové ticho, že by bylo slyšet sebemenší zvuk „Pozítří dorazí do Logondu náš král. Není jisté, jak dlouho se zdrží, ale dokud tu bude, budete se všichni chovat příkladně, jak se od dračích bojovníků očekává. A ještě něco. V králově doprovodu nás navštíví královna Jale z Awrahellu. Pokud to někdo z vás neví, Awrahell je království lidí a elfů, ale jejich královna je lidského rodu. Návštěvou nás poctí i její dcera, awrahellská princezna. Pokud se někomu z vás dostane té cti, že naše vzácné hosty náhodou potká, očekávám, že se ukáže ze své nejlepší stránky. Více se dozvíte po snídani. Shromážděte se, prosím, před radnicí, kde dostanete bližší pokyny.“ Prudce všem pokynul hlavou a dlouhými kroky opustil halu. Místností se začal šířit neklidný a vzrušený šepot.

Capras se spokojeně ušklíbl, zjevně proto, že Korsovi se podařilo překvapit všechny ostatní, ale jeho ne. „Ukáže se ze své *nejlepší stránky*, slyšeli jste?“ Capras se dusil smíchy a otáčel se ze strany na stranu. „Co myslíte, která je moje nejlepší stránka?“

Revyn se usmál. „Mám pocit, že by sis ji měl i dál nechat jen pro sebe.“

Když se dračí bojovníci shromáždili na prostranství před radnicí, Korsa s několika členy rady a instruktory je už očekával. Když byli pohromadě, znovu se ujal slova.

„Chci vám říci několik pravidel chování, která jsou nesmírně důležitá. V přítomnosti našeho krále musíme dělat čest naší pověsti – a tím myslím *větší* čest než obvykle!“ Na smích a úšklebky několika dračích jezdců Korsa reagoval velice důrazně. „Věřte mi, i když jsem vás nepřistihl, velice dobře vím, co vyvádíte. Pravidlo číslo jedna: dokud tu král bude, nikdo – a tím myslím opravdu nikdo – se v noci nevykrade do města! Ten, koho ráno chytím, jak se plíží po schodech nahoru – třebaže bude mít v krvi jen jedinou kapičku piva, ten se už ze života radovat nebude. Brzy bude válka, pánové. Nejsme tu pro legraci. Jsme bojovníci. Tak se tak taky chovejte!“

Dračí bojovníci odpověděli rázným: „Rozkaz!“ Revyn koutkem oka postřehl, že to zvolání šlo dokonce od srdce.

Korsův pohled chvíli bloudil davem a pak zalétl stranou. „Naši ctění radní vás nyní naučí pár společenských zásad. Nezapomeňte je!“ Tento krátký úvod měl dračím bojovníkům naznačit, že bude následovat jen série malicherností. Ale městští radní překonali všechna očekávání.

Bylo to až komické. Tři radní předstoupili a vedli nekonečné proslovy o tom, jak se dračí bojovníci mají chovat vůči královské návštěvě. Několikrát jim vše vysvětlili, předvedli, nacvičovali a opakovali: od oslovení – pokud by se někomu dostalo té cti, že by směl královská Veličenstva oslovit – až po úklony, sklopené oči a podivná gesta, která měla údajně představovat projevy úcty. Revyn a jeho přátelé měli co dělat, aby hlasitě nevyprskli smíchy. Ostatní bojovníci na tom byli zjevně stejně. Všichni se ušklíbali, potlačovali smích nebo se otevřeně smáli.

Když se radní vrátili do svých komnat na radnici, dostali se ke slovu instruktoři. Nálada mezi dračími bojovníky se okamžitě změnila.

Instruktoři jim stroze sdělili, že celý Logond se změní. Od tohoto okamžiku budou místo bojovníků stále uklízet a vařit prostí občané, protože každý voják se musí podrobit výcviku. I krotitelé draků.

Pak přečetli dlouhé seznamy jmen a rozdělili bojovníky do různých bojových skupin, k nimž patřili lukostřelci, kopiníci, šermíři a vojáci určení pro neozbrojený boj zblízka. V průběhu dne se měli při testovacích turnajích oddělit zkušení bojovníci od nezkušených. Revyn mohl i bez válení po zaprášené zemi a mávání dřevěným mečem ve vzduchu rovnou prohlásit, že bude patřit k těm druhým. S rozcuchanými vlasy a modřinami konečně ztěžka kráčel ke své skupině, kde ho již očekávali muži se stejným osudem. Twita, který se už předtím zúčastnil bojového výcviku, rovnou zařadili mezi elitu, a směl dokonce vyučovat začátečníky. Jurak a Capras patřili do skupiny se středními schopnostmi.

Celé dopoledne se Revyn učil šermovat, protože meč byl hlavní zbraní dračích bojovníků. Cvičili se zbraněmi, které byly takřka stejně dlouhé jako Revyn, ale přitom tak lehké, aby je dokázali zvládnout jen jednou rukou. Při boji totiž museli mít jednu ruku volnou, aby se udrželi na drakovi.

Odpoledne bojovali s oštěpy a kopími a jezdili na dracích po cvičišti tak dlouho, až se mužům i drakům řinul pot z těla. Řada mužů skoro na dracích nejezdila, a tak se na nich jen stěží udrželi. Tady – na rozdíl od zbraní – patřil Revyn k nejlepším. V porovnání s jízdou na divokých dracích, někdy dokonce bez sedla a uzdy, byla tato jezdecká hodinka příjemnou zábavou.

Přesto večer dorazil do jídelny podstatně vyčerpanější než jindy. I Capras, Twit a Jurak byli překvapivě mlčenliví a po krátké hře v kostky s ostatními dračími bojovníky odešli do postele. Tuto noc spal Revyn hluboce a pevně, aniž se mu něco zdálo. Následující den bojový výcvik pokračoval.

Když měla do Logondu dorazit královská návštěva, Revyn znovu uviděl mistra Moroka.

Vojáky a dračí bojovníky vzbudili krátce před východem slunce. V hale, za níž ležela radnice, byly rozestaveny velké kádě s vodou. Večer předtím museli jako každý týden odevzdat uniformy na vyprání, ale když Revyn vstoupil s ostatními bojovníky do haly, bylo mu jasné, že kádě nejsou určeny pro uniformy – ty už ležely vyprané a naskládané v dlouhém regálu. Jediné, co bylo potřeba vyprat, byli oni sami.

Několik mužů už odložilo spodní prádlo a vlezlo do kádí. Jiní se prostě polévali džbery s vodou a drhli se drsnými kartáči, až byli rudí

jak raci. Zaražený Revyn postával v davu. Dosud se vždy myl ve svém pokoji. *Sám.*

Kde jsou vlastně Capras, Twit a Jurak? Revyn se chvíli rozhlížel kolem a pocítil osten žárlivosti: ti tři se určitě včas vypařili. Ovšem, Capras by se takovému ponížení nikdy nevystavil! Ale pak přece jen objevil Juraka třesoucího se chladem, kterého Capras a Twit polévali vodou a zjevně to považovali za dobrou zábavu. Revyn neměl chuť se k přátelům připojit.

A kde jsou krotitelé? Revyn si tu nedokázal Wedyma představit. Možná dostal zvláštní povolení, aby se té velké koupele nemusel zúčastnit – staří krotitelé se bojového výcviku neúčastnili. Někdo se přece musel dál starat o nové draky. Kromě Wedyma patřilo toto privilegium jen krotitelkám. Revyn si teskně povzdechl, když pomyslel, jaké má Lilib štěstí.

Najednou se v tom rámusu ozval známý hlas. Překvapeně se otočil – a uprostřed polonahých mužů uviděl mistra Moroka.

Byl úplně oblečený; to ale zdaleka nebyl jediný důvod, proč byl mezi koupajícími se muži tak nápadný. Jeho široká tvář už v Revynově paměti skoro vybledla. Byl to pro něj šok, když ho tak nečekaně a najednou spatřil. Navíc v takové situaci!

Na to, aby se ukryl, už bylo pozdě. Mistr Morok se s veselými poznámkami protlačoval kolem kádí přímo k Revynovi. „Hněte sebou, pánové. A pořádně! Myjete se pro našeho krále! A nezapomeňte na choulostivé nosíky awrahellské královny a princezny!“

Někdo vykřikl: „Proč? Královna a její dcera jsou na zápach zvyklé: v Awrahellu žijí elfové!“

Poznámka sklidila bujarý smích a také mistr Morok se ušklíbl. Vtom jeho pohled padl na Revyna, který měl pocit, jako by ho někdo polil studenou vodou. „Ejhle – Revyn!“ vykřikl kupec hlasitě. Vzápětí byl u něj, vytáhl z kádě mokrou žínku a připlácí ji Revynovi na hlavu.

Revyn stál s žínkou odkapávající na copy, nahý až na spodky sahající až pod kolena, před mužem, kterému vděčil za svůj nový život.

„Tady se nikdo mytí nevyhýbá!“ Mistr Morok sáhl rozhodným gestem do kádě, naplnil džber vodou a vylil ho na Revyna. Ten zalapal po dechu. Ledová voda mu stékala po hrudi a zádech.

„Zesílil jsi, chlapče," poznamenal kupec. „Máš více jídla a více práce, že? Je vidět, že se ti vede dobře. Ale co ty vlasy? Stále jako roští!" Sáhl po Revynově copu a vzápětí ho polil dalším džberem vody. Mezitím popadl znovu žínku a několikrát s ní Revyna plácl po ramenou. Revyn pochyboval o tom, že by to nějak prospělo jeho čistotě.

„Co tu děláte?" zeptal se, když mu konečně přesta ly cvakat zuby.

Mistr Morok se široce usmál. „Starám se hned o to, pak zase o tamhleto a jsem všude. Někdo přece musí dohlédnout na to, abyste se vy, mladí dračí bojovníci, pořádně umyli! Někteří z vás k tomu ještě potřebují matku!" řekl a bujaře se rozchechtal. „Ale když se mě ptáš, Revyne, musím zajistit, aby se král a jeho vznešený doprovod při svém pobytu v Logondu příliš nenudili. Za několik týdnů uspořádáme turnaje, kde vy, chlapci, budete moci předvést své schopnosti. Ty jsi výjimka, protože, pokud vím, nevynikáš v šermování nebo v házení kopím, ale v ovládání draků, že?" Než mohl Revyn odpovědět, mistr Morok pokračoval: „Mluvil jsem s Korsou. Bylo by dobré, kdyby ses s draky předvedl. S divokými draky. Turnaj se bude konat za dva týdny." Revyn skutečně neměl ani potuchy, co má mistr Morok na mysli. Ale to koneckonců nebylo nic nového.

Po otcovském poklepání na rameno se mistr Morok obrátil a pokračoval v cestě halou. „Nesmíš zanedbávat svůj vzhled, Revyne. Králova přízeň už pomohla řadě bojovníků ke slávě a bohatství a modrá krev dbá na čistotu!" S těmito slovy a posledním úsměvem mistr Morok odešel. Ani zmínka o minulosti. Sebemenší zmínka o jeho podivném útěku, o ukradeném Palagrina nebo o zbytku Revynovy temné minulosti, o níž mistr Morok věděl až příliš. Místo toho mokrá žínka a turnaj. Mistr Morok zmizel mezi koupajícími se bojovníky stejně náhle, jako se objevil.

Oblečení a o něco čistší dračí bojovníci se vrátili na snídani do jídelny. Většina mužů měla báječnou náladu a nechala si od nových kuchařů a pomocnic naservírovat dvojité porce. Když se Revyn posadil ke Caprasovi, Twitovi a Jurakovi, ihned si povšiml rozdílu mezi jejich miskami: zatímco Capras si dopřával vrchovatou misku ovesné kaše, Twit měl sotva čtvrtinu jeho porce. Navíc působil nezvykle napjatě. Jedl, jako by se měl pozvracet, a byl velice bledý. Se světlými vlasy pečlivě sčesanými dozadu připomínal více než obvykle bílou fretku.

„Co je s tebou?“ zeptal se Revyn starostlivě. Capras se rozesmál, ale hned zase zavřel pusu, protože mu kaše tekla na bradu.

„Co je se mnou?“ Twitův hlas zněl tiše a podrážděně, což byla směsice, která se k němu vůbec nehodila. Těkal pohledem z Revyna na Caprase a Juraka. „Dnes dorazí náš král. Všichni ho uvidíme a on uvidí nás! Vy, pitomci, jste to možná ještě nepochopili, ale pro mnohé z nás to je obrovská šance!“

„Na co?“ zeptal se Jurak, který se snažil projevit upřímný zájem a současně opětovat Caprasův tajný úšklebek.

„Šance stát se velkým bojovníkem, ty inteligente! Kdyby tak král viděl, jak ovládám bojová umění a jak velká je moje láska k vlasti…“ Twitovi bledé oči zajiskřily nadějí a pevně sevřel lžíci. „Vy zaspíte možnosti, které ani nepostřehnete, ale *já* mám své cíle,“ prohlásil a rozhodně zapíchl lžíci do kaše.

„Hra…“ podotkl Capras mezi dvěma sousty. „Skromného, horlivého a příkladného bojovníka jako ty král ihned povýší na rytíře. Jen počkej, jestli budeš dál jíst tak maličké porce a připlácneš si vlasy hovězím lojem dozadu, král tě rovnou přijme mezi své dvorní dámy! Od těch se určitě ještě něco přiučíš. Jaká slavná bu doucnost tě čeká: budeš nejen nejsilnějším bojovní kem v Haradonu, ale i nejkrásnější z šlechtičen, a kdo ví, možná…“

„Drž konečně tlamu!“ vyštěkl Twit a tváře mu zrudly vztekem.

„Aha, konečně se ti dostala krev do mozku. Už ti to zase myslí normálně?“

„Drž se dnes s těmi pitomými vtípky ode mě dál,“ zavrčel Twit. Pak se mlčky dál vrtal ve své kaši. Když snídaně skončila, všichni se shromáždili před radnicí. Několik krotitelů a pacholků přivedlo jezdecké draky ze stájí, aby bojovníci mohli krále patřičně přivítat. Pomáhal jim i Revyn. Na dlouhých uzdách je vyváděl na denní světlo, přidělo val je různým bojovníkům a pomáhal mužům do sedel. Byl to zmatek nad zmatek. Revyn, který jel na Palagrinovi, pomáhal všude, kde to bylo třeba. Přiváděl nazpět draky, kteří i s jezdcem utekli dolů k vojenským ubikacím, radil a dělal vše pro to, aby se nervózní draci zklidnili. Konečně zavládl klid. Bojovníci stáli ve vyrovnaných řadách, jak bylo naplánováno. Byl na ně krásný pohled: více než tři sta vyšňořených bojovníků sedících na dracích. Už pohled na jediného draka byl působivý. A spatřit jich tolik na jednom prostranství, těsně u sebe, to bylo velkolepé.

Netrvalo dlouho a z dolního města se ozvalo hluboké volání rohů. Dračí bojovníci strnuli, vypjali hruď a sevřeli uzdy ještě pevněji. Vzdálené bubnování nabývalo na síle. Revynovi to připomnělo bubny, které slyšel před několika týdny při popravě elfa, ačkoli dnes zněly jinak: místo temných úderů byla melodie zvonů rychlá a lehká, jako cval dračí gardy. Z dálky pronikal do čtvrti dračích bojovníků dunivý jásot pěšáků. Revyn napjatě hleděl ke schodišti, kde se každou chvíli objeví král.

Na podestě se vynořila tmavovlasá hlava. Vedle ní světlovlasá. A další světlovlasá. Byly to dívky, kráčející s koši plnými pestrých květinových lístků, které rozhazovaly kolem sebe. Pak se z obou stran zjevili bubeníci, flétnisté a trubači. Měli na sobě žluté oděvy s velkými erby na prsou. Za nimi se blížilo více než dvacet žlutých korouhví, kterými mávala stejnobarevně oblečená pážata. Květinářky zrovna míjely Revyna, když na podestu vyjel oddíl rytířů na dracích. Měli ramenní pancíře a svítivě žluté tuniky, meče ve stříbrných pochvách, dýky a kopí. Ještě působivější než muži připadali Revynovi draci: byla to elegantní, velká zvířata se srstí, která se na slunci třpytila jak rybí šupiny, s brněním z bronzu na hlavách a ocasech. Všechno na rytířích a dracích se třpytilo a blýskalo, jako by byli stvořeni ze světla. Za dlouhým průvodem květinářek, muzikantů, pážat a rytířů se objevil haradonský král.

Jel na nejnádhernějším ze všech draků – kráčel jako tanečník a byl mohutnější než ostatní, takže král seděl výš než jeho rytíři. Rubíny posázené brnění chránilo hlavu zvířete. Na špičce dlouhého středního rohu byl nasunutý umělecky ztvárněný zlatý spár, ostatní rohy krášlily menší, zahnuté koncovky ze zlata.

Krále samotného zdobil poměrně prostý ramenní pancíř, tenký hrudní pancíř s haradonským erbem a tmavočervený plášť, volně přehozený přes záda.

Byl to takřka padesátník se světlými vlasy protkanými prvními sněhobílými pramínky, s tváří opálenou sluncem a hlubokými vráskami kolem očí. Lehce zkřivená ústa částečně zakrýval krátce střižený plnovous. Dračí bojovníci, které míjel, přitahovali uzdy, takže jejich draci skláněli hlavy, a uklánělí se. I Revyn se uklonil, když král projížděl kolem, ale Palagrina k tomu nedonutil. Král to nepostřehl, protože do řad dračích bojovníků se zadíval jen občas.

Za ním následoval další oddíl rytířů, tentokrát na koních. Mezi dračími bojovníky to zašumělo. „Koukejte!“ řekl kdosi za Revynem. „Rytíři z Awrahellu, a jsou to samí lidé!“

Revyn rytíře napjatě sledoval. Byla to pravda: nebyl mezi nimi ani jediný elf, ačkoli jejich království bývalo původně královstvím elfů. Uprostřed rytířů neslo několik pážat velká nosítka. Jejich vnitřek chránily před zvědavými pohledy žluté a červené sametové závěsy. Než nosítka minula Revyna, letmo zahlédl několik postav.

Před vchodem do radnice král s průvodem sesedl z draků a shromáždění radní se hluboce uklonili. Revyn neslyšel, o čem muži jednají, ale uvědomil si, že král je ve skutečnosti menší, než se na drakovi zdálo.

Pážata postavila na zem i nosítka. Vystoupilo z nich několik žen – většina z nich byly nejspíš dvorní dámy doprovázející královnu a její dceru. Ale než si je Revyn mohl prohlédnout, královská návštěva prošla vysokými dveřmi a zmizela z dohledu dračích bojovníků.

Náramek

Jednoho mlhavého dne o dva týdny později, když Revyn vstal o něco dřív, aby se projel na Palagrinovi, ji poprvé spatřil. Za svítání vyklouzl ze čtvrti dračích bojovníků, prošel labyrintem ulic dolní čtvrti a vyjel z otevřených městských bran na mýtinu. Ze země stoupala hustá mlha a tlumila rozbřesk.

Revyn chvíli cválal podél lesa. Zhluboka vdechoval čerstvý vzduch a pokoušel se vyčistit si hlavu. Snažil se na nic nemyslet. Především se snažil nemyslet na turnaj, který se měl dnes konat na počest královské návštěvy. I on musel nastoupit; se třemi divokými jezdeckými draky, které měl pro zábavu publika zkrotit uprostřed turnajového prostranství.

Revyn si tiše povzdechl. Během uplynulých dnů se mnohokrát ptal sám sebe, zda se nemá vzepřít rozkazu mistra Moroka, který turnaj pořádal. Ale na to už je nejspíš pozdě. Ve skutečnosti na to stejně neměl odvahu. I když by to nikdy nepřiznal, bál se mistra Moroka víc než tří rozzuřených draků – u nich aspoň věděl, co ho čeká.

Popustil uzdu a soustředil se výhradně na Palagrinovy pohyby.

V dáli se z mlhy vyloupla postava. Když se k ní přiblížili, Revyn překvapeně přiměl Palagrina, aby zastavil.

Byla to dívka. Stála nehybně na okraji lesa, samet jejích žlutých šatů zbarvila vlhká tráva dotmava a dlouhé světlé vlasy, jejichž přední pramínky měla svázané do copánků a přehozené přes ramena, se ve vlhkém vzduchu lehce zvlnily. V drobných prstech svírala modrou květinu.

„Ty jsi dračí bojovník z Logondu, že? Můžeš mě vzít do města?“ Bez jakéhokoli ostýchání se vzhlédla k Re vynovi. Revyn se zamračil. Ještě nikdy nepotkal člověka, na kterého by jeho uniforma udělala tak malý dojem jako na tuto dívku. Měla v tváři něco zvláštního. Její tmavé oči byly tak strnulé.

„Kdo jsi?“ zeptal se stroze.

„Jmenuji se Ardhes. A ty?“

„Já jsem Revyn.“ Dívka se na něj mlčky dívala, až si odkašlal a pokračoval: „Mohu tě vzít do Logondu. Ale už mám zpoždění – musíme si pospíšit.“

Seskočil z Palagrinova hřbetu a polohlasem poprosil draka, aby dívce pomohl nasednout.

Dívka poněkud zaraženě přistoupila k drakovi a postavila nohu na jeho ocas jako na schod. Zdálo se, že si vůbec neuvědomuje, jak je zvláštní, že Revyn nemá smyčku, kterou by přiměl draka, aby ho vysadil na hřbet. V minulých týdnech si Revyn tak zvykl na to, že ho lidé obdivují, že mu dívčina lhostejnost vadila.

Palagrin ji švihem zvedl nahoru. Otevřela ústa, překvapeně vykřikla a málem spadla, ale Revyn ji přidržel a usadil ji na dračí hřbet. „Jak se ti sedí?“ zeptal se s úsměvem a vyšvihl se za ni. Nejistými prsty si uhladila vyhrnuté šaty. Palagrin se dal do pohybu a razil si cestu vysokou travou.

„Jdeš do Logondu nakupovat?“ zeptal se Revyn. „Dávej pozor, abys v dolním městě nezabloudila, je obrovské. Ale dá se tam koupit všechno – občas mám pocit, že každý předmět a každý člověk byl alespoň jednou v Logondu.“

Ardhes nepřítomně přikývla. „Slyšela jsem, že královná Awrahellu a její dcera zrovna přijely na návštěvu Logondu.“

„Ano, viděl jsem je.“

„Vážně?“ Dívka se na něj letmo ohlédla.

„Jen napůl. Jsem dračí bojovník a zúčastnil jsem se královského přivítání. Krátce jsem přitom zahlédl i královnu.“

„Víš, já jsem ji také viděla," řekla dívka zvolna. „Opravdu?"

„Kolik je ti let?" zeptala se ho znenadání.

Revyn se chvíli marně pokoušel pochopit, proč se ho ptá zrovna na tohle.

„Hm, skoro šestnáct… nebo spíš už šestnáct. Proč se ptáš?"

„Myslela jsem, že jsi starší," řekla tiše. Pak dodala: „Mně bude za čtyři a půl měsíce devatenáct."

„Za čtyři a půl měsíce… Víš to poměrně přesně. Jsi knížecí dcera?"

Dívka se překvapeně usmála. „To zrovna ne."

„Ardhes – to jméno zní aristokraticky."

„Je odvozeno od *Ahr ed aěs.* To znamená *Budoucnost přijde.* To nejspíš nebude jméno obyčejné knížecí dcery –"

Revyn chvíli mlčel a uvažoval o tom, jak někdo může knížecí dceru označit za *obyčejnou.*

„Jsem normální dívka," dodala Ardhes a zmlkla.

Dorazili k městské bráně. Když projeli do města, dívka řekla: „Díky, dál už půjdu sama." Sesedla a otočila se znovu k Revynovi.

Tiše zašeptal: „Tak pěknou zábavu v Logondu."

„Uvidíme se ještě?" Neznělo to jako otázka, ale spíš jak konstatování. Oči měla nevyzpytatelné. Pak se na ní najednou něco změnilo, jako by ji ozářily sluneční paprsky, a Revyn si uvědomil, že je krásná. Jakýmsi zvláštním, neskutečným způsobem.

„Já… rád tě zas uvidím." Vlastní hlas mu připadal cizí.

Dívčino obočí se nepatrně nadzvedlo radostí a uspokojením. „Někdy se za tebou zastavím. Kde tě najdu, Revyne?"

„Zeptej se strážných ve čtvrti dračích bojovníků. Tu najdeš snadno."

Ardhes přikývla. „Bydlím poblíž. Tak se zatím měj."

„Ty bydlíš poblíž?" zeptal se hloupě. Po tváři jí přelétl úsměv. Pak se obrátila a zmizela na rušném tržišti.

Revyn vyprávěl při snídani o setkání s dívkou Caprasovi a Jurakovi. Twit nepřišel, protože měl nastoupit na turnaji a už celé hodiny se připravoval ve svém pokoji, a tak neměl čas na něco tak banálního, jako je jídlo.

„Ona stála jen tak na okraji lesa?" zeptal se Capras. Revyn přikývl. „Nepřipadá ti to zvláštní? Tím myslím, kdo postává už za svítání na

okraji lesa, a ještě k tomu sám?“ Když se nad tím Revyn zamyslel, uvědomil si, že to je opravdu zvláštní.

„Ale stejně praštěný jsi i *ty*,“ pokračoval Capras, „protože i ty vyrážíš sám za rozbřesku na vyjížďku.“

„Nemohl jsem spát,“ vysvětloval Revyn rychle a zamyšleně si pohrával se lžící. „Víš, celé to setkání bylo nějaké divné. Celou dobu jsem měl pocit, jako by mě… znala.“

„Nějaká tajná zbožňovatelka,“ zakuckal se Jurak Revyn se ušklíbl a pak vstal. „Pojďte, musíme vyrazit. Venku čekají tři divocí draci na to, aby mě roztrhali na kusy.“

Capras si otřel ústa a také se zvedl. „Alespoň máš šanci, že si tě král všimne! Pomysli na to, jak krutý je náš úděl, když nejsme hodni pobavit krále!“ Caprasovi se dokonce podařilo napodobit Twitův výraz v obličeji a jeho gesta. Ačkoli Revynovi rozhodně nebylo lehce u srdce, rozesmál se.

Dračí bojovníci vyšli na velké náměstí, kde se měl konat turnaj. Stavba tribun kolem oploceného bojiště právě začala. Capras a Jurak se museli také pustit do práce, zatímco Revyn mohl odpočívat, protože se měl později turnaje zúčastnit. Capras však unikal pohledům stavbyvedoucího tak šikovně, že musel odnést jen jediné prkno. Většinu času se potloukal s Revynem davem a sledoval, jak se Jurak, který měl méně štěstí, potí při namáhavé práci.

I Revyn postupně cítil, jak se začíná potit, i když z úplně jiného důvodu. Nevěděl, jak má zkrotit tři draky najednou, ještě k tomu na volném prostranství obklopeném hlučícími diváky. Horečnatě uvažoval, jak by se mohl vypařit, aniž by z toho byl příliš velký povyk, ale k tomu mu chyběly Caprasovy nápady.

„Hlavu vzhůru!“ utěšoval ho přítel, když procházeli ve stínu radničních arkád a sledovali Juraka při práci. „Jen si to představ. V té chvíli bude celé turnajové prostranství patřit jen a jen tobě. Král bude sledovat jen tebe. Určitě na něj velice zapůsobíš, jestli to přežiješ.“

Revyn se ztrápeně otočil na Caprase. „Ty ale dokážeš člověka povzbudit.“

„Dobře, já něco vymyslím… Kdybys byl Twit, bylo by to snadné. Stačilo by, abych řekl král, a už bys měl pěnu u úst. Ostatně – slyšel jsi, že awrahellská princezna vybere favorita všech turnajových soutěží? Nechci tě ještě víc znervóznět, ale slyšel jsem, že se má brzy vdávat,“ dodal Capras důvěrným hlasem. „Jen ženicha zatím nenašla…“

Revyn se ušklíbl. „Pěkné vyhlídky. Až mě draci roztrhají na kusy, určitě se jí budu líbit.“

„To princezně nejspíš vadit nebude, protože z Awrahellu je na ploché tváře elfů zvyklá.“

Revyn se rozesmál a zakroutil hlavou. Pak si hlasitě povzdechl.

„Nech toho, prosím tě. Copak nejsi náš velký zázračný krotitel draků? Vždyť přece dokážeš draka zhypnotizovat! Proč by to dnes mělo dopadnout jinak než obvykle?“ Revyn se na Caprase vyčítavě zadíval. „Tak dobře,“ přikývl Capras. „Dnes se na tebe budou dívat skoro čtyři stovky lidí a navíc to budou tři divocí draci naráz. A říkal jsem ti, že jim nedali nažrat, aby byli důkladně divocí? Zjevně ne…“

Revyn skryl tvář do dlaní.

Řev davu ho ohlušoval. Prašná půda pod Revynovýma nohama skoro vibrovala. Celý rozechvělý se nadechl. Králova přítomnost zjevně nebyla pro dračí bojovníky důvodem, aby drželi na uzdě své nadšení pro turnajové klání. Hlasitě povzbuzovali nastoupené bojovníky, jódlovali, ječeli a dupali nohama. Jak na to reaguje král, to Revyn ze svého místa neviděl. Stál pod královskou tribunou a připravoval se na svůj výstup tím, že se pokoušel překonat nevolnost. Namáhavě polkl.

Za ním neklidně přecházel Twit. Několik bojovníků, kteří se ještě měli utkat, si kontrolovalo zbraně a oblékalo brnění.

„Jak to vypadá?“ zeptal se ho Twit a krátce se zastavil.

Revyn pokrčil rameny a dál sledoval boj na kolbišti. „Zatím se oba drží v sedle.“

„Hm…“ Twit si zamyšleně uhladil vlasy a upravil si kazajku. „Hned budeš na řadě, Revyne… Chlape, ty máš ale kliku, že nemusíš nastoupit proti někomu jinému.“

„Cože? Čekají na mě tři draci!“

„No jo,“ mávl opovržlivě rukou Twit a znovu se dal do pohybu.

Pak se ozval tupý úder. Twit se zděšeně zastavil a natáhl krk. Dračí bojovníci sedící kolem bojiště potvrdili dlouhým „Áááá“, že jednoho z bojovníků vymrštil dobře cílený zásah kopí jeho protivníka ze sedla. Vítěz byl jasný a kolem vypukl uznalý jásot. Revynovi se obrátil žaludek málem na ruby, když poraženého odnášeli. Na řadě byl on.

Vítěz ještě chvíli sklízel potlesk, pak se uklonil před královskou tribunou, opustil bojiště a přistoupil k Revynovi a zbylým

bojovníkům. Twit ho poklepal po rameni a zahučel: „Dobrá práce. To se ti povedlo…“

Hluk venku zesílil a Revyn se odvrátil od ostatních. Turnajové prostranství se koupalo ve slunečních paprscích, prázdné, plné očekávání.

„A nyní!“ Revyn zaslechl důvěrně známý hlas mistra Moroka – „nyní si Vašim Jasnostem dovolím představit zcela pozoruhodného člena naší gardy! Je to mladík, kterého všichni v Logondu znají jako zázračného krotitele. Na počest Vašich Jasností dnes předvede své schopnosti tím, že před našima očima zkrotí tři divoké draky!“ Publikum zahučelo. „Prvního draka donutí, aby se zastavil! Druhému drakovi položí lano kolem krku!“

„Áá!“ zaznělo z řad diváků.

„A na toho třetího,“ vykřikl mistr Morok slavnostně, „na toho nasedne bez dračí smyčky a objede s ním bojiště!“

Nastalo nevěřící ticho, přerušované jen pochvalným smíchem. Vtom zazněl výkřiky plné úžasu a Revyn věděl dřív, než zaslechl odfrkování a bubnování drápů o tvrdou zem, že na bojiště vpustili draky. Pak st ozval řev pronikající až do morku kostí a spatřil draky pádící prostranstvím s nataženými rohy. Byla to zvířata, která ještě neviděl. Museli je nejspíš právě přivézt do Logondu.

„Tady je!“ vykřikl mistr Morok hlasitě. „Náš statečný krotitel draků!“

„Revyne!“ ozval se jeden z dračích bojovníků stojících za ním. „Jsi na řadě. Padej!“ Trvalo několik sekund, než se Revyn dokázal pohnout.

„Stůj!“ Twit ho zadržel a vtiskl mu lano do ruky. Naléhavě se na něj podíval. „Nechal bys ho tady! Nezapomeň si aspoň hlavu, až tam půjdeš!“

Revyn zahučel „Děkuji“ a sevřel lano v dlani. Váhavými kroky vyšel na prostranství.

Dav se zdrženlivě roztleskal. Revyn bloudil pohledem po divácích, měl pocit, že zahlédl Caprasův a Jurakův obličej i tváře Lilib a krotitelů. Pak se otočil a uklonil se před královskou tribunou. Neměl čas vzhlédnout vzhůru, protože přímo před ním se prohnal jeden z draků. Zaslechl, jak dav vyděšeně vyjekl, a ucítil závan vzduchu na kůži.

Pomalu se napřímil a zašilhal stranou. Všichni draci pobíhali splašeně po prostranství. Hluk je zneklidňoval. Brnění dračích

bojovníků odrážela sluneční paprsky, které je ze všech stran oslepovaly. Revyn se otočil a natáhl ruce. Draci ho sevřeli v kruhu. Jejich skelné, slepé oči ho pozorovaly, ale zatím na něj nezaútočili.

Rozhostilo se ticho: Revyn slyšel jen dusot jejich spárů. Proměnil se v pravidelný rytmus, tupé *bum-bum, hum-bum, bum-bum…* Znělo to jako bušení srdce, jeho srdce, které náhle naplnilo celé prostranství. Pak jeden z draků prudce zahnul a zaútočil.

Diváci vykřikli. Revyn odskočil stranou, převalil se po prašné zemi a unikl ostrým rohům, které ho minuly o vlásek. Krev mu šuměla v uších. Za celou éru jeho krotitelské činnosti ho ještě žádný drak nenapadl. Jenže to s nimi býval úplně sám.

Revyn se roztřeseně postavil na nohy. Drak neklidně tancoval kolem něj a znovu se rozběhl. Ostatní supěli vztekem.

„Bohové," zašeptal Revyn. *Nebojte se. Prosím… důvěřujte mi. Nic se vám nestane, slibuji!*

Ale já neslíbím, že se tobě nic nestane! Jeden z draků se znovu rozběhl přímo na Revyna. Ten uskočil na stranu. Drak zahnul a udeřil. Ale Revyn necouvl, otočil se k němu a objal ho rukama kolem krku. Z mohutného těla se vydral řev, ale Revyn se nepustil. Vyšplhal se na draka a cítil, jak letí vzduchem, když se drak vzepjal.

Copak nevidíš, že jsem na tvé straně? Přestaň na mě útočit, slyšíš?

Pusť mě! Drakovy oči se vpalovaly do Revynových. V hluboké černi zorniček klokotal hněv a nenávist.

Copak mě neslyšíš… Revyn pevně svíral rohy. Drak začal skákat a křížem krážem pobíhat prostranstvím. Když zatočil, Revyn obemkl nohama dračí tělo. Ozvaly se výkřiky úžasu a Revyn pochopil, že to dokázal: sedí na drakovi.

Lépe řečeno, visí na něm. Oběma nohama svíral jeho tělo, pravou rukou křečovitě tiskl střední roh a levou objímal dračí krk. Drak pohazoval hlavou, aby ho setřásl, a narážel tak tvrdě do oplocení turnajové ho prostranství, že obecenstvo za nimi zděšeně couvalo.

„Stůj! Stůůůj!" křičel Revyn. *Prosím, přestaň!*

Zavřel oči a vtiskl obličej hluboko do horké srsti. Cítil, jak svaly pod ní pracují. Cítil chvění šlach. Panický tlukot srdce, které se kdesi ve tmě mohutného těla rozpíná a zase smršťuje jako pěst.

Revyn pustil střední roh a držel se jen drakova krku. *Nemám právo tě svírat. Nemám právo tě krotit, odpusť mi. Nemám ani právo vytrhnout tě z tvého světa, držet tě v zajetí, udělat z tebe jezdecké*

zvíře a vzít ti tvou čest. To lidem nemůžeš odpustit. Neodpouštěj mi, ale také se mi nemsti…

Jeho natažená ruka se uvolnila. Pustil na zem lano, které si přivázal na předloktí. Na celém prostranství, možná i v celé čtvrti dračích bojovníků, se rozhostilo hluboké ticho.

Drak zůstal stát. Druzí dva přišli k němu, hrdě a neústupně, jako dva zotročení králové. Trhavě dýchali.

Revyn se rozechvěle napřímil, pustil dračí krk a sklouzl po jeho zádech tam, kde ho drak mohl vidět. Revyn seděl zpříma se skloněnou hlavou. V té chvíli nikdo nepochopil, že Revyn draky nezkrotil. Draci ho jen ušetřili.

Mluvíš o odpuštění a o pomstě. Když ta slova pronáší člověk, znějí našim uším posměšně. Chápeš všechno a současně vůbec nic. Nemůžeme ti odpustit a mstít se také nebudeme, protože už je příliš pozdě, příliš pozdě! Ale kdybychom mohli… tak bychom neodpouštěli a mstili se, dokud by se země nenasytila vaší lidské krve a dokud by vás, ubohé lidské stvůry, nezadusila vaše vlastní bolest…

Revyn zhluboka vydechl. Slzy ho pálily v očích. A pak vypukl jásot, jako prudký déšť z těžkých bouřkových mračen, a odplavil všechna slova z jeho myšlenek.

Prosím… dovol, abych sestoupil dolů, vydechl neslyšitelně. Draci stáli se skloněnými hlavami. Ten, na kterém Revyn seděl, odevzdaně natáhl ocas a pomohl mu sesednout. Když Revyn ucítil pevnou půdu pod nohama, popadla ho závrať.

„Revyne! Revyne!“ Velitel Korsa se řítil prostranstvím k němu, jako by místo divokých a nebezpečných draků stála vedle Revyna hravá koťata. Než se k nim stačil přiblížit, Revyn mu pospíchal naproti, což velitel zjevně považoval za uvítání. Tři draci neznatelně couvli a přitiskli se apaticky k sobě.

„Revyne!“ Korsa ho popadl za ramena a rozesmál se. „U všech bohů, Revyne, ty blázne jeden! Jsi ten nejlepší herec, jakého jsem kdy viděl! Lidi při tom šíleném představení potili krev! Když se na tebe ten drak vyřítil, měl jsem o tebe vážně strach! Bál jsem se o tvůj život! A když ses k němu přitiskl – tehdy jsem to měl poznat, protože tak by se nikdo k divokému drakovi netiskl, kdyby to nebylo secvičené – lidé si mysleli, že je po tobě! Málem jsi mu spadl pod nohy! Ale pak, ten konec…“ Korsa se rozesmál. Obličej měl rudý a plný skvrn. „Na konci se ty tři bestie zastavily a plazily se k tobě

jako sluhové čekající na rozkaz… To je…!“ Korsa ho přitiskl k sobě a objal ho. Pak se po prostranství rozběhla druhá postava. Lilib.

„Revyne! Revyne, jsi v pořádku?“ Zadýchaně se zastavila před nimi. Korsa se stále ještě smál, ale Revyn podle křídově bílého obličeje krotitelky poznal, že pochopila, že to nebyla hra a klam.

„Ach, bohové!“ Lilib se protáhla kolem Korsy a uchopila Revyna za paži. „Jak je ti? Nejsi zraněný?“

Revyn se jí pevně díval do očí, nebo se o to ales poň snažil. „Slyšela jsi je, Lilib? Slyšela jsi ty draky také?“

Lilib se na něj ustaraně podívala. V té chvíli je Korsa přerušil. „Revyne, princezna! Rychle, Revyne, pojď před královskou tribunu!“

„Setkáme se u divokých draků,“ zašeptal Revyn Lilib, ale to už ho Korsa táhl před tribunu.

Aniž Revyn zvedl hlavu, poklekl na jedno koleno a uklonil se. Potlesk ztichl. Dav se zatajeným dechem sledoval, co bude dál.

Revyn byl jak omámený. Tajně zašilhal za sebe a spatřil, jak se k drakům blíží dvacet nebo třicet mužů a pomocí smyček a lan je znovu odchytávají. Draci se nebránili.

„Rozhodla jsem se!“ Revyn se polekal, když zaslechl hlas přímo nad svou hlavou. Na zlomek sekundy byl zcela zmatený – odkud ten hlas zná? Pak vzhlédl. Jeho zmatek se jen znásobil. Otevřel ústa.

„Myslím, že žádný účastník turnaje mě nemůže víc nadchnout a víc na mě zapůsobit, než tento mladý dračí bojovník. Prosím, vstaň a převezmi svou cenu, Revyne!“

Korsa mu musel dát štulec do žeber, aby se vzpamatoval. Neohrabaně přistoupil k tribuně. Nad ním stála s klidným úsměvem a krásná jako obrázek dívka z okraje lesa.

„Princezno… Ardhes?“ zakoktal Revyn.

„Přijmeš tu cenu, Revyne?“ zeptala se a rukou se dotkla svého předloktí. Ozdobný náramek se rozevřel a dívka mu podala krásný zlatý šperk třpytící se ve slunci.

Ardhes

„Nebesa! Ty máš ale kliku! Je skutečně pravý?“

Revyn vytrhl náramek z Caprasovy ruky a netrpělivě s ním mával vzduchem. „Ovšemže je pravý. Nebo si snad myslíš, že princezna nosí falešné šperky?“

Pohledy Revynových přátel se na chvíli upřely na náramek. Kroucený zlatý rámeček lemoval hladké černé plochy s květinami a motýlky. Náramek se dal otevřít pomocí nepatrné pružinky. Vypadal nesmírně něžně a Revyn ihned litoval, že se s ním tak oháněl. Doma na vesnici by si za něj mohl koupit pole a velký dům, a pacholka k tomu. Kdo by si pomyslel, že někdy bude vlastnit něco tak nádherného?

Paprsky odpoledního slunce dopadaly vysokými okny šikmo do jídelny a ponořily ji do neskutečného světla. Zvenčí se stále ještě ozýval hluk z turnaje. Bylo to zvláštní, že ve velké radnici panuje takové ticho, zatímco venku se odehrává tak rušná podívaná. Všechno bylo tak nějak podivně zmatené.

„Nedokážu to pochopit,“ zabručel Revyn.

„Já bych řekl, že jsi největší klikař v celém Logondu,“ konstatoval Capras, sedl si na stůl a kýval nohama. „Až se z tebe stane awrahellský král, uděláš ze mě svého ministra financí? Tady Twit bude velitelem tvého vojska a Jurak by mohl být pomocníkem v kuchyni. Co ty na to?“

Než se Jurak mohl začít rozčilovat, Revyn zamumlal. „Zavři klapačku, Caprasi! To přece vůbec nic…“

„Tohle že vůbec nic neznamená?“ přerušil ho Capras a ukázal na náramek. „Tak jestli tohle nic neznamená, tak já jsem haradonský král!“

„Princezna se prostě rozhodla, že mi dá náramek. Stejně ho mohl dostat Twit nebo někdo jiný!“ Twit se zatvářil kysele, ačkoli v turnaji zvítězil. Možná celou dobu uvažoval o tom, co Revyn vyslovil.

„Ano, ale ona ho darovala tobě,“ řekl Capras důrazně a vzal mu šperk znovu z ruky. Podrobně si prohlížel umělecké ornamenty a pak tiše poznamenal: „Chlape! Mám pocit, že by mě opravdu zajímalo, co se dnes ráno na tom okraji lesa ve skutečnosti událo…“

„Samozřejmě vůbec nic!“ Revyn si rukou přejel po copech. „Je mi to tak trapné. Ona je princezna a já jsem to nevěděl… Poté, co tři týdny bydlíme prakticky ve stejné budově! Ptal jsem se jí na samé hlouposti! Musí mě považovat za úplného pitomce.“

„Zjevně ne,“ usmál se Capras.

Revyn si opřel ruce o boky. Snažil se v klidu zvážit, co to znamená, že mu princezna darovala náramek a – což bylo ještě důležitější – že ho chtěla znovu vidět. Neřekla to, než ráno zmizela? Nebo to byl jen vtip, narážka na to, kdo ona je a že on ji sice uvidí, ale ne tak, jak si myslí…? Revyn ten nápad vypudil z hlavy. Tolik se toho přece nestalo, nebo snad ano? Vyhrál turnaj. Náhodou se setkal s awrahellskou princeznou. Nic víc a nic míň – to ho jen vyvedlo z míry Caprasovo vtipkování! Naznačuje, že se Revyn zamiloval.

„Takže je jasné, co budeme dnes večer dělat.“ Capras si chtěl náramek navléknout na ruku, ale neseděl mu. Když se na to Revyn díval, lehce znervózněl.

„A co budeme dělat?“

Capras se na něj ušklíbl. „Zákaz tam, zákaz sem. Už jsme dlouho nebyli v naší hospodě. Musíme oslavit tvůj románek s princeznou, kdo ví – možná budeš brzy ženatý a pak…“

„Cape, prosím!“

„Tak jo!“ řekl Capras a nestoudně se usmál. „Ale půjčíš mi na dnešní večer ten náramek. Řekl bych, že takový dárek udělá na ženské pořádný dojem.“

„Nikomu ho nedaruješ!“

„Copak ses zbláznil? Budu to jen předstírat.“

Jurak se zasmál. „A komupak ho chceš darovat?“

„No, myslím, že na dnešní večer mám velké plány.“

Revyn si rázem uvědomil, jaký plán měl na dnešní večer on. Ceká na něj přece Lilib! „Musím jít!“ Vyběhl ven, ale pak se obrátil a vytrhl náramek Caprasovi z ruky.

„Kam pádíš?“ zeptal se Capras zklamaně.

„Za Lilib od krotitelů, musím s ní mluvit.“

Capras se spokojeně usmál. „Přivedl jsem tě na dobrý nápad, co? Nezapomeň mi pak ten náramek půjčit, koneckonců to napadlo mě!“

„Lilib je přece jen…“ Revyn mávl rukou; vysvětlovat Caprasovi, že Lilib nepatří k ženám, které měl Capras na mysli, bylo beznadějné. „Vrátím se.“

„S náramkem?“

Revyn zvedl ruku na pozdrav a vyběhl z jídelny. Zatímco pospíchal po dlouhé chodbě, zastrčil náramek do vnitřní kapsy své kazajky. Po chvíli doklusal do stáje. Lilib tam naštěstí ještě byla – opírala se o dveře stáje.

„Lilib, omlouvám se, že jdu tak pozdě, ale v tom všem rozčilení… zapomněl jsem na to.“

Lilib se odvrátila od draka, kterého pozorovala mezerou v prknech. „Blahopřeji ti k té ceně. Ale vzhledem k tomu nebezpečí je asi přiměřená.“

Revyn zamyšleně přikývl. „Díky, že jsi počkala. Všichni ostatní si myslí, že jsem měl draky pod kontrolou, ale to není pravda. Chtěli mě skutečně napadnout.“

„Já vím,“ řekla Lilib. „Ale nakonec jsi to dokázal. I když mám dojem, že se stalo něco zlého.“ Pozorně se na Revyna zadívala. „Vlastně se to stát muselo. Věřila jsem, že to dokážeš, ale přesto je to zázrak. Skutečně… zázrak“

Revyn její pohled opětoval. „Lilib, jsi jediná, která to pochopila. Slyšela… slyšela jsi je taky?“

„Koho?“

„Draky, Lilib!“ Revyn ztišil hlas. Srdce měl až v krku. Co když je Lilib neslyšela – co když je neslyšel nikdo? „Draci tam venku na prostranství promluvili. Totiž, nemluvili tak, jako my dva, ale… Já jsem je slyšel, v hlavě, úplně zřetelně! Byli plní nenávisti a říkali veci…“

Lilib se na něj dlouze utrápeně zadívala, aniž by dala najevo své pocity. „Revyne, víš určitě…“

Revyn měl najednou pocit, že mu zbledla nebo zrudla tvář. „Nenamlouval jsem si to!“

„Co přesně jsi slyšel?“

Revyn se to pokusil co nejpřesněji vylíčit, ale jeho vlastní slova mu připadala zmatená a bezvýznamná. Lilib se ho marně pokoušela pochopit. „Já si to nenamlouvám, Lilib,“ uzavřel vyprávění Revyn. „Jestli jsem nemluvil s draky,“ pronesl tiše, aby to znělo méně bláznivě, „kdybych to neudělal, proč by se tak najednou zklidnili? Chápej, neexistuje žádný trik, kterým draky krotím, já…“

„Ty s nimi mluvíš.“

Revyn pozvolna přikývl. „Myslel jsem, že to děláš taky.“

Lilib se opřela o zeď a zkřížila paže na prsou. Chvíli se mlčky rozhlížela kolem, jako by bojovala sama se sebou. „Revyne, samozřejmě že s draky mluvím, děláme to všichni… To přece víš! Ale jsou to jen zvířata. Zvířata nemluví. A už vůbec ne lidskou řečí.“

Revyn si přejel rukama po hlavě. Teď si Lilib myslí, že se zbláznil. Ale nemínil se tak lehce vzdát. „Kde jsou ti turnajoví draci? Přivedli už je nazpět?“

„Jsou tam vzadu… Ale Revyne, počkej!“ Lilib utíkala za ním, dokud nenašel draka, na němž při turnaji jel. Stál naprosto nehybně v úzkém stání.

„Co chceš dělat?“ vyjekla Lilib a nakoukla opatrně také dovnitř.

„Dávej pozor,“ řekl Revyn. Přejel si jazykem rty a snažil se soustředit.

Slyšíš mě? Jak se ti daří?

Ohlédni se přece.

Revyna zalilo horko. Podíval se na Lilib, ale ta jen mlčky přihlížela.

Mrzí mě, ze jsi teď tady… Kéž bych ti mohl vrátit tvou svobodu.

Co je to? Drak kýval pomalu hlavou sem a tam, sem a tam, jako zvíře, kterému hrozí, že přijde o rozum a jeho oči nehybně zíraly do prázdna.

To znamená, že můžeš jít, kam se ti zachce.

A co když nevím, kam chci jít. Co když jste mi vy, lidé, vzali mou vůli? Když nic nechci, protože jsem všechno zapomněl? Je pozdě, příliš pozdě, všechno jsem zapomněl. Nepoutají mě jen řetězy. Drak stále komíhal hlavou jako kyvadlem.

„Co se děje?“ zeptala se Lilib.

Revyn se na ni podíval. „Ty jsi nic…“

Lilib přivřela oči. „Bože, Revyne, jsi opravdu v pořádku?“

Uhnul, když mu chtěla položit ruku na rameno. „To víš, že ano… Jsem v pořádku. Zapomeň na to, co jsem ti říkal.“ Pokoušel se o úsměv, ale Lilib si ho změřila plná pochybností. Ona ty hlasy neslyšela – samozřejmě, pomyslel si Revyn. Proč jí jen prozrazoval své tajemství? Jak si mohl myslet, že by mohla slyšet hlasy v jeho hlavě!

„Já vlastně taky nevím, co se to stalo,“ dodal. „Vrátíme se radši zpět na turnaj. Co ty na to?“

Lilib pomalu přikývla.

Válečné přípravy nezadržitelně pokračovaly. Revyn se kvůli bojovému tréninku nedostal ani k tomu, aby navštívil Palagrina nebo některého z ostatních draků, dokonce ani na ranní vyjížďky se mu brzy nedostávalo času a síly. Po prvních dvou měsících byl jak

vykolejený, na rukách měl typické šermířské mozoly a ve spánku sebou trhal, když se mu zdálo o oštěpech, čepelích a technikách správného vrhu. Ale trénink se vyplácel a Revyn byl stále zdatnějším soupeřem.

Po nocích se už neplížili do veselých čtvrtí Logondu. Twit byl natolik ctižádostivý, že trénoval i v době, kdy se cvičiště takřka vylidnilo. Ani Capras a Jurak nemluvili o ničem jiném než o válce, která definitivně pohřbí v prachu a bahně bojiště dlouhou roztržku mezi Haradonem a Myrdhanem. Před devíti lety byla obsazena větší část Myrdhanu a král se usídlil ve vyhnanství na východním pobřeží. Nyní dobyl zpět Isdad, hlavní město Myrdhanu, a shromažďoval vojska k útoku na haradonské hranice. Jenže Haradon už jednou Myrdhan porazil, a jak logondští bojovníci při každé příležitosti prohlašovali, porazí ho i podruhé.

„Myrdhanské dračí legie jsou rozprášené a slabé, bojovníci za deset let ztloustli, zatímco my v Logondu a v celém Haradonu jsme se pečlivě připravovali na to, co za pár měsíců vypukne," vysvětloval Twit často, když večer zůstali déle v jídelně, aby si popovídali a zahráli kostky. Nikdo nedokázal tak dlouho a vytrvale jako on vysvětlovat, proč Haradon zvítězí. Twit počítal dny a hodiny do první bitvy; ale kolem Revyna čas plynul, aniž by pociťoval stejné radostné očekávání. Napřed mu bylo špatně z představy, že jednou bude muset použít všechny ty bojové techniky, které se naučil. Ale pak přestal o válce přemýšlet, nemyslel vůbec na nic, protože bez ustání trénoval, ale pak, krátce předtím, než měl definitivně opustit Logond, ho válečná realita znovu zasáhla plnou silou. Lidé a draci budou umírat. Ale o tom nikdo v Logondu nemluvil.

Revyn často vzpomínal na princeznu Ardhes. Setkání s ní ulpělo v jeho paměti takřka jako dozvuk bláznivého snu – snu, který se neustále vracel. Nedokázal si vysvětlit ten pocit, že Ardhes už dávno zná, z minulosti nebo z předtuchy věcí budoucích.

Doprovázela ho i v jeho skutečných snech, znovu a znovu. Utíkal hustou mlhou a zoufale pátral po něčem, co zmizelo, jakmile po tom vztáhl ruce, a bylo neviditelné, když otevřel oči. Bezmocně lapal po dechu a poznal, že za kmenem stromu nebo za keřem stojí dívka s nehybnou tváří. Ardhesiny tmavé oči ho pozorovaly. Ale stejně jako všechno v onom snu, i ony zmizely, jakmile se na ně Revyn zadíval – jen její výraz v obličeji se změnil a po tváři se jí rozlila hrůza, než

ji mlha pohltila. Zdálo se, jako by nemizela v mlze; přelévaly se přes ni malé vlnky, jako by byla z vody, jako by byla pouhým odrazem na hladké černé hladině…

Když bděl, princeznu nepotkal. Ve dnech po turnaji očekával takřka každým okamžikem, že od ní dostane zprávu – i když by se k tomu nikdy nepřiznal, ale žádná nepřišla. Nakonec si připomněl, že je to princezna a nejspíš už dávno zapomněla, že nějaký Revyn vůbec existuje. A možná je to tak lepší. Nevěděl by totiž, co jí má říci, a určitě by se znovu blamoval.

„Dva dny. Za dva dny nás osud vystaví zkoušce.“ Capras máchl rukou v prorockém gestu a přemýšlel o svých vlastních slovech. Vysoké dveře radnice zapadly a hlučný zpěv dračích bojovníků vyřvávajících známé bojové písně utichl. Dnes v noci se bude oslavovat, že logondské vojsko zítra za úsvitu vyrazí do nejistoty. Revyn v bujarém návalu v jídelně využil příležitosti, aby si s Caprasem na chvíli vyšel ven – chtěl si s ním před bitvou ještě jednou promluvit o samotě. S krotiteli draků a s Lilib se už rozloučil a na Caprasovi mu záleželo minimálně stejně jako na nich. Je pravda, že Capras neměl v hlavě nic jiného než své potěšení a vždycky býval trochu nad věcí, ale pokaždé dokázal ostatní rozesmát.

Pozvolna kráčeli po široké lávce podél hradeb.

„Takže ty jsi stejný nadšenec jako Twit?“ Revyn se zamyšleně poškrábal na spánku.

„Myslíš, stejný fanatik? Blbost. Ale musím uznat, že má tak trochu pravdu…Až se vrátíme, budeme to my, koho budou oslavovat. Dračí bojovníci. Vždycky to tak bylo a také bude. Dračí gardy sklízejí slávu. Víš, jak bude vypadat náš život, až se vrátíme? Všude, kam vkročíme, nám lidi budou líbat nohy! Tedy, budou nám je líbat ještě ochotněji než teď,“ ušklíbl se Capras. Jeho oči se i ve tmě šibalsky zaleskly.

Jestli se vrátíme, podotkl málem Revyn, ale nechtěl, aby to znělo tak škarohlídsky. Místo toho řekl něco, nad čím se sám podivil. „Můj otec v bitvě proti Myrdhancům zemřel.“ Chvíli oba mlčeli. Revyn netušil, proč se o tom zmínil – už dávno na otce nemyslel. Navíc si přísahal, že o něm nebude nikdy mluvit.

„To mě mrzí,“ zabručel Capras. Ten tichý a vážný tón se k němu vůbec nehodil. Nejspíš to sám postřehl, protože rychle dodal

mnohem veseleji: „O důvod víc, abychom těm sralbotkům za dva dny pořádně zatopili!“ Položil Revynovi ruku kolem ramen a pronesl zcela odlišným hlasem, jako by byl v transu: „Představ si, Revyne, že v bitvě je i ten padouch, který má na svědomí tvého otce. Určitě je tlustý… a odporný. Vyrazíš k němu. Napřed pomalu. Pak máchneš mečem, jednou, dvakrát, třikrát. A pak, pomstíš ho, jasný? Tak poslouchej mě přece a nekoukej tak žalostně. Tvůj otec bude v bitvě určitě s tebou. Neříká se to? Že zemřelí rodiče bdí nad svými dětmi?“

Revyn se mdle usmál. „Co je vlastně s tvými rodiči? Žijí v Logondu?“

Capras odtáhl ruku z jeho ramen a zasunul si prsty pod opasek „Moje matka je mrtvá, vůbec si na ni nevzpomínám. Sakra, to je ale zima. Pohni kostrou.“

„Revyne?“ Chlapci se otočili. V bledém světle pochodně visící na hradbách rozeznali obrysy dívčí postavy.

„Ardhes?“ Revyn udělal krok směrem k dívce, ale pak nejisté ustoupil. „Princezno.“ Polkl, aby znovu našel svůj hlas, a uklonil se. Když se on a Capras narovnali, Capras se na něj z bezprostřední blízkosti usmál. „Radši se vrátím zpátky,“ poznamenal a svůj úmysl naštěstí ihned uskutečnil. Předtím stačil Revyna důkladně poplácat po rameni.

Revyn byl rád, že je tma, jinak by Ardhes postřehla, že je rudý jak rak. Ardhes si odkašlala a přistoupila blíž. Krůček před ním se zastavila, spojila ruce za zády a lehce se zhoupla do strany. „Zítra ráno vyrážíš s ostatními?“

„Ano, Výsosti. Všichni musíme. Já… netušil jsem, že vás ještě uvidím.“

„Neříkej mi Výsosti, prosím. Zní to, jako bych byla starý, tlustý král.“ Bledé měsíční světlo dopadalo na Logond, takže Revyn zahlédl její tvář. Ve stříbrném svitu vypadala krásnější a chladnější než jindy. Revyn se otřásl, aniž věděl proč.

„Jsem tady. S tebou. Právě včas… Zítra odjíždím z Logondu stejně jako ty. Vracím se do Awrahellu.“ Krátce se odmlčela, jako by chtěla Revynovi dát čas na zamyšlení. „Neprojdeme se chvilku, Revyne?“ Automaticky přikývl a mlčky vykročil. Sekundu od sekundy ho jeho mlčení tížilo víc. Ale bál se, aby neřekl něco směšného, a tak se neodvážil otevřít ústa.

„Víš, Revyne," přerušila ticho Ardhes. „Skoro mě neznáš. Ale já… Ne, to bys nepochopil. Víš, kdo jsem?" zeptala se a zadívala se mu přímo do očí. Ne, řekl málem Revyn, ale v poslední chvíli si uvědomil, jak pošetilá by ta odpověď byla. Ale Ardhes na žádnou odpověď nečekala.

„Jsem princezna smíšené krve, napůl žena a napůl… elfka. Jsem dcerou elfího krále, chápeš? Jednou budu vládnout říši elfů. Ale proč ti to vlastně říkám… To netuším." dodala tiše. Revyn se rozpačitě zastavil. Ardhes se k němu obrátila.

„Ale ano. Samozřejmě vím, proč ti to vyprávím." Revyn měl pocit, že se chtěla dotknout jeho ramene; místo toho svěsila ruce podél těla a sevřela látku šatů.

„Poslouchej, Revyne. Jsi mimořádnější, než si myslíš. Víš, já mám zvláštní dar. Občas vidím minulost lidí nebo jejich budoucnost či sny, jenže někdy to všechno od sebe nedokážu odlišit. Viděla jsem tebe. Tvoje srdce. Revyne, jsi jiný než ostatní bojovníci. Tvůj osud je velice důležitý, možná pro celý svět. Vidím… vidím zářící vlákno, které se táhne celým tvým životem. Bylo spředeno dřív, než ses narodil. Připojuje se k velké síti, která je spojena s tolika jinými osudy, že ovlivňuje dobu a předurčuje budoucnost. Ale pak… pak se to vlákno ztrácí. Nevím, co to znamená, skoro to vypadá, jako by tě náhle spolkla zem."

„O čem to mluvíte?" zakoktal Revyn. „Co tím myslíte?"

Na okamžik se na něj zadívala a pak se v její tváři objevily nepatrné stopy lítosti. „Omlouvám se. Neměla jsem ti to říkat. Jak bys to mohl pochopit? Sama tomu nerozumím." Nerozhodně se odvrátila.

Revyn chvíli mlčel. Pak se zeptal stísněným hlasem. „Řekla jste to proto, abych se nebál té bitvy?"

„Ne! Nejde o tuto válku nebo možná ano… Ale proto jsem nepřišla." Obrátila se a pohlédla na něj. „Přišla jsem, abych ti řekla, že tvůj osud se naplní v jiném boji, ne mezi dvěma zeměmi – ale mezi dvěma národy. A přišla jsem, abych…" Na okamžik zaváhala, ale pak se opatrně postavila na špičky a objala ho. Byl natolik překvapený, že její objetí nedokázal opětovat. Trvalo jen chviličku, kratičký stisk, krátký závan dechu na Revynově zátylku – voněl po fialkové vůni jejích vlasů, a pak Ardhes ucouvla a zhluboka se nadechla.

„Přišla jsem také proto, že bys měl vědět, že tě znám lépe, než si myslíš. A protože věřím, že někteří lidé, osamělí lidé, si sami vykopou díru, skočí do ní a pak si myslí, že v ní byli odjakživa. I když je v tobě tma, Revyne, a tvoje minulost na tebe vrhá velký stín, přesto tě vidím. Vidím člověka, který se skrývá sám přeci sebou. Až někdy vzhlédneš, uvidíš, že tě držím za ruku.“ Popošla několik kroků, ale pak se znovu zastavila. „V té bitvě nezahyneš.“

Revyn mlčky hleděl za odcházející dívkou, dokud ji nespolkla noc.

Malá bohyně

Na druhém konci lesů

Cesta vojska vedla kilometr dlouhou soutěskou lemovanou strmými skalami. Každou chvíli hrozilo, že se utrhne balvan a rozdrtí

bojovníky, kteří pod ním procházejí. Průsmyk vinoucí se hornatou krajinou mezi Haradonem a Myrdhanem byl právě tak široký, aby jím mohly projet dva vozy vedle sebe. To pro logondské vojsko znamenalo, že se bude pohybovat rychlostí gigantického šneka.

Revyn měl stejně jako ostatní dračí bojovníci to štěstí, že mohl jet v čele průvodu ještě před artilerií s koňmi, a tak jej netrápily rozedřené nohy. Cestování na drakovi bylo docela pohodlné.

Přesto si unaveně povzdechl. Poslední čtyři noci nezamhouřil oka, ale ne proto, že by jako ostatní popíjel u táboráku. Od chvíle, kdy vyrazili, neměl klid. Většinou vstával před rozedněním, zabalil si věci a oblékl brnění.

Brnění… bylo tak nezvyklé! Skládalo se z prostého prsního a zádového pancíře, nátepníků, chráničů holení a ramenou, které mu připomínaly krovky. K tomu patřila helma dračího bojovníka, která neměla nic společného s obyčejnou kápí pěšáka. Zakrývala sice zátylek, takže mu vyčnívaly jen konečky jeho pletenců, ale dolní polovinu obličeje měl volnou. Pod zašpičatělým hledím, které mohl zvednut, se skrýval jen nos a oči. Jistým způsobem připomínal havrana s lesklým, černým zobákem. Hlavním účelem helmy, jak se Revyn obával, bylo dodat dračím bojovníkům děsivý vzhled.

Revyn helmu nosil se sklopeným hledím z jiného důvodu. Mohl pod ní nepozorovaně na několik minut zavřít oči a zdřímnout si.

Na chvilku zaklonil hlavu a nechal sluneční paprsky tancovat po svém obličeji. Palagrin trávil čas tím, že hryzal svoje udidlo. Když se železné řetězy nedaly překousnout, rezignovaně odfrkl a pohodil hlavou. Úzký štít, který mu sahal od rohů až k nozdrám, zarachotil. Zdálo se, že se drak definitivně vzdal. Revyn ho pohladil po krku. Brzy už tam budeme a pak ti ten krám sundám. Slibuji. Tiché dračí odfrknutí Revynovi připadalo takřka jako povzdech.

K rozčarování celého vojska dnes nebyla žádná přestávka na oběd. Až za soumraku stezka soutěskou začala stoupat do kopce. Když nechali úzké skalní stěny za sebou, les zřídl a před nimi se objevilo haradonské vojsko.

Shromáždily se tu oddíly bojovníků ze všech měst, ale až válečníci z Logondu změnili dav v armádu. Obyčejní vojáci zdravili projíždějící dračí bojovníky hlasitým jásotem. Revyn cítil hrdost, když viděl obdivné pohledy mužů. Poprvé od chvíle, kdy vyrazili, ho napadlo, že na ně musí být skutečně fantastický pohled, a děsivý

současně: více než čtyři stovky po zuby ozbrojených jezdců na statných dracích a za nimi šest tisíc válečníků. Jejich lesklé zbraně a dunící krok musely vyvolávat pocit neporazitelnosti, protože ve všech tvářích, kolem nichž Revyn projížděl, viděl nadšení. Neklidně se ptal sám sebe, zda myrdhanští bojovníci kdesi v daleké tmě jsou stejně optimističtí jako oni.

Netrvalo dlouho a vstříc jim vyjeli vojáci, kteří je doprovodili k provizorním stájím. Korsa svým dračím bojovníkům ukázal, kde mají postavit stany a kde dostanou najíst. Během několika minut se logondští vojáci smísili se zbytkem mužů v táboře.

Revyn se u stájí setkal s Jurakem a brzy se k nim připojili i Twit a Capras. Společně se vydali k velkému stanu uprostřed tábora, kde se rozdělovala večeře.

Na otevřeném prostranství před stany hořely velké ohně. Přátelé si vyzvedli své porce a usadili se u jednoho z nich. Mezitím se úplně setmělo, ale v záři šlehajících plamenů měsíc a hvězdy vybledly. Revyn se krátce rozhlédl po vojácích sedících kolem ohně. Někteří se pohodlně uvelebili na kmenech pokácených stromů, jiní seděli na sedlech nebo jen tak v trávě. A tamhle je mistr Morok!

„Naši chlapci!“ vykřikl mistr Morok a ukázal na Revyna a jeho přátele. „Dračí bojovníci z Logondu – na celém světě nenajdete lepší!“

„To se ukáže zítra!“ podotkl jeden z vojáků a všichni se dobromyslně rozesmáli. Mistr Morok se zapojil do hlasité zábavy a zdálo se, že na chlapce zapomněl stejně rychle, jako je objevil.

Capras a Twit si brzy začali povídat s vojáky kolem sebe. Stejně jako v Logondu, i tady se spekulovalo, jak dlouho bude myrdhanské vojsko odolávat a jak dlouho bude trvat bitva.

„Nezajímá mě, jak dlouho bude trvat boj,“ namítl Capras. „Chtěl bych raději vědět, kolik Haradonců to odskáče.“

Jeden starší voják s šedivým vousem se zvedl. „Umím předvídat budoucnost, jedna stará elfí vědma mě to naučila. Mohu každému z vás vyložit budoucnost a předpovědět, co mu válka přinese.“

„To jsou hlouposti!“ vykřikl Twit. „Znám ta elfí kouzla. Každá hospodská šlapka v Logondu je prý jasnovidná! Ale přitom jediné, co jasně vidí, je ona, zlato a chlast.“

„A co ty?“ zeptal se jiný voják vousáče. „Víš, co čeká tebe?“

Starší voják si odfrkl. „Kdybych nevěděl, že natáhnu brka až za třicet let, nebyl bych tady.“

Mistr Morok se usmál a mávl rukou. „Jestli se tu po bitvě setkáme, tak ti uvěřím.“

Ani ostatní vojáci zjevně neměli chuť, aby jim někdo výkladem budoucnosti zasel do hlavy pochybnosti. Se zvědavostí v očích se údajnému jasnovidci vysmívali. Vousáč se je chvíli pokoušel napůl vztekle, napůl uraženě přesvědčovat, až jeden z nich svolil: Jurak.

Přátelé se na něj překvapeně zadívali, když se zvedl. Obvykle se Jurak nepouštěl do ničeho, co předtím neudělal Capras.

„Tak dobře. Vylož mi budoucnost.“ Ve světle plamenů se zdálo, že v Jurakově tváři tancují starosti a obavy. Najednou zavládlo ticho. Od vzdálenějších ohňů se ozýval veselý smích bojovníků. Vousatý voják se usmál a pak zvážněl.

„Podej mi pravou ruku, chlapče,“ řekl otcovským hlasem. Jurak k němu přistoupil a natáhl ruku. Revyn si byl jist, že vousáč věnoval zkoumání ruky tak dlouhou dobu jen proto, že si vychutnával pozornost ostatních. Nakonec zabručel a vážně pokyvoval hlavou, až došla trpělivost i Jurakovi.

„Tak mluv, co tam vidíš?“ zeptal se neklidně.

Voják pustil ruku a zadíval se mu do očí, jako by tam hledal další informace. „Jsi skutečně připraven zvědět svůj osud, chlapče?“

„Sakra… ano, jsem.“

Voják sklopil významně oči. „Tvoje ruka mi prozradila, že obětuješ život pro vlast. Možná zítra, možná za mnoho let, kdo ví. Ale svému údělu nikdo neujde.“

Nikdo nepromluvil. Jurak v záři ohně vypadal bledší než obvykle. Pak váhavě sevřel pravou ruku v pěst a obrátil se k vojákům. Najednou se v jeho tváři objevil úsměv. Revynovi se udělalo mdlo při myšlence, že Jurakova tvář vypadá jak šklebící se lebka.

„Nevěřím na předpovídání budoucnosti,“ řekl tiše, stále s úsměvem na tváři. Muži se rozesmáli. Jen jasnovidec zůstal vážný a ani Revynovi nebylo do smíchu. Neklidně pozoroval, jak se Jurak vrací na své místo, zírá s nezměněným úsměvem do ohně a přikyvuje Caprasovi, který považoval jasnovidectví za hloupost. Pravou ruku neustále svíral v pěst.

Nelítostná vojákova slova na ostatní zjevně zapůsobila. Se smíchem, ale zřetelně nervózní se tlačili kolem něj, aby jim četl z ruky. Nálada byla stále uvolněnější. Kdyby bylo víno, zítra by se nejspíš žádná bitva nekonala.

Twit začal rozvíjet své teorie o velké porážce Myrdhanců. Horečnatě diskutoval s několika dalšími nadšenci a společně se dohadovali, jak těžkým okolnostem bude vystavena jejich statečnost. Capras se pobaveně podíval na Revyna.

„Hej, vy zelenáči! Nechte toho! Nechte těch žvástů!“ Mistr Morok se těžkopádně zvedl a znechuceně se podíval na horkokrevné hlavy. „Můžete mluvit o štěstí, že je ještě léto! Před devíti lety – ne, už je to skoro deset let, co se odehrála poslední bitva mezi námi a Myrdhanci, při níž si Haradon odnesl palmu vítězství, tehdy byla zima! Vy, mladí zajíci, vůbec nejspíš nevíte, co to znamená. Vysvětlím vám to. Krátce před zimou zavládne v Myrdhanu období dešťů. Jednou za rok to vypadá, že obloha pláče, a nejspíš pláče nad zemí, která se rozkládá pod ní, protože Myrdhan je ošklivější než zadnice mé babičky.“ Vypukl smích. Mistr Morok přivřel oči. „Kam až oko dohlédne, nikde nic než skály a travnaté pahorky. A představte se, že bez ustání lije. Mysleli jsme si, že se utopíme dřív, než se postavíme prvním Myrdhancům!“ Když si Morok všiml, že pozornost posluchačů rychle ochabuje, přešel kvěci. „Chlapci, vám, kteří si myslíte, že víte, co je válka, bych chtěl říct, že tenkrát vypukl opravdový boj na život a na smrt. Při bitvě lilo tak, že jsme nedokázali rozeznat přítele od nepřítele. Smýval z těl krev, takže jsme stáli po kotníky v hnědém marastu, bahno nám zalepilo nejhorší rány a mrtví měli tak nafouklé obličeje, že se jich štítili i havrani. Zítra, zítra máme před sebou další den babího léta a ti nešťastníci, kteří padnou, najdou příjemně vonící hrob mezi divokými květinami!“

Ozvaly se první námitky a pak se rozhořel vášnivý spor mezi starými a mladými bojovníky, který mohl trvat celou noc.

Revyn si vsunul do úst poslední kousek chleba a chvíli pozoroval svou pravou ruku. Kdo ví, možná je v ní skutečně napsaný jeho osud… Jeho myšlenky znovu – jako v posledních hodinách takřka bez ustání – zabloudily k princezně Ardhes. To, co mu říkala, bylo pro něj stále ještě hádankou; ona sama byla hádankou.

V té bitvě nezahyneš. Nikdy se mu žádná věta tak neuhni zdila v hlavě. Oběma rukama si přejel po copech a pokoušel se nepřemýšlet o zítřku. Když zvedl hlavu, všiml si, že starší vojáci se už chystají předvádět své válečné jizvy. Byl nejvyšší čas zmizet.

Vstal a letmo se rozloučil s Twitem a Caprasem, kteří byli příliš zabraní do rozhovoru, než aby si povšimli jeho odchodu. Jurak tu už

nebyl. Revyn bezcílně bloumal kolem malých a velkých stanů, kolem dalších ohňů, kde se vedly neustále stejné rozhovory a kolem vozů plných zásob a zbraní. Pak se ozvala zádumčivá píseň:

Posílám píseň do noci,
než vzejde bitvy svítání,
prosím ji ve své bezmoci,
ať moji lásku ochrání.

Revyn si v chůzi rozepjal přezky ramenního pancíře a zhluboka vdechl drsný noční vzduch. Voněl kouřem, čerstvou kůží a slámou.

K mé lásce, písni,
pospíchej, dej sílu jeho zbroji,
tvé tóny jako orchidej
ať jeho rány zhojí.

Najednou zaslechl suché vzlykání, které vítr nesl koncertem hlasů jako falešný tón. Zastavil se. Vzlykání se ozývalo odněkud zblízka. Nastražil uši a kráčel za ním za malý stan, kde světlo z ohně přehlédlo kousek tmy. „…Juraku?“

Jurak se polekal. „Zmiz, Revyne. Nech mě být. Chci být sám…“

„Co se stalo?“ Revyn se zajíkl. Taková pitomá otáz ka. Jurakovi právě prorokovali smrt a on se ho ptá, proč pláče.

Jurak odvrátil hlavu a opřel se o stan. Revyn k němu pozvolna došel. Usedl vedle něj a přitáhl ko lena k bradě. Chvíli seděli mlčky vedle sebe.

K mé lásce, písni, pospíchej,
dej sílu jeho zbroji,
tvé tóny jako orchidej
ať jeho rány zhojí.

„Je takové ticho,“ zašeptal Jurak Sice to nebyla pravda, protože vojáci přehlušili dokonce i hlasitý zpěv cvrčků, ale Revyn to nekomentoval.

„Celý svět oněměl.“ Jurak vzhlédl k obloze. „Nejsou tam nahoře nad námi bohové? Hvězdy jsou jejich oči… To vždycky říkali moji rodiče. Přihlížejí – přihlížejí a mlčí.“ Ukryl tvář mezi dlaněmi a

koleny, aby skryl slzy kanoucí po jeho tvářích. Revyn mu váhavě položil ruku na rameno. Ještě nikdy neviděl dračího bojovníka plakat, natož aby ho utěšoval.

„Juraku, hlavu vzhůru! Je to jen hloupý šarlatán, obyčejný podvodník – copak jsi už slyšel o někom, kdo dokáže vyčíst smrt z dlaně? Já tedy ne, a nevěřím tomu. Prostě zapomeň, co říkal!“

„Bojím se,“ vzlykal Jurak se skloněnou hlavou. „Bojím se zítřka, protože vím, že zemřu. Vím to… Chcípnu v tyhle prokletý válce!“

„Nezemřeš! Juraku…“ Revyn nevěděl, co má říct. Jurak si otřel tváře a opřel si hlavu o dlaně. Chvíli se na Revyna díval prázdnýma očima. „Ty se přece taky bojíš… nebo snad ne? Proto vždycky vypadáš, jako by na tebe měl vzápětí někdo ukázat prstem. Bojíš se boje, že?“

Revyn sklopil zrak. Kéž by to tak bylo – přál by si, aby se bál jen smrti. „Ano,“ zašeptal posléze. Hlas mu selhal, nedokázal se na Juraka podívat.

Jurak přikývl a zavřel oči. „Jsi dobrý kamarád, Revyne. Hned jsem si toho všiml. Chci, abys to věděl.“

Revyn si opřel hlavu o celtu stanu. Mohl pozorovat hvězdy, záplavu roztroušených světel. „Všichni se bojíme.“

V mlhách

Svítání přišlo příliš rychle. Slunce vyklouzlo vysoko na východě jako vybledlá měděná mince a snažilo se proniknout mlhavým vzduchem. Když Revyn procitl, připadalo mu, že má v břiše podivné prázdno, ale důvodem nebyl hlad. Měl co dělat, aby se mu čočku s masem podařilo do sebe nasoukat. Kolena a paže se mu nervózně poškubávaly, a tak se pohyboval trhavě a bezmocně. Dlaně se mu potily. Podle šedivých tváří mnoha dalších bojovníků Revyn poznal, že na tom nejsou o nic lépe.

Vojsko se rychle uvádělo do válečné pohotovosti, vyklízelo ležení, balilo stany a sedlalo draky a koně. Revyn připevnil na Palagrina všechny pancíře, které drak tolik nenáviděl, a při každé utahované přezce je prosil, aby Palagrina ochránily. Pak se vyšvihl na jeho

hřbet, zaujal své místo v předních řadách dračích bojovníků a nehybně čekal na povel k odchodu.

Zdálo se, že se čas zastavil. Revynovi připadalo, že slunce zůstává na druhé straně toho chladného ranního oparu stále na stejném místě. Celý svět se ponořil do neduživé běli. Revyn zavřel oči, aby potlačil bolestivý tlak v hlavě, a pokoušel se soustředit na své tělo. Povolil ruce a uvolnil se. Ale už o chviličku později jeho prsty objaly Palagrinův roh takovou silou, že mu zbělely klouby.

Konečně to začalo. Před dračími bojovníky kráčeli jen bubeníci a velitelé jednotlivých oddílů – a samozřejmě malá eskorta haradonského krále. Ten jel ve vlastním voze taženém draky a obklopeným korouhevníky a tuctem osobních strážců a generálů.

Vojsko se pohybovalo překvapivě tiše. Řinčení zbraní, odfrkování zvířat a dunění jejich kroků se spojilo v monotónní šum.

Pochod zelenou krajinou připadal Revynovi nekonečný. Slunce bylo stále bledé, jako by se mu dnes vůbec nechtělo svítit. Revyn se jako ve snu držel na Palagrinově hřbetě. Jediné, co cítil, byla podivná ochablost končetin a jistota, že nedokáže zvednout meč. Jeho myšlenky se neustále vracely k princezně Ardhes… a k vlastnímu dětství. Před očima se mu míhaly obrázky matky sedící u stavu, viděl jejich chýši na okraji vesnice se zarostlým zeleninovým záhonem, moře trávy kolébající se ve větru… Jenže těm představám chyběly pocity. Bylo to stejné, jako by se díval na pěvce a neslyšel jeho zpěv.

Do reality ho vrátil až zvuk rohů. Vojsko se zastavilo a několik sekund trvalo, než Revyn objevil důvod: nekonečnou záplavu lidí.

Při pohledu na myrdhanské vojsko se mu sevřelo srdce, stejně jako spousta dalších srdcí za ním. Pohledem bloudil po řadách vojáků, stojících v dáli před ním. Možná se právě dívá na svého vraha – nebo na muže, kterého zabije. Až poté, co ho tato myšlenka na okamžik ochromila, si uvědomil to, co ostatní bojovníci kolem něj zpozorovali mnohem dříve: nepřítel měl sotva poloviční množství dračích bojovníků.

„To bude hračka!“ zvolal kdosi. Mezi vojáky se šířil drsný smích úlevy. Revyn stiskl Palagrinův roh tak pevně, jako by se měl vyřítit proti nepřátelskému vojsku úplně sám.

Mezitím králův vůz vyjel vpřed, aby se uprostřed rozlehlého pole setkal s vozem myrdhanského krále. Vojáci nerozuměli slovům, která si králové vyměnili. Trvalo to celou věčnost, až si Revyn říkal, že oba králové zjevně umí mluvit o válce stejně vytrvale jako Twit.

Když se jejich vozy konečně obrátily, ozval se hlasitý jásot a pěšáci daleko za nimi bubnovali oštěpy do svých štítů. Vojsko se rychle rozestoupilo a král projel až do nejzazších řad svých bojovníků. Revynovi připadalo, že utíká.

Veškerou svou pozornost soustředil na dění před sebou. Nic, mezi ním a nepřátelským vojskem nebyla žádná další řada bojovníků, nikdo. Velitelé jednotlivých oddílů se rozjeli ke svým mužům. Korsa přitáhl uzdu svému drakovi přímo před logondskými bojovníky a sejmul přilbu z hlavy. Revyn nikdy neviděl tak zarputilou a ledovou tvář – jeho oči jako by se proměnily v kameny.

„Nastal čas, abyste prokázali svou odvahu a sílu Haradonu, ale především Logondu!“ vykřikl a pohledem klouzal po řadách svých mužů. „Bojujte za svou zemi! Bojujte za svou čest! Bojujte jako vaši otcové před námi, za to, aby jejich sláva pokračovala! A nezapomeňte: ve velkých válkách se rodí velká hrdinství!“

Dračí bojovníci jednohlasně zvolali: „Hurá!“ Revyn pevně zaťal zuby a nervózními prsty přiklopil hledí. Pak už mezerou v přilbě neviděl nic než úzký proužek nepřátelského vojska.

Znovu se ozvaly rohy, pronikavěji než předtím, a jejich zvuk se odrazil od řad nepřátel. Revyn sledoval oblohu nad myrdhanským vojskem. Nic než rozlehlá prázdnota. Sekundy plynuly. Pak se z bílé mlhy a mraků vynořily obrysy draků.

Ale neproměnily se v černé mračno, jak se Revyn obával. Napočítal jen patnáct nebo dvacet dračích chřtánů. O chviličku později zašuměly nad jeho hlavou mohutné stíny a vojsko se proměnilo v blýskavou změť světlých a tmavých skvrn. Haradonští draci letěli přímo na bojiště a takřka ve stejném okamžiku, kdy vzplanuly jejich ohně, vystřelili i dračí bojovníci myrdhanských legií první šípy.

Ze všech stran zněly hlasité povely, ale Revyn nevnímal nic než mohutný pohyb vojska, když bojovníci jako jeden muž zvedli své štíty. I on se napřímil a právě včas nastavil štít tak aby ochránil sebe i Palagrina. Krupobití hořících šípů dopadalo na zem všude kolem nich. Palagrin zařičel. Revyn ho pevně objal a pokoušel se ho uklidňovat, ale ve svištění a syčení šípů neslyšel ani sám sebe. Za ním a ze stran se ozývaly pronikavé výkřiky, řehtání koní a hluboký nářek draků. Když se Revynovi jeden z šípů zavrtal do štítu, přitiskl se těsněji k Palagrinovi. Necítil, jak se sám chvěje, nevnímal Palagrinovo zděšené dupání, protože vtom se půda pod jejich

nohama pohnula. Řadami bojovníků projel dlouhý výkřik Pak další a další. Znovu a znovu se jim zachvěla půda pod nohama, když některý z draků upadl. Navzdory výkřikům zaslechl hlasitý zvuk rohů a cítil, jak se vojsko kolem něj dalo do pohybu. První útok lukostřelců přestáli. Teď se vojska vyřítila proti sobě. Revyn nemusel Palagrina pohánět. Prchal vpřed sám, z hrůzy před dunícím davem, který se na něj tiskl a strhával ho s sebou. Revynovi se nějak podařilo přesunout štít na předloktí a tasit meč. Druhou rukou svíral dračí roh. Všechno kolem něj se rozplynulo.

Draci pohánění biči a výkřiky se předháněli. Revyn koutkem oka zahlédl, jak několik jezdců přepadlo svému drakovi přes hlavu a ten je vzápětí pohřbil pod sebou. Zem se znovu zachvěla. Palagrin klopýtl, ale o chvíli později znovu vrávoral vstříc nevyhnutelné srážce s Myrdhanci.

Dračí bojovníci se hnali přes mrtvé draky. Někteří z nich spadli také, když jejich zvířata zakopla o mršiny a pohřbila pod sebou vše: šípy, ohně, kov, muže. Nepřátelské vojsko se blížilo ohromující rychlostí. Dvojí prudké kýchnutí a pevnější sevření prstů kolem rukojeti meče – a přední řady do sebe narazily.

Revyn se přikrčil, aby se vyhnul široké sekyře, která proletěla nad jeho hlavou a skosila místo něj bojovníka jedoucího za ním. Ve zmatku před sebou se nestačil orientovat. Dračí spáry se míhaly vzduchem, hlavy dopadaly na zem, meče s řinkotem vyklouzávaly z kovových pochev a tříštily na kusy oštěpy. Bzučící šípy prolétávaly houštinou lidí, kopí svištěla vzduchem a jejich let ukončovaly pronikavé výkřiky. Palagrin se postavil na zadní nohy a tloukl kolem sebe ocasem. Během několika sekund se kolem nich vytvořil prázdný prostor, který se o zlomek sekundy později znovu zaplnil. Jedno z kopí si to namířilo směrem k Revynovi. Ten zvedl štít a kopí odrazil za sebe.

Obrátil se a Palagrin se znovu vztyčil. Pak do nich narazil kůň a málem je strhl s sebou na zem. Odněkud vytryskla krev a postříkala Revyna. Rty se mu chvěly, když cítil, jak mu teplá krev kape z přilby a v rudých potůčcích stéká z úst a brady. Náhle se před ním objevil nějaký bojovník

Vyrazil děsivý výkřik, zvedl sekyru a ťal po něm.

Revyn smrtelný úder v poslední chvíli odvrátil mečem. Palagrin se pod sílou úderu zapotácel. Sekyra znovu zasvištěla a Revyn ji opět

mečem odrazil, znovu a znovu, až cítil, jak čepel proráží něco pevnějšího a vklouzává do něčeho nesmírně měkkého.

Revyn vytáhl meč a cizí bojovník klesl pod drápy a kopyta. Před očima se mu všechno míhalo. Obrátil se a pohledem bloudil po tom odporném zmatku, který byl příliš rychlý nebo příliš pomalý, než aby ho dokázal chápat.

Pak objevil Twita. Stál přímo před ním, ale Revyn ho skoro neviděl. Až nyní si uvědomil, že sedí na Palagrinovi celý ztuhlý a nedokáže se pohnout. Jen meč v jeho ruce se chvěl.

Twit ztratil přilbu, i jeho drak zmizel. Tvář měl pokrytou tmavými potůčky, které mu slepovaly i vlasy. Pancíře nebyly skoro znát, dlouhá čepel jeho meče byla zbrocená krví.

„Bojuj!“ zaburácel. Jeho obličej se zkřivil v šílené grimase. „Bojuj! Sakra! BOJUJ! BOJUJ!“ V té chvíli Revyn spatřil meč, který se zvedl nad Twitovou hlavou. Viděl, jak Twit křičí s krví zalitou tváří „Bojuj!“, aniž postřehl meč za sebou. Revyn na něj mlčky zíral. Pak vyrazil.

S odporným zvukem zabodávající se čepele se vrátil i řev bitvy. Hlavu útočníka zalila krev a on padl k zemi. Twit couvl a podíval se na Revyna pohledem, který mu pronikl až do morku kostí. Pak Twit koutkem oka zaznamenal další pohyb a znovu se vrhl mezi ječící muže.

Muži v kůžích, brněních a kožených krunýřích se řítili na Revyna. Muži s vousy, chlapci sotva starší než on, ale i ženy, některé s pokřikem, jiné se široce rozevřenýma očima. A on proléval jejich krev. Brzy ulpěla na jeho čepeli, na jeho rukách, na jeho krku… Přestal vnímat tváře a neslyšel žádný křik Viděl jen zbraně a paže, které je vedly. Útočníci přestali být lidmi. On přestal být člověkem. Všichni se stali jen obrysy, duchy.

Kdo chtěl dostat dračího bojovníka z jeho zvířete, musel ho poranit, nebo zabít jeho draka – a tak se z Revyna pod brněním brzy lil pot, jak si chránil nohy, chodidla a především Palagrina. Sípavě dýchal, ale vůbec si neuvědomoval, jak je vyčerpaný. Před očima se mu mihotaly černé body, jako by se nicota prokousávala do děsivé skutečnosti.

Jeden z bojovníků se na něj znovu vrhl. Máchl krátkým mečem, aby Palagrinovi prořízl hrdlo. Revyn to postřehl příliš pozdě. „Ne!“ Vrhl se dopředu a švihl mečem, ale v té chvíli se Palagrin nečekaně pohnul opačným směrem a Revyn napůl sklouzl z jeho hřbetu. Sotva

se mu podařilo zachytit dračího krku, když ucítil ochromující bolest v horní části paže.

Čepel nepřítele vjela přesně mezi nátepník a ramenní pancíř. Meč mu vyklouzl z ruky, ale ve stejnou chvíli padal vedle něj k zemi muž svírající luk Revyn mu ho vytrhl z ruky a vytáhl z toulce mrtvého hrst šípů. S vrávoráním založil šíp a bez míření vypálil – šíp trefil jeho protivníka do prsou přesně ve chvíli, kdy se chystal k dalšímu úderu mečem. Revyn už neviděl, jak se mu podlamují nohy. Splašený Palagrin se řítil křížem krážem bitevní vřavou.

Kolem Revyna zněl křik tváře se míhaly, ale on je nedokázal rozeznat. Zuby nehty se držel Palagrina. Cítil jen bodavou bolest v paži.

S nevidoucíma očima nechal vše na Palagrinovi – chtěl jediné – pryč odtud. A drak se dal na útěk z bitvy.

Už se stmívalo, když Revyn procitl ze spánku nebo z bezvědomí. Palagrin zjevně po celou dobu prchal. Krev se smísila s potem v lepkavé potůčky, které pokryly jeho srst.

Když se Revyn posadil, paží mu projelo žhavé bodnutí. Škubl sebou a pokoušel se podívat na své zranění. Brnění měl zbrocené krví.

„Kde jsme?“ zašeptal drsným hlasem. Rozhlédl se. Široko daleko se vznášela jen namodralá šeď. „Palagrine, kam jdeš? Kde je vojsko… Bojovníci…“ Jeho hlas se děsivě tiše a zoufale rozléhal nekonečným tichem. Drak byl příliš vyčerpaný, než aby mu odpověděl. Bez ustání kráčel dál a dál. Revyn zamumlal několik kleteb nebo modliteb a znovu klesl na dračí krk. Tma je zahalila jako teplý plášť.

Světla nad ním se roztančila v mnoha drobných bodech. Revyn zasténal. Někdo ho energicky zatahal za cop. Zamžoural a hned zase zavřel oči, když ucítil teplý dech ve své tváři.

„Ale jo… Vždyť už vstávám. Říkám, že už vstávám.“ Odsunul Palagrinovy nozdry stranou a narovnal se. Paží a ramenem mu projela horká vlna bolesti. Se zatnutými zuby přečkal nejhorší nával a pak se rozhlédl. Všude kolem rostly buky a břízy. Vedle Revyna se houštím klikatil malý potůček. Jak daleko Palagrin včera utíkal? Byli znovu v haradonských lesích. Revyn se s povzdechem otočil směrem k potůčku a napil se. Voda byla příjemně chladná a po několika

doušcích zahnala nakyslou pachuť z jeho úst. Když si mokrýma rukama otřel obličej, zbarvily se do ruda. Opatrně si omýval tváře, čelo, záda a krk, ale zaschlá krev naštěstí nebyla jeho.

Ale jeho pravička z toho bez následků nevyklouzla. Zranění bylo horší, než se domníval. Meč zanechal v paži ránu širokou jako prst a stejně dlouhou, která ošklivě otekla. Revyn si pod chráničem utrhl rukáv košile, ránu opatrně omyl a zavázal, jak to jen šlo. O mnoho lépe mu však potom nebylo.

Poblíž něj se válely šípy a luk, jako by včera v noci spadl z Palagrina společně s nimi. Posbíral je a luk si přehodil přes rameno.

„Palagrine," zamumlal a natáhl zdravou paži. „Pomoz mi." Drak se k němu trpělivě obrátil bokem a pomohl mu do sedla. I když byl Revyn více než nemotorný, Palagrin se pohyboval nesmírně opatrně.

„Kam pojedeme?" Revyn se rozhlédl. Nevěděl, odkud přijeli, a už vůbec netušil, kde by mohlo být haradonské ležení. Ale Palagrin mu dal klidným odfrknutím najevo, že ví, kam má jít.

Po cestě se Revyn snažil uspořádat své myšlenky. Vojsko je ještě určitě v Myrdhanu. Možná ho Palagrin veze nazpět, ale možná jen pobíhá sem a tam jako vážky vířící mezi lesními stíny. Kdo ví, jestli Haradonci vyhráli? Možná pochodují dál, až do hlavního města Isdadu. Jak by je mohl Palagrin najít… Revyn zakroutil hlavou. Dříve nebo později pozná, kde jsou.

Jeho pohled putoval hlubokým houštím. Kam se podíval, světlo společně se stínem vytvářelo nejasnou mozaiku.

Zastavili u široké řeky. Revyn si setřel studený pot z čela. Na břehu objevil keř ostružin. Plody byly malé a kyselé a on dostal ještě větší hlad.

Stíny stromů se prodlužovaly. Ptačí křik se spojil v orchestr. Když se v šeru objevily první svatojánské mušky, Palagrin se zastavil. Ulehl těsně vedle Revyna, olízl ho a obtočil ho ocasem jako širokým ochranným valem.

„Ach, Palagrine…" Štěstí, že má takového společníka, jako je Palagrin. Bolest v jeho paži a hlad brzy odneslo tiché šplouchání řeky.

Procitli v husté mlze. Revyn sotva rozeznal řeku, ale její protilehlý břeh se už ztrácel v bělostných vějířích.

Palagrin pomohl Revynovi nasednout a rozběhl se sebejistě pryč.

Všude vládlo tajuplné ticho. Zdálo se, že mlha pohltila les. Vypadalo to, že klamné obláčky uhýbají, až když Palagrin vstoupí do

mechu. Přímo před nimi zaharašil ve křoví jestřáb. Cestu jim prozrazovalo jen tiché ševelení řeky.

Revynovi zakručelo v břiše. Zamyšleně sevřel paží šípy. Zbývaly mu už jen tři. Možná bude mít štěstí, a až se mlha trochu rozjasní, složí nějakého zajíce nebo koroptev.

Okolní krajina se brzy změnila. Palagrin už nepospíchal mechem a kapradinami, stále častěji mu cestu křížily tůně, potůčky a rákosí.

Začalo mrholit. Nepatrné kapičky vody přistávaly na špičce Revynova nosu a ťukaly do jeho brnění. Černé dešťové mraky stlačily mlhu k zemi a zvlnily ji, takže se před Revynem a Palagrinem občas otevřel jasný výhled, který vzápětí zmizel za neproniknutelnou oponou.

Někdy bylo rákosí tak vysoké, že Revyn sklouzl z dračího hřbetu a kráčel před Palagrinem. Když se zrovna nemusel soustředit na cestu, rozhlížel se po nějakém úlovku. Pak něco zahlédl. Nebyl to zajíc, ale něco většího. Revyn se schoval hlouběji do rákosí.

Nad ním se vznášel dešťový mrak. Revyn nehlučně sňal luk z ramene a vložil do luku šíp. Pozvolna se zvedl. Napjal luk, až tětiva zaskřípěla… Z mléčné modři se vyloupl obrys. Obrys člověka. Cizí lovec? Možná nějaký bojovník!

Mlha se otevřela…

Byla to dívka.

Revyn rázem sklonil luk. Ucítil, jak mu prudce buší srdce. Opatrně vyhlédl z rákosí, aby se ujistil, že ho zrak nešálí. Skutečně: na břehu klečela dívka a ponořila do vody nějaký předmět, který Revyn nedokázal rozeznat. Pak ho otřela o svou tuniku. Kolem ní se vznášely obláčky mlhy.

Najednou zaznělo jasné, pronikavé písknutí. Ve vodě kolem Revynových kotníků se vytvořila kola. Zemí projelo zadunění. V následujícím okamžiku se do jezera vřítili tři – čtyři – ne, pět draků.

Voda se zpěnila tak, že vlny doběhly až k Revynovi do rákosí. Zpod jejich drápů vyskakovaly bílé fontánky. Před dívkou se prudce zarazili, jako by je neviditelná uzda zadržela, aby ji neporazili. Dívka pohladila jednoho z draků po krku a vyšvihla se na jeho hřbet.

Až nyní Revyn poznal, co umývala v jezeře. Byla to dlouhá dýka. Sevřela ji v obou rukách a zvedla před obličej, jako by se modlila. Revyn zatajil dech. Její zavřené oči se odrážely na lesklé čepeli. Její rty formulovaly rychlá, neslyšná slova. Najednou vzhlédla.

Na vodní hladině zahlédla Revynův odraz. Ten leknutím padl na kolena a celým lesem zaznělo hlasité šplouchnutí. Revyn zděšeně couvl a skryl se v rákosí. Nedaleko zatřepotala křídly divoká kachna a rozčileně zakvákala. Země se začala chvět, Revyn se napřímil, ale na břehu se už pohybovala jen mlha. Dívka s draky zmizela.

Revyn se cítil stále mizerněji. Jeho hlad sílil. Zranění žhnulo a bodavě bolelo. Pot se mu řinul z čela a před očima měl hvězdičky.

Myšlenkami se neustále vracel k dívce a k drakům. Co je zač? Jak dokázala jediným zapískáním přivolat stádo divokých draků?

Dál putovali lesem zahaleným do mlhy a Revyn měl pocit, že ho cizí oči sledují ze všech stran. Zdálo se mu, že za mlhou rozeznává nejasné postavy pobíhající sem a tam, které ho pozorují…

„Seber se přece!“ zamumlal a pevně sevřel oči, aby se těch představ zbavil. Po chvíli klesl do měkké dračí srsti.

Únava ho ochromila. Zůstal ležet přitisknutý k Palagrinovi, napůl bdělý, napůl spící, dokud se nesetmělo a stromy nezačaly řídnout. Pak zvedl hlavu těžkou závratí a ve tmě spatřil světla Logondu.

Zajatec

„Otevřete! Otevřete bránu! Přijíždí dračí bojovník!“ Mohutná dřevěná brána se s vrzáním otevřela a Palagrin vklusal do města. Ihned k němu přiskočili vojáci a stráže a odvedli ho do čtvrti dračích bojovníků.

Někdo pomohl Revynovi sesednout a odvedl ho do malého lazaretu vedle radnice. Tam omyli jeho zranění a lékař ho ošetřil. „Hezké tetování,“ poznamenal suše, než začal sešívat ránu nad ním. Revyn zmužile držel, ale neodvážil se podívat na jehlu. Pak mu přiložili obvaz, přinesli oblečení, dali nový meč a odvedli ho do jídelny. Zde ho přivítala vůně večeře a bujarý hluk. Nad veselými mužskými hlasy se vznášel zvuk fléten a bubnů a zvučný zpěv několika žen. Revyna to po dlouhém tichu poněkud zmáhalo. Chtěl se jen najíst a jít do postele.

„REVYNE!“ Dvě paže ho nešetrně popadly za ramena – Twit. Měl modřinu na oku a seknutí na levé tváři. Revyn vyjekl bolestí.

„Odpusť,“ omluvil se Twit a rychle ho pustil. „U všech bohů, jak ses sem dostal? Už jsme si opravdu mysleli…“

„Revyne!“ Capras padl Revynovi kolem krku a málem ho porazil. „Ty ses opravdu vrátil!“ zajásal. Z Caprasova dechu táhl tak alkohol, že Revyna úplně omámil.

„Co… Co tady děláte?“ vykoktal.

„Zvítězili jsme!“ zahalekal Twit. Odněkud přinesl pohár, vyzvedl ho do výše a překlopil do otevřených úst tak, že mu část vína stekla po bradě. S nafouknutými tvářemi a vínem bublajícím v koutcích úst dodal: „Bylo třeba dopravit zraněné do města… Ale aby to nevypadalo jako smuteční průvod, několik z nás je doprovázelo. Národ musí vidět, že dračí bojovníci zvítězili a že i po první bitvě září!“

„Na zdraví dračích bojovníků!“ vykřikl Capras a těžce se o Revyna opřel. Jídelna se zachvěla jásotem, poháry vyletěly do výše a hrdla se prolila vínem. Zákaz pití alkoholu byl zjevně zrušen. Jídelna připomínala přeplněný výčep. Přátelé odtáhli Revyna ke stolům, kde se mohl posadit.

„A teď vyprávěj,“ poprosil Twit. Jeho hlas byl plný účasti, kterou by u něj Revyn nikdy nepředpokládal. „Kde jsi byl? A jak ses sem tak rychle dostal? Musel jsi vyrazit dřív než my!“

Revyn váhavě vylíčil, jak putoval lesy, ale o tom, že ho vedl Palagrin, a o dívce v mlze se nezmínil. Twit neustále přikyvoval a naslouchal pozorněji než obvykle. „Tak to jsme se těsně minuli,“ vykřikl. „Přijeli jsme teprve dnes, pár hodin před tebou.“ Pak se kousl do rtu a tiše řekl: „Zachránil jsi mi život… Díky, kamaráde!“ Přitiskl Revyna k hrudi, poklepal ho po zádech a nalil mu pohár vína.

Revyn ho váhavě uchopil. „Kde je Jurak?“

„On… zůstal u legie… víš…“ vypravil ze sebe Capras. „Ale… je úplně a dočista v pořádku…“

Revyn si oddechl. Pak upil hlt vína a sledoval ženy, které se postavily na stoly a se smíchem a tleskáním začaly zpívat:

Orlando, Orlando,
se mnou pojď,
neboj se lesů ni zvěře!
Od strachu už se osvoboď,
radosti otevři dveře.
S mým lidem sladce můžeš snít,

anebo tančit do svítání.
Orlando, Orlando,
musíš jít, svol přece,
co ti brání!
V posvátných lesích smích
a zpěv odvane ze rtů každý vzdech.

Jak bylo u této písně tradicí, muži zanotovali:

Orlando, Orlando, pozor dej,
u elfů spásu nehledej!
Falešné sliby, pouhý sen!
Temný hrob najdeš v lesích jen!

Twit přisunul Revynovi talíř se zeleninou a sekanou. Ten se hladově natáhl po jídle a hltal tak rychle, že ani nestačil žvýkat. Ještě si olizoval zbytek omáčky z prstů, když ho Twit znovu zvedl na nohy.

„Kam mě vlečeš?“ zeptal se Revyn překvapeně. Když vstal, teprve si uvědomil, kolik toho spolykal, a zvedl se mu žaludek.

Twit k němu přistoupil. Levé oko zalité krví tajemně zasvítilo. „Musím ti něco ukázat. Stojí to za to!“ S těmito slovy ho vyvlekl z jídelny. Prozpěvující Capras se těžce vlekl za nimi.

Když vyšli ven, noční vzduch je udeřil do obličeje jako ledový příval. V matném svitu pochodní Revyn rozpoznal divoké draky, spící nahoře ve svých stáních. „Proč nejsou u vojska?“ zeptal se překvapeně.

Twit netrpělivě mávl rukou. „Ty si myslíš, že Logond vyšle hned do první bitvy všechny legie? Co by se stalo, kdybychom prohráli? Pak by všichni draci padli do rukou Myrdhanců.“ Přátelé kráčeli mlčky kolem radnice. Jen jednou se Twit pobaveně zeptal, proč Capras vláčí na hlavě ten obrovský prázdný džbán od vína.

Posléze zastavili před řadou malých, zamřížovaných dveří, kterých si Revyn nikdy předtím nevšiml – vždycky je považoval za další dračí stání. Před jedněmi dveřmi seděli dva strážní s oštěpy a podřimovali. Twit si odkašlal a Capras se tiše zachechtal sám pro sebe. „Nerad ruším vaši soutěž v chrápání, pánové!“

Strážní zvedli neochotně hlavy. „Co chcete?“ zabručel jeden z nich na Twita.

„Kamarád se chce mrknout dovnitř, tak ty dveře otevři!“ Twit položil slavnostně ruku kolem Revynových ramen. Strážný něco zavrčel, ale neodvážil se Twitovi odporovat. Klíčem odemkl obrovskou závoru a zareptal: „Na vlastní nebezpečí!“

Twit otevřel dveře a vstoupil jako první, s rukou stále položenou na Revynových ramenou. „To byla věc,“ poznamenal. „Nebudeš mi to věřit. Koukni se!“ Za dveřmi byl temný žalář. Páchlo to tu plísní a mokrou slámou. V jednom z rohů někdo ležel na zemi.

Revyn ji ihned poznal, podle něčeho, co je hlubší a silnější než tvář. Prudce se nadechl.

Dívka od jezera.

„Elfka přímo z divočiny, představ si! Chtěl jsi přece vědět, proč mizí draci. No a důvod leží tady…“ Twit mluvil dál, ale Revyn už ho nevnímal. Soustředil se jen a jen na dívku.

Nebyla krásná. Měla tvrdý výraz v obličeji a špičatý nos. V očích jí žhnula nenávist.

„…Zničehonic nás napadla. Najednou vyskočila z houští s tímhle v ruce.“ Twit vytáhl z opasku dlouhou dýku.

„Ta čarodějnice mi šla po krku! Snažila se mě odvléct do lesa ke svým, nebo bozi vědí kam. Nejspíš ji nenapadlo, že za mnou pochodují čtyři stovky mužů.“

„Byla sama?“

„Ne, ta mrcha nebyla sama. Doprovázela ji horda divokých draků! Věř mi, něco takového jsem ještě neviděl – všichni museli zešílet…“ Revyn ho takřka nevnímal. Jestlipak ho v tom šeru pozná? Ví, že ten neohrabaný cizinec v rákosí byl on?

Najednou Twit přistoupil k dívce. Přitáhla si špinavá kolena k bradě a vycenila zuby. Až nyní Revyn spatřil silné provazy na jejich zápěstích. Twit ji zvedl a přitiskl ke stěně. „Tak co, ty bestie? Myslela sis, že mě přemůžeš? Vážnější tomu věřila?“

„Twite!“ Revyn se rozběhl ke kamarádovi, aniž by tušil, co udělá. Twit stiskl dívčin obličej v ruce a jeho prsty se jí zaryly do tváře. Zátylkem tupě udeřila do kamenné zdi, ale žhnoucíma očima neustále sledovala Twita.

„Vidíš tohle, ty mrcho!“ Twit ukázal na modřinu u oka. „Pořádně si to prohlédni, protože to je tvůj rozsudek smrti, ty elfí děvko! Se mnou si nezačínej!“ Twit zvedl dýku a přitiskl čepel k dívčině tváři.

Revyn mu srazil ruku stranou. „Nech toho, Twite, to stačilo!“

Twit se zmateně otočil na Revyna a rozzlobeně vykřikl: „Tahle mrcha mě málem oddělala!“ Znovu zvedl dýku, ale Revyn mu znovu srazil ruku. Tentokrát se Twit obrátil k němu a Revyn si na okamžik myslel, že ho Twit bodne.

Ale jen na zlomek sekundy. Pak Twita zasáhly dívčiny spoutané* paže do obličeje. Překvapeně vykřikl, klopýtl a padl na zem. Nehýbal se.

Revyn se otočil, ale už bylo pozdě. Dvě ruce ho uchopily kolem krku a strhly ho k zemi. Během chvi ličky ležel na zádech a dívka mu tiskla holým kolenem hrdlo. Světlo pochodně vykreslilo kolem jejích vlasů planoucí věnec. „Tvůj meč!“ zasyčela. Revyn ztratil na okamžik dech – ona mluví jejich řečí!

„Tvůj meč, ihned!“ Její koleno ho dusilo. Vytáhl zbraň a podržel ji před sebou. Dívka bleskově přisunula spoutané ruce k čepeli, koleno zmizelo z jeho prsou a o chvíli později na ně dopadla rozříznutá pouta. Elfka mu vykopla meč z ruky. S řinčením zmizel ve tmě. Pak se jako stín kmitla žalářem a sklonila se nad bezvládným Twitem. Když mu vytrhla dýku z ruky, tmou se zablesklo něco světlého. Pak kopla Twita do zad a vyběhla otevřenými dveřmi. Za dveřmi se ozvaly tlumené výkřiky.

Revyn vyskočil a lapal po dechu. Jeho pohled klouzal vězením: Twit na zemi, strážní přede dveřmi sražení a Capras – Capras se těžce opíral o zeď. Jeho lesknoucí se oči omámené alkoholem tupě zíraly na Revyna.

Revyn se vzpamatoval, ve tmě nahmatal svůj meč, proběhl kolem Caprase, přeskočil bezvládné strážné a vyřítil se ven.

Ticho rozrazily pronikavé zvuky rohů. „Poplach! Elfka! Elfka utekla!“ Capras se ještě potácel s křikem po náměstí, když se všichni muži už dávno vyřítili do tmy. Před radnicí se shromáždili nejen dračí bojovníci, ale i stájníci a pacholci, strážní a všemožní zvědavci. Ve strážních věžích na hradbách zapálili výstražné ohně, které jasně osvětlily čtvrť dračích bojovníků. Strážní pobíhali s lucernami, aby prohledali hradby a ulice. Revyn stál s taseným mečem uprostřed davu. Otáčel se na všechny strany, ale po elfce nebylo ani památky. „Nemohla se dostat z města,“ uvažoval. „Brány jsou zavřené… z města neunikne ani živá duše.“

Od radnice se ozvaly výkřiky a Revyn sebou trhl. Brána byla dokořán a na náměstí pronikalo jasné světlo. Země se zachvěla. Nocí zaduněl řev zvířat. Draků. Dav se v panice rozprchl, protože z radnice se vyřítilo stádo draků. I Revyn uskočil před ostrými drápy na poslední chvíli. Prach se zvířil. Jeho pohled bloudil mezi draky a – skutečně – na jednom z nich seděla elfí dívka!

Ujížděla v čele stáda, ale sotva draci doběhli ke schodům, seskočila a Revyn ji v tom zmatku ztratil z očí.

„Palagrine!“ křičel zoufale. Vyhlížel jen svého draka a prodíral se kolemstojícími, aby ho našel. „Palagrine!“ Ze stáda vybočilo jedno ze zvířat. Palagrin zařval hlubokým hlasem, vyrazil z prudce prchajících řad svých soukmenovců a pospíchal k Revynovi. Lidé okamžitě uhýbali stranou. „Palagrine!“ Revyn k němu s úlevou natáhl zraněnou paži. Drak před ním zastavil a vyzvedl si ho na hřbet. Pak vyrazil vpřed davem lidí i zvířat.

„Utíkej nahoru!“ Revyn ukázal směrem k hradbám, kde se od noční oblohy odrážela přikrčená tmavá postava. Utíkala rychle směrem ke stáním divokých draků. Neobjevil ji jen Revyn. Ze všech stran se ozývaly rozčilené výkřiky. Šípy pršely směrem k ní. Revyn ujížděl co nejrychleji k ní. Co to dělá…

Pak se mu rozsvítilo v hlavě. Zvedá těžkou páku! Zaslechl chrastění železa. Uvolňuje řetězy divokých draků! „Draci!“ vykřikl kdosi v té chvíli. „Chce nám uloupit draky!“

Mezitím dívka znovu odběhla od páky prošpikované šípy. Revynovy oči chvíli bloudily tmou a marněji hledaly. Pak se najednou znovu vynořila na hradbách.

Palagrin doběhl ke schodišti vedoucímu k lávkám. Revyn seskočil, ještě než se drak zastavil, a utíkal po schodech rychleji než kdykoli předtím. Když dorazil k lávce, na chvíli se zastavil a zadíval se na elfku. Stála nehybně na hradbách a pozorovala rozpálený dav pod sebou. Rudé záblesky ohně se odrážely od jejích nahých nohou a paží. Kolem obličeje jí tancovaly tmavé vlasy. Najednou zvedla ruce. Kolem ní svištěly šípy, ale ona se stále nehýbala.

Draci roztáhli křídla a napřímili se. Trámoví jejich stání se rozletělo do všech stran, když draci začali bít ocasy kolem sebe. Na Logond a lidi dole pršely úlomky dřeva. Revyn zvedl ruku, aby se ochránil před troskami, které padaly i na něj. Když se zvířata vznesla, vzduch se zachvěl. Jejich křídla vyvolala tak silný vítr, že se

doškové střechy zničených stájí vznášely vzduchem jako povadlé listí.

Revyn se narovnal a pohledem znovu vyhledal dívku. Ještě stále stála na hradbách se široce rozepjatýma rukama. Vítr jí rozevlál šaty a rozmazal její obrys ve tmě. Vypadala jako duch. Jako přelud… Vzduchem zabzučel šíp a zavrtal se jí do těla.

„Ne! Nééééé!“ Revyn se vrhl dopředu, ale nic jiného už nestihl udělat. Šíp dívku srazil z hradeb a ona padala do hloubky. Mrtvá – je mrtvá!

Jeden z draků, který se právě vznesl do vzduchu, pronikavě zařval. Ihned poté se vrhl kolmo dolů. Vzduch zvířený jeho pádem znovu rozvibroval zbytky stájí a mrštil je směrem k Revynovi. Ten přesto pádil vpřed, až dorazil k místu, odkud se dívka zřítila do hlubin. Prudce zabrzdil, vyklonil se přes hradby a zíral do propasti. Sekundy míjely. Mrtvá! Je mrtvá?

Z hloubky přímo pod ním se zvedalo něco velkého. Na okamžik neviděl nic než obrovské křídlo, ale pak se drak dalším máchnutím dostal výš. Pod hradbami se ozvaly hlasité zklamané výkřiky, protože na dračím hřbetě seděla elfka.

Z hrudníku jí stále čněl šíp. Víc Revyn nezahlédl. Drak znovu máchl křídly a byl hned o pět metrů výš. Pak se otočil a odlétal nad Logondem směrem k lesům. Pod nimi se ozývaly další výkřiky plné úžasu.

Nikdy nikdo neviděl někoho létat na drakovi tak jako elfku. Kvůli rozepjatým dračím křídlům musela sedět hodně vpředu, což bylo nebezpečné. Kdyby drak pohodil hlavou, mohla by se napíchnout na jeho rohy. Proto větrným drakům přivazovali před letem hlavu k hrudníku. Drak, na němž elfka seděla, neměl nic: sedlo, ani uzdu.

Revyn utíkal k vnějším hradbám a vyklonil se co nejdál. Poslední náraz větru mu udeřil do tváře a utichl jako vlna na pobřeží. Draci i dívka splynuli s oblohou.

Mezitím k Revynovi dorazila skupinka ozbrojenců. Lučištníci se supěním zastavili. „Kdo to je?“ zeptal se Revyn. „Kdo je ta dívka?“

„Ty to nevíš?“ podivil se jeden z mužů. „Byla to strážkyně divokých draků. Elfové říkají, že je svatá. Malá bohyně… malá bohyně barbarů!“

Revyn vytřeštil oči do noci.

Yelanah

Revyn procitl, když se začalo rozednívat. Jeho komůrka byla ponořená do šedého příšeří. Narovnal se a rukou si uhladil obvaz na paži. Rána bolela, jako by mu někdo pozvolna odkrajoval ruku.

Když vyšel na chodbu, potkával muže s unavenými a zamračenými tvářemi. Nikdo ho nepozdravil. Revyn stále zrychloval, až nakonec utíkal. Na prostranství před radnicí se shromáždilo skoro třicet dračích bojovníků, ale chyběla jim většina draků, které potřebovali. Polovina mužů se musela spokojit s koňmi.

„Jdete hledat ty ukradené draky?“ zeptal se. Jeden z bojovníků přikývl. „Půjdu s vámi. Počkejte na mě! Přivedu si svého draka.“

„Je pryč. Skoro všichni utekli!“ volal za ním jeden z bojovníků, ale Revyn už utíkal ke stájím. Bylo tam jak po vymření. Viděl jen rozsypané seno a rozbité dřevěné dveře. Jak elfka dokázala draky tak rychle osvobodit?

„Palagrine!“ Odněkud zblízka se ozval úder spárů do dřeva a dračí volání. Revyn se rozběhl a brzy Palagrina objevil v jednom ze zavřených stání. Ostatní bojovníci ho zjevně považovali za nezkroceného draka a znovu ho zavřeli.

„Pojď,“ křikl Revyn a utíkal před Palagrinem chodbou a vzhůru po schodech. Na uzdu a sedlo nebyl čas.

Na prostranství Palagrin vyzvedl Revyna na hřbet a připojili se k ostatním mužům, kteří se chtěli vydat hledat draky. Mezi nimi byl i Twit a Capras.

Capras vypadal jak smyslů zbavený. Obličej měl bledý a ztrápený a Revyn neustále doufal, že včera byl tak opilý, že zapomene, co se stalo. U Twita byla každá naděje marná. Na včerejšek jen tak nezapomene. Jeho tvář pod modřinou na oku po úderu elfí dívky otekla a on ledovým pohledem lhostejně sledoval Revyna.

„Jaká náhoda,“ zasyčel. „Takže tvého draka neukradla. To byl dárek na rozloučenou od té čarodějnice?“ Capras váhavě těkal pohledem mezi ním a Twitem.

„Co tím chceš říct?“ zeptal se Revyn.

Twit sevřel pěsti a přistoupil k němu o krok blíž. „Netvař se jako neviňátko! Dobře víš, co tím myslím. A já zase vím, cos udělal!“ Ale zjevně o tom nikomu neřekl, dokonce ani Caprasovi, který je dál

tázavě pozoroval. Revyn věděl, že za to mlčení zaplatí svým přátelstvím.

Seskočil z Palagrinova hřbetu. Hlava se mu horečkou točila, ale snažil se to nedat najevo. „Neudělal jsem nic, zač bych se musel stydět.“ Twitovy oči zajiskřily. „Ty zrádče!“ Najednou přistoupil k Revynovi. Než se Palagrin mohl postavit mezi ně, Capras strhl Twita nazpět. „Přestaň! Co to do tebe, ksakru, vjelo?“

„Jsi zrádce!“ Twit ukázal na Revyna a lidé kolem zpozorněli. „Je to jeho vina!“ Capras se zamračeně podíval na Revyna, ale přesto Twita odtáhl. Revyn zůstal mlčky stát. Bylo mu to jedno. V téhle chvíli ho Capras nezajímal a ani Twist ne. Ať si myslí, co chtějí.

Konečně vyrazili. Dračí bojovníci projížděli městem – spousta z nich na koních – a sledovali trosky, které dračí stádo v noci za sebou zanechalo. U městských bran pracovala spousta řemeslníků a dobrovolníků na opravě zničených trámů a roztříštěné závory. Většině draků se podařilo opustit Logond. Revyn si neuměl představit, jak to proběhlo. V tom zmatku přišlo určitě několik strážných o život.

Dračí bojovníci mlčky vyjeli z města a pokračovali přes mýtinu do lesů.

Sotva se na ně snesly stíny stromů, první muži vložili do luků šípy nebo sevřeli jílce svých mečů. Znamenalo to, že lesy stále ještě ovládá elfí národ a v přítmí sukovitých velikánů dřímají netušené kouzelné síly…

Revyn se rozhlížel do všech stran, ale les vypadal nepřístupně. Hustý podrost, mohutné kmeny obrostlé břečťanem, kapradinami a mechem a svěšené větve mužům zabraňovaly v rozhledu. Posléze tasili meče a klestili si cestu houštím. Přitom dělali takový hluk, že zlodějka draků musela už z dálky slyšet jejich klení a lámání větví. Takhle ji nenajdou! Revyn se rozhlédl po husté zeleni. Nikde nic, les dokonale skrýval svá tajemství.

Nenápadně naznačil Palagrinovi, aby se zastavil. Revyn počkal, než ho ostatní bojovníci předjedou, a vedl Palagrina pryč z cesty do příšeří lesa.

Hlasy ostatních brzy zmizely v dáli. Revyn nechal Palagrina, aby šel, kam chce. Jen tu a tam proklouzl větvovím paprsek světla. Zdálo se, že pod duby a borovicemi vládne věčný soumrak.

Po chvíli dorazili k potoku. Revyn Palagrina zastavil. Bylo slyšet jen šeptání vody. Nebo snad ne? Neozval se odněkud šramot?

Seskočil z dračího hřbetu a proklouzl travou na břehu potoka. Palagrin ho tiše následoval. Před nimi bujely divoké orchideje se žlutými a bílými květy. Když Revyn rozhrnul květy, k obloze se vznesla spousta hnědých motýlů. Opatrně udělal krok vpřed. A našel ji schoulenou ve vysoké trávě.

Chvěla se. Rukou svírala pravé rameno. Na prstech, paži a oblečení jí ulpěla zaschlá krev. Revyn zvolna poklekl a rozhrnul trávu jako oponu.

Vtom obrátila hlavu a jejich oči se setkaly. Revyn ztuhl. Dívka se pohnula rychle jako šíp. V pravé ruce se jí zablýskla dlouhá dýka. Vrhla se na Revyna.

Revynovi se podvědomě podařilo sevřít její zápěstí, ale zběsilost dívčina útoku ho srazila na kolena. Sotva se jí však dotkl, všechna síla z ní vyprchala a dívka bez jediného hlesu ztratila vědomí. Revyn zíral s bušením v hlavě na elfku, která mu klesla do náručí.

Její tvář připomínala tvář dítěte. Vlasy jí spadly do obličeje a Revyn spatřil její ucho. Bylo zašpičatělé, jen trošičku, ale přesto dost na to, než aby mohlo jednoznačně patřit člověku. Na konečcích vlasů, sahajících po ramena, měla navlečené dřevěné perly pomalované zvláštními runami a ornamenty elfího národa. Revyn nikdy podobnou barvu vlasů u člověka nespatřil. Byla to jemná čerň, která se na světle tmavozeleně třpytila.

Poblíž se ozval hluk. Revyn se polekal. I Palagrin, který přišel blíž, zvedl hlavu. Z lesa se blížily mužské hlasy a řinčení zbraní.

Revyn cítil, jak mu úlekem tuhnou všechny končetiny. Bojovníci jsou tady! Znovu pohlédl na nehybnou dívku. Opatrně jí vytáhl dýku z ruky a zasunul ji do svého opasku. Pak ji zvedl a kráčel k Palagrinovi. „Pomoz mi," vydechl. Palagrin mu přisunul ocas a vyzvedl ho na hřbet. Revyn uchopil jednou rukou roh, druhou svíral bezvědomou dívku. Její hlava mu klesla na hrudník.

Vodou šplouchaly dračí spáry. Meče narážely do větví. „Pospěš si!" zašeptal Revyn.

Palagrin se lehkými skoky ponořil do šera lesa.

Stíny stromů se roztančily po její tváři. Palagrin utíkal tak rychle, že se už nedokázal vyhýbat větvím. Revyn se musel sklonit těsně k jeho hřbetu, aby ho neporanily. Hluk způsobený bojovníky zůstal dávno za nimi, ale přesto měl pocit, že ho pronásledují a každou chvíli se vynoří z podrostu.

Co to do něj vjelo? Sám nevěděl. Ze všech nepochopitelných věcí, které doposud udělal, byla tahle určitě nejšílenější. Ale člověk občas udělá nějakou věc jen proto, že prostě musí.

Když nad ním zasvištěla mohutná větev, přitiskl se k drakovi a takřka se dotkl dívčiných vlasů. Voněly jako podzimní listí, těžce a sladce… Revyn se znovu rychle odtáhl. U všech bohů! Vždyť ujíždí špatným směrem! Měl by se vrátit k ostatním bojovníkům a předat jim elfku. Jen tak mohou najít uprchlé draky. Jestli o ně přijdou, bude to katastrofa pro Logond, ba dokonce pro celý Haradon!

„Stát… Palagrine, zastav!“ Drak si odfrkl a zastavil se. Revyn se obrátil. Obrysy stromů se mu na okamžik rozplynuly před očima. Lekl se, že omdlí, a vzepřel se horečce. Postupně se vzpamatoval. Nedaleko objevil nízkou vrbu, která byla tak porostlá břečťanem, že pod listím vznikla skrytá jeskyňka. Revyn sestoupil z draka a opatrně sevřel dívku v náručí. Ruka jí bezvládně klesla na jeho hruď.

Musel se úplně zbláznit, copak mu přeskočilo? Kdyby se ta elfka probrala, sevřela by mu hrdlo a zardousila by ho. Znovu na okamžik přivřel oči, když se mu půda pod nohama roztočila, a pak dívku odnesl k vrbě a položil ji do suchého listí. Potom znovu vstal a rozběhl se k rybníčku. Tráva na břehu byla tak hustá, že Revyn vstoupil rovnou do vody. Tiše zaklel, vytáhl nohu, poklekl a vysvlékl lněnou košili, kterou měl pod kazajkou. Během chvilky ji roztrhal a připravil prvotřídní obvaz. Zbytek látky ponořil do vody a pospíchal zpět k vrbě.

Chvíli si nebyl jist, zda se má dívky dotknout, a sledoval ji pohledem jako rybu, která se vymrštila a dopadla na břeh. Pak svůj ostych překonal a opatrně jí vyhrnul rukáv šatů. Vlastně to ani šaty nebyly, spíš jakási tunika s krátkými, rozervanými rukávy; neměla ani lem, protože byla ve výši kolen utržená. Špinavé nohy byly nahé. Revyn si vzpomněl na ženy v Logondu – na ty, které vídal přes den na tržištích a ne večer v šencích; ty by považovaly za nestydaté, kdyby měly zvednout sukni třeba jen nad boty. Tento ostych elfka zjevně neznala.

Revyn se pokusil zbavit takových myšlenek a donutil se soustředit na podstatné věci: totiž na ránu na rameni způsobenou šípem. Nevypadala tak zle, jak Revyn očekával. Uprostřed zaschlé krve zel otvor, ale krvácení už ustalo. Kůže kolem byla rozervaná. Revyn se otřásl, když si představil, jak dívka vytrhává šíp. Opatrně začal ránu čistit.

Pětkrát musel dojít k rybníčku a vymáchat krví nasáklou látku, než zranění očistil. Teď vypadalo jako černá spálenina obklopená kroužkem zarudlé, naběhlé kůže. Revyn prohlédl i dívčina záda, ale šíp nepronikl skrz naskrz. Měla štěstí. Kdyby ji zasáhl jen o nepatrně víc vpravo, už by byla mrtvá. Revyn vzpomínal na to, jak se s šípem v těle řítila do hlubiny, jak se drak musel vynořit pod ní, jak našla sílu a vůli, aby se ho ve volném pádu zachytila… Bylo to neuvěřitelné. Revyn naposledy vymáchal látku a otřel dívce tvář.

Pod špínou objevil rudé otisky v místech, kde se jí do tváře zaryly Twitovy prsty. Také horní ret měla roztr žený, ale jinak žádné další zranění nenašel.

Pod hlavu jí nahrnul hromádku listí, aby se jí pohodlně leželo. Netušil, co jiného by ještě mohl udělat, a tak si přejel vyčerpaně hřbetem ruky po čele. V těle mu pulzovala horečka. Ještě chvíli pozoroval nehybnou elfku. Zdálo se, že klidně spí. Ale něco v její tváři prozrazovalo, že všechno je jinak. Možná to způsobovaly ty tmavé stíny kolem očí, díky nimž vypadala ustaraně a znepokojeně. Nebo rozhodnost, kterou prozrazovaly pevně semknuté rty. Revyn chvíli sledoval její rysy, ale pak vstal, přešel k rybníku a usedl na břehu.

Palagrin stál poněkud stranou, jako by naslouchal zvukům přicházejícím z lesa. Zlaté sluneční paprsky mu ozařovaly hřbet a takřka smývaly jeho obrysy… Revyn si zamyšleně opřel hlavu do dlaní. Na Palagrinovi bylo znát, že není obyčejný tvor. Když ho Revyn pozoroval, jak stojí v mihotavém světle, nemohl přehlédnout onu neskutečnost, která draky obklopovala. Zdálo se, že nepatří do tohoto světa. Patřili do šedého příšeří, kde je žádné oko nedokázalo spatřit, neboť jen tam byli opravdu skuteční.

Revyn zavřel oči. Jaké bláznivé myšlenky v něm horečka vyvolává!

Vlastně by měl ležet ve svém pokoji a léčit se, místo aby seděl uprostřed lesa a snažil se zachránit nebezpečnou elfku. Jen proto, aby ho pak – a tím si byl Revyn takřka jist – napadla a možná i zabila. To, že měl její dýku, nejspíš nehrálo vůbec žádnou roli. Určitě se na něj vrhne zuby a nehty jako divá zvěř.

Zamyšleně vytáhl dýku zpoza opasku a pozoroval ji.

Byla takřka stejně dlouhá jako Revynova paže, ale přesto neuvěřitelně lehká. Rukojeť měla zdobenou nepatrnými kroucenými ornamenty. Revyn se na ně podíval pozorněji. Uvědomil si, že znaky

se v nepravidelných odstupech opakují. Bylo to písmo. Ozdobné, tajemné písmo. Možná, kdyby měl dost času, mohl by…

Někdo mu vytrhl meč z pochvy. Studená a ostrá čepel se dotkla jeho krku dřív, než mohl vykřiknout. Neodvažoval se ani polknout. Přes rameno mu padly černé pramínky vlasů s dřevěnými perlami. Ucítil dech na zátylku, sípavý a těžký.

„Nedělej to…“ zašeptal chraplavě.

„Nemám to dělat?“ zasyčela mu elfka do ucha. „Proč ne, velký člověče? Máš mou čepel, já tvoji, tak je to spravedlivé – jenže já byla rychlejší!“

„Zachránil jsem tě. Před dračími bojovníky. Ošetřil jsem ti ránu…“

„Mlč! Přesně to na vás, lidech, tak nesnáším: jste zbabělci!“ Větu zakončila prudkým vydechnutím a čepel na Revynově krku se nepatrně zachvěla. Využil její slabosti. Bleskově ji uchopil za zápěstí a stočil je stranou. Jeho meč skončil s tupým šplouchnutím ve vodě. Elfka vztekle vykřikla. O chvíli později se už váleli v trávě, divoké klubko bušících pěstí, kopajících nohou a zarputilých výkřiků.

Revyn viděl jen vlnící se trávu, poletující vlasy a na okamžik oči, oči barvy, jakou nikdy nespatřil. Pak dopadl tvrdě na záda, koleno mu takřka zaškrtilo přísun vzduchu a on se znovu ocitl ve známé poloze. Elfka nad ním tvrdě oddychovala, ale dokázala to. Odněkud zpoza divokých pramínků vlasů zazněl vítězoslavný výkřik. Pak překvapeně vykřikla a vysokým obloukem odletěla od Revyna.

„Palagrine!“ Drak se vynořil přímo nad Revynem, uchopil ho zuby za krunýř a energicky ho postavil na nohy. Revyn se rozhlédl a spatřil elfku v trávě. Ta se odkutálela stranou a ihned znovu vyskočila. Po její tváři se šířil zmatek – ale přesto se nedívala na Revyna, ale na Palagrina, který ji svými rohy odhodil.

Palagrin zadupal, udělal krok vpřed a zase o krok ustoupil, pak se posunul napůl před Revyna a dal jasně najevo svůj záměr: bude ho chránit, a nezáleží na tom, před kým.

Elíka na něj nevěřícně zírala. Pak potřásla hlavou, jako by se chtěla zbavit myšlenky, kterou nedokázala pochopit, a o krok ustoupila. Uplynulo několik sekund. Všichni tři namáhavě oddychovali. Pak dívka sklonila hlavu. Zdálo se, že se rozhodla – zjevně ne pro další boj.

„Takže!“ řekla panovačně. Měla lehký přízvuk, sotva znatelný. Každou slabiku vyslovovala nepatrně měkčeji. „Kdo jsi, lidský chlapče, že tě *dafhana* označuje za svého bratra?“

Revyn váhavě ustoupil stranou tak, aby ho Palagrin nezakrýval. „Cože?“

„Kdo jsi?“

„Já… jmenuji se Revyn. A jsem, hmm…, dračí…“

„Tvé jméno je stejně zvláštní jako všechna vaše jména a nic mi neříká.“ Elíka polkla a víčka se jí zachvěla slabostí. Najednou uskočila stranou, sáhla do trávy a zmocnila se své dýky. Ruka se jí třásla – byla to zraněná pravice –, ale přesto se v jejích očích zračil triumf.

Revyn sevřel pěsti. Rychlostí, která si s ničím nezadala s dívčinou, se prudce vrhl k rybníku s rukama nataženýma směrem, kam podle jeho předpokladu do padl meč… Nohou se zapletl do nějaké vodní rostliny, upadl a s překvapeným výkřikem sebou plácl do vody. Rychle znovu vstal a rozhlédl se kolem. Tmavé vlnky mu omývaly kolena. Kde je ten proklatý meč?

Na břehu stála elfka a pozorovala ho. Její obočí se pozvolna zvedlo. Revyn si povzdechl. „Odvezl jsem tě sem, abys byla v bezpečí před dračími bojovníky.“

Dívka měla dýku stále v pohotovosti. „Proč?“

Kéž by znal odpověď! „Toužil jsem po tom, abys mě probodla, víš?“ Vypotácel se z vody a širokým obloukem se elfce vyhnul. Najednou se zdálo, že vše pochopila. Obličej jí ztvrdl a ona ustoupila o krok dozadu.

„*Yoch nahsu Milor*, lidský chlapec se do mě zamiloval! Neopovažuj se ke mně přiblížit…“

Revyna její slova překvapila natolik, že hned nedokázal najít vhodnou odpověď – což dívku v její domněnce ještě utvrdilo. Revyn si napřed odkašlal a pak se konečně překvapeně rozesmál. „Cože? Já do tebe nejsem… copak ti přeskočilo?“

Dívka ho sledovala nedůvěřivým pohledem. Revyn se přestal smát a řekl. „Nezamiloval jsem se do tebe, jasný?“

„Dobře,“ prohlásila dívka nevzrušeně. „Protože vy, lidé, se zamilováváte v jednom kuse.“

„To není pravda!“

„Ale je.“

Revyn se zamračil. „A ty jsi nejspíš expert na lidi, že?“

Dívka na něj rozhněvaně namířila dýku. „Vím, že se stále zamilováváte. To je to jediné, co v životě považujete za důležité. Vím to, protože na všechno ostatní kašlete!“

„Když to říkáš, tak já teď vypadnu.“ Palagrin přispěchal k němu a na dívku ani nepohlédl. Revyn mu po ložil rozechvělé ruce na hřbet a právě dával nohu na ocas, když ho elfka znovu zarazila.

„Děkuji,“ řekla prostě a takřka odmítavě. „Jestli je to skutečně tak, jak říkáš.“

Revyn se na ni podíval. Obličej se jí leskl vyčerpáním. Byl takřka zázrak, že dokázala stát zpříma. „Jak se vlastně jmenuješ?“

„Proč to chceš vědět?“

„Proč jsi ty chtěla znát mé jméno?“

Zaváhala. „Yelanah.“

Na Dubové mýtině

Revyn se usmál. „Vidíš, já jsem taky zraněný. Teď bychom mohli bojovat jen levicemi…“

On a Yelanah seděli na zemi a cítili se pod psa. Pozvolna nastávala noc. Neklidný svit táborového ohně se odrážel v jejích očích. Jak nezvyklou barvu mají! Byly pozoruhodně červenohnědé, jako teplé, roztavené rubíny. Revyn se od nich nedokázal odtrhnout.

„To je náhoda, že máme oba podobné poranění,“ poznamenala tiše a přisunula větve více na oheň. Revyn ji sledoval. Meleyis. Řekla mu, že ona je Meleyis, Malá bohyně, dcera duchů mlhy. Revyn samozřejmě neměl ani potuchu, co tím myslela. Ale řekla to natolik hrdě, že to pro elfy muselo být něco nesmírně důležitého.

Dívka si všimla, že ji Revyn pozoruje, a řekla. „Neprozradil jsi mě ostatním, a tak s tebou nebudu jednat jako s člověkem. Mám na rameni tvůj obvaz a přijímám tvoji pomoc, i když ji nechápu. Ale protislužbu ode mě žádný člověk čekat nemůže. Ani ty ne. Nepočítej ode mě s žádnou laskavostí.“

Než ji Revyn mohl ujistit, že ho to ani nenapadlo, pokračovala: „Vidím, že máš spoustu otázek Možná ti jich několik zodpovím, ale jen v tuto jedinou noc… pak je můj dluh vyrovnaný, Revyne.“ Na chvíli mlčky opětoval její pohled.

„Máš pravdu," přiznal nakonec. „Některé věci mě překvapují. Třeba kde jsou draci, které jsi osvobodila."

„Na velice vzdáleném místě, kde je už lidé nikdy nenajdou."

Revyn cítil, že mu víc neprozradí. Tiše si odkašlal. „Proč jsi v lese napadla Twita, toho dračího bojovníka?"

„Kladeš otázky, které se nedají snadno zodpovědět. Napřed se tě na něco zeptám: Proč lidé upalují elfí muže, ženy a děti na hranici? Proč pronásledují Staré kmeny tak, že se musí skrývat v nejhlubších lesích? Proč lidé loupí posvátné *dafhana* a nechávají je umírat ve svých válkách?" Yelanažina tvář ztvrdla jako kámen. „Dlouho jsem si kladla tyhle otázky, Revyne. A odpovědět člověku, jako jsi ty, to se neodvážím. Ani ty se nesnaž pochopit mé jednání."

„Takže to byla pomsta? Pomsta na lidech za to, co spáchali?"

Chvíli mlčela a pak sklopila víčka. „Já… ne. Elfové hledají jednoho lidského chlapce a já jsem ho měla přivést. Zavázala jsem se k tomu. Víc ti říct nemohu."

„Ale ty jsi nebyla sama, když jsi… ho chtěla odvést. Doprovázeli tě draci."

„Ovšem. Vždyť jsem ti už řekla, že jsem Meleyis." Revynovo mlčení prozrazovalo, co všechno si pod tím představuje. Yelanah mu trpělivě vysvětlovala: „Ráda ti řeknu, co to znamená, protože to není žádné tajemství. Je to krásný a smutný příběh. Tam, odkud pocházím, se vypráví už mnoho set let."

Revyn se opatrně opřel rukama o kolena.

„Rád si ho vyslechnu."

Dívka přikývla. „Před mnoha a mnoha lety, když ještě národy žily jako bratři, všichni uctívali svaté *dafhana,* kterým vy, lidé, říkáte draci. Ale pak došlo k roztržce s jedním z národů, protože lstiví muži a ženy si přisvojili více moci, než jim náleželo a než by smrtelník měl mít. Pojmenovávali posvátné věci, o nichž se nesmělo mluvit, a svými činy zviditelnili bohy a kouzla a způsobili jejich zánik. Chtěli vlastnit to, co nikdo vlastnit nemůže. Přisvojili si zemi, pak vodu, les, stromy a nakonec i zvířata. Jen jeden z národů se nepodrobil jejich vládě, a sice národ elfů. Utíkal stále hlouběji do lesů. Uplynula spousta let a lidé zapomněli na minulost a na bývalý bratrský svazek se všemi a vším. Jejich kmen se rychle rozrůstal, budovali vesnice, města, zakládali království… Pak začali bojovat mezi sebou navzájem, protože jejich chytrost šla ruku v ruce se ctižádostivostí. Žárlili na sebe a záviděli si svůj majetek a války, které z toho

vznikly, byly v podstatě dobré. Jinak by je zničila jejich vlastní hrabivost. Ale před opětovným zničením je znovu zachránila jejich lstivost. Objevili se vychytralí muži a ženy, kteří sami nebojovali a nechávali za sebe válčit jiné kmeny. Vyháněli *dafhana* z jejich posvátných mlh. Vyháněli je do tvrdé a podlé reality, v níž trpěli stejně jako lidé v ledové vodě. Posvátné kmeny upadaly do zajetí lidí a musely vést jejich války, krvácet pro ně, umírat a zabíjet.“ Yelanah svírala v ruce malý klacík, kterým stále vrtala do země. Když se zlomil, třela zlomenou půlku v dlaních.

„Elfové trpce naříkali, protože zajetí u lidí polobožská stvoření *dafhana* ničilo. Stávala se z nich obyčejná zvířata. Legenda říká, že elfí národ neznal smutek, než jím utrpení draků otřáslo natolik, že každý elf spolkl kámen – a kameny se změnily v jejich srdce. V oněch temných dobách, které předcházely našim ubohým časům, se elfům rodily zvláštní děti. Děti, jejichž duše žily v mlze. Děti patřily k národu elfů, ale jejich duše byly součástí mlžného světa. Mezi nimi a kmeny *dafhana* existovalo magické spojení. Opouštěly svůj národ a odcházely do Věčné mlhy k těm, které lidé nazývali draci. Ke každému kmeni *dafhana* se připojilo jedno z dětí, které od té doby žilo v mlhách v poloviční realitě a mělo kmen chránit před porobou. Národ elfů nazýval tyto děti Malými bohy, protože v nich tlouklo srdce *dafhana*. *Meleyis*, to znamená Věčné dcery, a *Mahyůr*, Věční synové mlhy. Duchové těchto dětí se budou neustále vracet, dokud bude existovat utrpení posvátných kmenů… Já… já jsem poslední dcerou Mlžných duchů.“

„Poslední?“ zopakoval Revyn a ta představa jím otřásla. Také Yelanah se zachvěla. Sklopila pohled a zaťala zuby tak, že jí vystoupily čelisti.

„Ano, poslední. Zdá se, že duchové se vzdali. Už se nevracejí jako nové děti. Jsem poslední *Meleyis*, která existuje. Úplně poslední.“ Chvíli se oba dívali do plamenů.

„Proč už kromě tebe žádná Malá bohyně není?“ zeptal se Revyn.

Yelanah si položila hlavu na kolena a Revyn jí neviděl do obličeje. Možná ho neslyšela, nebo nechtěla odpovědět. Ale pak se ozval její tichý a vyčerpaný hlas. „K čemu by *dafhana* byla ochrana, když mizejí?“ Mávla bezmocně rukou. „Jenže jak bys o tom mohl vědět? Lidé nevědí vůbec nic, netuší nic o věcech, které sc odehrávají přímo před jejich očima. Jejich oči sledují jen je samotné.“

Revyn mlčel. „Ještě na něco bych se tě chtěl zeptat," řekl posléze. „Slyšel jsem spoustu věcí a nevím, co z toho je pravda a co ne."

„Nic není pravda. Nic není pravda na místě, odkud přicházíš, Revyne."

Revyn bezradně přikývl. „Dobře… Já jsem ale slyšel, že někdo… krade draky. Pravidelně. Jsi to ty?" Bylo mu jasné, že jeho otázka zní nestydatě a že odpověď je nasnadě. Elfka si myslela totéž a zadívala se na něj přes vlasy. „Co děláš s těmi draky? Jak dokážeš, aby prostě zmizeli?"

„Co já dělám s draky! A na to se mě ptá člověk! Já ti řeknu, proč jednoduše zmizí: posvátné kmeny prchají ze světa. Staré časy mizí. Brzy nastane nová éra, v níž budou existovat jen lidé!"

Revyn pochopil, že více se nedozví. Zhluboka se nadechl. „Mrzí mě to. Nevěděl jsem nic o vině, která spočívá na mém národu… Ale to, cos udělala, jak jsi osvobodila logondské draky… Obdivuji tvoji odvahu. Jsi… opravdu statečná," dodal a nejisté se usmál.

Yelanah ulehla vedle ohně. „Mluví z tebe horečka, lidský chlapče."

Revyn v záři ohně pozoroval, jak zavírá oči. Byl si skoro jist, že o tom ví.

Pak ulehl také.

Zářivé světlo Revyna oslnilo. Sluneční paprsky a stíny se nad ním střídaly. Koruny stromů se mírně pohupovaly ve větru.

Zděšeně vyskočil. Zdálo se mu, že les kolem něj se pohybuje: buky šeptaly a ohýbaly se a cedry vrzaly větvemi. Ve hře světla se mech třepetal jako koberec. Z včerejšího nočního ohně zbyl jen popel a spálená země. Po Yelanah nebylo ani památky. Dokonce ani pomačkaná stébla trávy v místech, kde včera ležela.

Revyn pozvolna ulehl na záda a přivřel oči. V hlavě mu šumělo jako ve vosím hnízdě – což ale mohlo být tím, že celou noc ležel spánkem na kameni. V ústech měl strašlivé sucho. Elfka byla pryč. Nejspíš ji už nikdy neuvidí. Kéž by byl ve své posteli! Nebo v libovolné posteli, kde je teplo a sucho a tma…

Musela odejít časně ráno. Možná zmizela už v noci, když usnul. Její slova, její tvář ve svitu ohně, to vše v jeho vzpomínkách brzy vybledne jak sen.

Vedle něj v trávě se objevily spáry. Palagrin ulehl vedle něj a starostlivě si povzdechl. Jeho horký dech ovanul Revynovi čelo. *Rána ti začíná hnisat. Vrátíme se do města?*

„Ne, to ne…“ zamumlal Revyn, aniž otevřel oči. „Nemohu se vrátit.“

Já vím proč. Obvykle nejsi tak průhledný jako jiní lidé. Ale jak ses na ni díval… I slepý by to poznal.

Co to má znamenat?!

Palagrin si odfrkl. Znělo to pobaveně.

Vís, *jak volala draky?* zeptal se Revyn. *To, co mi včera v noci vyprávěla…*

…je pravda. Umí s námi mluvit. Stejně jako ty.

Revyn otevřel se zamžouráním oči. Palagrinova pouta byla pryč. Yelanah je musela rozvázat, než odešla. Revyn ucítil, jak mu po tváři klouže úsměv, když spatřil, jak Palagrin rozpíná křídla.

Sužovaly ho divoké, horečnaté sny. Viděl sám sebe, jak leží v lese uprostřed mechu a kapradí. Ruka mu s každým úderem srdce otékala víc a víc. Stehy popraskaly. Z rány vytryskla hustá krev… Hrůzou procitl a měl pocit, že skutečně vidí krev, protože ho neklidné sluneční paprsky oslnily.

Ale snil i o úplně jiných věcech.

Byl doma ve své chýši. Všechno vypadalo úplně stejně, jako když ji opouštěl. Jen okenice vítr vytrhl z pantů. Zem promočil déšť šlehající dovnitř. Byla plná děr. Kotel a hrnce pokrývala silná vrstva prachu. V jeho posteli se třepotali moli a rozežírali látku. Revyn se polekal: u starého stavu sedí jeho matka!

„Mami?“ ozval se bojácně. Neslyšela ho, seděla nehybně a pozorovala stav. Když Revyn přišel blíž, uviděl, že je pokrytá pavučinami: její kostnaté ruce, řídké vlasy, šaty, vše obalovala lepkavá bílá vlákna jako kokon housenku. Jen její řetízek s krásným přívěskem byl volný. Zdálo se mu, že z něj vyzařuje světlo.

„Mami…“ Revyn se prsty bezmála dotýkal jejich ramenou. Stále ho ještě neviděla, ale přesto se její ústa najednou otevřela a ozval se výkřik. Byl to chraplavý, tichý výkřik, ale rozvibroval celou chýši. Stěny se zřítily. Prkna létala vzduchem, seno se rozvířilo stejně jako v Logondu, když draci zničili stáje. Revyn si musel chránit tvář dlaněmi. Když znovu vzhlédl, zadní strana domu byla pryč a matka utíkala po louce.

„Mami!“ rozběhl se za ní. Vysoká tráva se kolébala kolem jeho nohou. Najednou nedokázal udržet oči otevřené a nerozeznával svět kolem. Všechno jako by plavalo ve tmě… ale to ne! On přece musí matku dostihnout! Je bezmocná!

Utíkala přímo k lesu, kde se stromy kolébaly ve větru jako vysoké postavy v pláštích s kapuci. Zmizela mezi nimi a Revyn se řítil za ní. Ostré větve mu zahradily cestu a vyryly mu šrámy do kůže. Konečně se matka zastavila. Větve a listí vířily lesem, když se otočila k Revynovi. Ale nebyla to jeho matka. Byla to Yelanah.

Její obličej pokrývaly divoké kresby. Až když se Revyn přiblížil, poznal, že to je krev. Krev, která se jí v nepatrných pramíncích řinula po tvářích, po čele a po rtech. Pak se pohnula a její tvář se změnila ve zmítající se klubko hadů. Jen její oči svítily jak oči divého zvířete a lhostejně ho sledovaly.

Do Revynova srdce se vkradla hrůza. Chtěl utéci, pryč, jen pryč, aniž by se ohlédl, ale jeho nohy neustále kráčely směrem k dívce. Klubko hadů v Yelanažině tváři ho hypnotizovalo. Cítil, jak se několik hadů uvolnilo a zamířilo k němu. Lačně se vlnili jako rudé plameny, omotali se mu kolem hlavy a plazili se mu k očím.

Revyn vykřikl. Současně Yelanah rozevřela strnulé oči a její ústa se otevřela – ale výkřik nevydala. Sotva krok od něj klesla mrtvá k zemi a on najednou nevěděl, jestli to byla Yelanah, nebo jeho matka, nebo zavražděné děti, nebo zda tam dokonce viděl ležet mrtvého sama sebe. Les, rudí hadi, jejich žhnoucí oči, vše se ponořilo do bezedné temnoty.

Když Revyn procitl, měl na prsou dračí ocas, který ho jemně tiskl k zemi. Mumlal slova, na která si později nedokázal vzpomenout, a pak ho znovu přemohla slabost vyvolaná horečkou.

Kolik času uplynulo? Byl jasný den, když poprvé procitl, ale přesto ho obklopovala naprostá tma. Slyšel vytí vlků, třepetání křídel a šramocení drobných zvířat v houští. Možná byl jasný den vícekrát než jen jednou, a možná to byla už druhá nebo třetí noc – Revyn ztratil pojem o čase. S brbláním a sténáním se převaloval na tvrdé zemi z boku na bok, než ho opustily všechny síly a podlehl vyčerpání.

Konečně pozvolna otevřel oči. Řasy měl slepené. Les kolem byl šedivý. Někde blízko zaslechl Palagrinovo odfrknutí. Něco mu prolétlo hlavou, ale myšlenka se ihned rozpadla jako obrázek z prachu.

Najednou se něco chladivého dotklo jeho čela. Byl to Palagrin? Ne, to je něco jiného než drak. Před očima se mu objevila tvář. Dvě oči.

Revynovi se zachvělo srdce, když je poznal: chtěl říct stovku věcí najednou, ale nevydal ze sebe ani slovíčko.

„Proč tu ještě jsi?“ zeptala se Yelanah. Neznělo to přátelsky.

Revyn pomalu rozevřel suché rty. „Proč… ses vrátila?“

Dívka ho sledovala klidným pohledem. „Říše lesa vám, lidem, nepatří.“

„Já se nemohu vrátit. Kvůli tobě.“

Yelanah se na něj podívala. Pak se něco dotklo jeho rtů. Stéblo trávy s vodou. Revyn cítil, jak chladná tekutina stéká do jeho úst. Pil namáhavě a lačně.

„Lituješ, že jsi to udělal?“ zeptala se Yelanah.

Revyn lehce zakroutil hlavou a pustil stéblo z úst. Jak dlouho už nepil? Zdálo se mu, že s vodou se do jeho těla vrací i život. Zhluboka vydechl a na jeho tváři se objevil nepatrný úsměv. „Věděl jsem, že přijdeš.“

„Palagrin mě zavolal,“ vysvětlila zdráhavě, i když to chvíli trvalo, než se odhodlala k odpovědi. „Jsem tu kvůli němu.“

„Odkud znáš jeho jméno?“ zašeptal Revyn. Slyšel, jak se Yelanah zvedla. Její nohy lehce kráčely travou.

„Odkud jsi ty věděl, že se jmenuje Palagrin? Když jsem se ho zeptala, řekl mi, že jsi jeho bratr. Jeho malý bratr.“

Sevřela Revynovu paži a položila si ji kolem krku. Druhou rukou ho uchopila za bok a zvedla ho. Revyn se jí pokoušel pomoci, ale čím více se snažil, tím to šlo hůř. Nakonec to vzdal. Palagrin pod něj vsunul ocas a Yelanah mu pomohla nasednout na dračí hřbet. Pak ucítil její paži kolem svých boků a vyrazili. Doprovázel je tupý dusot několika dalších spárů. Revyn si později vůbec nevzpomínal, jak dlouho ujížděli mlhou.

Oheň praskal. Teplo se vinulo k jeho boku jako přítel. Revyn otevřel oči a otočil hlavu. Za jasnými plameny seděla Yelanah. Ležel na několika vrstvách suchého mechu, po prsa přikrytý kožešinou. Postřehl, že mu sundali krunýř i s košilí! Zděšeně vyskočil.

„Neboj se,“ řekla Yelanah tiše a po rtech jí přelétl krátký úsměv. „Oblečení máš tady.“

„Kde jsme?“ Revyn se rozhlédl. Napřed si myslel, že ho dopravila do nějaké tmavé jeskyně, ale nad ním se klenula hustá střecha z listí. Všude kolem šuměly ve světle plamenů mohutné duby.

„Jsme na Dubové mýtině," vysvětlovala Yelanah. Pak zamyšleně sevřela rty. „Mluvil jsi ze spánku. A plakal." Aniž by počkala na jeho reakci, zvedla se a zmizela z jeho zorného pole. Revyn se dotkl své tváře – skutečně: našel stopy slz. Rychle je hřbetem ruky osušil. Yelanah se vrátila s dřevěnou miskou a podala mu ji. „Vypij to. Už dva dny jsi nic nejedl."

Revyn opatrně přiložil misku ke rtům. Byla v ní studená polévka, která chutnala po nasládlých bylinkách. Yelanah se naklonila k ohni a s pomocí klacku něco vytáhla z řeřavých uhlíků. Byly to tři dozlatova upečené kulaté hlízy, které položila na dřevěný talíř a přisunula k Revynovi. „Vezmi si, musíš mít hlad. Jsou to hlízy, které se u nás elfů jedí. Chutnají i drakům. Říkáme jim *celgonnwa.* Ve tvé řeči to znamená… sladká země."

„Sladká země?" Revyn se usmál a jeho tvář se po dlouhém spánku nezvykle napjala. Váhavě se zakousl do zvláštní hlízy. Uvnitř byla bílá a měkká jako čerstvý chléb. Chutí také poněkud připomínala chléb – jenže byla mnohem aromatičtější, skoro jako houby, a současně překvapivě sladká. Revyn si na tuto kombinaci musel nejprve zvyknout.

Polkl a opětoval Yelanažin pohled. Připadal mu záhadný. Buď ho prohlédla a pohrdá jím, nebo ho prohlédla a lituje ho – Revyn se nedokázal rozhodnout. Zamyšleně otáčel hlízou v ruce.

„Spi dál, lidský chlapče," řekla. „Když ti zítra bude líp, odvedu tě ke stezce, kterou se budeš moci vrátit ke svým."

Revyn si povšiml nového obvazu z listí na své pravici. „Jak ti mám poděkovat?" zeptal se.

„Vrať se do svého světa. A zapomeň, co se stalo." Yelanah vytáhla z ohně další dvě *celgonnwa,* pak se zvedla a tiše zmizela ve tmě.

Revyn procitl, když se začalo rozednívat. Ležel na suchém mechu a pozoroval, jak se koruny stromů vyloupávají ze tmy. Podal si zbývající čtyři *celgonnwa* a snědl je. Poněkud dál, mezi mohutnými kořeny jednoho z dubů, které se jako mohutné paže rozpínaly nad nimi, ležela na mechu Yelanah. Připomínala Revynovi semínko dozrávající pod bdělým dohledem stromů.

Revyn dojídal poslední hlízu a rozhlížel se kolem. Na skalních blocích, mezi větvemi a kořeny se nahromadila spousta různých věcí. V jedné z dutin vysoko v kmeni stromu ležely vaky plné obilí, zeleniny a hlíz, vedle nich stálo na široké větvi několik proutěných

košů se sušenými jablky a různými bobulemi. Malé jílové nádoby a hrnce se vršily jeden na druhém. Z větví visely vaky s vodou a bylinky určené k sušení. V druhém rohu, kde bylo rozmístěno několik kulatých kamenů sloužících jako schody vedoucí do široké koruny dubu, byly rozloženy nože, brousky, kožené řemínky a různě velké šavle. Na větvích byla zavěšena síť upletená z trávy.

Vedle spící Yelanah ležel na kameni velký luk z lískového dřeva. Za ním trčela ze země hrst šípů. K hlavě si zabodla oštěp ozdobený tmavočervenými ornamenty. Hned vedle něj byla poskládaná Revynova košile, kazajka a boty. Za hustým listnatým křovím obklopujícím duby šuměla voda. Nejspíš byl poblíž nějaký potok.

Revyn usedl. Rána už ho skoro nebolela. Jen slabosti vyvolané horečkou se navzdory Yelanažině péči zatím nezbavil. Tiše vyklouzl zpod kožešiny, oblékl si košili a pevně utáhl ramenní řemínky na své kazajce. Nakonec si obul vysoké boty. Vtom za sebou zaslechl nějaký šramot.

„Odcházíš?“

Revyn se otočil k Yelanah a přikývl. „Už jsem ti byl na obtíž dost dlouho.“

„Dobře,“ pronesla Yelanah a vstala. Pak se rozběhla mezi duby až ke kamenným schodům vedoucím do koruny jednoho ze stromů. O chvíli později zmizela v hustých větvích. Když se vrátila, držela v ruce jeho meč a krátce ho zvedla do výšky, aby mu ho ukázala. Pak se rozběhla ke svému lůžku, přehodila si luk přes rameno a zasunula tři šípy do úzkého opasku, v němž už měla svou dýku.

„Jak vypadá ta rána po šípu?“ zeptal se Revyn.

Yelanah se na něj ironicky zadívala. „Až dorazíme k cestě, která tě zavede nazpět, vrátím ti tvůj meč. Do té doby si ho ponechám u sebe.“ Odsunula stranou větev, na níž byl trávou upevněný dlouhý koberec z mechu, a naznačila Revynovi, aby šel napřed. Opatrně se protáhl otvorem v listoví. Yelanah ho následovala. Před nimi se klikatilo travou a divokými orchidejemi několik potůčků. Skupinka dubů trůnila uprostřed kvetoucí bažiny jako ostrov.

„Jdeme,“ řekla Yelanah a začala přeskakovat z jednoho kamene na druhý. Nad vlhkým houštím se vznášela mlha a halila okolí do nezřetelné modři. Stromy, jejichž kořeny se nořily do potoků, byly obrovité. Větve mohutné jako kmeny se týčily do výše.

Revyn a Yelanah mlčky opustili krásnou bažinatou oblast a vešli do lesa. Mlha je provázela jako němý společník. Pak stromy

prořídly. Revyn poznal obrovské lesní jezero s břehy porostlými rákosím. Voda byla tmavozelená a hladká jako zrcadlo. Revyn zaváhal. Jezero vypadalo stejně jako to, v němž Yelanah poprvé spatřil.

„Kde je vlastně Palagrin?“

Yelanah se zastavila. „S ostatními…“ Zavřela oči a zapískala tak jasně a pronikavě, že se Revyn lekl.

Země se zachvěla. Yelanah zaklonila hlavu. Bílou mlhou zaznělo dračí volání. O chvíli později se k ní přiřítil tucet draků.

Voda se zpěnila pod jejich spáry, vlny rozhýbaly rákosí. Draci se zastavili těsně před Yelanah. Ta upustila Revynův meč a roztáhla ruce. Draci do ní strkali tlamami, hladili ji po ramenech a svým dechem jí rozevláli vlasy. Dívka hladila jednoho po druhém po krku a pak se přitiskla k jejich hlavě. Yelanah zvedla meč ze země a jeden z draků si ji vyzvedl na hřbet. Pak se poprvé podíval na Revyna a jeho tmavé oči se nebezpečně zablýskly.

Vtom se od stáda odtrhlo jedno ze zvířat a rozběhlo se k Revynovi – Palagrin. Pohladil Revyna po tváři a obešel ho. Pak natáhl ocas a vysadil si ho také na hřbet.

Chvíli stáli proti sobě – Revyn na Palagrinovi a Yelanah se stádem divokých draků. *Ty jsi lidský chlapec Revyn?*

Revyn těžce polkl. Drak, na jehož hřbetě seděla Yelanah, ho upřeně sledoval. *Ano. A kdo jsi ty?*

„Jmenuje se Isán,“ odpověděla Yelanah.

Revyn ztuhl. Jak může znát jeho myšlenky?

„A stádo,“ pokračovala, „patří ke kmeni Nimorga. V těchto lesích už dnes existuje jen sedm kmenů *dafhana*“.

Revyn bloudil pohledem z jednoho draka na druhého. Všichni vypadali nedůvěřivě. Ijua. Xersan. Nhoar…

Nikdy je tak jasně neslyšel, nikdy, za celou dobu svého pobytu u krotitelů v Logondu. Yelanah ho pozorně sledovala. Nakonec dala Isánovi pokyn a přijela těsně k Revynovi. Zastavila se, když se jejich kolena bezmála dotkla. Její pohled putoval po Revynově tváři. Měl pocit, že ho cítí na kůži jako dotek prstů, pátravý a zmatený. „Kdo jsi?“ zašeptala. „Kdo jsi… Žádný člověk neumí to, co ty, nikdo to neumí kromě… To není možné!“

„Co tím myslíš?“

Yelanažin pohled byl najednou nepřítomný, jako by do jejích očí proklouzla mlha. „Já… už jsem tě jednou viděla. Přesně tady! Mlha

mi občas ukáže budoucnost. Viděla jsem tě tady, Revyne, na břehu, ačkoli není možné, abys už jednou byl v našem světě. Držel jsi luk a mířil jsi na mě.“

Revyn ztuhl. Ona považovala jejich setkání za vizi? Ví, co se stalo v Logondu? Ví, že to byl on, kdo jí umožnil útěk? Ale nic v její tváři nenaznačovalo odpověď.

„Možná to nebyla náhoda, že jsi mě našel.“ Hlas se jí jemně zachvěl. „Nemohu tomu uvěřit, ale je to tak: *dafhana* tě slyší a ty slyšíš je. Chtěla jsem tě vyzkoušet, protože Palagrin mi toho o tobě hodně vyprávěl a já mu nevěřila. Aleje to skutečně pravda. Mluvil jsi s Isánem a…“ Yelanah se prudce odmlčela. Narovnala se a z jejích očí se rázem vytratila veškerá zasněnost. Strnule zírala do rákosí. I draci zneklidněli. Isán si drsně a nebezpečně odfrkl.

„Co se děje?“ zeptal se Revyn nervózně. Ve stejné chvíli se dostavila odpověď. Zděšeně zavětřil.

Z mlhy se vynořily postavy. Tři, čtyři, sedm, dvanáct… Objevovaly se ze všech stran a obklíčily je. Z lesa se ozval výkřik. „Meleyis!“

U elfů

Přicházel k nim muž. Pohledem jen krátce zabloudil k Revynovi a pak se znovu zadíval na Yelanah. Zastavil se v takové vzdálenosti, aby ho draci nemohli napadnout, a naznačil úklonu. Rozcuchané černé copy mu sahaly až na ramena. Na sobě měl plášť a tuniku ze stejné látky jako Yelanah a přes jeho prostý vzhled z něj vyzařovala moc.

„Konečně, velká Malá bohyně,“ promluvil lidskou řečí, ačkoli měl stejně jako Yelanah jemný cizí přízvuk. Zjevně chtěl, aby mu Revyn rozuměl, ale jinak si ho nevšímal. „Dlouho jsme na tebe čekali. Nyní jsme tě našli dřív než ty nás. Jsem šťasten, Meleyis. I když ses nám tak dlouho vyhýbala, zjevnější učinila to, co bylo nezbytné.“

Yelanah seděla na dračím hřbetě rovně jako svíčka. Její obličej působil pánovitě a uzavřeně. Pak něco pronesla rychlou, zurčivou řečí, kterou Revyn neznal. Ale stalo se něco zvláštního: zvuk jejích

slov mu byl úplně cizí, ale prostřednictvím dračích myšlenek jí rozuměl.

Jak se opovažuješ tímto způsobem přepadnout Meleyis a posvátné dafhana? Snad jsi tu na nás nečíhal?

Muž se usmál. „Odpusť, Yelanah. Ale doufám, že si vzpomínáš na naši dohodu… Chtěl bych tebe i lidského chlapce, který tě doprovází, poprosit, abyste s námi pojedli. Pohovoříme si," řekl a na Revyna stále ještě nepohlédl. „Už je to dlouho, co jsi poctila náš národ svou návštěvou. Právě probíhají nejkrásnější slavnosti." Znovu se usmál, jako by jeho slova skrývala něco úplně jiného, co ho pobavilo.

Yelanah ostře vtáhla vzduch nosem. Pohledem sklouzla k Revynovi a pak se znovu podívala na usmívajícího se muže. „Dobře. Půjdeme."

Muž se beze slova obrátil a vyrazil. Yelanah a Revyn ujížděli za ním. Když se Revyn ohlédl, zjistil, že zbytek dračího stáda zmizel. I postavy z rákosí se ztratily. Přesto nepochyboval o tom, že je z mlhy sledují, jak elfové, tak i draci.

„Kam jedeme?" zašeptal.

„K elfům. Nemluv se mnou."

Revyn se podíval na muže, který pospíchal před nimi. Vzpomněl si na příběhy, které slýchal vyprávět o elfím národu… a na nabodnuté hlavy u logondských bran. Jak to, že ho elf jen tak vede do své utajované vesnice?

Dlouho mlčky putovali lesem. Revyn neklidně vyhlížel slunce, ale vysoké stromy zakrývaly oblohu. Hustým listovím pronikaly jen ojedinělé sluneční paprsky.

Konečně elf zastavil. Palagrin a Isán se zarazili vedle něj a shlíželi do malého údolí, které leželo před nimi. Bylo zarostlé vysokými břízami, které ho zakrývaly svými světlezelenými korunami. Mezi stromy visela lana a lávky, které na první pohled vypadaly jako liány. Pod stromy se krčily domky a chýše jako hlavičky zelených hub: jejich střechy byly pokryté mechem a břečťanem.

Yelanah seskočila z Isánova hřbetu. „Palagrina nechej tady. Elfům vadí, když někdo odvádí *dafhana* z posvátných mlh." Revyn sesedl. Oba draci zůstali na okraji údolí, zatímco Yelanah a Revyn následovali elfa do vesnice.

Vstříc jim vyšli muži, ženy i děti. Všichni byli oblečení do šatů ze světlé látky. Vlasy měli spletené do dlouhých copů nebo jim spadaly

až k pasu. Jen několika mladým ženám sahaly jen po ramena a na jednotlivých pramíncích měly navlečené dřevěné perly.

Když spatřily Yelanah, odložily práci a uklonily se. Přiložily sepjaté ruce k čelu a zamumlaly slovo, kterému Revyn nerozuměl. Některé z nich pozorovaly Revyna s neskrývanou nelibostí. Nějaká holčička při pohledu na něj zděšeně vykřikla a dala se na útěk tak rychle, že se kulaté náušnice v jejích uších rozcinkaly. Jejich průvodce posléze zamířil k jedné z chýší. Odsunul závěs z popínavých rostlin a Revyn s Yelanah vešli dovnitř.

Stěnami ze všech stran pronikalo sluneční světlo a protínalo místnost sítí zářících vláken. Na zemi bylo ohniště s kotlem, kolem nějž byly rozloženy vrstvy suchého mechu. V nejzazším rohu místnosti visel žebřík, vedoucí k otvoru ve střeše – nejspíš do domu v koruně stromu.

„Posaďte se.“ Závěs se zašustěním znovu zakryl vchod. Elf ukázal na dva dřevěné špalky, podkasal si plášť a usedl proti nim. Zvenčí se ozýval dětský smích. Listí šumělo ve větru a stěny chýše praskaly.

„Jmenuji se Khaleios,“ představil se elf. Bylo to poprvé, co promluvil na Revyna. Světlo sklouzlo po jeho tváři a odhalilo jeho mírný úsměv. „Jsem ten, koho by lidé nejspíš nazvali pánem… nebo králem elfů. Nevyznám se příliš ve vašich hodnostech, odpusť. Nazývej mě králem elfů, jestli chceš, nebo mě prostě oslovuj jménem.“ Revyn přikývl.

Elf zjevně očekával, že něco řekne. Posléze pokračoval. „Mohu se zeptat, kdo jsi?“

„Jmenuji se Revyn.“

Král se lehce předklonil. „Věříš v osud, Revyne, lidský chlapče? V předurčení každého stvoření na zemi?“ Revyn zašilhal směrem k Yelanah. Proč nic neříká?

Král se znovu usmál. „Chtěl bych ti něco ukázat, Revyne. Něco, co žádný člověk před tebou nespatřil, a dokud bude v mých žilách proudit krev, ani nespatří.“

Zvedl se a přešel do zadního rohu místnosti. Byla tam tma, a tak Revyn nedokázal rozeznat, co tam dělá, ale když se vrátil a znovu usedl, držel v ruce nějaký předmět. Byla to kniha.

Khaleiovy ruce spočívaly na kožených deskách jako na truhlici s pokladem. „Tohle je kniha elfů, kniha minulosti, současnosti a budoucnosti. Je to kniha, do níž se vpisuje historie mého lidu. Obsahuje tajemství světa, který je skryt v hlubokých lesích.

Zachycuje vzpomínky, vzpomínky na všechny hrdiny, na všechny darebáky… Jejich duše žijí v této knize. Našel bys v ní víc než tisícovku událostí a má hodnotu víc než tisíce životů. Každý z nás, kdo ovlivňuje dění ve světě, se v ní jednoho dne ocitne. Je to hrob. Ale všichni mrtví se znovu zrodí, jakmile něčí zrak přeletí po jejich jménech na těchto stranách. Říkáme jí kniha *Nir miludd.* Kniha života a smrti.“

„Tohle všechno se vejde do jediné knihy?“ ujelo Revynovi, ale okamžitě zmlkl. Měl nejasný pocit, že to znělo nezdvořile.

Ale Khaleios se stále usmíval. „Od počátku časů naše příběhy naplnily spoustu knih. Ale všechny jsou součástí jediné knihy, chápeš? Před staletími drželi moji předkové v rukách *Nir miludd* stejně jako já, i když dnes už existuje o něco více svazků.“ Opatrně těžkou knihu otevřel. „Chci ti něco přečíst, Revyne, lidský chlapče. I já píšu nekonečnou *Nir miludd,* a proto jsem králem mého kmene. Mým úkolem je zaznamenat, co se za mého života událo. Přál bych si, abych mohl vyprávět šťastné příběhy.“ Khaleios se naléhavě zadíval na Revyna. „Chceš si něco poslechnout? Jedno proroctví? Je starší než tvoje nebo moje babička. Yelanah si ho určitě také ráda vyslechne.“

Na okamžik pohlédl na dívku a listoval přitom knihou. Na jedné ze stran se zastavil. Chvíli četl mlčky jen pro sebe, pak vzhlédl a pronesl:

„Do Věčné mlhy zrozeni,
pro draky byli stvořeni.
K drakům je váže přísaha,
až k smrti platná zůstává.“

„To je příběh Malých bohů, že?“ zeptal se Revyn.

Khaleios svraštil čelo. „Takže Yelanah ti ho už vyprávěla. Naše Malá bohyně… Ještě si vzpomínám na dobu, kdy jsi byla dítětem našeho kmene. Byla jsi malá holčička, ale ve tvých očích už žhnul divoký duch Malé bohyně. A jednou jsme tě už nedokázali zadržet. Objevil se mlžný vír a ty jsi následovala své srdce k posvátným *dafhana.* Své malé, prastaré srdce… Dobře,“ pokračoval Khaleios a obrátil se znovu k Revynovi. „Nebudu tě tedy tímto příběhem nudit, když ho už znáš. Přečtu ti něco jiného. Něco, co jsem napsal já. Doufám, že tě můj překlad nezklame.“ Jeho prst rychle listoval

knihou, pak se zastavil a král znovu předčítal tak plynule, jako by si slova už dávno předem připravil.

„Už nachýlil se den i hvězdy ztrácí třpyt národa elfů.
A není vyslyšen, kdo chtěl by ještě skrýt svůj národ elfů.
Jak plyne čas, je zmaru napospas dán národ elfů.“

Revyn si připadal poněkud nejisté. „Co… hm… co to má znamenat?“ zeptal se zdvořile do ticha.

„Znamená to, že můj lid je předurčen k záhubě. Pozvolné, ale neodvratné záhubě.“

„Ach, ale…“

„Ale proč?“ skočil mu Khaleios do řeči. „Proč je tomu tak?“ Křečovitě se usmál. „Vždyť to přece víš, Revyne, lidský chlapče. Dobře víš, jakou vinu nese tvůj lid.“ Revyn pozvolna přikývl. Khaleios otočil další stránku v *Nir miludd,* aniž spustil Revyna z očí. Když promluvil, jeho hlas byl zvučný a jemný.

„Spravedlivý a mocný syn Ahirise,
zrozený z viny,
elfů svou smrtí zachrání syny,
až objeví se.“

Khaleios chvíli čekal, zda Revyn nechce něco říct. Pak se znovu usmál. „Vysvětlím ti, co toto proroctví znamená, lidský chlapče. Předpovídá příchod viníka, který svou vinu zdědil prostřednictvím krve svého národa. Ale on tuto vinu překoná a napraví ji. Prolije krev za krev. Jediný lidský chlapec… stejný lidský chlapec, jako jsi ty.“

Revyn seděl nehybně. Proč Yelanah mlčí, jako by byla z kamene? Revyna bodlo u srdce. Co když je na Khaleiově straně… Přivedla sem Revyna zcela záměrně. Byla to past. Revynovi se zatočila hlava. Tak past – ale proč?

„Řekni mi pravdu,“ požádal Revyn krále chvějícím se hlasem. „Co ode mě chceš? Proč mi to všechno vyprávíš?“

Khaleios zjevně tuto otázku čekal. „Mívám vize, synu člověka… občas, když do mě vstoupí síla starých duchů. Síla *Nir miludd,* která vyžaduje, abych zaznamenával jen pravdu. A budoucnost. Já… vidím… věci. Vidím zánik svého lidu. Pohltí ho mohutný vír zapomnění… Ztrácíme svět pod nohama. Ale já to musím zastavit,

dokud je ve mně dost života, abych ho obětoval.“ Khaleios sevřel ruce v pěsti. Jeho úsměv se už dávno rozpadl na cáry. „Doufal jsem, žadonil, zuřil a lámal si hlavu – a pak jsem to spatřil. Viděl jsem to jasně před sebou. Řešení. Syn nepřátelského lidu odčiní vinu své krve a zachrání elfy. Mučedník. Lidé nás takřka zničili, a proto jeden z nich musí tento strašlivý čin znovu napravit!“ Král ukázal na Revyna. „Dlouho jsem na tebe čekal. Nyní jsi přišel, abys přijal osud, který ti elfové a Ahiris určí. Vím,“ pokračoval hlasitěji, když Revyn otevřel ústa. „Vím, jak ti moje slova nejspíš znějí. Ještě včera jsi byl obyčejný lidský chlapec – a dnes máš změnit svět. Ale jestli věříš v osud, jestli věříš v duchy a bohy, kteří bdí nad všemi národy, pak mi důvěřuj! Zůstaň zde, u elfů, a nauč se vše, co musíš vědět, abys mohl naplnit svůj úděl. Revyne, skrývá se v tobě nesmírná síla! Učiníš zázrak, který může vyjít jen z rukou člověka! Pomstíš se a smyješ všechny hříchy…“

Yelanah vyskočila. Khaleios překvapeně zmlkl, když otevřela ústa – ale i ona byla přerušena. Závěs se znovu odhrnul. Na prahu stála žena. Ačkoli ještě nemohla být stará, do tváře se jí vryl hluboký smutek Její oči přelétávaly z Khaleia k Revynovi, až se zastavily na Yelanah. Takřka neznatelně polkla, pak sklonila hlavu a přiložila sepjaté ruce k čelu, aby se uklonila. Yelanah nehnula ani brvou.

„Yohál Meleyis… Telan – Yelanah… Nidurjeha ásra seul enorvaha,“ pronesla žena tiše. Když chtěla pokračovat, Yelanah se od ní odvrátila a podívala se na Khaleia.

„Řekl jsi, že chceš na moji počest uspořádat slavnost. Splň tedy slib, který jsi dal *Meleyis*, králi elfů.“

Khaleios se na ni zadíval a pak udělal rychlý pohyb rukou. Sluneční paprsky prostupující listovím okamžitě zmizely. Světlo se rozplynulo, jako když sfoukneš svíčku, a v místnosti se rozhostila tma. Přede dveřmi zavládla noc.

„Odveď lidského chlapce ven a ukaž mu vesnici,“ poručila Yelanah ženě, aniž ji poctila jediným pohledem. „Postarej se, aby s ním jednali s úctou a přátelstvím a aby ho moje slavnost potěšila.“

„Co je to s tebou?“ zeptal se Revyn.

Yelanah se k němu napůl otočila. „Hned přijdu,“ řekla odmítavě, ale v jejím pohledu spatřil naléhavost, která ho uklidnila a současně vyplašila. Pak se znovu obrátila ke Khaleiovi, který po náhlém setmění seděl mlčky a tajemně proti ní.

Revyn proti své vůli vyšel s elfkou z chýše. Žena vypadala stejně zmateně jako on.

Obloha nad údolím se třpytila jako modrý samet. Elfové pobíhali kolem a rozsvěcovali lucerny. Děti radostně tancovaly v korunách stromů a pobíhaly po větvích nahoru a dolů.

„Pojď se mnou," řekla elfka s výrazným cizím přízvukem Revynovi a křečovitě se usmála. Revyn se nechal provádět vesnicí. Bál se tak, že ze sebe nevypravil ani slůvko.

Khaleiova dcera

Yelanah zůstala nehybně stát, když Khaleios poklekl, aby podpálil dřevo na ohništi uprostřed místnosti a rozžal dvě kulaté lucerny. Veselé zvuky oslavy pronikaly do chýše, ale Yelanah si toho nevšímala. Naslouchala jen praskání ohně. Mlčky shlížela na elfího krále. Ačkoli klečel na zemi, vyzařovala z něj taková síla, že Yelanah vztekle sevřela pěsti.

„Proč se rozčiluješ?" zeptal se uvolněně a znovu usedl na stoličku. Jen jeho oči ho prozrazovaly – svítily lstivě a nebezpečně jako vždy.

„Děláš chybu," pronesla Yelanah. „On není tím lidským chlapcem, který…"

„Ale ano, je to on." Khaleiovy oči ji spoutaly. Cítila, jak do ní pronikají jeho slova. Znemožňovala každičký odpor. „Je to on. Víš to a já to vím také. Přivedla jsi ho k nám a tím jsi splnila svůj úkol."

„Pleteš se! Já vůbec žádné úkoly plnit nemusím. A toho lidského chlapce ti nedám."

Nebezpečný hněv konečně smyl nehybnou masku z jeho obličeje. Zvedl se. „Jsi především dcerou našeho národa! A jsi mojí dcerou, Yelan!" Chtěl ji jen rozptýlit. Chtěl… Yelanah o krůček couvla a vzpamatovala se.

„Nemáš právo takhle se mnou mluvit, králi elfů!

Jsem dcerou tvého kmene – ale žije ve mně duch Věčné mlhy, na to nezapomínej! Bojuji za posvátné kmeny."

Khaleios protáhl obličej. „Copak to nechápeš? Když zmizíme, budou i *dafhana* ztraceni! Proto toho lidské ho chlapce potřebujeme. Dej nám ho, aby zachránil náš národ před lidmi! Dej nám ho, aby ten, kterého zrodila tma, zahnal temnotu…“ Předstíraná jemnost z jeho hlasu zmizela, ztratil svou tajemnou krásu. Yelanah cítila, jak její sebevědomí v jeho přítomnosti mizí jako už tolikrát, ale nemínila to připustit. Tentokrát ne!

„Mýlíš se. Jedinec nikdy nemůže nad lidmi zvítězit. On… patří k *daťhana*. Lidský chlapec patří mně! Já jsem ho našla, já jsem o něj pečovala a zachránila ho před smrtí. Nikdy ti ho nepřenechám!“ Khaleios dlouhými kroky přecházel kolem ohniště. Pak chytil Yelanah za ramena a setřel jí slzy z tváří, ale ona zatvrzele odolávala jeho pohledu.

„Vzpomínám si na chvíli, kdy ses narodila,“ zašeptal. „Víš, proč jsem připustil, abys odešla k posvátným kmenům, dcero? Proč jsem dovolil, abys opustila svou matku a dnes s ní zacházela jako se služebnicí, která není hodna toho, abys ji vyslechla a pohlédla na ni? Protože jsem věděl, že jednou přivedeš lidského chlapce. Byl to tvůj osud, tvůj úkol, abys ho k nám přivedla. Tak to stojí v Octarisově proroctví! Má následovat dceru elfího krále… má ji následovat do její říše. A to se také stalo. Tak to bylo dohodnuto; zde, u mého ohně, dávno před tvým narozením!“ Jeho prsty se zaryly do dívčina ramene. Napůl zhojená rána prudce zabolela.

„Ne. Nikdy ti ho nepřenechám. Znám tvé vize! Tvé proroctví o pomstě a nenáviděné krvi… to je jen tvůj sen, který se ve skutečnosti nemůže odehrát. Nedovolím, aby Revyn kvůli němu zemřel!“

Jeho pohled se vpálil do jejích očí. „Má zemřít pro tebe?“

Yelanah polkla. Když ucítila, že se králův stisk uvolnil, vytrhla se mu. „Já ho na rozdíl od tebe nebudu nutit, aby sám bojoval proti dvaceti tisícům lidí! To je nesmysl! Žádný člověk není tak mocný, aby dokázal zachránit celý národ! Ani Revyn!“

Khaleios ji strnule pozoroval. Pátral po jejích myšlenkách, jejích pocitech… cítila to. Neklidně couvla a ze všech sil se snažila před ním uzavřít svou mysl.

„Tobě na něm záleží, dceruško, že? Ty toho lidského chlapce máš ráda.“ Zvenku se ozývala veselá hudba a ženský smích. Yelanah se snažila soustředit, aby se dokázala Khaleiovi postavit. „Víš velice dobře, jak zněla úmluva. Měla jsi ho sem přivést, a to jsi také udělala. Tvůj úkol je splněn. Jen to nechceš uznat.“

Dívka pozvolna zakroutila hlavou. „Já jsem *Meleyis.* Ve mně žijí duchové mlhy. Mně nikdo neporoučí. Jsem ve službách posvátných kmenů, ne ve tvých. Už jsem toho udělala a strpěla mnoho, abych tobě a tvému kmeni přivedla člověka. Revyn není tím, kterého hledáš."

Sledovala, jak její rozhodnost vyvolává bázeň v Khaleiově tváři. Jak dlouho už toužila po tom, aby ji tam spatřila. Od té doby, co opustila elfy, si nic jiného už nepřála. Konečně už nepodléhá jeho moci a je svou vlastní paní, jak se na *Meleyis* patří. Bylo jí úplně lhostejné, zda Khaleios naplní své bláznivé vize!

„To se neopovážíš," prohlásil král elfů. „Neopovážíš se zrušit dohodu, kterou jsme uzavřeli. Toho lidského chlapce dostanu. Nepřipustím, aby elfové zmizeli jen kvůli tvému sobectví. Dostanu ho, Yelan! Octarisovo proroctví se naplní!"

„Zabráním tomu!"

„Zkus to. Ale možná se ten chlapec sám rozhodne… možná se rozhodl už dávno…"

Yelanah pevně zaťala zuby. Lesk v Khaleiově tváři jí připadal podivně známý… Beze slova se obrátila a vyběhla z chýše. Za ní znělo jeho volání.

„Dostanu ho! Dostanu toho lidského chlapce a ty tomu nezabráníš, Yelan!"

Utíkala kolem tmavých stromů a chýší, kolem luceren a smějících se elfů, utíkala travou až k táborovému ohni. Elfové tančili v záři ohně a zvuk písní, bubnů, fléten a zvonců se rozléhal nocí, která nebyla skutečná. Revyn ležel v trávě. Děti seděly kolem něj a s úžasem ho pozorovaly, muži a ženy si šeptali a dotýkali se jeho cizokrajného oblečení. Měl skelný pohled a zpomalené pohyby ze sladkých, těžkých nápojů.

„Revyne!" Yelanah se k němu rozběhla. Elfové jí překvapeně uvolňovali cestu a skláněli hlavy. „Revyne, pojď! Pojď už…"

Revyn se od ní nechal zmateně postavit na nohy. „Yelanah!" zablekotal.

„Jdeme odtud." Uchopila ho za zápěstí a táhla za sebou. Revyn upustil pohár a překvapeně se obrátil k ohni, ale ona ho vláčela dál. Těžkopádně klopýtali kolem vysokých bříz vzhůru do svahu. Yelanah nevěděla, jaká kouzla Khaleios použil a jak rychle budou působit. Museli si pospíšit a opustit elfí vesnici, dokud to Revyn dokáže.

Najednou Revyn natáhl volnou ruku a chytil Yelanah za rameno, takže oba spadli na šikmo rostoucí břízu. „Co se děje?“ mumlal zmateně.

„Ksakru, ještě tohle!“ Opravdu nebyla vhodná chvíle na to, aby mu vysvětlovala, že člověk nemá pít elfí nápoje. Yelanah ho odstrčila, když se dotkl jejích vlasů, a vlekla ho dál za sebou.

Konečně se dostali na okraj údolí. Yelanah se s námahou přitahovala za poslední keře. Khaleios svah určitě očaroval, aby byl delší a strmější. Ale nakonec to dokázali. Yelanah lapala po dechu. Revyn se potácel za ní.

A najednou byl jasný den.

Svět draků

Ptáci cvrlikali. Zlaté sluneční paprsky pronikaly korunami stromů a kreslily v lese pruhy.

Revyn se zaraženě otočil nazpět k údolí. Vysoké břízy svištivě šuměly ve větru. Chýše a mosty zmizely ve větvoví. Revyn zamžoural. Hlavu měl neuvěřitelně těžkou.

„Už je ti líp?“ zeptala se Yelanah.

„Co se stalo?“ Revyn se zmateně dotýkal límce a tváře. Skoro na nic si nevzpomínal. Ležel mezi elfy a pil… Pak uslyšel Khaleiův šepot o vině a pomstě, o vyvolených a o jeho osudu…

Yelanah ho táhla dál od údolí, až se ocitli v obyčejném lese. Pak se vyčerpaně opřela o kmen stromu. „Khaleios chce, abys za něj bojoval. Proti všem lidem. Je posedlý svými vizemi a věří, že jediný člověk dokáže elfy zachránit před zánikem. Ale to je naprostý nesmysl. Ty nejsi ten lidský chlapec, kterého Khaleios hledá.“

„Co se to tu děje?“ zeptal se Revyn stroze. Půda se mu ještě trochu houpala pod nohama. „Řekni mi konečně, co po mně všichni chcete!“

Yelanah si ho mlčky prohlížela. Pak usedla na zem, ale Revyn zůstal stát nad ní. „Tak dobře,“ zamumlala nesoustředěně. „Všechno ti řeknu. Ale pak mi musíš prozradit všechno o sobě. Úplně všechno. Chci vědět, kdo vlastně jsi!“ Revyn kvapně přikývl.

Yelanah pohlédla na své ruce. „Dala jsem Khaleiovi slib. Jsem sice Meleyis a mám povinnosti jen vůči *dafhana*, ale… elfové jsou národ, z něhož pocházím. Slíbila jsem, že najdu a přivedu elfům lidského chlapce, který se postaví proti svému vlastnímu národu a zemře za ně. Khaleios totiž věří, že takový chlapec existuje – viděl ho v těch svých bláznivých vizích."

Revyn zůstal nehybně stát. „A ten chlapec, který zemře za elfy, mám být já?"

„Zrovna jsem tě dostala z toho údolí, nebo snad ne? Měl by sis sednout. I když ty nápoje už necítíš, stále kolují v tvé krvi." Revyn ji poslechl a usedl do mechu. Yelanah měla pravdu – ačkoli si už nepřipadal tak omámený jako v elfí vesnici, nohy měl slabé a v hlavě mu hučelo.

„Proto ses snažila unést Twita! Měl se stát Khaleiovým mučedníkem!"

„Neuvažovala jsem nad tím, koho mu přivedu. Nevěřím Khaleiovým vizím. Jen blázen věří, že by jediný člověk mohl zachránit celý národ elfů. Chtěla jsem jen splnit slib a přivést mu jeho hrdinu, ať je to, kdo chce."

Revyn se zamyslel. „Tak proč jsi mě tam nenechala?"

„Když jsem zavolala Isána a ostatní *dafhana*, dokázal jsi s nimi mluvit. Palagrin říká, že jsi člověk, ale přesto jsi synem člověka jen do té míry, jako já jsem dcerou elfů." Yelanah se na něj naléhavě zadívala. „Revyne, já věřím… že máš v sobě něco zvláštního. Možná bys dokázal pomoci posvátným kmenům. Především ale nesmíš zemřít zbytečnou smrtí, kterou ti naplánoval Khaleios."

„Pomoci posvátným kmenům?" Revyn se zamračil. „Najednou všichni chtějí, abych jim pomáhal!" Odstrčil její ruce, když ho chtěla zadržet, a vstal. „Nejsem ten, za koho mě považujete! Nemáte ani potuchu, kdo jsem… Jsem úplně obyčejný. Nic zvláštního."

„Ne, tomu nevěřím."

„Proč potřebuješ právě moji pomoc?"

„Protože *dafhana* mizí!" Yelanah sklopila hlavu. „Vzpomínáš si, jak ses mě ptal, kde jsou *dafhana*, které jsem osvobodila v Logondu? Tu noc nenašli svobodu, ale smrt! Zmizeli… Všichni zmizeli! Mlha je pohltila… Někteří přišli o rozum." Na chvíli se odmlčela, než se jí přestal chvět hlas. „Něco se skrývá v lesích a volá je. A oni tomu volání nedokážou odolat. I já ho slyším. Toto volání vede posvátné kmeny na smrt. Topí se v jezerech, padají do propastí a já… Nevím,

co to je, ani jak je zadržet.“ Očima vyhledala jeho zrak a po tváři jí přeběhl záblesk naděje. „Najednou ses objevil ty. Člověk, který slyší *dafhana*. Možná to nějak souvisí s tím, jak bychom posvátné kmeny mohli zachránit.“ Zmlkla, když si uvědomila, co řekla, a rukou si přejela po čele. „Omlouvám se, už mluvím stejně jako Khaleios.“

„Ne,“ řekl Revyn zvolna a znovu usedl do mechu. „Nemluvíš jako on.“

Yelanah se na něj zadívala. „Co jsi zač? Mluvíš s *daťhana* a našel jsi mě v mlžném světě, kam před tebou žádný člověk nepronikl. Proč to dokážeš? Vyprávěj mi o sobě úplně všechno.“

„Já…“ Promluvil tak tiše, že sám sebe takřka neslyšel. Pak zhluboka vydechl. „Jsem dračí bojovník. Nevím, co jiného bych ti řekl.“ Nedokázal se na ni podívat. Bál se, že by jeho pohled mohl prozradit, co zamlčuje – nikdy předtím nebyl tak blízko toho, aby někomu řekl pravdu… Ale ne. Ne, nesmí, nemůže o tom mluvit. Ani Yelanah to nemůže říct, i když i ona páchala zločiny. Jeho minulost zůstane navěky v něm, nevyslovená, neobjasněná.

„Když říkáš, že posvátné kmeny mizí,“ pokračoval rychle Revyn, „tak ti pomohu zjistit proč. I já jsem se to dlouho snažil zjistit. Možná se nám to podaří vysvětlit společně.“

S úlevou se usmála. „Existuje někdo, kdo ví víc než mudrci elfího národa v těchto lesích. Prorok, který je králem v jiné říši. Pokud nám to někdo může říct, pak je to on. Četla jsem o něm v *Nir miludd.*“

„Ty jsi o něm četla?“

Yelanah přikývla. „Je to ostuda, že dnes plní její stránky jen Khaleiovy falešné vize. Pojď, Revyne, lidský chlapče. Vyrazíme.“ Vstala a počkala, až se postaví i on.

„Yelanah?“ zarazil ji Revyn, když už chtěla vyrazit. „Mohla bys mi přestat říkat lidský chlapče? Je to… takové divné.“

Dívka opětovala jeho úsměv. „Jak chceš. A když mi pomáháš, Revyne, už pro tebe nebudu Malá bohyně. Říkej mi prostě Yelan.“

Revyn si nebyl jist, do čeho se pustil. Všechno se odehrálo tak rychle a tak nečekaně. Byl skutečně před chvílí u elfího krále a utekl s Malou bohyní? Opravdu slíbil, že jí pomůže vypátrat důvod mizení draků? Vlastně by měl být v Logondu, léčit se a připravovat na další válečné tažení do Myrdhanu. Místo toho se potuluje kdesi po haradonských lesích, u elfů a draků… Kupodivu se tu však cítil mnohem lépe než na bojišti. Všechno, co mu mělo připadat zvláštní

a děsivé – Yelanah, stádo draků a Khaleios, vnímal, jako by to důvěrně znal už dlouhou dobu.

Pohlédl na Yelanah, která ujížděla vedle něj na Isánovi. Byli s nimi i Palagrin a zbytek dračího stáda. Společně táhli na sever. Yelanah se ohlédla po sluníčku, aby odhadla, kolik je hodin. Muselo už být odpoledne. Ptačí křik se rozléhal lesem a odevšad znělo veselé švitoření a trylkování. Mezi stromy se vznášela zrnka bílého pylu.

Yelanah mu vrátila jeho meč. Zjevně mu důvěřovala. Když si to uvědomil, okamžitě ho napadly další, mnohem méně potěšitelné myšlenky: v duchu se ptal, zda by ho Yelanah nepřenechala elfímu králi, kdyby neuměl mluvit s *daťhana*. Nezachránila ho před Khaleiem jen proto, aby pomohl jí a drakům? Revyn raději po odpovědi nepátral.

Do lesa se pozvolna vkrádal večer. Vůně listí a pryskyřice byla s příchodem šera intenzivnější, jako by chtěla tmu osladit. Revyn si připadal vyčerpaný a měl hrozný hlad – kromě hlíz *celgonnwa* od rána nic nejedl. Jenže Yelanah toho zjevně snědla ještě méně a nestěžovala si. Revyn před ní nechtěl vypadat jako slaboch.

„Brzy bude tma," podotkl a snažil se, aby to neznělo příliš nadějně.

Yelanah přikývla. „Měli bychom si odpočinout. Dnes se už stejně o moc dál nedostaneme." Draky odvedli dolů ze svahu a usedli do trávy a mechu.

„Nerozděláme oheň?" zeptal se Revyn, když je objala tma a on sotva dokázal rozeznat obrysy Yelanah a draků.

„Ne," odvětila s úsměvem.

Oheň je pro lidi a elfy. My jsme v mlze… Revyn nedokázal popsat ten pocit, který mu prozradil, že k němu promlouvá Isán. Po zádech mu přeběhl chlad – nikdy si nebyl tolik vědom toho, že vnímá cizí myšlenky. Pozvolna, takřka koktavě se mu snažil odpovědět.

My jsme v mlze? Zní to jako stříbrné zvonky, napadlo Revyna.

Copak sis toho nevšiml? Celá ta cesta, kterou jsme zdolali, existuje jen tady. Všechno kolem tebe, obloha, země i les, neexistuje ve světě, který je přístupný všem stvořením. Nacházíme se v říši mlhy, v říši *daſhana*.

Revyn se zadíval na dívku. „To… to jsi byla ty, Yelan?"

Kdo jiný? Listí zašramotilo a před Revynem se objevila ruka, která mu podávala něco velkého jako pěst.

„Mluvím řečí *daſhana*, aby nám rozuměli. Raději si na to zvykni," poznamenala. Pak tím něčím zahýbala v dlani. „Nemáš hlad? Sněz

to. Je to pokrm Meleyis a Mahyár, Malých božských dětí. Existuje jen tady, v říši mlh, ale zato v každém ročním období, jak za letních paren, tak i za mrazu.“

Revyn vzal tu věc – asi to bylo nějaké ovoce – a chvíli ji potěžkával v dlani. Měla sametovou slupku a byla asi stejně velká a těžká jako jablko. Po krátkém zaváhání se do ní zakousl. K jeho radosti to skutečně bylo ovoce a chutnalo báječně. Bylo tuhé a lehce nasládlé, ale mělo zvláštní, výraznou chuť. Yelanah mu podala další dva kusy a sama se pustila do dalšího. Draci šelestili ve tmě, jak trhali ovoce z větví. Revyn netušil, že jedí i něco jiného než maso. „Jak se to ovoce jmenuje?“ zeptal se.

„*Asahár nir. Asahár* znamená srdce nebo bušící kámen. A *nir* už znáš z *Nir miludd.* Znamená život.“

„Takže srdce života nebo živoucí kámen.“

Yelanah se usmála. „Elfové ho tak nazývají. Ale nejedí ho, protože ve světě mlhy je ho jen omezené množství. Já mu říkám prostě *bom*, což znamená chutné.“

Když se nasytili a spokojeně ulehli – Isán a draci za Yelanah, jako by ji museli chránit, a Palagrin ze stejného důvodu za Revynem, naslouchali cvrlikání cvrčků a vzdálenému houkání sov.

„Co to znamená být v mlze?“ zašeptal Revyn. „To jsme skutečně opustili náš svět?“ Vzhlédl vzhůru. Když se koruny stromů v mírném nočním větru zakolébaly, uviděl oblohu. Hvězdy se třpytily, jako by někdo rozházel do vzduchu stříbrný prach. Bylo těžké představit si, že tohle všechno vlastně neexistuje.

„Ano i ne.“ I Yelanah vzhlížela k obloze, jak Revyn postřehl, když zašilhal směrem k ní. Hvězdný třpyt se odrážel v jejích očích. „Vidíš tu oblohu? To jsou hvězdy ze skutečného světa. Ale tady září mnohem jasněji, vidíš? A tak je to v mlze se vším. Lesy jsou pro nás stejně pravé jako v normálním světě, ale jsou přesto hlubší, jsou… plné kouzel. To je realita mlhy: její kouzla. Kouzlo znásobí věci – vůně je intenzivnější a stromy rostou výš k obloze – a oslabí vše, co se v reálném světě řídí pevnými pravidly, jako pohyb slunce a čas…

Zde jsou hranice mezi možným a nemožným slabší. Občas dokonce docela mizí.“ V Yelanažině hlase se mísila fascinace a starosti, jako by vše, co vyprávěla o mlžném světě, mělo i své stinné stránky.

„Všechno je pro me tak nové," zamumlal Revyn. „Spoustě věcí nedokážu uvěřit… Existuje i nějaký třetí svět, který by třeba ležel na opačné straně mlhy?"

„Myslím, že ano. Když do mlžného světa smí vstoupit jen *dafhana* a Malé božské děti, do světa, který je ještě více vzdálený od reality, mají snad přístup jen zcela neskutečná stvoření. Místo, kde neexistují žádná pravidla, žádné tady a tam, daleko a blízko, žádná minulost, současnost a budoucnost, je pro smrtelníky nevhodné. Nebo se alespoň vymyká mým představám." Revyn se pokoušel představit si takový svět… ale marně. Jak by mohl žít bez okamžiku, který přijde, je zde a uplyne? Taková myšlenka ho děsila.

„A co elfové? Jejich vesnice prve zmizela, ale ty tvrdíš, že nepatří ani do mlžného světa?"

„V každém světě existuje mnoho úrovní a elfové žijí v jedné z nich. Jejich vesnice leží ve skutečných lesících, ale přesto mohou zmizet jako iluze. Někdy mezi těmi světy vůbec neexistují žádné jasné hranice. Realita lidí, háje elfů, mlžný svět a všechno ostatní – to jsou možná jen úrovně, v nichž se přírodní zákony více a více rozplývají."

Revynovi prolétla hlavou nejasná vzpomínka. Nežil v mlžném světě už předtím, než tenkrát zahlédl Yelanah u jezera? Kdysi dávno… když s Palagrinem uprchli z vesnice. To ráno se najednou objevila mlha a les se během několika sekund změnil. Polekal se, když si uvědomil, že se tenkrát ocitl v mlžném světě, daleko od reality, aniž by o tom věděl.

„Už jsem jednou v mlze byl," řekl Yelanah. „Když jsem si poprvé vyjel na Palagrinovi. Jsem si jist, že to nebyl reálný svět. Nebo… třeba to byl nějaký úplně jiný svět."

Yelanah mlčela. Přesto zaslechl, jak se k němu pozvolna otočila a založila si ruce za hlavou. Ačkoli byla tma, měl pocit, že si ho prohlíží.

„Poděkovala jsem ti už?" zeptala se.

„Za co?"

„Že jsi mě tenkrát ve vězení chtěl chránit."

Revyn na chvíli zatajil dech. „Tak ty přece jen víš, že jsem to byl já!"

Usmála se. „Ovšem. Na člověka jsi mi nepřipadal tak zlý. Proto jsem tě také nedokázala zabít."

„Jen proto, že ti nezbyl čas."

„To taky.“

Oba se rozesmáli.

„Nikdy by mě nenapadlo, že jednou budeme takhle ležet vedle sebe a povídat si,“ pokračoval Revyn.

„Mě taky ne.“ Elfka se odmlčela, jako by si teprve teď uvědomila, že si povídá s člověkem. „Dobrou noc,“ řekla náhle.

„Dobrou.“ Revyn měl najednou nepříjemný pocit, že řekl něco špatného. Pak zavládlo ticho. Obklopovalo je jen cvrlikání cvrčků a tiché šumění větru, který klouzal korunami stromů. Revyn si povzdechl a dál sledoval oblohu.

Procitl, když ho stéblo trávy zalechtalo v nose. Zašklebil se, otočil se na druhou stranu a rozlepil oči. Yelanah seděla vedle něj. Rychle si rukama přejel obličej a uhladil si vlasy. Pozorovala ho snad?

„Vidíš to?“ Její pohled zabloudil na stranu. „Ranní opar… Když mlhy stoupají, roviny reality se prolínají.

Teď se dá nejsnáz projít mlhou a vstoupit do světa lidí.“

Revyn se napřímil. Zhluboka se nadechl a rozhlédl se kolem. „Kde jsou draci?“

Yelanah opatrně vzala do ruky pavoučka, který přes ní lezl, a usadila ho na větev. „*Dafhana* mlha zneklidňuje. Když hranice mezi světy slábnou, přicházejí lovci draků.“

„Chápu.“ Revyn se obrátil a utrhl z větví dvě *bom.* Jedno z nich podal Yelanah. Usmála se. Mlčky posnídali. Mlha ponořila les do vybledlé modři.

Když Yelanah dojedla, vstala. „Mám chuť proběhnout se.“ Obrátila se k Revynovi zády a beze slova se rozběhla pryč.

Revyn se vymrštil, aby ji dostihl. Mlha je těsně za halila. Zdálo se, že celý svět obalilo ticho připomíná jící vatu. Kousek před sebou spatřil Yelanah. Přeskakovala zpráchnivělé kmeny stromů a kličkovala mezi mladými břízami, šplhala na obrovité kameny a pružně seskakovala do hlubokého mechu. Revyn měl každou chvíli pocit, že ji ztratil, ale pak znovu zahlédl její vlající šaty, její ruku, odsouvající větev stranou. Slyšel cinkání dřevěných perel v jejích vlasech. Namáhavě lapal po dechu, ale nezavolal na ni a nezastavil se. Jednou měl dokonce pocit, že za mlhou vidí nějaké jiné postavy, které zmizely, jakmile se k nim obrátil. Zem se lehce zachvěla. Ticho rozrazilo dunění spárů.

„Isáne!“ vykřikla Yelanah radostně. V běhu natáhla pravici. „Isáne!“ Ve stejné chvíli se z mlhy vynořili draci. Isán klusal vedle

Yelanah a ta v běhu naskočila na jeho ocas a vyšvihla se na dračí hřbet. Revyn se přitiskl k Palagrinovi, který běžel kolem něj, a vyhoupl se na dračí hřbet stejně šikovně jako dívka. Uchopil střední roh a přitiskl nohy k mohutnému tělu. Přímo před ním se řítila Yelanah. Zleva i zprava se k nim připojovalo stále více draků, až bylo stádo kompletní. Půda sténala pod jejich mohutnými skoky a mlha se rozvírala jako závěs, když pádili lesem.

Yelanah pustila Isánův střední roh a rozepjala paže. Ruce jí naplnil šumící vítr. I Revyn, ujíždějící po jejím boku, se pustil Palagrina a oddal se větru. Srdce mu zpívalo. Jeho myšlenky splynuly s Yelanah a draky. Cítil všechno… Cítil jejich spáry dopadající na zem. Cítil, jak jim pracují svaly. Cítil vítr lechtající Yelanah na zátylku…

Pak vyrazili z houští a po tváři jim sklouzly sluneční paprsky. Revyn prudce rozevřel oči. On i Yelanah se předklonili a pevně se přitiskli k drakům. Protože před nimi – zela hluboká propast. Byli na skalním výběžku vyčnívajícím z lesa, který se zvedal vysoko nad zemí. Až k obzoru, kde denní světlo ještě zápolilo s úsvitem a růžově se třpytily úzké proužky mraků, se táhly lesem porostlé pahorky a hory.

Draci nezastavili.

Revyn otevřel ústa, ale strach mu sevřel hrdlo. Cítil, jak se Palagrin odrazil od země. A pak už pod nimi žádná země nebyla.

Palagrin i ostatní draci rozepjali křídla. Až nyní se Revynovi podařilo vykřiknout. Křičel, jako ještě nikdy v životě, a vítr jeho hlas odnášel pryč. Bleskovou rychlostí se blížila zelená hloubka. Palagrin, který od doby svého zajetí už neletěl a ještě nikdy neletěl s jezdcem, se vývrtkou řítil k zemi a nebezpečně se potácel sem a tam. Revyn pevně svíral jeho šíji. Vnitřnosti měl až v krku. Pak pod sebou spatřil koruny stromů. V poslední chvíli Palagrin prudce mávl křídly. Suché listí zavířilo a roztančilo se. A pak se nad nimi zavřely vrcholky jedlí a buků.

Revyn měl pocit, že dostal mořskou nemoc. Kdykoli Palagrin mávl křídly, vznesli se čtyři metry do výšky jen proto, aby se vzápětí stejně hluboko zřítili. Pohybovali se tak rychle nahoru a dolů, jako by ujížděli na rozbouřených vlnách a ne letěli ve vzduchu.

Pak se konečně objevil mírný svah s několika stromy. Draci zamířili k němu. Roztáhli křídla, aby zabrzdili, a jejich spáry se dotkly země.

Palagrin přistál na zemi, klopýtl a znovu se vznesl do vzduchu. Vzápětí se snesl na zem a prudce máchl křídly, aby neztratil rovnováhu. Revyn se ho pořád pevně držel, i když Palagrin už dávno necválal a tanečním krokem mířil k ostatním drakům. Až když Revyn uslyšel Yelanažin smích, namáhavě se vzpřímil.

„Tohle je náš svět," vysvětlovala těžce oddychující Yelanah a ukázala kolem sebe. Všude samé lesy a hory, kam až oko dohlédlo. Revyn se pokoušel předstírat, že ho to zajímá, ale zjevně vypadal tak žalostně, že se Yelanah znovu rozesmála. „Neboj se, na prohlídku půjdeme pěšky! Pro Isána a Palagrina je let na dlouhé trasy s námi na hřbetě stejně příliš namáhavý."

Zamířila s Isánem zpět do lesa a Revyn ji s pocitem lehké nevolnosti následoval.

V lese byla taková mlha, že Revyn s Yelanah nemohli dělat vůbec nic. Stromy, keře, ba dokonce i draci, kteří je v mírném odstupu následovali, se proměnili jen v nejasné obrysy. Revyn si připadal jak ve snu… a polekal se, když najednou zaslechl zadunění. Až po chvíli si uvědomil, že to byl hrom. Ve vzduchu visela bouře. Kolem nich se hnaly cáry mlhy a v korunách stromů to šumělo a hvízdalo. Revyn každou chvíli očekával prudký liják, ale obloha si dávala na čas. Jen hrom tajemně burácel dál a dál. Draci neklidně frkali a váhavě pokládali spáry na zem, jako by se obávali špatného kroku. Dokonce i Yelanah lehce pobledla. „Ty se bojíš bouřky?"

Po tváři jí přeběhl úsměv. „Bouřky? Ne, samozřejmě že ne. Ale ta mlha je podivná… nerozpouští se. Říkala jsem si, že když mlha stoupá, otevírají se brány mezi světy."

„Kdyby přišli dračí lovci, postarám se o ně," řekl Revyn tiše.

Yelanah se usmála. „Dračí lovci! Jen ať přijdou, spoustu z nich jsem už poslala na onen svět. Ne, nedělám si těžkou hlavu s pozemskou realitou… Včera jsem ti vyprávěla, že cosi číhá v mlhách a odvádí *daťhana* do nereálného světa."

Najednou se ozvalo pronikavé dračí volání. Yelanah a Revyn se otočili. Z mlhy k nim vyrazil jeden z draků. Za ním prchalo dračí mládě.

Asrán! Revyn se polekal, když v myšlenkách zaslechl Yelanažin výkřik. Drak proběhl vedle ní a Isán a jeho mládě se k němu bojácně přitiskli.

Je zde… volá, volá Sayohá… Yelanah pohledem zabloudila k dráčeti. Pak seskočila z Isánova hřbetu.

„Co se děje?“ zeptal se Revyn starostlivě.

„Odejdeme z mlžného světa, souhlasíš? Budeme muset cestovat realitou.“

Draci přistoupili blíž. Revyn měl pocit, že slyší několik hlasů mluvících jeden přes druhého, ale slovům nerozuměl. Seskočil z Palagrina.

„Sayohá a Mirihs jsou poslední děti klanu,“ vysvětlovala mu Yelanah. „Sayoháina matka… následovala volání. Asrán nechce ztratit i její dceru.“ Revyn přikývl. Draci zjevně vyčkávali.

Jděte napřed, musím si obstarat ještě pár věcí na cestu, řekla Yelanah. Později vás doženeme. Draci se rozloučili. Revyn sledoval, jak jeden za druhým mizí v husté mlze.

„Pojď, Revyne, nemáš hlad?“ zeptala se Yelanah, ale skrýt starosti se jí nepodařilo. „Najdeme si něco k snědku. Jak vlastně vypadá tvé zranění? Než odejdeme z mlhy, musíme si vyměnit obvazy,“ poznamenala a vydala se směrem k lesu. Revyn ji následoval.

Hrom dál burácel. Vítr hlasitě a vztekle vyl mezi stromy.

„To je k uzoufání,“ řekla Yelanah, když hledala v lese keře, na kterých rostou *bom.* „Když se vydáme světem lidí, bude nám cesta trvat minimálně týden. Mlžným světem bychom se tam dostali už dnes večer…“

„Kde žije ten věštec?“ zeptal se Revyn.

„Je králem malé říše mezi Haradonem a Myrdhanem. Koukej, tady jich pár roste!“ Yelanah se dala do běhu. Když ji Revyn dostihl, zarazil se. Ocitli se na mýtině. Před nimi leželo jezero – přesně to, u kterého je včera překvapil Khaleios a elfové! O tom není pochyb! Je to stejný břeh porostlý rákosem.

Yelanah postřehla jeho úžas „Vždyť přece víš, že v mlhách neexistují žádná pevná pravidla… Tohle je *San yagura mi dál.* Jezero, které neustále čeká. Dá se snadno najít, když po něm pátráš, a navíc je to místo, kam mohu kdykoli zavolat *dafhana* a sejít se tu s nimi. Kromě toho tu rostou báječné *bom.*“ Utrhla jeden kousek ovoce a hodila ho Revynovi. Chytil je.

Yelanah se natáhla pro další, pak se rozběhla k mírně se svažujícímu břehu a posadila se. Nohama se skoro dotýkala vody a zamyšleně sledovala jezero. Revyn usedl vedle ní. Oba mlčky jedli.

Yelanah odhodila okousanou pecku do vody. „Kdybych někdy musela uposlechnout volání, nechci se zřítit z útesu. Raději se chci

utopit.“ Revyn na ni pohlédl. Když zvedla hlavu, spatřil v jejích očích slzy. Pokusila se usmát a sklopila zrak.

„Já… myslel jsem si, že mizí jen draci.“

„Já ten vír také občas cítím.“

„Proč se chceš utopit?“ Revyn s úděsem pohlédl na vodní hladinu, v níž se odrážely břichaté mraky. „Topit se musí být hrozné.“

„Už teď se topím v bezmocnosti, tak proč se neutopit ve vodě.“ Yelanah si nepřítomně otřela ústa a vstala. Poblíž rákosí natrhala několik bylin a vrátila se zpět. Její obličej se změnil v masku. I slzy z očí zmizely a její pohled byl prázdný.

„Převážeme si svá zranění.“ Revyn přikývl. Odmotal obvaz z pravé paže, zatímco Yelanah odkrývala bolavé rameno. Pak si navzájem pomohli ošetřit rány.

Cesta

Bylo až děsivé, jak snadno bylo možné opustit mlžný svět a vstoupit do reality, aniž si to člověk uvědomil. Hustá mlha byla najednou ta tam, a když se Revyn otočil, obklopoval ho hustý smrkový les. Mlhu jako by spolkla zem. Hustý podrost udělal místo mechu a kořenům.

„Pojď,“ řekla Yelanah a rozběhla se napřed. Nedaleko uviděli draky. Dostihli je a kráčeli po jejich boku.

Bylo to poprvé, co Revyn cestoval s Palagrinem a nejel na něm. Ale nevadilo mu to – vychutnával si, že chvíli nemusí myslet vůbec na nic, kromě toho, kam má stoupnout.

Les byl řídký a dal se snadno projít, i když občas rostl na pořádném svahu a ze země vyčnívaly velké kameny. Odpoledne se ozvalo hromobití, stejně jako ráno v mlžném světě. Hned poté se spustil krátký, ale prudký liják, který je během chvilky promočil na kost. Ale než se začalo stmívat, šaty a vlasy jim znovu uschly.

Rozhodli se přenocovat mezi starými smrky. Zem byla chladná a vlhká. Kdyby Revyn nebyl dlouhým celodenním pochodem tak vyčerpaný, nejspíš by měl problémy usnout. Po chvíli zaslechl rovnoměrné Yelanažino oddychování. Prsty se dotkl obvazu z listí a zhluboka se nadechl. Rána ho lehce svědila. Yelanah mu řekla, že vytáhne stehy, kterými mu lékař v Logondu zranění zašil.

Revyn se náhle musel usmát. Je to bláznivé: bolí ho ruka, má hlad, leží na tvrdé zemi a ráno ho bude bolet celé tělo – a přesto se na zítřek těší. Těší se… Vtom ho spánek přemohl.

Najednou se znovu objevila mlha. Revyn spatřil, jak se třpytí mezi stromy, jako by z ní vycházela podivná zář. Ale kde jsou draci? Kde je Yelanah?

Utíkal lesem a jeho kroky trhaly mlhu. Vlevo a vpravo ho sledovaly podivné stíny, které mizely, jakmile se na ně podíval.

Volal Yelanah. Volal její jméno, znovu a znovu, hlasitě, pak šeptem, jako spiklenec. Yelanah…

Najednou si všiml, že v mlze je ještě někdo další. Tamhle, vedle smrku, stála princezna Ardhes. Po tváři jí přeletěl úlek, když ji Revyn objevil. Její postava se rozplynula, jako by byla z vody.

Zděšeně vyskočil. Obklopovalo ho šedivé příšeří svítání. Oděv mu zvlhl ranním chladem a na zádech měl přilepené jedlové jehličí. Draci zmizeli. Revyn s úlevou konstatoval, že alespoň Yelanah je stále s ním. Spala jen o pár metrů dál. Vedle ní stály tři košíky.

Revyn zmateně vstal a šel k ní. Před košíky se zastavil a překvapeně se do nich podíval: proužky sušeného masa, hlízy *celgonnwa*, tenké chlebové placky a nějaké bobule. Kde se tu to jídlo vzalo?

„Yelan?“ zašeptal. „Yelan, vstávej!“

Ospale se obrátila a odhodila si vlasy s obličeje. „Co se děje?“

„Drac… *dafhana* jsou pryč. A máme tu snídani.“ Yelanah zívla, posadila se a podívala se na koše. Bez zaváhání vzala hrst bobulí a strčila si je do pusy.

„Neboj se. *Dafhana* spí jen chvilku, když jsme zde. Tvůj svět je zneklidňuje. Sněz něco.“

Revyn se posadil na bobek. „Kde se to tu vzalo?“

„Elfové to přinesli. Ochutnej manjam a maso. No to je báječné, *celgonnwa* už jsou hotové, nemusíme je péct!“ Rychle uchopila chlebovou placku, obložila ji proužky masa, stočila ji a současně si strčila do úst *celgonnwa*. Stočenou placku podala Revynovi.

„Myslel jsem, že Khaleios je tvůj nepřítel,“ řekl skepticky a nerozhodně vážil placku v ruce.

„Nepřítel?“ Yelanah svraštila čelo a dál přežvykovala hlízu. „Khaleios je blázen, který má naneštěstí i trochu moci. Ale elfové mají povinnost poskytovat mi zásoby. Všude, nejen ve své vesnici.“

Revyn se váhavě zakousl do placky. Byla vynikající. „Znamená to snad, že elfové jsou někde poblíž?“

Yelanah jeho starostlivý tón hlasu pobavil. „V celičkém lese jsou rozptýleny vesnice elfů, některé vede Khaleios, jiné ne. Mně a *dafhana* podléhají všechny.“

Revyn se zamyšleně pustil do jídla. Nelíbilo se mu, že elfové v noci přišli, aniž je zpozoroval. I když to nevyslovil, zneklidňovala ho myšlenka, jak snadno by ho Khaleios mohl odvléci.

Když dosnídali, naskládali zbylé jídlo do jednoho košíku, který Yelanah vzala pod paži. Ostatní dva tam prostě nechala ležet.

Brzy se objevili draci a připojili se k nim. Rozednilo se. Až k obzoru se táhly štíhlé smrky, cedry a jedle a mech s jehličím tlumil jejich kroky. Revyn vyprávěl Yelanah o svém snu, ale princeznu Ardhes vynechal. Yelanah se neurčitě usmívala a Revyn si nebyl jist, co si o tom myslí. Už litoval, že s tím vůbec začal, když řekla: „Možná má tvůj sen nějaký zvláštní význam, když se ti zdává tak často. Můžeme se zeptat věštce, jestli nám ho vyloží. Zajímalo by mě, co znamená.“

V poledne si udělali krátkou přestávku a pak nasedli na Isána a Palagrina a ujížděli lesem až do samého večera. Najedli se a usnuli pod širou oblohou stejně jako předchozí noci.

I v následujících dnech je každé ráno přivítaly malé mističky a košíky s elfími dary. Občas dostali ovoce nebo maso, jindy vodu v lehkých kožených vacích nebo tajemné nápoje, které Yelanah Revynovi nedoporučovala pít.

„Lidé je nesnášejí,“ vysvětlovala, když je popíjela. „Oslabí je, stejně jako nás, elfy, to, co pijete vy… Ten alkahal nebo tak nějak.“

„Alkohol,“ opravil ji Revyn. „Ten oslabuje i většinu lidí.“

Revyn se postupně seznamoval s draky. Kmen Nimorga měl dvanáct členů. Nejstaršímu *dafhanovi* bylo více než padesát let. Mluvili myšlenkami jen málo, ale když to udělali, jejich slova doprovázely pocity, obrazy a podtóny, které na Revyna silně působily. Kdyby měl člověku vysvětlovat, jak se draci dorozumívají, pouhá slova by mu nestačila – potřeboval by k tomu barvy a melodie. Revynovi připadalo, že i Palagrin se stále častěji vyjadřoval stejně jako oni, jako by se znovu učil něčemu dávno zapomenutému. Bylo to krásné, ale současně i děsivé, když se dovídal, jaká stvoření draci ve skutečnosti jsou. Když pomyslel na to, jak s nimi v Logondu

zacházeli – jak on zacházel s draky, cítil se provinile. Ptal se sám sebe, zda se ve všech zvířatech, stejně jako v dracích, neskrývá nějaké vědomí, které není nepodobné tomu lidskému.

Osmý den dorazili na okraj lesa. Už se stmívalo a obloha, která byla po celý den zatažená, se při západu slunce rozjasnila jako obrovská květina. Revyn se zatajeným dechem pozoroval krajinu před sebou. Rozeklané skály a strmé vrcholky se táhly nekonečně daleko, až zbledly v hořícím obzoru. Ačkoli Revyn nikdy neviděl moře, pomyslel si, že skalnatá krajina vypadá jako oceán, oceán, jenž uprostřed bouřlivé noci zkameněl.

Na okraji lesa rozložili tábor a zapálili oheň. Když se setmělo, po obloze táhly mraky, takže se nad jejich hlavami objevovalo světlo hvězd, které vzápětí mizelo, jako by někdo rozsvěcoval a zhasínal nespočet svící. Ve svitu ohně Yelanah sňala Revynovi obvaz a vytáhla stehy. Rána se už zhojila. Na ruce nezůstala nijak velká jizva, jen tetování bylo lehce zdeformované.

„Co je tam napsáno?“ zeptala se Yelanah, když opatrně vytahovala špičkou dýky kousek nitě.

Revyn pohlédl na tetování. Když si vzpomněl na večery v logondské veselé čtvrti, zaplavil ho stud. Choval se jak malý kluk! Současně ho napadlo, co asi dělají Capras, Twit a Jurak. A kde jsou… Nedokázal si představit, že by ti tři žili stejně jako dřív, když k nim patříval… Nebo snad ano? Bude i on ještě někdy žít jako dračí bojovník? Doba, kdy patřil do Logondu, k dračím bojovníkům a do jejich války, mu připadala tak strašně vzdálená, že klidně mohla být součástí jiného života. Přitom uplynulo jen několik dnů. Stejně jako tenkrát, když opustil vesnici, aby se vydal do Logondu…

Svou minulost nechal za sebou jako kousek oblečení, z něhož vyrostl. I cesta s Yelanah a draky skončí. Revyn nemůže zůstat věčně v divočině u kmene Nimorga. Uzavře ho do svých vzpomínek a vklouzne do jiného života. Najednou si připadal úplně prázdný a průsvitný, jako duch bez identity.

„Revyne?“ Yelanah se na něj podívala. „Neodpověděl jsi mi. Co je s tebou? Ublížila jsem ti?“

Revyn zatřásl hlavou. „Ale ne, vůbec ne.“

Po chvíli se Yelanah znovu věnovala jeho zranění. Opatrně setřela kousek niti z dýky. „Tak povídej. Co znamená ten znak na tvém předloktí?“

Revyn se usmál. „Je to drak, copak to nevidíš?“

„Jako velká Meleyis, dcera polobožských *daťhana*, bys to měla poznat.“

„Dobře víš, na co se ptám. Co je tam napsáno?“ Ukázala dýkou na nápis a Revyn měl pocit, jako by ho zasáhl oštěp. Yelanah se nedůvěřivě usmívala.

Revyn zvážněl a posadil se. „Na tom přece nezáleží,“ zamumlal. „Stejně to už nejde přečíst.“ Dívka se na něj pozorně zadívala. Revyna krátce píchlo v ráně, když vytáhla dlouhý kousek nitě.

„To byla nějaká lidská záležitost? Něco jako… znak bojovníka?“

„To už je dávno.“

Následující den se oddělili od dračího stáda.

„Tam, kam jdeme, není pro *daťhana* místo,“ vysvětlovala Yelanah, když se loučila s každým členem kmene. Můžete se znovu vrátit do mlžného světa?

Počkáme v místních lesích, dokud to bude možné, odpověděla jedna ze starších *daťhana*, která se jmenovala Hayeha. Až to bude nesnesitelné, vrátíme se zpět. Jenže volání mlhy je silnější než kdykoli předtím… v našem světě číhá nebezpečí, v tomto nás zase ohrožuje bolest a neklid.

Yelanah naposledy objala Isána a vyměnili si slova, která mohli slyšet jen oni. Pak se s draky rozloučil i Revyn.

Yelanah a Revyn se vydali na cestu. Yelanah nesla v košíku ještě pár *celgonnwa* a vak s vodou. Žádné další zásoby už neměli. Ale cesta jim měla trvat nejdéle dva dny.

Vedla skalnatou krajinou a zpočátku byla snazší, než Revyn předpokládal. Kráčeli po skalních hřebenech a procházeli hlubokými údolími. Ale stoupání i klesání byla jen pozvolná a na poutníky nečíhaly žádné nesnáze.

Noc nad skalisky byla hluboká a černá. Revyn ještě nikdy neviděl takovou oblohu. Táhla se do nekonečna do všech stran a ve tmě splývala s krajinou. Revynovi se zdálo, že obloha je všude a že i on a Yelanah jsou její součástí. Hvězdy na ně shlížely jako němé publikum. Jako by čekaly na to, až je začne bavit. A kolik jich bylo!

„Nemáš pocit, že nás sledují?“ zeptal se Yelanah.

Tiše ležela vedle něj. „Ovšem, Revyne. Duchové života a smrti provázejí všechna stvoření.“

Revyn se nad tím zamyslel. Lehce posmutněl. Jen že to je všechno, co zmohou. Neochraňují nás, jak si spousta lidí myslí. Nemají žádnou moc.

Možná nám pomáhají nepřímo… Dodávají nám odvahu, abychom si pomáhali sami. A navzájem.

Revyn se zhluboka nadechl. Připadal si tak lehký a těžký současně, zaplavovala ho směsice pocitů, kte ré už ani nedokázal rozlišit. „Jsem rád, že si spolu můžeme povídat – tímto způsobem," řekl tiše. Yelanah k němu obrátila tvář a on si byl jist, že pochopila, co měl na mysli.

Čím déle následující den šli, tím byla jejich cesta obtížnější. Museli vyšplhat na několik skalních stěn, a než objevili první vesnici, měli ruce poseté šrámy. Chýše byly přilepené přímo ke skalní stěně a z dálky připomínaly vlaštovčí hnízda.

„To je elfí vesnice," vysvětlovala Yelanah. „Ale přesto bychom se jí měli vyhnout. Máme málo času."

Když minuli druhou a třetí elfí vesnici, konečně narazili na cestu, sotva širší než stezku, která se kroutila v úzkých serpentinách krajinou.

V poledne zahlédli první lidské město. Trůnilo v dálce na skalnatém pahorku a jeho dřevěné hradby připomínaly beztvaré okruží. Až zde se elfí cesta proměnila ve skutečnou silnici, která propasti neobcházela, ale překlenovala je mosty.

Občas to byly visuté mosty, na kterých už sem tam chyběla prkna, a lana rozklovaly vrány. Ale kdykoli se ocitli poblíž měst, silnice byly vyspravené a širší a visuté mosty se měnily v solidní kamenné stavby, které se jako zahnuté paráty natahovaly přes ostrá skaliska a propasti.

Potkávali poutníky. Byli to obchodníci s velkými koši, a několikrát se dokonce museli vyhýbat vozům taženým osly nebo býky. Revyn byl potají vděčný za to, že nenarazili na žádného draka – byl si jist, že Yelanah by se nedokázala ovládnout a pokusila by se každého zajatého draka osvobodit. Každý, kdo jim zkřížil cestu, si Yelanah měřil nepřátelským pohledem a nedůvěřivě sledoval Revyna, ale nikdo se s nimi nepustil do křížku. Lidé byli zvyklí na to, že v království žijí i elfové.

Když slunce dorazilo k západu, v dálce se objevilo cimbuří hradu. Rozeznali jeho věže a hradby, jinak celý hrad splýval s okolím, takže se zdálo, že vyrůstá ze skal.

Když přišli blíž, zjistili, že hrad se tyčí na výšině. Cesta strmě stoupala. Dorazili k mostu širšímu, než byly ty předchozí. Klenul se nad dlouhým skalnatým údolím. Když ho přecházeli, Revyn pohlédl dolů. Spatřil skály čnící do výšky jako obrovské zuby, některé skály vlevo i vpravo byly dokonce vyšší než most. Revynovi připadalo, že kráčí obří tlamou.

„Hej, vy tam!“ vykřikl voják. Na konci mostu stála trojčlenná hlídka a krátila si čas hrou v kostky. „Kdo jste a co tu chcete?“

Yelanah se nezastavila. „Jdeme k awrahellskému králi.“

„Awrahell?“ vydechl Revyn. Království, ve kterém žije princezna Ardhes! Revyn si připadal jak pitomec. Netušil, jak se jmenuje země, po níž už dva dny putuje – a dokonce nad tím ani nepřemýšlel. Jako by se s Yelanah a draky ocitl v jiném světě a na všechno ostatní zapomněl.

„Ke králi? A proč?“ zeptal se voják.

„Musíme s ním mluvit,“ opáčila Yelanah.

„Nemůžete sem jen tak přijít a chtít navštívit krále! Získat audienci je těžká věc a může to trvat celé týdny. Kdo ví, jestli tě král vůbec bude ochoten vyslechnout…“

„Bude mě chtít vyslechnout,“ prohlásila Yelanah. „Jsem Meleyis. Vyřiď to svému králi.“

Voják si ji změřil skeptickým pohledem, pak ustoupil stranou a pokynul jim oštěpem. „Pojďte se mnou. Ukážu vám, kde můžete počkat,“ řekl a vydal se širokou cestou k hradu. Yelanah s Revynem ho následovali.

Padací mříž byla vytažená. Na nádvoří pobíhali stájníci, služky, husy a slepice. Poněkud stranou stál vůz tažený osly plný prasat, která několik pacholků vyhánělo z nádvoří. Voják namířil k nádhernému schodišti vedoucímu do prostorné haly s několika chodbami. Přímo před nimi byl stupínek s trůnem. Stěny byly zdobeny awrahellskými erby.

„Zůstaňte tady,“ řekl jim voják „Až se vrátím, řeknu vám, jestli vás král vůbec přijme a kdy.“

Muž se chystal odejít z haly, když zaslechli spěšné kroky. Z chodby, do níž měl voják namířeno, někdo vyběhl. „Princezno!“ Voják se uklonil, ale Ardhes ho bez povšimnutí minula.

„Princezno Ardhes!“ Revyn sklonil hlavu.

Ardhes se usmála. Její tmavé oči se rozzářily, když k němu přistoupila. „Jsem ráda, že tě vidím,“ pronesla. V jejím hlase nebylo ani stopy po překvapení.

Chvíli mlčeli. Pak Ardhes odtrhla pohled od Revyna a podívala se na Yelanah. „Slyšela jsem už o tobě, elfí dívko. Buď vítána.“

„Ty jsi dcera krále Octarise?“ zeptala se Yelanah.

Ardhes přikývla. „Očekává vás. Pojďte, zavedu vás k němu.“ Kráčela před Revynem, aby jim ukázala cestu. Voják se jen překvapeně díval, jak mizí v chodbě.

Ardhes je vedla zámkem. Tmavé kamenné sály hlasitě a tajemně roznášely ozvěnu jejich kroků. Ardhes se neustále obracela a usmívala se na Revyna. Odkud věděla, že přišli? Možná je po cestě někdo sledoval. Je zvláštní, že se Ardhes vůbec nezeptala, proč chtějí jít za králem…

Konečně došli ke komnatě střežené dvěma vojáky. Když spatřili Ardhes, otevřeli dveře.

„Pojď,“ řekla Ardhes Revynovi. Vzala ho za ruku a usmála se. „Pojď dál.“

Octaris

Ocitli se v prostorné komnatě. Kamennou podlahu pokrývaly koberce a kožešiny. Ve velkém krbu praskal oheň. U stěn stály dřevěné police naplněné sklenicemi, poháry, miskami a hrníčky. Od stropu visely sušící se bylinky a šířily kolem sebe příjemnou vůni.

Uprostřed místnosti se zvedal malý kulatý stupínek, na němž seděl elf. Jeho úzkou tvář lemovaly dlouhé vlasy zářící ve světle plamenů. Upřeně se zahleděl na Revyna. „Buď pozdraven.“

Revyn naznačil úklonu. „Králi!“

„Yelanah, velká Meleyis!“ Octaris pokynul směrem k Yelanah.

Ta zvedla na pozdrav ruce k čelu. *„Octaris, ashar vy uryen dar vrahal arm getahál.“* Její hlas byl pevný, ale přesto Revyn poznal, že je rozčilená. „Nemýlila jsem se. Věděl jste, že vás navštívíme. Pak možná vidíte i věci, kvůli kterým jsme přišli.“

Octaris se lehce usmál. „Ano, vidím věci, které hýbají tvým srdcem, Malá bohyně. Jsem rád, že konečně stojíme tváří v tvář a já mohu spatřit odvahu a rozhodnost v tvých očích.“

Yelanah sklonila obličej. „I já jsem dlouho čekala na tento okamžik. Konečně ti mohu položit otázky, které…“

Octaris přikývl. „Já vím, Yelanah. Prozradím ti to, co ti prozradit mohu.“ Octaris pohlédl na Revyna. „Ale nejprve mi dovol, abych si promluvil s Revynem. To, co mu musím říct, bude pro tebe nesmírně důležité.“ Revyn byl zmatený. Odkud král zná jeho jméno? Prozradila mu ho snad Ardhes?

„Je pro mě velká pocta, že tě dnes vidím,“ pokračoval Octaris. „Vidět někoho živého, to je vždy něco úplně jiného. Nebudu plýtvat časem, protože vím, jak je pro vás cenný. Myslím, že se chcete dovědět něco o své budoucnosti.“

Revyn se lehce zamračil. „Ctěný králi, přišli jsme kvůli drakům. Chceme se vás zeptat, zda víte…“

„Ano, vím,“ přerušil ho Octaris a usmál se nad nejasností své odpovědi. „Nemusíš mi nic vysvětlovat, Revyne. Znám otázky, které vás sem přivedly. Znám ten pocit, který máš, když pomyslíš na to, jak rychle se mění život a jak náhle zůstala veškerá minulost za tebou – tak rychle, že to ani sám nechápeš. Ale neboj se. Nic přitom neztrácíš, naopak ztrátami rosteme.“

Revyn se na něj nechápavě zadíval. „Odkud… cože?“

„Viděl jsem tě,“ řekl Octaris mírně. „Stejně jako jsem viděl Yelanah a všechny ostatní *ahirah*, děti Osudu. Viděl jsem tvou minulost. I tvou budoucnost. Doufám, že mi nezazlíváš, že jsem sledoval tvůj příběh.“

„Můj příběh?“

„Tvůj i těch ostatních. Ale kdo ví, jestli jsem si ho vyložil správně – příběh je vždycky jen tím, co v něm vidíme.“

Octaris zmlkl a chvíli Revyna zamyšleně pozoroval. „Jestli chceš znát svou budoucnost, musíš znát i minulost. Víš, takřka před deseti lety stál jeden myrdhanský chlapec na skalním výběžku a sledoval obzor. Čekal na své rodiče, kteří táhli do bitvy proti Haradonu. Jenže to ráno spatřil jen haradonské vojsko, které mělo zničit jeho domov. Jmenoval se Alasar a dnes už je z něj muž, kterého zformovala válka a žene ho pomsta. Tento muž je jedním z *ahirah*, dětí Ahirise. Ovlivní budoucnost celého světa. Možná je nejmocnějším ze všech *ahirah*. Mocnější než ty, Revyne. Stane se tvým osudem.“

„Nechápu to," řekl Revyn nedůvěřivě.

„V pravý čas pochopíš. Mohu ti říct jen jedno: i ty sehraješ velkou roli v tom, co se na světě odehraje. Ať chceš, nebo ne."

Najednou promluvila Yelanah. Plna naděje předstoupila před krále. „Myslím, že vím, jakou roli Revyn sehraje! *Dafhana* – Revyn je…"

Octaris sklonil zrak a Yelanah zmlkla. „Chceš slyšet, co přinese budoucnost *dar'hana*, poslední Meleyis?" Yelanah sebrala všechnu odvahu a pak přikývla. Zdálo se, že ji královo rozhodnutí zarmoutilo.

„Tak poslouchej. *Daťhana* patří do mlžného světa. Jsou napůl smrtelníci, napůl bohové, napůl skuteční, napůl sen. Patří do světa příšeří, kde se skutečnost mísí s kouzly. Jenže přímo před námi je éra lidí. V budoucnosti už není místo na naši magii." Všichni zmlkli. Jen oheň tiše praskal. Yelanažina tvář ztuhla. „Mrzí mě to," řekl Octaris.

Yelanah na ně zírala mrtvýma očima. „Chci věděl, proč mizí. Odkud přichází to volání, které je žene na smrt? Někteří z nich umírají ve spánku, a jakmile se jich dotknou první sluneční paprsky, rozpadnou se na prach. Jiní ztrácejí rozum. Další se vrhají do propastí, do ohně… a jejich mrtvá těla se nikdy nenajdou."

„Volání, jež proklouzlo do jejich hlavy a které slyšíš i ty, Yelanah, pochází z nejhlubších mlh. Zní všemi úrovněmi reality. Vyslali ho strážci těchto posledních míst skrytí za bílou mlhou, kterou žádné stvoření z našeho světa nepronikne."

„A kdo jsou ti strážci?" Odraz ohně zasvítil v jejich zoufalých rubínových očích.

„Nejsou to stvoření z masa a kostí. Stejně jako bohové země, slunce a měsíce ani oni nejsou živými stvořeními. Jsou to duchové, kteří určují běh věcí, ale přesto nemyslí a nemají srdce. Volání, které následují *dar'hana*, je stejné volání jako to, které na podzim zbarví listy stromů. Stejné volání, které způsobuje naše stárnutí. Stejné jako to, které nám říká, že musíme zemřít… Čas Starých národů je ten tam: to je to volání, které duchové mlhy vyslali k *daťhana*. Naše dny jsou koncem léta, jehož poslední poupata hynou mrazem za chladné podzimní noci…"

„Ne!"

Octaris překvapeně vzhlédl. Najednou vypadal staře. Jako by už viděl příliš těch, kteří před ním stáli stejně jako Yelanah se zaťatými pěstmi a ledovým pohledem, který neskrýval nic než strach.

„Ne!" zopakovala. „Prosím! Musí existovat nějaké východisko. Proč mizí *daťhana* právě teď, proč…"

Yelanah zmlkla. Odpověď na své otázky už slyšela. Ale ona se s ní nesmíří, nikdy!

„*Daťhana* nemizí jen tak, protože nastal jejich čas," prohlásila pevným hlasem. „Mizí, protože se nedokážou smířit se životem v zajetí. Jsou vězni lidí!"

„Ano," zamumlal Octaris. „Lidé dělají spoustu věcí. Zapomněli, že mlha není vzduch nebo voda…"

„Ale když skončí poroba *daťhana*, když získají nazpět svobodu a vrátí se do svého světa, bude všechno tak, jak bývalo!" vykřikla Yelanah. „Volání neskutečna nejspíš vede draky na smrt jen proto, aby je ochránilo – před životem, který jim vnutili lidé. Mlha se nedá zachytit jako voda, rozpustí se ve vzduchu!" Mlčky polkla. „Je třeba osvobodit všechny *daťhana* ve všech lidských městech. Musí se schovat hlouběji do lesů, aby je nemohli znovu zajmout a…"

„Musíme lidem říct, že draky nesmějí věznit," přidal se pomalu Revyn. Ale věděl, že lidé nikdy nepřestanou zajímat draky za peníze, prodávat je za chleba, krotit do války… zabíjet pro vítězství.

„Octarisi," pokračoval. „To, co jste nám vyprávěl, ve mně vzbuzuje určité pochybnosti." Revyn se zhluboka nadechl. „Jestliže tento svět znamená pro draky jen trápení a zajetí, proč nepřehnou do neskutečného světa?"

Yelanah se na něj nechápavě zadívala. „A jak by se tam dostali?" zeptala se vyzývavě. „Kdo chce překročit hranice světů, musí zemřít! Proč by se jinak *daťhana* vrhali do náruče smrti? Přechod je bolestivý a kdo ví, jak to na druhé straně reality vlastně vypadá! Musí to být místo bez času, bez pravidel…" Yelanah se otřásla.

„Neexistuje žádné kouzlo, které by přeneslo draky do jiného světa, aniž by museli zemřít?" zeptal se Revyn.

„Ne," zašeptal Octaris jemně. „Přechod mezi světy umožňuje jen smrt. Smrti nikdo neujde, stejně jako nikdo nemůže žít, aniž by se narodil." Octaris zaváhal. „Možná existuje výjimka… Když někdo zemře, jeho duše musí odejít. Přitom se otevírají brány jednotlivých světů a všechny mlžné úrovně mezi nimi. Když svá těla opouští velké množství duší najednou… brány se pak možná otevřou na tak dlouho, aby jimi mohl proklouznout i živý člověk. Ale to je jen spekulace. Kdo ví, kolik mrtvých by bylo třeba… Ne, tolik mrtvých, to je nemožné," zakroutil hlavou.

„*Daťhana* nesmějí být neskuteční," řekla Yelanah. „Mají právo i na tento svět, patří do něj! Nikdy nepřipustím, aby je lidé vytlačili!"

Král si přejel rukou po obličeji, jako by si chtěl setřít starosti z čela. „Znám tvoji sílu, Meleyis, a vím, jak statečně umíš bojovat. I v tobě proudí Ahirisova moc. Můžeš se pokusit osvobodit *daťhana* ze zajetí lidí a obrátit čas. Ale já… nevidím žádnou naději. Jejich zánik je nezvratitelný. Existují mocnější *ahirah*, kteří mají větší vliv než ty, Yelanah, i když tvé úmysly jsou šlechetné. Velcí *ahirah* se postarají o to, aby zmizel i ten poslední drak."

Yelanah těžce oddychovala a svírala pěsti. „Kdo jsou tihle *ahirah?* Prozraď mi jejich jména! Zabiju je!"

Ardhes k ní zděšeně přistoupila. „Ne!" Pak sevřela ústa, jako by litovala, že promluvila. Potom hrdě zvedla tvář. „*Ahirah* jsou mocnější než ty, Meleyis. Nemůžeš je zadržet!"

Yelanah se jiskřícíma očima zadívala na princeznu. „Prosím!" Octaris zvedl ruce. „Yelanah, nebuď tak rychlá ve svých soudech. Říkáš, že je zabiješ, ale jeden z nich…"

„…bude králem," řekla Ardhes pyšně. Octaris lehce zmateně přikývl. „Ano, ale toho jsem nemyslel…"

„Revyne!" Ardhes uchopila chlapcovy ruce a odtáhla ho od Yelanah. Na tváři jí pohrával úsměv. „Tak dlouho jsem na tebe čekala. Konečně ti mohu zjevit tu věštbu. Revyne… tvým osudem je milovat dceru elfího krále. Následovat ji do její říše. A způsobit zánik celého národa."

„Cože?" Revyn ustoupil.

„Cože?" vykřikla Yelanah a přimhouřila oči.

Ardhes se k ní obrátila. „Tvých draků je mi líto! Nevěděla jsem, že to oni budou národem, který Revyn zničí."

Yelanažin pohled zabloudil k Revynovi. „To je tvůj osud?"

„Ne!" vykřikl Revyn. „Proč bych měl – nechápu to! Co to má znamenat?"

Ardhes ho uchopila za ruku a usmála se na něj. „Tak bylo předurčeno. Ty a já – my, my změníme svět! Bylo to tak předurčeno, od začátku věků! Sledovala jsem tě, celá ta léta, chlapce, muže, kterého mám milovat…"

„Ardhes!" Octaris se napřímil, sešel ze svého stupínku, ale Ardhes si ho nevšímala.

„Revyne, poslouchej přece," žadonila. „Znám tě líp než kohokoli jiného! Znám tvoje tajemství. Znám tvoji minulost…"

„Ardhes, ne!“ Octaris se dotkl jejího ramene a odtáhl ji od Revyna. Ruce se mu chvěly. „Ardhes, ne ty, ale Yelanah… Yelanah je dcerou krále Khaleia.“

Ardhes zírala na svého otce. Pak na Yelanali. V očích se jí objevily slzy, když konečně pochopila.

Yelanah se zadívala na Revyna. „Je pravda, že způsobíš zánik *dafhana?“* zeptala se tiše.

„Ne… já…“ Revyn nevěděl, co má říct. Nevěděl vůbec nic.

„Je to pravda?“ vykřikla Yelanah.

Octaris pustil Ardhes. Obličej měl prázdný, když řekl nezvučným hlasem. „Jeden z mocných *ahirah* tě bude milovat, Yelanah. A bude tě následovat do tvé říše. A zaviní zánik *dar'hana.*“ Pak na ni pohlédl. „Všechny děti Ahirise nejsou hrdinové. V nejmocnějších z nich – a já nedokážu říct, kteří to jsou – číhá temné srdce.“

Do ticha náhle zazněl Ardhesin smích. Připomínal vzlykot. Revyn se na ni podíval očima plnýma hrůzy.

„Vrah!“ vykřikla smějící se Ardhes a slzy jí kanuly po tváři. „Je to vrah! Zabil děti… zabil svou matku… Slyšíš, Yelanah? Má zlé srdce, miluje tě zlým srdcem! Stejným srdcem, kterým touží po zániku draků!“ Pomalu se k nim obrátila zády a přistoupila ke zdi, jako by se o ni potřebovala opřít.

Yelanah byla bledá jako stěna. Její pohled zabloudil k Revynovi, který stál mlčky uprostřed místnosti jak zasažený bleskem, pak se prudce otočila a vyběhla z komnaty.

Revyn se nedokázal pohnout. Ardhesina slova zasáhla přímo jeho srdce a obnažila ho – temné, strašlivé srdce. A Yelanah ho spatřila.

„Počkej!“ Revyn vyběhl z místnosti. Yelanah už mizela na konci chodby. Utíkal za ní, po schodišti, přeskakoval schody, pak dlouhou chodbou a kamenným sálem. Už ji takřka dohnal.

„Yelan! Yelan, počkej! Zastav se!“ Revyn ji chytil za zápěstí a přiměl ji, aby se zastavila.

Dívka se na něj zadívala žhnoucíma očima. „Jsi vrah?“ Vysoký strop odrazil její otázku.

„Já… já jsem… zabil jsem, ano, jsem špatný člověk, jsem… Ale draky, nikdy! Nikdy bych drakům neublížil, musíš mi to věřit!“

„Mám ti věřit? Řekl jsi, že nemáš žádná tajemství! Důvěřovala jsem ti, přivedla tě k *dafhana* a do mlhy! A teď se ukázalo, že jsi můj největší nepřítel!“

Revyn jí nedokázal odpovědět. Jediné, nač myslel, bylo, že ji ztratil. Yelanah se mu vytrhla. „Prosím!“ Pevně jí znovu sevřel zápěstí.

„Pusť mě!“ Pěstí ho udeřila do tváře. Víc leknutím z úderu než bolestí se zapotácel. Zaraženě se dotkl pálící lícní kosti. Yelanah svěsila ruce a zděšeně otevřela ústa, ale nevydala ani hlásku.

Najednou jí pohladil vlasy chladný vítr. Sálem se ozvalo tajemné zavytí, ozvěna zvuku, který nedozněl. Revyn přimhouřil oči.

Odněkud zaznělo tiché zapískání. A pak zavládla hluboká tma.

Revyn se zděšeně rozhlédl. Z vysokých stěn sálu vyklouzly stíny. Rychle rostly. Ve výši se rozdělily a vyskočily jako kostnaté větve. Z kamenné podlahy pulzovala mlha. Vítr vyl kdesi vysoko a hnal mraky, které se navěsily na černé jedle. Jedle se nad jejich hlavami zavřely v prastarý, skřípající les. Yelanah zachvátila tma, ale její pohled už byl dávno prázdný. Z dáli zněly zkreslené výkřiky draků. Hypnotizovaně se otočila a rázem zmizela za šustícími jedlovými větvemi.

Revyn se zvedl. Sál, zámek, všechno zmizelo. Stál v lese… v lese mlžného světa! Yelanah přivolala mlhu. Ne – mlha přivolala ji!

„Volání neskutečna,“ zašeptal Revyn. „Volání… dostalo ji!“ Hruď se mu sevřela. Pak se rozběhl.

Větve do něj bušily. Vítr vyl v korunách stromů a listy šeptaly. Vzduchem poletovaly větve, listí a jedlové šišky, vzdychání dřeva naplnilo les jako vícehlasé sténání. Někde vysoko nad Revynem, ale možná přímo v zemi pod jeho nohama zaburácel blížící se hrom.

„Yelan!“ vykřikl. Vítr roztříštil jeho hlas. Zaslechl neskutečné, jasné zařinčení připomínající vzdálený zvon. Okolí najednou zaplavila pulsující bílá barva. Mlha stoupala.

„YELAN!“

Spatřil ji, jak v dálce přelézá kořeny a kameny jako náměsíčná. Řval její jméno, ale neslyšela ho. Jen to řinčení ve větru… bylo tak hlasité a nesnesitelné, že nevnímala nic jiného. Neskutečno pohltí i ji, poslední Meleyis, protože pohřbila svou poslední naději.

Revyn ji ztratil v plápolající šedi a běli lesa. Pak se před ním mlha rozpustila. Spatřil večerní oblohu, klenoucí se těžce a hluboko nad mýtinou. Ale ne, to nebyla mýtina. Byla to *San yagura mi dál*, Jezero, které stále čeká.

„Ne… Yelan!“ Revyn sledoval, jak vstupuje do vody. Rákosí znělo jako stovka hrdel v bouřlivém větru. Listy se třepotaly vzduchem a

přistávaly na neklidných vlnách. Voda už sahala Yelanah k bokům… k pasu…

Revyn klopýtal přes kameny na břehu, vrhl se do vody – byla ledová. Vlny se rozbíjely o jeho hruď. Rychle, musí rychle vpřed… Voda už sahala po Yelanažiných ramenou. Už jen pár metrů… Natáhl po ní ruce, ale vítr prudce zavál a voda mu vystříkla do obličeje. Při vřel oči. Před sebou zahlédl už jen několik třepotajících se pramínků vlasů mizících ve vlnách.

Revyn se ponořil pod hladinu. Něco nahmátl. Paži. Zatáhl za ni a uchopil Yelanah za ruku. Prudce vyrazil k hladině. S prskáním se nadechl a pak objal Yelanah a zvedl jí hlavu nad vodu. Oči měla zavřené. Namáhavě ji vlekl ke břehu. Když mu voda sahala jen k bokům, zastavil se. Yelanah kašlala a lapala po dechu.

„Volání… zatáhlo tě do jezera," vysvětloval Revyn sípavě. „Málem ses…" Yelanah se chvěla v promočených šatech, když ji pohladil vítr. Prskala a kašlala, pak Revyna mlčky objala. Cítil, jak vzlyká. Cítil její chladné čelo na své tváři. Opatrně ji objal kolem ramen.

„Přísahej, že to není pravda. Že nejsi můj nepřítel. Nemůžeš být mým nepřítelem! Bohové mě přece nemohou tolik nenávidět!" Po tváři jí stékaly slzy. Sevřela pěsti. Voda jí stékala mezi prsty. „Náš čas plyne jako voda… nemohu ho zadržet. Nemám tolik síly."

„Společně to dokážeme, ty a já. Nevím, kdo jsem, ale jsem na tvé straně! Důvěřuj mi. Pak si dokážu důvěřovat i já… Ano?" Revyn objal rukou její pěst. Dlouho se dívala, jak se chvěje chladem a drží ji.

Pak zašeptala. „Já mám pravdu, jsi poslední Mahyůr. A nezáleží na tom, co říká Octarisova věštba. Já ti věřím."

Zmizení

Poslední Mahyůr

Ardhes seděla na zemi a vzlykala. Deset let… Deset let věřila falešnému snu. Deset let čekala! A na co? Jen aby před všemi otevřela své srdce a prohrála… Nebyla dcerou elfího krále, kterou miluje mocný *ahirah.* Nemiluje ji… ale elfí dívku, která se potlouká se zvířaty divočinou!

Když se otec dotkl jejího ramene, schoulila se. „Ard-hes-ayen," zamumlal smutně.

„Nedotýkej se mě!" Srazila jeho ruku a vstala. „A neříkej mi tak… Ty tvoje špinavé elfí vize… Nenávidím tě!"

Octaris se na ni nechápavě díval. „Co jsem ti udělal?"

„Vyprávěl jsi mi pohádky, noc co noc! Vyprávěl jsi mi o těch svých prokletých *ahirah* tak dlouho, až jsem si začala myslet, že k tomu máš nějaký důvod! Jenže já pro tebe znamenám míň než nějaká divoká elfka! Nejsem pro tebe dost důležitá, abych mohla sehrát nějakou roli v té tvé historii!"

„Ardhes," řekl Octaris odměřeně. „To ne já, ale Ahiris rozhoduje o tom, kdo sehraje jakou roli v světě."

„Proklínám toho tvého Ahirise!" vykřikla Ardhes a vyběhla z místnosti. Pryč, jen pryč, už nikdy nechce otce vidět. Chce zemřít. Když nemůže vést život, který očekávala, nechce žádný. Zdušené vzlykala a utíkala pryč. Milovala venkovského kluka. Milovala vraha.

Když vyběhla ven k hradbám, zpomalila a pokou šela se rovnoměrně dýchat. Tep se jí zvolna uklidňoval. Každý úder srdce ji těžce uhodil do hrudi jako rána kladivem. Její slzy oschly dřív, než dorazila do své komnaty. Jestli bude Candula sedět u okna a plést, pošle ji ven. Chce ležet sama v posteli. Navěky.

Když otevřela dveře, neseděla u okna Candula, ale královna Jale.

„Dověděla jsem se od komorných, že jsi vedla k otci nějakou návštěvu. Říkala jsem si, co…“ Jalin ostrý hlas zmlkl, když konečně pohlédla na Ardhes. „Co se stalo?“ Ardhes mlčky přešla k posteli a padla na záda.

„Ardhes,“ zopakovala Jale. „Co se stalo?“ Ardhes otevřela ústa, ale nedokázala promluvit. Když se Jale posadila vedle ní, Ardhes se odsunula stranou.

„Tak mluv přece, Ardhes!“ Blízkost matky jí připadala nesnesitelná. Cokoli, chtěla říct cokoli, jen aby ji nechala na pokoji.

„Já… lžu ti už deset let. Chodila jsem za Octarisem takřka noc co noc. Naučil mě elfí kouzla. A měla jsi pravdu! Měla jsem se od něj držet stranou! Nenávidím ho! Nenávidím elfy!“ Přitiskla si ruce k obličeji a rozesmála se. „Ale je to i tvoje vina, matko. Víš, proč jsem se tenkrát za ním rozběhla? Stalo se to té noci, kdy k nám přijel na návštěvu král Helrodir. Viděla jsem vás… viděla jsem tě s ním. Tehdy jsem si umínila, že nikdy nebudu tak prolhaná jako ty… ale přesto jsem lhala, když jsem chodila za Octarisem. A víš, co je na tom nejlegračnější? Octaris je také lhář! Všichni lžeme! Všichni jsme stejní!“ Ardhes se otřásla. Ještě nikdy nebyl pohled její matky tak ledový a bez lásky.

„Ty jsi ale hlupáček, Ardhes. Copak jsem ti neříkala, že si máš dát na Octarise pozor? Chtěl tě provdat za nějakého elfa, že? Odpověz! Chtěl dosadit na trůn elfa!?“

„Ne. Ale… chce zabránit tomu, abych se provdala za člověka,“ zašeptala. Nahlas se ta slova vyřknout neodvážila.

„Tak vidíš!“ pronesla těžce oddychující Jale. „Octaris je možná blázen, ale není hloupý. Ví, jak rozhodující bude výběr tvého manžela pro lidi i pro elfy! Samozřejmě že nechce, aby se králem stal člověk. A ty mně vyčítáš prolhanost!“

Ardhes mlčky plakala a pak se rozvzlykala. „Já už nechci. Nechci mít nic společného s elfy, lidmi, ani s budoucností Awrahellu! Prosím, nechte mě všichni na pokoji… Samé lži a zrady…“

Královna Jale ji pevně uchopila za ruce. „Nech toho, slyšíš! Zakazuji ti to! Nejsi nějaká služka, rozumíš! Provdáš se za člověka kvůli cíli, kterému jsem i já obětovala svůj život! Právě sis s Octarisem vyzkoušela, jak jsou elfové zákeřní a sprostí. Znič je zbraněmi, které jsi dostala do vínku!“

„Ne.“ Ardhes ulehla. „Už toho mám dost. Jeho i tebe. Kvůli Octarisovi jsem deset let lhala a teď ho mám kvůli tobě zradit? Jak

jste mi to mohli udělat? Jsem přece vaše dcera!“ Jale se zadívala na podlahu. Pak povytáhla obočí a podívala se na Ardhes, jako by ji viděla poprvé v životě.

„Víš, Ardhes… nejsi. Tvým otcem je mnohem vznešenější král než Octaris. Doufala jsem, že jsi už poznala, že jsi plnokrevným člověkem.“ Jale prošla kolem Ardhes a pohladila ji po tváři. Pak za sebou tiše zavřela dveře.

Už zavládla noc, ale bouře stále ještě zuřila. Větry bičovaly les jako zástup vyjících duchů a ohýbaly mohutné stromy, jako by to bylo rákosí.

Yelanah a Revyn našli útočiště pod mohutnou skalou. Revynovi se podařilo rozdělat neduživý, skomírající oheň, který jim neposkytoval dostatek světla ani tepla, aby mohli vzdorovat nečasu. Přesto se Revyn o plamínky příliš nestaral. Seděl těsně u Yelanah, šeptali si navzájem svá tajemství a přísahali, že budou stát při sobě, zatímco kolem řádila bouře a šlehal jeden blesk za druhým. Revyn cítil, jak se z jeho úst hrnou slova, která v sobě tak dlouho držel, a jak z něj spolu s nimi odchází i obrovský stín z jeho duše. Řekl jí všechno – o svém otci a Miranovi, o prolité krvi v jejich chýši, o mlčení. A o své matce. O tom, jak ji zabil.

Způsobila to slova. Stejně jako dnes…

Bylo pozdní léto. Nad vesnicí se snášelo dusivé, tíživé horko. Už celé týdny marně čekali na déšť. Revyn se vrátil pozdě večer z práce v Barimově dračí stáji. Záda ho bolela od vláčení balíků se senem a tahání káry. Měl hlad. Byl unavený a podrážděný.

Matka uvařila polévku a měla ještě jeden čerstvý, měkký krajíc chleba. Revyn si ho chtěl vzít.

„Ne!“ Matka mu ho vytrhla a bojácně ho svírala v ruce. „Až se vrátí, bude mít hlad.“

Revyn mlčel. Beze slova jedl polévku. Chléb ležel proti němu na prázdném talíři, který matka den co den zbytečně prostírala. Najednou do něj vjel vztek. Už se nechtěl držet zpátky. Celá ta léta mlčel, ale už toho má dost! Vyskočil, popadl chléb a mrštil prázdným talířem o zeď. Matka na něj zírala, jako by se před jejíma očima proměnil v nestvůru.

„Revyne!“ zanaříkala. „Co to děláš?“

„Tohle!“ vykřikl. Roztrhl krajíc chleba, mrskl ho na zem a rozdupal. Matka se zoufale rozkřičela.

„Jsi obyčejný blázen, matko!“ vykřikl a slzy mu stékaly po tváři. „Je to vrah! Zabil Mirana! Copak jsi na to zapomněla? Řekni mi, jak ho ještě můžeš milovat?“ Matka couvla. Rukou sevřela řetízek.

„Řekni, jak ho můžeš milovat!“

Matka se roztřásla. „Až se vrátí, zbije tě. A právem, Revyne.“ Revyn pozoroval, jak namáhavě mrká a tiskne rty k sobě.

„Nevrátí se! Nikdy se nevrátí! Je mrtvý! Chcípl jako pes! Je v pekle, mami, slyšíš? Už se nikdy nevrátí!“ Matka zalapala po dechu. Ruku si přitiskla k ústům. Jen víčka se jí zachvěla, když její srdce vypovědělo službu. Pak zmlkla navěky. A to ticho naplnilo celou chýši.

Yelanah měla slzy v očích a pevně ho objala, když domluvil. „Nejsi jako tvůj otec,“ zašeptala. „Nemáš špatné srdce, Revyne… já to vím.“

Mlčky ležel v jejím náručí a zavřel oči. Kéž by tato noc, tato chvíle nikdy neskončila… Kéž by si mohli být navěky tak blízcí… Kéž by už nikdy nebyl sám!

„Já vím, jaké to je nemít nikoho nebo si myslet, že nikoho nemáš. Když mi bylo osm, opustila jsem rodiče a elfí vesnici. Mou rodinou se stal kmen Nimorga. Spolu s ním jsem bojovala a zabíjela. Poznala jsem, jaké to je, když tě šílenství, mlha, smrt a lidé připraví o bratry a sestry. Naučila jsem se nenávidět. Když člověk nemá nic, na čem by mu záleželo, nikoho, kdo by mu pomáhal, prostě vůbec nic… pak se jeho teplým útočištěm stane nenávist.“

Yelanah na chvíli zatajila dech. „Přísahej, že *dafhana* nezradíš. Přísahej, že budeš bojovat po mém boku jako pravý Mahyůr! Octarisova věštba se nikdy nesmí naplnit!“

Revyn jí otřel slzy z tváří. „Budu bojovat za *dafhana*. Položím za ně život, když to bude nutné. A nikdy tě nenechám samotnou!“

Yelanah se rozechvěle nadechla. „Pak tedy začíná naše válka proti lidem.“

„Proti osudu.“

„Když na to přijde, proti všemu!“

Orkán vyrval ze země stromy i s kořeny. Ze zpustošeného houští vyčnívaly černé hromady hlíny. Slabým jedlím a smrkům vítr oškubal všechny větve a nechal je stát v celé jejich nahotě.

Yelanah si odhodila mokré pramínky vlasů z tváře a přitáhla kolena těsněji k bradě. Zamyšleně seděla před trhlinou ve skále a sledovala spícího Revyna. Rozednívalo se, ale slunce zůstalo skryté za olověnými mraky. Revynova tvář byla ponořená do šera.

Yelanah si dlouze povzdechla. Věděla, že Revyn své slovo dodrží. Nenechá ji ani *dafhana* na holičkách. Nikdy. Jak se velký věštec Octaris mohl tak mýlit? Yelanah se pokusila vyhnat tu myšlenku z hlavy. Octaris řekl ještě mnoho dalších věcí, kterým nedokázala a nechtěla uvěřit. Slova na jejím rozhodnutí nic nezmění. Ne, nesmí se nechat ochromit vizemi.

Yelan!

Otočila se. Ijua!

Mladá dračice vystoupila ze stínu lesa. Srst nad očima a na čele měla světlou, což dodávalo jejímu obličeji měkký výraz, ale přesto byly její oči, připomínající jasné hvězdy, nesmírně vážné.

Jste znovu v mlžném světě? Yelanah vstala. Za Ijuou se objevili i další draci. Ijua naznačila Yelanah, aby zavětřila.

Lidé. Procházejí kolem mlhy, řekl Isán. Yelanah se zhluboka nadechla nosem. Po dešti byly vůně lesa tak zřetelné, jako by kapky vše omyly.

Ano, lidé, přikývla. Koně a kov.

Ijua pozvolna a výhružně zafrkala. Jsou ozbrojení.

Proč tě to tak rozčiluje? Lidé přece procházejí kolem mlhy často.

Ale tentokrát mají s sebou naše sestry a bratry.

Yelanah zasvítily oči. Zajaté?

Ano.

Yelanah pevně stiskla čelisti. Svolejte všechny kmeny. Jahelán, Morghasu, Xhan, Ivra, Hevorah a Ilarag – pustíme se do boje.

Ijua zaváhala. Chceš všechny kmeny smířit?

Ještě jednou to zkusím. Dnes je určitě přemluvím. Setkáme se v údolí u bukového lesíka.

Jak chceš.

Když draci odběhli, Yelanah se obrátila. Revyn procitl. Zrovna vyklouzl zpod skály, oči ještě omámené spánkem. Yelanah k němu přistoupila, lehce ho odsunula stranou a popadla svůj opasek.

„Co se děje?“ Revyn si protíral oči a sledoval, jak si Yelanah připevňuje opasek k bokům.

„Byl tady náš kmen. V lese jsou lidé. Se zajatými *dafhana*. Svolala jsem všechny kmeny.“

„Všechny kmeny?“

„Dnes musíme společně vyrazit do boje a zapomenout na vzájemné spory.“ Než se Revyn mohl na něco zeptat, Yelanah se k němu rozběhla a pohlédla na něj zářícíma očima. Slzy minulé noci z nich odplavily veškeré starosti a zbyla v nich jen vůle k boji.

„Naše válečné tažení začíná. Moc času nám nezbývá, když chceme *dafhana* zachránit… Pojď, všechno ti vysvětlím cestou…“

Yelanah a Revyn se nejprve vrátili na Dubovou mýtinu, která v mlžném světě nebyla daleko. Stačila jim pouhá půlhodinka, než dorazili k rozkvetlé bažině. Yelanah si vzala svůj oštěp a navlékla si kožený krunýř ozdobený dřevěnými perlami. Pak vedla Revyna lesem a po mírném srázu až do údolíčka plného buků. I zde bouře zanechala své stopy; mohutné kmeny byly v polovině puklé a vyhloubily průseky v bujné zeleni. Z kmenů vyčnívaly dlouhé štěpiny ostré jako kopí. Z listů stékala rosa. Odevšad se ozýval zvuk kapek a podivný šramot. Když procházeli lesem, Yelanah tu a tam otrhávala ovoce z keříků.

„Myslím, že jsem ti vyprávěla o tom, že dnes žije v lesích už jen sedm kmenů *dafhana*. Od té doby, co města začala pronikat do lesa, vládne mezi kmeny spor. Několikrát jsem se už snažila kmeny smířit, ale jsou tvrdohlavé. Dnes už nemají na vybranou – musí se spojit a společně bojovat proti lidem. A také to udělají.“

„Proč si tím jsi tak jistá?“

Yelanah se usmála. „Teď máme na své straně tebe. Doufám, že nám budou důvěřovat.“ Zastavili se. Yelanah se vyšplhala na padlý kmen, na jehož stříbrné kůře déšť vyznačil černé pruhy, a rozhlédla se do dálky.

„Už jdou,“ řekla tiše, když se Revyn vyšvihl vedle ní. Tomu se při pohledu na dračí stáda přicházející do údolí ze všech stran zatajil dech.

Yelanah! Yelanah!

Ze všech stran se ozývaly pozdravy *dafhana* a jejich ozvěna pronikala do Revynových myšlenek. Ještě nikdy neviděl tolik divokých draků najednou. Někteří z nich byli mnohem větší než draci, které doposud spatřil. Jejich mohutné střední rohy mohly měřit až tři lokte. Za ním a za Yelanah se z křoví vynořil kmen Nimorga. Palagrin ho důvěrně pozdravil.

Mezi přítomnými *dafhana* vládlo ledové mlčení. Jeden kmen stíhal druhý nepřátelskými pohledy a Revyn jasně cítil, jak se ve vzduchu chvějí nevyslovené vyhrůžky.

Yelanah se zhluboka nadechla a promluvila. Tak hlasitě, že se Revyn v první chvíli lekl.

Děkuji vám, že jste všichni přišli! Buď vítán, Hijuio, vůdce kmene Xhan. Těší mě, že vidím i vás, vůdcové kmene Ivra, Bael a Jahelán – vaše přítomnost je pro mě velkou ctí. Chci vám vysvětlit, proč vás kmen Nimorga společně se mnou zavolal. Našimi lesy táhnou zástupy lidí. A s nimi i naši zajatí bratři a sestry. Před několika týdny se událo něco podobného. I tehdy lesy táhla spousta lidí směrem na východ.

Revynovi bylo jasné, že Yelanah mluví o haradonském vojsku.

Tenkrát jsem se vás pokusila přemluvit, abychom se spojili. Odmítli jste to.

A uděláme to znovu! skočil jí do řeči jeden z *dafhana.* Byl to drak s malýma, jiskrnýma očima, který stál v čele jednoho z kmenů. Tvoje pokusy o vytvoření svazku mezi kmeny jsou marné! Kmen Xhan je nepřítelem kmene Morghasu. Kromě nepřátelství nevidím nic, co bychom měli společného!

Pak jste slepí! vykřikla Yelanah. Všichni společně zemřeme, když si brzy neuvědomíme, že máme společného nepřítele.

Další drak předstoupil před ostatní a mávl pařátem. Nechtěj poučovat vůdce kmenů, Meleyis… Patříš k *dar'hana,* jsi dcerou Mlžných duchů a my tě uctíváme, jako jsme vždy uctívali Malé bohyně. Ale přesto jsi pouhou příslušnicí kmene Nimorga.

Yelanah si dupla. Ano, patřím k vám! Váš osud je i mým osudem! Proto mě poslechněte a bojujte! Bojujte proti lidem dřív, než bude pozdě! Požádala jsem o radu věštce. Řekl… že se našemu zániku dá zabránit, když setřeseme lidské jho!

Revyn se na ni podíval.

Ano, ale jak? zvolal mezitím další drak Když jsi nás naposledy chtěla vést proti nim, naší říší jich putovaly tisíce. Tisíce! Nás je jen pár, jak se máme postavit tolika lidem?

Isán stojící za Yelanah se třemi velkými skoky postavil před ni. Jeho pohled putoval z kmene na kmen. Tentokrát jich nejsou tisíce. Je jich mnohem méně, sledoval jsem je. A mají u sebe naše sestry a bratry – ti se připojí k nám.

Kdoví jestli! zapochyboval vůdce kmene Xhan. Měl jsem dva syny, které lidé uloupili. Ve skutečném světě uplynulo pět let. Pak jsem se s nimi setkal a zjistili, že se dvounožcům podrobili. Měli kolem čela kožené řemínky a na křídlech jejich sedla. Když jsem se k nim rozběhl, abych je osvobodil, lidé jim poručili, aby se dali na útěk – a moji synové, moje vlastní krev a maso, přede mnou prchali, aby ochránili své pány. Nemluvte mi o bratrství. *Dafhana,* kteří se podrobili lidem, už nejsou našimi bratry. Kvůli nim nemá smysl obětovat životy.

Revyn rozrušeně oddechoval. Vzpomínky draka a jeho myšlenky se ho dotýkaly tak, jako by ten smutný příběh sám prožil.

Když nebudeme držet pohromadě, náš národ zanikne, vykřikla Yelanah. Nevzpomínáš si na loňskou zimu, Hijuo z kmene Xhan? Zapomněl jsi na to, jak tři příslušníci tvého kmene následovali volání mlhy a šli na smrt? Nezůstala po nich ani kostička, jako by nikdy neexistovali! A stejný osud čeká i vás, když se nebudete bránit!

Na chvíli zavládlo ticho. Pak vystoupil jeden z *dafhana,* kteří doposud mlčeli.

Hijua a kmen Xhan mají pravdu. Proč bychom měli dávat v sázku své životy, abychom osvobodili ty, kteří ztratili svou vlastní vůli? Máš pravdu, Meleyis, že nás všechny pronásleduje volání neskutečna, které slýcháme den co den a v každičkém svém snu – ale co z toho, že mu unikneme, když zemřeme v boji proti lidem a proti našim vlastním bratrům a sestrám? Nemůžeš nás proti nim vyprovokovat, protože naše nenávist k lidem už dávno pohasla. Ve tvém mladém, nezkušeném srdci ještě hoří, ale to nic neznamená. Jsi jediná a poslední Meleyis. Dokonce i elfové už ztratili víru v naši budoucnost.

Yelanah se nečekaně obrátila k Revynovi, uchopila jeho ruku a vyzvedla ji do výše. Nejsem jediná Meleyis! Před vámi stojí nový Mahyůr a společně s ním zničíme lidské okovy! Několik draků neklidně zařvalo, další zadupali nebo se k nim výhružně přiblížili.

A já jsem si už myslel, že nám přinášíš oběť, zahučel vůdce kmene Xhan.

Yelanah se obrátila k Revynovi. „Řekni jim něco.

Řekni jim, že nám musí důvěřovat!“ Yelanah ještě stále držela Revynovu ruku ve vzduchu a prsty sevřela jeho dlaň.

Ano, řekl zajíkavě. Ano, jsem člověk. Ale slyšíte, že mluvím stejně jako vy. A chci jako jeden z vás bojovat za váš národ.

Vidíte! vykřikla Yelanah. Je to syn člověka, a přesto je ochoten bojovat za vaše bratry a sestry! Cožpak vy můžete nečinně přihlížet?

Revyn bloudil pohledem z jednoho draka na druhého. Někteří z nich byli napůl skrytí mezi stromy nebo za dalšími příslušníky kmene, ale musela jich být skoro stovka.

Už jen stovka.

Celý národ, pomyslel si Revyn. Vidím před sebou celý národ, kterému hrozí zánik. Já jako člověk nemám právo vám radit. Po tom všem, co vám můj národ způsobil… A na čem jsem se podílel i já. Ale právě proto, že si uvědomuji svou vinu, nechci zůstat navěky nečinný. Ne, chci to napravit. Proto prosím každého z vás, abyste Yelanah uposlechli. Bojujte za svou svobodu a já se pokusím přesvědčit lidi. Držte při sobě dřív, než bude pozdě.

Draci zaraženě mlčeli. V mnoha pohledech svítila zlost, ale i něco jiného. Možná překvapení, že mají na své straně člověka. Možná i uznání.

Yelanah kousek předstoupila a vykřikla: Když se rozhodnete nebojovat, volání mlhy nás dostihne a vyrve nás ze skutečného světa. Zmizíme, jako bychom nikdy neexistovali. Když budeme bojovat, možná zemřeme, ale nezapomene se na nás. Smrt je v této válce naším spojencem! Duch – náš duch se stane nesmrtelným.

Najednou se vedle Revyna objevil Palagrin. Slyšeli jste to, bratři a sestry! Důvěřujte Meleyis. Důvěřujte lidskému chlapci. Znám ho – jemu děkuji za to, že jsem nezešílel, když lidé zabíjeli a zajímali příslušníky mého kmene.

Palagrin pohlédl na Revyna. Nikdy mu o těch věcech nevyprávěl.

Draci se začali radit. Dva kmeny se rozhodli připojit ke kmeni Nimorga. Kmeny Lharag, Morghasu, Hevorah a Xhan se obrátily a zmizely v hloubi lesa.

Yelanah se za nimi jen mlčky dívala.

Únos

„Kolik nás je?“ Revyn se ohlédl na draky, kteří je následovali houštím. Nedokázal je spočítat, protože jejich obrysy se neustále rozplývaly v lese zalitém hustou mlhou.

Yelanah se snažila tvářit povzbudivě. „Celkem je nás dvaačtyřicet.“

Revynovi to číslo připadalo úchvatné – nebyla to sice žádná armáda, ale dvaačtyřicet draků přesto dokáže způsobit neuvěřitelné škody…

Nebudeme ztrácet čas. Vyrazíme! vyzval ostatní jeden z cizích draků.

Když se rozběhli, země se začala chvět. Revyn si připadal neporazitelný jako ještě nikdy v životě, dokonce i v obrovském haradonském vojsku necítil kolem sebe takovou sílu jako nyní. Slyšel odfrkování draků, viděl práci svalů pod jejich šedivou srstí a odvahu a hněv sršící z jejich ohnivých očí.

Kde jsou lidé? zeptal se Revyn.

Několik odpovědí, i Yelanažina, se spojilo do jediné vibrující ozvěny. Kousek odtud… za mlhou… nedaleko…

Ucítil horečnaté napětí. Sevřel rukojeť meče na svém opasku a tasil. Byl připravený bojovat, připravený na všechno, jen aby draky zachránil, aby je udržel na světě, aby je osvobodil! Byl připravený dodržet svůj slib Yelanah.

Draci jediným velkým skokem pronikli mlhou do skutečného světa.

Najednou stáli lidé a draci proti sobě na úzké lesní cestě. Jezdci seděli na zkrocených dracích, ale v zamřížovaných vozech byli i čerstvě chycení. Vozy doprovázel oddíl vojáků na koních. Muži měli na sobě uniformy s erbem Haradonu. Draci byli zjevně určení do války.

Yelanah v trysku vytáhla oštěp. Revyn zaslechl několik myšlenek současně. Bojujte, bratři a sestry! Vzepřete se svým nepřátelům! Připojte se k nám, osvobodíme vás!

Divocí draci v klecích zavyli, spáry rvali dřevěné mříže a naráželi do nich rohy, když se k nim Yelanah, Revyn a ostatní draci řítili. Zdálo se, že jezdce pohled na dračí stádo ochromil. Někteří draci zamávali křídly, vznesli se do vzduchu a útočili shora. Rohy strhávali jezdce ze sedel. Do úderů spárů a perutí se ozývaly výkřiky

plné děsu. Pak královští gardisté konečně vytáhli zbraně a hnali své koně a draky proti útočníkům.

Revyn ťal mečem po jednom z vojáků. Jeden ze vznášejících se draků spadl mezi ně na zem a voják vykřikl, protože mu přimáčkl nohu. O chvíli později už Revyna obklíčili vojáci a on se bránil ze všech sil. Yelanah probodla oštěpem hruď jednoho z mužů, pak ho z mrtvého vytrhla a smetla jím z cesty tři další, aby si uvolnila cestu k vozu. Rozrazila závoru a otevřela mřížová vrata. Zajatí draci se vyřítili z klece a vrhli se na lidi.

Mezitím Revyn otevřel další dva vozy. Draci se ze všech stran vrhali na vojáky. Snažil se nerozhlížet a neposlouchat, ujížděl kolem bitevní vřavy od jednoho vozu k druhému a otevíral zamřížovaná vrata. Zbývaly už jen tři vozy, pak budou moci utéci a ušetřit ty, co přežili.

Najednou cosi zasvištělo vzduchem. Revyn za sebou zaslechl ostré hvízdnutí a pak se mu něco zarylo do boku jako ostrý zub. Vykřikl bolestí a rozechvěle sáhl po šípu. Zpod krunýře se řinula teplá krev. Šíp nebyl hluboko, dokonce se ani pořádně nezabodl. Revyn ho vyrval z těla. Jen železná špička byla krvavá. Revyn se rozhlédl kolem, ale střelce nikde neviděl. Šíp musel být vystřelený z dálky…

„Yelan," zakřičel Revyn, odhodil šíp a hnal se k dívce, která se oštěpem bránila několika jezdcům. Šípů, svištících vzduchem jako blesky ohlašující bouři, si nevšímala.

„Yelan, jdou další!" Revyn odrazil mečem jednoho z jezdců stranou a ujížděl vedle dívky. Pohledem sledoval okolní les. „Jejich tu víc, musíme zmizet!"

Z tmavého houští zasvištěl další šíp. Revyn strhl Yelanah hlavu; šíp ji přeletěl a zavrtal se do vozu. Pak se ozval divoký bojový pokřik. Z křoví vyrazili jezdci. Revyn a Yelanah sledovali cizí útočníky, kteří se k nim hnali ze všech stran. S hlasitým ječením se vřítili mezi draky a tloukli zvířata do nohou kopími a oštěpy. Yelanah zděšeně vykřikla.

Pak se ozval výkřik: „Tamhle toho!" Muž, který vykřikl, měl celý obličej potřený sazemi, takže bylo vidět jen nebezpečně svítící oči a zuby. Mečem ukazoval na Revyna. „Tamhle toho!" Několik jezdců okamžitě obrátilo koně směrem k Revynovi. Isán se vzepjal. Yelanah zaútočila oštěpem. Ten srazil jednoho z mužů, ale ostatní se řítili dál.

„Rychle, Yelan!“ Revyn postrčil Isána vpřed a tasil meč. Útočníci je dostihli. Konečně je Revyn poznal. Poznal jejich tmavé vlasy, ostré tahy v obličeji, oblečení…

Revyn kolem sebe sekal mečem. Několik párů rukou se ho snažilo chytit a strhnout z Palagrina. Pak ho zasáhl kámen do zátylku. Palagrin se dal zděšeně na útěk, ale Revyn se na něm nedokázal udržet. Cizí ruce sevřely jeho paže a strhly ho dolů.

Poslední, co viděl, byla bitevní vřava, divocí draci a někde mezi tím vším Yelanah volající jeho jméno. Pak ho něco znovu udeřilo do hlavy, jednou, dvakrát a svět se rozplynul.

Kouř ohně se líně klikatil. Stoupal ke stropu chýše a halil místnost do mlžné, teplé žluti.

Khaleios se zhluboka nadechl. Měl pocit, že cítí, jak mu kouř prochází nosem až do mozku a příjemně ochromuje jeho smysly. Se zavřenýma očima sáhl do otevřeného koženého sáčku u svých nohou a přihodil do ohně další hrst fialových semínek. Oheň zapraskal, do výšky vyletěly malé jiskry. Žlutý kouř zhoustl a naplnil mu hlavu vatovitým tichem.

Jeho prsty automaticky ponořily pero do nádobky s inkoustem a přiložily ho k papíru. A automaticky začaly psát; slova napsaná velkým, rozmáchlým písmem tekla na papír a ten lačně sál inkoust. Khaleios cítil, jak jím proudí vize. Viděl ho, lidského chlapce. Viděl jeho ducha. Byl ctižádostivý a zatrpklý, naplněný studenou touhou po moci, kterou může nosit v srdci jen člověk. *Ahirah*, nejmocnější ze všech, se připravoval na svůj osud. To on přivede celý národ k zániku. A sice svůj vlastní.

Khaleios věděl, že se blíží konec lidí – ne elfů. Cítil to zcela jasně. Lidský chlapec se připravoval na boj proti svým vlastním soukmenovcům. A při tom nadpozemském vynaložení sil, při tom krvavém činu zemře.

Khaleiovy zavřené oči sebou trhaly, ale jeho levá ruka bez přestání psala. O život přijde pomstou svých nejdražších: otráví ho jeho nejbližší příbuzný. Zradí jeho nejbližší přítel. Probodne jeho největší obdivovatel.

Tak to stojí psáno o lidském chlapci ve svaté *Nir miludd.*

Z nesmírné dáli cítil, jak mu někdo svazuje ruce. V tichu svých myšlenek vnímal drsné hlasy, ale dávno ztratily svůj smysl, než k

němu pronikly. Najednou z jeho tváře zmizel zvláštní tlak. Jako ve snu vnímal, že ho někdo zvedl a znovu jím mrštil na zem.

Měl pocit, že uplynulo několik dnů a nocí. Jednou mžouravě otevřel oči a cítil, jak se země i on kolébá ze strany na stranu. Nad ním byla dřevěná mříž a za ní nic než chvějící se, neskutečná šeď.

Neustálé bušení v jeho zátylku ho nakonec probralo k vědomí. Zasténal bolestí. Jazyk měl oteklý. Až po chvíli si Revyn uvědomil, odkud bolest pochází – dostal kamenem do hlavy. Pohled už měl jasnější. Znovu se před ním objevila dřevěná mříž na šedém pozadí.

Kde je?

Revyn se pokusil napřímit, ale zatočila se mu hlava. Ramenem prudce narazil do mříže. Ucítil žhavé bodnutí v místě, kde mu šíp projel do kůže.

Pohledem putoval po mříži. Kde…

Byl ve dřevěném voze. Zvedl ruce a zjistil, že jsou spoutané.

„Kde… Kde to jsem?“ zamumlal. Obrátil se. Za mřížemi se táhla nekonečná pahorkatá skalnatá krajina, nad kterou se klenula šedá obloha. Vedle vozu, před ním a za ním ujížděli muži na statných koních. V dlouhé karavaně jely i další vozy jako ten, v němž seděl. Revyn zbystřil zrak. Ve zbylých vozech zjevně leželi draci. Nedokázal rozeznat, zda jsou ranění, mrtví nebo v bezvědomí, protože jezdci mu bránili ve výhledu.

Přitiskl se k mříži a zeptal se. „Kde jsem? Kdo jste? A kam mě vezete?“

Jezdec se na něj temně zahleděl. Revyn se zděšeně nadechl. Byli to Myrdhanci.

Měl je poznat už dřív. Seděli na stepních koních, stejně jako jeho protivníci v bitvě. Na sobě měli stejné vlčí kožešiny, které viděl na Myrdhancích. Jejich tváře byly stejně hranaté a vlasy stejně tmavé jako tváře a vlasy myrdhanských bojovníků. Ale žádnému z jezdců v karavaně nebylo více než dvacet let. Většina z nich byla stejně stará jako Revyn, nebo ještě mladší.

Myšlenky se mu pletly. Proč ho Myrdhanci unesli? Když věděli, že je haradonský bojovník, proč ho hned nezabili? Celá situace byla dokonale absurdní! Neměl tu být, na válce mezi Haradonci a Myrdhanci mu už vůbec nezáleží! Musí se dostat k drakům, k Yelanah! Při myšlence na ni ho zaplavily starosti. Přitáhl se o mříž, vstal a snažil se dohlédnout k ostatním vozům. Ale viděl jen draky.

„Co se mnou chcete udělat?“ zeptal se znovu. Myrdhanci mlčeli. Jeden chlapec s tmavými kudrnatými vlasy, který jel přímo vedle vozu, se na něj podíval. Určitě mu nebylo víc než jedenáct let.

„Mluvím s tebou!“ vykřikl Revyn. „Co po mně chcete? Kam mě vezete?“

Začal lomcovat mřížemi. Všiml si, že to chlapce zneklidnilo.

„Drž hubu,“ zasyčel.

„Pusťte mě ven! Nevíte, koho jste unesli! Já s vaší válkou nemám vůbec nic společného! Musím zpět, chápeš? Já nejsem žádný válečník! Pusťte mě ven!“

Chlapec popadl oštěp a tupým koncem do něho šťouchl. Revyn překvapeně vyjekl, když ho oštěp zasáhl do břicha, a odpotácel se dál od mříže.

„Chytli jste nepravého, chápeš? Nejsem bojovník, ani…“

Chlapec ho chtěl znovu bodnout, ale tentokrát Revyn popadl oštěp a vytrhl mu ho z ruky. Chlapec tlumeně vykřikl. Revyn mu bleskově přitiskl oštěp ke krku.

„Pomoc!“ zasípal chlapec. Ostatní jezdci se zděšeně zastavili.

„Pusťte mě! Nejsem váš nepřítel!“ vykřikl Revyn.

„To nikdo netvrdil.“ Revyn obrátil hlavu a spatřil mladíka, který otočil koně jeho směrem. Tvář měl potřenou sazemi. Barva už byla na několika místech setřená, ale Revyn přesto ihned poznal muže, který ostatním nařídil, aby ho zajali.

Kudrnatý chlapec zanaříkal. „Udělej něco, Alasare!“

Revyn se díval z chlapce na mladíka. ‚Jak se jmenuješ?‘ Zatočila se mu hlava. Co to tenkrát Octaris říkal? Jeho osud naplní muž jménem…

„Zahoď ten oštěp.“ Rozhodnost v jeho hlase dokazovala, že je zvyklý poroučet.

„Napřed otevři dveře klece,“ odpověděl Revyn a špička oštěpu se zaryla do chlapcova krku. „Pusťte mě ven a dejte mi jednoho draka.“

Muž sotva znatelně pokynul hlavou. Pak jeho pohled sklouzl z Revyna a zaměřil se na něco za ním. Revyn se zděšeně otočil, ale v té chvíli ho zasáhl do spánku kámen. Hlavou narazil na mříž a upadl do bezvědomí. Hluk oštěpu, který s rachotem vypadl z vozu, se smísil s hlasitými hlasy jezdců.

Věčné děti

Jak je to už dávno! Měla pocit, že od posledních společně strávených hodin už uplynula celá léta… Magaura se rozesmála. Přitom to nebylo víc než pět dnů.

Vítr profukoval její sukní a kožešinovou pelerínou a odhrnul jí vlasy z tváře. Spadl jí kámen ze srdce, když spatřila malý průvod, který k ní z dálky přicházel. Jezdci a zamřížované vozy jí připadali nepatrní a ztracení v nekonečné zeleni. Magaura si připadala divně jako vždy, když se ocitla pod volnou oblohou. Necítila se tu bezpečně. Nebyly tu žádné stěny, nic, co by ji chránilo před obzorem. Ale ve svých šestnácti letech už byla vlastně příliš stará, než aby se bála otevřené krajiny, a Alasar jí to neustále zdůrazňoval.

Rozhodným pohybem si zvedla sukni a rozběhla se dolů ze skal. Opatrně přeskakovala z kamene na kámen, až její nohy dopadly do měkké trávy. Mezitím jezdci dojeli tak blízko, že dokázala rozeznat jejich tváře.

„Alasare!“ Magaura se rozběhla ke karavaně. Jeden z jezdců se oddělil od ostatních a vyrazil směrem k ní. Vzápětí se k němu přidal i druhý.

„Magauro!“ Ještě než kůň zastavil, Alasar z něj seskočil a objal ji. „Ty jsi tu sama?“

„Vidíš snad někoho? Všude je už jen černo!“ usmála se Magaura. Prsty ho pohladila po tváři a ukázala mu saze. Mezitím k nim dorazil i druhý jezdec a sklouzl z koně tak rychle, že Alasara málem porazil. Byl to Rahjel. „Buď zdráva, Magauro!“, zvolal a rychle si uhlazoval vlasy.

„Vítám tě, Rahjele.“ Magaura sklopila oči. „Jak se ti vede?“

„Dobře! A tobě?“ Vtom dorazil třetí jezdec. Přitáhl uzdu svému šedákovi a usmál se na Magauru.

„Tivame!“ Magaura sáhla po jeho ruce. „Tak co? Byla první bitva tak napínavá, jak sis to představoval?“

„Ušlo to,“ odpověděl. Tivam dával jen velice zřídka najevo své nadšení. „Myslel jsem, že tam bude víc mužů. Jenže tam bylo víc draků než mužů…“

„Takže jste…“

Alasar přikývl a pohlédl do slunce. Na rozdíl od Magaury si vychutnával každičký okamžik, který mohl strávit venku. „Muži, které jsme přepadli, pro nás nachytali hned několik draků. Představ si to! A myslím, že jsme se zmocnili i jednoho zdatného lovce."

„Zemřely nějaké děti?" zeptala se Magaura. Alasar se znovu vyšvihl na koně. Pak jí podal ruku a vytáhl ji k sobě na koňský hřbet.

„Ne! Bezvýznamné…"

Magaura mlčela. Už si na tuto odpověď zvykla. Když dojeli do tmavých jeskyní, s úlevou si oddychla. Přitom už několik let neměli důvod nevycházet na zemský povrch. Poblíž jeskyní dávno vznikly nové osady a lidé si na haradonské okupanty zvykli. Většiny obyvatel se vůbec nedotkla ani nová válka. Ale Magaura z jeskyní netoužila odejít. Jen tady, pod ochranou tmy a několikametrových skalních stěn, se cítila jako doma.

Chlapci a dívky jim vycházeli vstříc a zdravili Alasara a jeho druhy. Vozy se zraněnými draky a lovcem v bezvědomí namáhavě odvlekli do hloubi své říše. Do podzemních stájí odvedli i koně. Když Magaura občas pozorovala pachtící se dělníky, připomínali jí mravence. Stejně jako ten malý hmyz všechno rychle a samozřejmě zařídili a instinktivně dopravili kořist do správného koutu svého domova.

Alasar, Magaura, Rahjel a Tivam kráčeli před bojovníky dolů po točitých schodech, nízkými chodbami, štolami a sály, v nichž ozvěna práce a ruchu nikdy neumlkala. Jeskynní děti byly všude; cvičily se v boji, nosily koše plné sušeného masa, sklizenou zeleninu a kořínky ke kotlům, vyráběly dlouhé oštěpy a vyměňovaly pochodně. Ze vzdálených tunelů odvážely vozy plné soli do zásobáren. Ve velkém jeskynním komplexu, který byl střediskem jejich říše, se to hemžilo stovkami mladých lidí. Nejmladším jeskynním dětem bylo teprve sedm nebo osm let. Byli to váleční sirotci jako všichni ostatní. Ale jejich rodiče nezahynuli ve velké bitvě, která se odehrála několik let před jejich narozením. Haradonci je zabili mnohem později. Těm nejstarším bylo přes dvacet. Ale co znamenají roky lidského života pod zemí, v tmavé říši jeskyní a skal, které tu byly dřív než všechna města světa? Byli dětmi tisíciletých jeskyní a vždycky jimi zůstanou.

Když spatřili Alasara, uvolnili mu i jeho bojovníkům místo. Alasarův pohled spokojeně klouzal po přičinlivém davu, zatímco Magaura vedle něj spěchala tak, že sukní vířila zbytky soli na zemi.

Revyn se zasténáním usedl. Kolem vládla tma. Jen kdesi v dáli zářilo slabé načervenalé světélko. Opatrně se dotkl spánku a pak si přiložil prsty k očím. Ulpěla mu na nich krev. Kůže pod zaschlými potůčky krve na tvářích ho táhla. Chtěl si je otřít, ale každý dotek hlavy ho bolel tak, jako by měl všechny nervy obnažené.

Když se mu podařilo otočit, spatřil muže ve vlčí kůži, který seděl na bobku přímo před jeho vězením. Revyn zděšeně vyskočil. Muž se trochu usmál. Smyl si saze a Revyn jeho tvář poznal jen podle úzkých, sevřených rtů a očí, žhnoucích ve tmavých důlcích jako vybroušené kameny.

„Jsi v říši jeskynních dětí," řekl Alasar. Ještě stále dřepěl před zamřížovaným vozem, jako by pozoroval vzácné a nebezpečné zvíře.

„Jeskynních dětí?" Revyn nechápal. „Ty jsi Alasar – jmenuješ se tak přece!"

Alasar zaváhal. „A co má být?" Revyn na něj zíral. Znovu si vzpomněl na Octarisova slova. Král musel vědět, že Revyna unesou. Proč ho nevaroval?

„Co po mně chceš?" zeptal se Revyn pevným hlasem. „Co ti Octaris vyprávěl?"

„Kdo je Octaris?" Alasar vstal. „Nemám rád, když mi někdo klade hloupé otázky. Jsi zde, abys mi prozradil, jak se zachází s draky. Sestavíš pro mě nový ozbrojený oddíl. Budeš krotit draky pro moje bojov niky a vysvětlíš mi, jak se na nich jezdí a létá."

„Chceš draky, abys mohl bojovat s Haradonci?"

„Ty jsi ale naivní… Pro tebe existují jen Myrdhanci a Haradonci, že? My nemáme s válkou proti Harado nu nic společného, neušpiníme své ruce krví prolévanou pro cizí zájmy."

Revyn těžce polkl. „Chytli jste nepravého. Nejsem lovec draků."

„Byl jsi u zajatých draků a střežil jsi jejich klece."

Revyn zakroutil hlavou. „Pleteš se."

Alasar se usmál, ale vypadalo to spíš, jako by vycenil zuby. Revyn se otřásl. „Takže ty tvrdíš, že se pletu, dračí lovce?"

„Sakra, já nejsem žádný dračí lovec!" vykřikl Revyn. „Nemám s draky nic společného!"

Alasarovy oči žhnuly. „Myslíš, že neznám uniformy? Tohle je uniforma dračího bojovníka! Uděláš, co po tobě chci!"

„Nemám s draky nic společného."

„Jestli neumíš krotit draky, zemřeš," řekl Alasar klidným hlasem. „Rozmysli si to." Odstoupil od mříže, obrátil se a tiše zmizel ve tmě.

Už se stmívalo, když Yelanah dorazila na mýtinu. Od sametové oblohy se matně odrážely koruny bříz a ševelily v dechu větru. Přivítala ji hluboká vůně lesa a smísila se s neurčitým závanem, který se dal jen vycítit – zdálo se, že přichází z jiného světa jen jako nejasný vjem: nasládlá vůně elfích lesů vzbuzující ospalost.

Isán poklekl, aby Yelanah mohla sklouznout z jeho hřbetu. Dopadla na nohy a udělala několik potácivých kroků směrem k údolí. Okrové záblesky světla vycházející z chýší se na chvíli rozplynuly a stříbrná modř soumraku všechno pohltila. Yelanah si olízla rty a ucítila krev. Aniž se znovu otočila k dračímu stádu, vydala se směrem k vesnici.

Její nohy rozhrnovaly chladnou trávu. Z louky před ní vyskakovali cvrčci. Žlutá světýlka byla stále blíž a Yelaniny kroky slábly. V rytmu tlukotu srdce se před jejíma očima střídalo jasné světlo a úplná tma. Pak se před ní otevřely dveře z listí. Sotva vztáhla ruku k závěsu upletenému z trávy, rozhrnul se.

Yelanah přimhouřila oči před světlem proudícím zevnitř. Objevil se Khaleios, jeho tvář byla jako vždy mírná a tajemná.

Yelanah se už nedokázala držet zpříma – pevný uzel kdesi v ní se rozvázal a rozpadl se na tisíc kusů. Se slzami v očích pohlédla na krále.

„Králi… otče," vzlykla. Když se zapotácela, Khaleios přiskočil k ní a objal ji. Pátravě se jí zahleděl do uslzených očí.

„Potřebuji tvoji pomoc," zamumlala Yelanah a slzy jí stékaly po tváři. Ach, co vlastně byla – nic, jen dítě, které si nalhávalo, že je silné a mocné. I když se strašně styděla, tady šlo o víc než jen o Khaleia a ji. „Prosím, pomoz mi. Jde o toho lidského chlapce."

Khaleios stále mlčel. Ani výraz jeho tváře se nezměnil. Pak ji opatrně postrčil dovnitř. „Pojď. Tvůj národ ti převáže rány a uzdraví je, Meleyis. Tak jako vždy."

Yelanah spala díky elfím bylinkám dlouho a hluboce. Kořenná vůně sušených léků ji pronásledovala až do snů. Spatřila v nich Revyna v černém moři těl, které ho bily a kopaly. Pevně se objímali, ale síly, které je rvaly od sebe, byly mocnější. Jeho hruď vyklouzla z jejího náručí, pak jeho paže, dlaň, prsty. Pak už neměla v rukou nic než prázdný pocit tepla, vzpomínku na jeho dotek. Yelanah už najednou nechtěla bojovat; už nechtěla být Meleyis a vítat smrt jako

daň za další existenci draků; už nelpěla na minulosti, aby zabránila budoucnosti lidí, všechno jí bylo lhostejné. Chtěla se smát. Chtěla být šťastná. A žít.

Její sny se změnily. Teď ležela na letní louce. Stébla trávy ji lechtala na kůži, ve všech údech cítila teplo a bezpečí. Tiskla se k zemi, matce života, a nekonečnost lesů ji chránila stejně, jako náruč matky chrání její dítě. Sluneční paprsky ji hladily po tváři. Občas u ní byli draci a ona cítila jejich dech a měkké nozdry ve vlasech; pak zase vedle ní ležel Revyn, objímal ji kolem boků a ona svírala v dlaních jeho krásnou, mírnou tvář.

I ve spánku věděla, že tyto sny jsou darem léčivých rostlin. Ale cožpak je důležité, zda mír vychází z ní, nebo z léku? Propadala se do snů, znovu a znovu, zatímco ji draci obklopovali jako duchové a Revynovo srdce bušilo v jejím.

Když se Yelanah probudila, měla tělo omyté vodou s květinami, vlasy učesané a rozpraskané rty potřené mastí. Šrámy na jejích pažích a nohách byly chlazeny studenými obklady. Obklopovala je záře tiše praskajícího ohně. Aniž se otočila, věděla, že Khaleios sedí vedle ní.

„Děkuji," zamumlala.

Chvíli bylo ticho. Yelanah postřehla ve zdi malý otvor ve tvaru hvězdy a soustředila svůj pohled na něj.

„Byla tu tvá matka." Khaleios chvíli počkal, zda k tomu nebude chtít něco poznamenat. Pak se zamyšleně obrátil ke kotli visícímu nad ohništěm. „Uvařila *kejmahat* se spoustou *alrůsen*, které jsi mívala tak ráda. Ještě stále ti chutnají?" Možná to způsobila vůně jídla šířící se chýší, možná laskavý tón Khaleiova hlasu; Yelanah najednou zachvátil nesmírný stesk a touha po domovu. Zatoužila být úplně obyčejnou dívkou, bezvýznamnou elfkou, bez postavení a bez úkolu, který jí byl svěřen…

„Nic k tomu neřekneš?" zeptal se Khaleios suše. „Nenapadá tě jediné slůvko, kterým bys matce poděkovala za její starostlivost?"

Yelanah přimhouřila oči. „Sám ses postaral o to, abych jí nemohla poděkovat. Proč bys ji jinak posílal pryč? Sama od sebe určitě neodešla." Khaleiovo mlčení jí bylo dostatečnou odpovědí. Přímo cítila, jak zatajil dech a zahleděl se před sebe.

Poprvé po dlouhé době Yelanah překvapil. Tenkrát, před lety, když poznala, že v ní žije duch mlhy a že patří k drakům, matka jí nechtěla dovolit, aby odešla. Khaleios ji donutil, aby s dceřiným odchodem

souhlasila. Yelanah vůči němu nikdy necítila vděčnost za to, že jí pomohl, aby naplnila svůj osud – ale také mu nezazlívala, že ji nechal jít. Občas ji však napadlo, proč matce na ní tak záleželo a otci zjevně ne. Možná byl rád, že odešla… možná se s ní už nechtěl o matku dělit. Možná chtěl být vždy a za všech okolností středem zájmu a viděl v ní svou soupeřku. Pro něj bylo všechno mocenskou hrou.

Yelanah si zhluboka povzdechla a znovu otevřela oči. Nemělo smysl o tom přemýšlet. Tahle záležitost patřila do minulosti, byla jako malá, bezvýznamná jizva, u níž zapomněla, co ji způsobilo. A v podstatě jí to bylo jedno.

„Jestli chceš, můžeme si promluvit," řekl Khaleios. „Co se stalo?"

Yelanah mu postupně vylíčila jejich přepad dračích lovců a zvláštní cizince, kteří unesli Revyna a draky. „A teď," zašeptala, „potřebuji tvoji pomoc. Musíš Revyna najít. Musíme ho osvobodit."

Když Khaleios mlčel, Yelanah se napřímila a přistoupila k němu. „Víš, že je lidským chlapcem, který má elfy zachránit před zánikem. Že je velký *ahirah.* Nejen já, ale i ty ho potřebuješ! Pomocí svých vizí můžeš zjistit, kde je, a vyslat své bojovníky, aby ho zachránili."

„Své bojovníky?" Khaleios se hořce usmál. „Já nemám žádné bojovníky. Máme lovce a stopaře, to ano, ale ti jsou nám v bitvě k ničemu. A navíc, proč bych měl pomáhat chlapci, kterého jsi mi odmítla dát? Pleteš se do mých plánů, do naší budoucnosti a já pak mám napravovat tvoji chybu? Podívej se na sebe: jsi slabá a zraněná, velká Meleyis, která válčí na vlastní pěst!"

Yelanah cítila, jak se v ní všechno sevřelo. Strhávala obvazy z paží a nohou a jeden po druhém je odhazovala na zem. „Ty – ty mi musíš pomoci! Jestli neuděláš, co po tobě chci, tak… chci, abys toho chlapce přivedl nazpět! Dokážeš to! Řekni mi, kde je, a já ho přivedu sama!"

Khaleios se zvedl. „Neporoučej mi, Yelanah. Postarám se, aby ses uzdravila, ale za svoje skutky zodpovídáš jen ty. Máš, co jsi chtěla: děláš jen to, co považuješ za správné. Já udělám to, co považuji za správné zase já. A co to je, do toho ti nic není."

Yelanah se podívala na otce, ale jeho tvář byla uzavřená a tvrdá. Nenechá se obměkčit. Místo toho se k ní obrátil zády a zamířil ven z chýše. Yelanah vztekle popadla jeden z bylinkových obkladů a mrskla ho po Khaleiovi. Rozčileně se otočil. „Jsi bláznivý a zaslepený! Děláš chybu. Nech si svou pomoc!"

„Tak dost!“ Khaleios vztekle odrazil obklad, který po něm Yelanah hodila. Dlouhými kroky k ní přistoupil, ale Yelanah byla rychlejší a uhnula stranou. Než ji mohl chytit, stála u pleteného závěsu.

„Když mi nechceš pomoci, udělám to sama! Doufám, že jsi kvůli svým vizím hodně osamělý!“ Než mohl Khaleios spatřit slzy kanoucí po její tváři, doběhla ke svahu a utekla z vesnice.

Rahjel zamával rukou. „Magauro! Tady jsem!“ Když ho mezi ostatními smějícími se a tančícími dětmi objevila, přejel jí po tváři úsměv a rozběhla se k němu. Obklopily je tančící páry, rozevláté sukně a poskakující nohy. Rahjel se neznatelně dotkl její ruky.

„Zatancuješ si?“ zeptal se. Musel se naklonit těsně k ní, aby mu ve veselém rámusu oslav vůbec rozuměla.

„Kde je Alasar?“

„U toho dračího lovce.“

Magaura se znovu usmála a Rahjel úsměv opětoval. „Ráda.“ Přistoupila o krok blíž. Rahjelova levá ruka ji objala kolem pasu. O chvíli později už vířili sálem společně s ostatními tanečníky.

Všichni bujaře oslavovali úspěšné tažení za kořistí. Získali třiadvacet draků, pět z nich už bylo dokonce zkrocených. Uprostřed sálu praskal veliký oheň, nad kterým se opékali dva voli. Vůně pečeného masa se vznášela vzduchem a Rahjel ji s chutí vdechoval. Když si jeden z mladíků přiťukl pohárem, postříkala je dokonce domácí bramborová pálenka. Mezi tancujícími páry se proplétalo malé děvčátko pronásledované celou hordou dětí. Rahjel se za nimi zamyšleně zadíval. Vždycky zapomněl, jak čas rychle běží. Od těchto dětí ho už dělí celá léta. Přitom si ještě velice dobře vzpomínal na dětské hry, které hrávali.

Vzpomínka na dětství ho podivně zchladila. Jak bezstarostný život tehdy vedl! Nebo mu to tak jen připadalo, protože už na tehdejší starosti a obavy zapomněl? Ano, dříve mívali spoustu problémů, ale pokaždé je zapudily problémy nové.

Rahjel se zhluboka nadechl a dál vířil davem tanečníků, točil se, točil dokola, až se všechno kolem kromě Magauřiny tváře rozplynulo.

Osud

Revyn si zoufale tiskl palec a ukazovák ke kořenu nosu. Čím déle přemýšlel o své situaci, tím horší mu připadala. Unesli ho Myrdhanci. A věznili ho v zamřížovaném voze někde v jeskyni uprostřed liduprázdných skal. Navíc ho považovali za lovce draků, a pokud nebude pracovat pro Alasara, zemře. Všechno bylo tak bláznivé! Jeho život měl být přece úplně jiný.

Jeho život… byla Yelanah s draky skutečně jeho životem? Ještě nedávno patřil do Logondu, mezi válečníky, Caprase, Juraka, Twita a krotitele, a předtím…

Co je vlastně jeho životem? Byl jako rostlina, která neustále zapouští kořeny v nové půdě a nemá domov. Neustále byl vytrháván ze života, o němž se domníval, že do něj patří. Neustále ztrácel lidi, s nimiž se sblížil: jeho rodina se rozpadla, svým přátelům se odcizil, a když konečně našel Yelanah a draky, odvlekli ho pryč. Co dělá špatně?

Pak si vzpomněl na slova věštce a otřásl se zlostí a strachem. Ty jsi *ahirah*… ať chceš, nebo ne.

Nezáleží na tom, co tím Octaris myslel a co věděl. Viděl, že se Revyn jednou ocitne tady. Byl to jeho osud. Revyn si připadal zcela bezmocný.

Měl pocit, že už uplynula celá věčnost. Neměl možnost měřit čas. Obklopovalo ho stále stejné světlo pochodní zastrčených do skály po stranách jeho vězení. Zhasly, jen když dřevo shořelo nebo když do jeskyně zabloudil náhlý poryv větru, který je zhasil. Možná o několik hodin, možná o několik dnů později přišlo některé z dětí a znovu je zapálilo. Když měl Revyn světlo, toužil po tmě, ale když kolem něj zavládla temnota, že neviděl ani sám sebe, propadal panice a zaléval ho studený pot.

Ve tmě viděl Yelanah. Chvíli trvalo, než k němu přišla. Pak ji viděl úplně zřetelně. Její tělo se vynořilo z temnoty jako stříbrná ryba z černého rybníka. Ani mříže ji nedokázaly zadržet. Revyn cítil její tvář pod špičkami prstů, její paže ho objaly, jenže byly z mlhy, a jakmile se ho dotkly, její postava se rozplynula.

Zpočátku se snažil přivolat mlhu. Kéž by před ním znovu vyrostl z nicoty starý, temný les jako tenkrát v zámeckém sále. Toužil po *San yagura mi dál*, po stromech… pokoušel se dokonce zapřísahat volání

neskutečna, které se tenkrát rozléhalo v awrahellském zámku. Ale marně. Mlžný svět se přivolat nedal – otevřel se, až když ho člověk našel.

Revyn se vzdal. Rukama si objal kolena, schoulil se do klubíčka a sevřel prsty látku svého oblečení. Chtěl zapomenout, že je sám sebou. Už jednou toužil opustit sám sebe – a není to tak dlouho, tehdy, když osiřel. Zmocnilo se ho stejné ochromení jako ve dnech, kdy matka umřela. Pak se v něm znovu rozhořel stesk, odmítal se vzdát, chtěl běžet tak rychle, jak to jen půjde, aby byl konečně u draků a Yelanah, kde probíhal jeho boj a kam patřil.

Když přišlo jedno z jeskynních dětí se světlem a neproniknutelná tma v jeho kleci znovu ustoupila, stáhl se i Revyn do nejzazšího kouta svého vězení. Světlo pochodní ho oslepovalo tak, že musel přimhouřit oči. Zahnalo Yelanah a vrátilo zpět pravdu: byl vězněm pokrytým zaschlou špínou a krví. Všechno, čím býval, bylo tak vzdálené…

Pomalu a lačně jako cizopasník se do jeho břicha zakusoval hlad. Nepatrné potůčky vody, stékající ze skalní stěny, nedokázaly utišit jeho žízeň. Brzy se už nedokázal pohnout. Každý pohyb ho stál příliš mnoho sil. Jeho hlava se proměnila v pulzující hmotu naplněnou bolestí.

Kromě tichého vzlykání nevydal ani hlásku. Nevolal o pomoc. Nevolal jméno, které by ho mohlo zbavit žízně a hladu. Nemohl. I kdyby přišel o rozum, nikdy nebude pro Alasara krotit draky.

Igola se s lety změnila. Její tvář působila přísně a trochu zahořkle. Dřívější jemné vrásky od smíchu a stopy mateřských starostí se proměnily v tvrdé tahy stařeny. Dříve konejšila více než stovku dětí, teď vyrostly a její pomoc potřebovaly jen zřídka.

Igola často navrhovala, aby do jeskyní nepřijímali jen mladé válečné sirotky, ale i starší Myrdhance. Ale Alasar to stroze odmítal. Stál jen o děti, které se daly zformovat a bezpodmínečně se mu podrobily. Bezmocné děti naplněné strachem. Věděl, že dospělí by se před mladším vůdcem nesklonili. Byl vůči starším nedůvěřivý a obával se vpustit do své říše někoho, kdo by mu chtěl upřít jeho místo. Igola až příliš dobře znala jeho myšlenky, ale co proti nim mohla podniknout? Nikdo nemohl zvednout hlas proti Alasarovi, na to ho příliš milovali. A příliš se ho obávali.

Většinou tiše vysedávala v rohu sálu, který dříve býval ložnicí celé skupiny. Měla tam koutek vyložený kožešinami, kde šila, vyřezávala pro jeskynní děti podrážky z kůže nebo pletla oděvy z vlny, kterou Alasar obstaral tajným výměnným obchodem s projíždějícími obchodníky. Mnoho dětí ji oslovovalo láskyplně matičko, ale v tom oslovení byl ironický podtón. Igola velice dobře vycítila, že děti považují dospělé za jiné, cizí, a chovají se k nim takřka nepřátelsky. Nakonec za ní chodili už jen její synové. Každý den společně večeřeli, i když to už byla spíš mrtvá tradice než důvěrné posezení. Spojoval je jen zvyk a Igola tušila, že Tivamovi by nejspíš vyhovovalo, kdyby společná večeře odpadla.

Tivam už dojedl. Mlčky seděl a pozoroval matku při jídle. Zvedla misku až ke spodnímu rtu a opatrně srkala jednu lžíci za druhou. Její pohyby v sobě měly rozvážnost, kterou dříve miloval, ale dnes mu připadala takřka nesnesitelná. Tivam kromě své matky neznal nikoho, komu by bylo více než dvaadvacet let. Připadala mu podivná a zvláštní. Zatímco nesla k ústům další lžíci, zvedla hlavu a podívala se na něj.

„Zase jsi to zhltl tak rychle. Honem, honem, honem, samý spěch. Jen abys mohl rychle odejít od své matky. A honem se cvičit v boji. Honem, honem, honem.“

Tivam neodpověděl. Nikdy nic neřekl, když matka poukazovala na jeho chyby. Neměla ho ráda tak jako Rahjela. Rahjela, ano, toho milovala. Často mu opakovala, že se podobá jejich zemřelému otci – má prý stejně krásné oči, plné tepla. Tivamovi říkala, že by si měl odvyknout dívat se tak hrdě. Ale Tivam si z toho nic nedělal. Jeho rodinou byly jeskynní děti.

Rahjel už také dojedl. Zdálo se, že je ponořený do svých myšlenek, jako poslední dobou často.

„Rahjeli, řekni bratrovi, aby životem tolik neutíkal. Kdo rychle žije, ten rychleji umírá.“ Rahjel se podíval na Tivama a nenápadně se usmál.

„A kdo hltá jídlo jako divá zvěř,“ pokračovala Igola a odložila misku na zem, „ten nemá stejně jako divá zvěř chvilku klidu na to, aby ho vychutnal. Řekni to svému bratrovi, jsi za něj odpovědný.“

Rahjel se usmál a pohladil Tivama po kudrnaté hlavě. „Slyšel jsi to, Tivame? A když budeš jíst pomaleji, nebudeš mít tak brzy hlad!“ Tivam se odtáhl od Rahjela, vyskočil a utekl.

„Jdu na cvičiště!“ vykřikl a byl pryč. Rahjel také odložil svou misku a narovnal si záda.

„Půjdu se podívat, jak mu to jde.“ Uklonil se Igole, políbil ji na čelo a odešel.

Rahjel nepospíchal. Zvolna kráčel pod klenbou jeskyní. Většina dětí ještě večeřela a posedávala na skalních výběžcích a ve svých leženích vyložených kožešinami. Ohně praskaly a ve vzduchu se vznášela vůně jídla a změť hlasů.

Mluvilo se o dracích a o Alasarových nejnovějších plánech. Rahjel nepatrně zrychlil krok, aby to nemusel poslouchat. To, oč Alasar usiloval, se mu vůbec nelíbilo. A když viděl slepou poslušnost a uctívání jeho přívrženců, mrazilo ho.

Rahjel nechal sály za sebou. I hlasy se už rozplynuly. Zvolna se toulal jeskyněmi. Prošel kolem jezera, protáhl se a cítil, jak se mu do tváře vkrádá zasněný úsměv.

Nešel k cvičišti, aby zkontroloval Tivama. Radši se vydal do odlehlejších částí jeskynní říše. Procházel kolem skalních výběžků, které kapající voda za staletí vytvarovala do dlouhých zubů. Jen tu a tam mu cestu osvětlovala nějaká pochodeň.

Když dorazil k úzké chodbě, na chvíli se zastavil. Znovu se ohlédl, ale byl sám. Rychle si rukou přejel vlasy a uhladil si kazajku. Znovu se usmál, málem zakroutil sám nad sebou hlavou. Pak došel na konec chodby a posadil se.

Vůdce jeskynních dětí seděl ve své pracovně a čekal. V podstatě to byl jen kulatý skalní výklenek, do kterého se vcházelo těsnou trhlinou. Na nízkém stropě visela lampa a k zadní stěně si postavil úzký stůl. Obě věci získal od potulných obchodníků, s nimiž vedl čilý výměnný obchod. Zbytek místnosti byl nacpaný pytli, poleny dřeva a nezpracovanou kůží.

Alasar seděl zamyšleně u stolu a přesypával sůl z jedné ruky do druhé. Už bylo pozdě, ale poslední dobou špatně spal a neustále se probouzel.

Od jejich loupežného výpadu už uběhlo pět dnů a dračí lovec ještě stále nebyl ochotný ke spolupráci. Nic na tom nezměnila ani malá dávka vody a sušeného masa, kterou dostal před dvěma dny. Alasar musí bezpodmínečně vymyslet nějakou jinou metodu.

Konečně zaslechl zvenku kroky. Jak dlouho tu už sedí? Aspoň hodinu. Pak se skalní trhlinou protáhl Rahjel. „Promiň, byl jsem u Igoly.“

„U Igoly? Jak dlouho se dá mluvit o vaření polévky a pletení? Čekal jsem na tebe!“ Rahjel si jeho řečí nevšímal. Sledoval sůl, která se bez přestání řinula z jedné ruky do druhé. Alasar nasypal sůl nazpět do jednoho z pytlů.

„Musím s tebou probrat něco důležitého.“

„Jako vždycky.“

Alasar na chvíli zauvažoval, zda se má cítit dotčeně kvůli ironii v Rahjelově hlase. Ale pak se naklonil k němu a řekl: „Dám tomu dračímu bojovníkovi ještě dva dny. Pak vyrazíme a obstaráme další draky. V současné době míří do hlavního města Haradonu tolik karavan s draky jako nikdy předtím. Musíme toho využít.“

„Ty si skutečně myslíš, že tolik draků potřebujeme?“ Rahjel se posadil na jeden z pytlů a zhluboka si povzdechl.

„Až nadejde náš den, tak snad pojedeme na kozách? Víš, o čem jsem chtěl s tebou mluvit? Jestli ten dračí lovec nepovolí, musíme si obstarat někoho jiného, kdo nám ty draky zkrotí. Myslel jsem na elitní oddíl, který by se mohl nepozorovaně vloudit do haradonského hlavního města…“

Rahjel vytřeštil oč. „Ty chceš proklouznout do nějakého haradonského města? Copak ses zbláznil! Zrovna teď, když vypukla válka!“

Alasar netrpělivě bubnoval prsty o stůl. Nemohl už déle čekat a Rahjel to věděl. Nespokojené hlasy stále sílily: několik jeskynních dětí se stavělo proti jeho plánům. Ne každý chtěl opustit jeskynní říši. Ne každý toužil po pomstě. Těmto pochybovačům vyhovovalo, že Alasarovo úsilí vyšlo naprázdno a že draci, které s takovým rizikem získali, byli stále nezkrocení a k ničemu. Bez zkrocených draků se do dalšího boje nemohli pustit, to bylo jasné. Všechno záviselo na práci krotitele.

„Nebudeme útočit na Logond. Jen několik z nás proklouzne do města,“ vysvětloval Alasar. „Pár mužů na únos stačí.“

„Ihned nás poznají a budou nás považovat za myrdhanské špehy.“

„Proto jsi mě hned napadl ty,“ řekl Alasar s úsměvem. „Ty vůbec nevypadáš jako Myrdhanec. Tmavé vlasy skryjeme pod kapuci. Nemluvě o tom, že naše pleť je mnohem světlejší než pleť Myrdhanců. Je dokonce světlejší než pleť mnoha Haradonců.“

Rahjel překřížil ruce. „Já nevím…“

Alasar ho rozčileně pozoroval. Zasáhlo ho přímo do srdce, že zrovna Rahjel, jeho nejbližší druh od dětských let, patří k těm, kteří pohlížejí skepticky na jeho plány. Věděl, že Rahjel stojí po jeho boku jen kvůli jejich přátelství. Rahjel by klidně odešel na povrch a obdělával pole jako jeho otec a dědeček, spokojeně platil daně haradonským okupantům, žil jako obyčejný rolník a pak se nechal nějakým vojákem zabít v nějaké válce. I když je chytrý a chápavý, nikdy nesnil o velkých věcech. Podporuje Alasara v jeho snaze o lepší svět se stejně jemným a lhostejným úsměvem, s nímž by mu pomáhal při stavbě kurníku.

„Musíme zkusit všechno,“ zdůraznil Alasar.

Rahjel zvedl hlavu, protože to znělo jako výhružka, a vstal z pytle.

„Budoucnost jeskynních dětí závisí na tom, jak dobře se připravíme na válku. Žádná oběť není pro naše vítězství dost velká. Musíme pro ně obětovat všechno.

Právě teď. Určitě se už o nás začaly šířit různé zvěsti; přepad dračí kolony zatím připisují myrdhanskému vojsku, ale jak dlouho? Náš úkryt můžou odhalit jako ježci hromádku listí v bouři!“

„Máš pravdu.“ Rahjel si odkašlal. „A kdy… kdy chceš vyrazit?“

„Za dva dny. Vyzkoušíme své štěstí znovu na té lesní cestě vedoucí do Logondu, ale tentokrát o několik mil blíž k městu. Kousek před koncem dlouhé cesty budou dračí lovci vyčerpaní a už nebudou počítat s přepadem. Možná budeme mít štěstí a podaří se nám dostat některého z nich, a možná bude povolnější než ten tvrdohlavý chlapík.“

„Myslel jsem, že se ti líbí,“ poznamenal Rahjel.

„Líbil by se mi, kdyby konečně začal něco dělat!“ odfrkl si Alasar. Ale v podstatě byl přesvědčený, že vybral toho pravého. Pozoroval, jak chlapec při boji zacházel s draky, jak si je dokonce přivolal. Divocí draci ho poslechli a přiřítili se jako krotcí koně. Nepochyboval o schopnostech toho Haradonce, ale zoufal si nad jeho pevnou vůlí. Vždycky všechno závisí na vůli člověka, kterého je třeba získat, nebo zlomit.

„Dva dny jsou málo…“ povzdechl si Rahjel. „Nechceš mu dát ještě trochu času? Mám návrh: za dva dny vyrazíme a obstaráme další draky. Vrátíme se nejpozději za týden. Do té doby počkáme, jak se ten Haradonec rozhodne. Když nám ani potom nebude chtít pomoci,

vyrazíme do Logondu a obstaráme si jiného dračího lovce. A já tě doprovodím. Až do města a jeho žaláře, když to bude nutné…“

Alasar se pousmál. „Kvůli té tvé trpělivosti vždycky přijdu o všechna dobrodružství. Magaura ti bude určitě vděčná.“

Revynova hlava se ponořila do studené vody. Rozkašlal se, lapal po vzduchu a pokoušel se dostat ven. Až poté si uvědomil, že sedí ve vaně. Plné vody.

Lačně hltal z dlaní vodu, polykal, kašlal, pil a pil. Dlouho nedělal nic jiného, jako by kromě té dřevěné vany nic jiného na světě neexistovalo. Pil, až se mu udělalo špatně. Dávivě se rozkašlal a proudem zvracel. Hlava se mu točila a měl pocit, že se ocitl v nějakém důvěrně známém snu.

Oběma rukama se chytil okraje vany a všiml si Alasara, který ho s vlčím výrazem v obličeji se zájmem a současně znechuceně pozoroval.

„Jak se ti vede? Říkal jsem si, že by ses možná rád umyl. Už chceš z vody? Celý se chvěješ… Dejte mu suché oblečení!“ poručil dvěma mladíkům, kteří Revyna donesli do vany.

Mladíci vytáhli Revyna z vany. Nevzpouzel se. Když stál před Alasarem, roztřesený chladem a zmáčený, vůdce jeskynních dětí odhodil kožešinovou pelerínu a svlékl si kazajku. Jeden z mladíků vyklouzl z košile, druhý si stáhl kalhoty a zůstal jen v rozedraném vojenském kabátě. Stáhli Revynovi z těla mokrou uniformu, kterou nosil tak dlouho, že se stala jeho druhou kůží, a oblékli ho do suchých věcí. V cizím oblečení, které mu bylo trochu velké, bosý a s mokrými copy stál před Alasarem. Vůdce jeskynních dětí si přes sebe znovu přehodil kožešinovou pelerínu a natáhl se po Revynově uniformě.

Najednou se z vnitřní kapsy černé kazajky něco vykutálelo a s cinknutím dopadlo na zem. Alasar předmět překvapeně zvedl. Byl to zlatý náramek, který Revynovi před dávnou dobou darovala princezna Ardhes. Revyn se díval na drahocenný šperk stejně pře kvapeně jako Alasar. Připadalo mu, jako by náramek přilétl z dávno zapomenutých časů, jen aby skončil na místě, kam patřil stejně málo jako Revyn.

„Ten je ale krásný,“ poznamenal Alasar a prohlížel si náramek ve svitu pochodně. Pak se podíval na Revyna. „Tak co, pomůžeš mi?“

Revyn neodpověděl. Alasar čekal. Pak strčil náramek do kapsy a řekl. „Jestli mi neodpovíš, srazím ti tu tvou haradonskou hlavu!“

Revyn se probojoval k odpovědi: „Ne.“ Alasar přistoupil blíž, protože Revyn svou odpověď spíš vydechl, než vyslovil. „Říkám ne. Už nikdy nebudu krotit draka. Pro nikoho. Pro ničí války.“

„Už nikdy? To znamená, že jsi to už dělal.“ Alasar se obrátil k mladíkům a kývl směrem k Revynovi. Mladíci ho ihned uchopili za ruce a zkroutili mu je tak, že Revyn zasténal a předklonil se. Ve stejné chvíli ho zasáhla pěst do břicha. Revyn překvapeně vykřikl. Když dostal druhou ránu do zad, už s tím počítal.

Se zaťatými zuby klesl na kolena. Jeden z mužů ho kopl do boku a on upadl na zem. Před očima mu tancovaly hvězdičky. Napjal celé tělo. Další kopanec do zad, pak do boku. Po šesti ranách už je přestal počítat. Obličej si chránil rukama a nechal se kopat a mlátit.

„Pozor, ať mu nic nezlomíte! Bijte ho jen do rukou a do nohou!“

Když ho popadli za copy a postavili, zakousl se do látky košile. Před jeho zakalenýma očima se objevil Alasar s lhostejným výrazem v tváři.

„Vzdej to. Jinak zakusíš spoustu bolesti.“ Další úder zasáhl Revyna do obličeje. Hlava mu odletěla na stranu. Pokožku měl ledovou a k prasknutí napjatou. Pak se chlad proměnil v žár a Revyn měl pocit, že mu obličej hoří. Po rtech mu stékala krev.

„Nepředstírej, že jsi němý! Nechceš mluvit? Bojíš se vlastního hlasu, Haradonče?“ Revyn těžce oddychoval. Chvějícími se prsty si sáhl na krvácející nos. Dotek vůbec necítil.

„Chceš se umýt? Tady máš vodu…“ Alasar zvedl dřevěnou vanu a vylil ji na Revyna. Ledová vlna se přehnala přes jeho tělo. Revyn klesl k zemi a rozkašlal se.

„Pomoz nám, Haradonče!“ Alasar těžce oddychoval námahou. Opatrně postavil těžkou vanu znovu na zem. „Jestli nám nemůžeš pomoci, musíme se tě zbavit. Musíme tě zabít. Tohle chceš?“

Revyn se pokoušel vstát z mokré země. Po obličeji mu stékala voda a krev. „Prosím… Nech mě odejít.“

„Na pár dnů odjedu. Můžeš uvažovat o tom, zda chceš zemřít. Až se vrátím, přivedu další draky.“

Revyn zalapal po dechu. „Ty zmetku!“ Když dostal další ránu pěstí do obličeje, ztratil vědomí a hlavou těžce udeřil o zem. V celém těle mu tepala bolest, žhavá a běsnící, a pak se rozplynula v temnotě jako prchavý stín.

Yelanah ho vyléčí, jako už jednou. Cítil její paže, když mu držela hlavu na klíně. Slyšel ji pobrukovat tiché písně. Písně elfího národa, tajemná a nesrozumitelná vábivá slova; ale i písně ze svého dětství, které mu připomínaly šumění trávy a vůni malého ohniště. Jeho vzlykání se proměnilo v její. Kéž by nikdy neodešla, kéž by s ním v té temnotě zůstala navěky!

Zůstanu, slíbil neviditelný duch. Revyn si tiše povzdechl a současně cítil, jak mu po tváři stékají slzy úlevy.

S Yelanah mohl mluvit myšlenkami stejně jako s draky. Její hlas byl jen závanem, který se občas rozpadal v cizí slova nebo zvuky.

Octaris říkal, že to je tvůj osud.

To, že jsem tady, má být mým osudem.

Alasar je tvým osudem. A to, co od tebe očekává.

Věděl Octaris, že tu budu ležet ve tmě a umírat? Je tohle mým osudem?

Ne… Tvým osudem je krotit draky a umožnit největší válku v našich dějinách.

Ne. To nikdy neudělám! Nikdy! Nemohu, nechci už krotit draky. Nechci být nepřítelem, proti němuž bojuji!

Ale ano. Svému osudu nikdo neujde.

Ty bys mi to nikdy neodpustila.

Odpouštím ti tvůj osud… Musíš to udělat, Revyne. Musíš přežít. Pak můžeme draky znovu společně osvobodit. Revyn dlouho nedokázal na tuto myšlenku odpovědět. Naplňovala jeho hlavu jako roztavené olovo.

Ne, pomyslel si nakonec. Ne a ne! Jak bys mi to mohla odpustit? A jak bych si to mohl odpustit já?

Yelanažin hlas zmlkl. Zůstal jen tichounký závan větru. Musíš… Musíš… Takový je tvůj úděl ve velkém osudu světa. Revyn cítil, jak mu po tvářích stékají palčivé slzy. Nebyl to Yelanažin hlas, kterému naslouchal. Naslouchal svým vlastním zbabělým myšlenkám!

Musíš krotit draky, pro válku, která změní svět…

Nemůžeš se postavit osudu! Je jako mohutný dunící oceán, příliv, který tě strhne, ať se snažíš, jak chceš!

Musíš krotit draky, pro všechny. Ne pro Alasara. Ale kvůli osudu všech draků. Jejich osud je předurčen. Nemůžeš ho změnit, musíš udělat to, co po tobě chtějí…

Musíš přežít! Ach, prosím, zůstaň naživu… neptej se, proč na tom tak záleží, ale přimkni se k životu. Je to to jediné, co dostáváme… Strachu o život nezáleží na odvaze nebo zbabělosti, na cti nebo svědomí…

Octaris říkal, že zde najdeš své předurčení, ne smrt! Tak si zvol předurčení…

Všechny tyhle myšlenky táhly Revynovi hlavou jako příval obav a tužeb, odplavily jeho rozhodnost i přísahu, kterou dal Yelanah.

Protože tohle bylo skutečně předurčeno, jak řekl král Octaris. Revyn je bezmocný. Je jedním z *ahirah* a v jeho slabém těle tepe moc osudu… Na tom nic nezmění, stejně jako na svém zajetí. Stejně jako na svém charakteru – protože právě kvůli němu se stal jedním z *ahirah*…

Dohoda

Magaura vyjekla, když spařila Alasara a jeho druhy. Protlačila se mezi ostatními jeskynními dětmi a rozběhla se k nim. „Co se stalo?“ Její pohled bloudil po bojovnících. Alasar ji jemně, ale rozhodně obrátil a odváděl ji stranou.

„Vezměte ty draky a zaveďte je k ostatním!“ poručil jeskynním dětem. „A ošetřete zraněné.“

„Alasare,“ naléhala Magaura. „Co se stalo? Když jste odcházeli, bylo vás dvakrát tolik.“ Mlčky se na ni zadíval. Když konečně pochopila, její oči se naplnily strachem.

Mlčky kráčela vedle něj. Ze všech stran se k nim hrnuly jeskynní děti. Odvážely zraněné a vozy s draky a mumlaly otázky. Magaura se neustále otáčela po Alasarových bojovnících. Měli špinavé a zakrvácené oblečení, řada z nich utrpěla zranění. Ve vzpomínkách se jí objevovaly tváře, tváře, které mezi nimi neobjevila. Rozhlédla se po Rahjelovi a s úlevou konstatovala, že jde za ní a za Alasarem a nejspíš je v pořádku. O něco dál je následoval Tivam, který se nervózně ohlížel. Magaura sevřela rty. Tivam byl příliš mladý, než aby Alasara a Rahjela doprovázel na jejich taženích za kořistí. Hrůzy, které spatřil, se mu vpálily do očí.

Sestoupili po schodech a dorazili do jeskyně s mnoha malými jezírky a vodními nádržemi, které zachytávaly vodu stékající ze stropu. Alasar rozepnul opasek s mečem a nechal ho sklouznout na zem. Přistoupil k velké nádrži, oběma rukama nabral vodu a omyl si obličej a zátylek.

Ostatní bojovníci rovnou vběhli do jezera a vyčerpaně klesli do mělké vody. Magaura muže chvíli sledovala. Tivam poklekl před džberem s vodou a zvolna, ponořen do myšlenek, si omýval krev z paže. Rahjel seděl na balvanu a díval se na Magauru.

„Kolik draků jste přivedli?“ zeptala se Alasara.

Ten se opřed o nádrž a odpověděl. „Kolem třiceti.“

„Tak třicet,“ zopakovala Magaura tichým, chvějícím se hlasem. „Za každého draka jsme zaplatili alespoň jedním z nás.“

Alasar se otočil k sestře. Voda z brady mu stékala na krk. „Ztratil jsem své bojovníky. Ta výměna je sice trpká, ale spravedlivá.“

Magaura sevřela čelisti. „Byla to past? Haradonci vás překvapili?“

„Byla to otevřená bitva. Věděli jsme, kolik vojáků proti nám stojí.“

Magaura zírala k zemi. „Takže vy jste věděli, že řada z vás zaplatí životem.“ Alasar si mlčky otřel obličej rukávem a odhodil si vlasy z čela.

„Mně se to nelíbí,“ řekla.

Alasar pohlédl na náramek na Magauřině zápěstí. „Ale ten náramek dračího lovce se ti zjevně líbí. Kdybych se tu schovával jako ty, jak bych ti mohl nosit takové krásné dárky? To tě nenapadlo?“

„Alasare?“ ozval se Tivam. Magaura si ho prohlédla od hlavy k patě. Vypadal mnohem starší. Z jeho bledé tváře zmizely veškeré dětské rysy.

„Půjdeme za tím Haradoncem? Jestli se nepostará o ty zraněné draky, o některé z nich přijdeme.“

„Dobrý nápad, Tivame,“ řekl Alasar, ale nespouštěl zrak z Magaury. „Napřed zajdi za matkou, aby si nedělala starosti.“

Tivam přikývl a odešel.

Alasar sebral svůj meč a pelerínu a vydal se na cestu ke kuchyni, kde už připravovali jídlo pro vrátivší se bojovníky.

Magaura poklusávala po jeho boku. „Tolik jsme kvůli těm prokletým drakům riskovali, tolik jsme ztratili a všechno…“

Alasar se zastavil a otočil se k ní. „Všechno, co děláme, děláme kvůli našemu boji! Všechno, co jsme za těch deset let dokázali a vybudovali, všechno bylo jen kvůli němu!“

„Ale vždyť nám nic nechybí, tak proč chceš…“

Alasar se zamračil a pokračoval v chůzi. „Nech toho! Už mluvíš jako Rahjel.“

„Ale vždyť je to pravda. To, co plánuješ, je… je nesmysl. Proč se chceš plést do světa dospělých, náš domov je tady!“

„To, co říkáš, je zrada!“ vykřikl Alasar zachmuřené. „A jestli ty hloupé myšlenky rychle nepustíš z hlavy, klidně si můžeš zůstat sama v jeskyních, až nastane čas nás ostatních!“ Magaura se uraženě zastavila. Alasar se ohlédl, když si uvědomil, že její kroky za ním ztichly. Rozzlobil se, když viděl, jak tam stojí s uraženou tváří. Cítil, jak v něm kypí zlost.

„Jdi si hrát, nebo se postarej o zraněné. Dělej si, co chceš, ale nelez mi na nervy!“

Rahjel se otřásl. Nechtěl se na to dívat, ale nedokázal od draků odvrátit oči: někteří leželi ve vozech jako mrtví a ve světle pochodní se v jejich srsti blýskaly tmavé skvrny. Jiní řičeli vzteky a rohy neustále bušili do mříží. Několik draků prostě jen tak stálo, se strnulýma očima, jako by v nich život vyhasl. Rahjel se podíval na druhou stranu. Je jich taková spousta! Při druhé výpravě získali třicet zvířat, takže jich celkem měli skoro šedesát. Neuvěřitelný počet. Jenže Alasar měl mnohem větší cíle.

Jeskynní děti se už pokoušely přiblížit ke zvířatům a ošetřit jim rány, ale zatím se to nikomu nepodařilo. Nikdo nevěděl, jak s draky zacházet. Jediný, kdo jim v tom mohl pomoci, byl dračí lovec.

Rahjel neustále doufal, že chlapec bude tentokrát přístupnější. Pokud ne, Alasar bez váhání vyrazí do Haradonu, aby si obstaral jiného krotitele. Nejspíš by někoho sehnal i v myrdhanském království, jenže Alasar se obával mnohem více toho, že ho objeví myrdhanští vojáci, než haradonských válečníků. Alasar chce o sobě dát vědět myrdhanskému králi, až nastane ta pravá chvíle.

Cesta zatáčela. Sešli z krátkého suťovitého svahu a zatočili do úzké skalní chodby. Tivam doprovázený Rahjelem a Alasarem se dvěma bojovníky jim svítil na cestu velkou pochodní. Rahjel starostlivě pozoroval mladšího bratra. Tivam zbožňoval Alasara – uctíval ho tak bezvýhradně, že to Rahjelovi občas bylo velmi nepříjemné. Alasar

měl bezpochyby nadání získávat lidi. Důvěřovali mu jako děti. Dokonce mu věřili, že jsou děti, když jim to řekl.

Ačkoli bylo Alasarovo nadání skutečně mimořádné a Rahjel ho také obdivoval, přesto si nebyl jist tím, zda svůj dar využívá pro dobrou věc. Pokaždé, když viděl oddanost v očích bojovníků, když slyšel jásavý pokřik z chodeb, když pozoroval Tivamův obdiv, zmocňovala se ho hrůza. Vypadalo to, že Alasar každého připraví o jeho vůli a vnutí mu tu svoji. Jenže je jeho vůle správná?

Rahjel se snažil takové myšlenky vytěsnit z hlavy. Alasar je jeho přítel. A myšlenky, které ho napadaly, byly zradou.

„Tady je," řekl Tivam rozčileně. Zrychlil krok a zvedl pochodeň do výšky. Rahjel ucítil, jak se mu při tom pohledu stáhlo hrdlo. Zaraženě zůstal stát za Alasarem.

Haradonec ve voze byl zjevně v bezvědomí. Obličej měl potažený špínou a krví. Když ho bojovníci vyvlekli z klece, hlava mu padla na stranu, ale víčka se zaškubala; zjevně přišel k sobě.

Alasar naznačil bojovníkům, aby zajatce pustili. Chlapec klesl na kolena. Alasar se k němu přikrčil. Tivam podržel pochodeň o něco blíž. Světlo odhalilo podlitiny na chlapcově krku.

„Slyšíš mě?" zeptal se Alasar. Jemnost v jeho hlase se vůbec nehodila k pohledu, který se Rahjelovi nabízel.

„Chceš jíst? Napij se!" Alasar přiložil Haradonci k ústům hadičku s vodou a opatrně mu přidržoval hlavu, když pil. Revynovi vytekla voda koutkem úst a zakuckal se.

„Rozmyslel sis to?" zeptal se Alasar. „Pomůžeš nám?"

„Ten už skoro chcípl," vykřikl Tivam. Nezapomněl na to pokoření, když mu Haradonec držel oštěp u krku. „Alasare, už to má skoro za sebou! Musíme sehnat jiného krotitele."

„Zmlkni," řekl Rahjel tiše a stiskl Tivamovi rameno.

„Pomoz nám," řekl Alasar. „Nevyváděj tak. Nic se ti nestane, když nám s těmi draky pomůžeš!" Světlo pochodně dopadalo Haradonci do očí, když vzhlédl k Alasarovi. Byly to oči ze stínů a mlhy.

„Jsi *ahirah*" řekl sotva slyšitelně. Při každé druhé slabice mu selhal hlas. „Zaplavíš svět utrpením. Ale jen když budeš mít draky. Mým prostřednictvím je získáš. Jsme spojeni… protože já budu příčinou tvého úspěchu." Všichni mlčky přihlíželi, jak se Haradonec opírá o zamřížovaný vůz.

„Dobře," řekl Alasar. Vstal, zvedl chlapce a opatrně ho položil do vozu. „Přinesu ti něco k snědku. Vyspi se. Zítra tě odvedu k drakům."

Rahjel měl pocit, že Haradonec něco zašeptal. Nějaké jméno… Ale už se odvrátil a kráčel za Tivamem a Alasarem. Vězeň zmizel v mlčenlivě tmě za nimi.

Yelanah se vydala zpět k lesní cestě. Zem byla stále ještě rozrytá; otisky drápů, kol a koňských podkov se zmateně překrývaly. Zůstaly tu i zlámané oštěpy, roztříštěné dřevo a šípy. Mrtvé muže už jiní lidé našli a odvezli, jen tu a tam se v křoví válela mrtvola draka nebo koně.

Yelanah chvíli mlčky postávala na okraji lesa a pozorovala poničenou cestu. Vysoko nad ní se skláněly stromy. Všechno jí připadalo menší – bitva se v jejích vzpomínkách odehrála na mnohem větším prostranství.

Když si na to vzpomněla, bodlo ji u srdce. Odehrálo se to už skoro před dvěma týdny. Od té doby den co den čekala na Revyna na březích San yagura mi dál. Nepřišel, což znamenalo, že ho někde drží v zajetí. Zákeřný hlásek Yelanah našeptával, že už třeba může být mrtvý, ale ona se tomu zdráhala uvěřit. Octaris řekl, že Revyn je synem Ahirise. I když nevěřila temné věštbě krále, tomu, že Revyn sehraje velkou roli v osudu draků, tomu věřila z celého srdce. Nemůže být mrtvý.

Jenže po dvou týdnech byla její důvěra v osud značně nahlodaná. Už nechtěla věřit a doufat, chtěla jednat. Revyna jistě nezachrání zázrak – musí jeho předurčení trochu pomoci.

Když Yelanah vstoupila na lesní cestu, mlha se za ní zavřela. Krátce se ohlédla. Měla pocit, že vidí, jak se Isán a ostatní draci rozplývají v oparu. Kmen ji nemohl doprovázet světem lidí – skutečný svět byl pro ně příliš nebezpečný. I Yelanah cítila, jak ji stísňuje. Všechny přírodní zákony, které byly v mlhách jen neurčité, jsou najednou tak strnulé a pevné. Měla pocit, že se krev v jejích žilách proměnila v jíl a že každý krok je těžší a těžší.

Zranění, která utrpěla v boji, se ještě úplně nezhojila. Několik hlubších šrámů na zádech se zanítilo. Kožený vak, který si naplnila zásobami na cestu, ji bolestivě dřel do živého masa. Khaleios jí sice nechal na Dubovou mýtinu zanést léky a jídlo, ale ona nechala

všechny dary zkazit. Když jí elfové nechtějí opravdu pomoci, tak ať jí nepomáhají vůbec.

Yelanah sledovala stopy podkov a kol vedoucí z lesní cesty. Nebylo to těžké, protože se nedaly přehlédnout. Revynův únosce za sebou nechal jasně vyznačenou stezku z podupané trávy a polámaných stromků.

Vítr proklouzl mezi listím a sfoukl na Yelanah první zežloutlé a zčervenalé podzimní listy. Otřásla se chladem, i když jí obvykle nízké teploty, podobně jako lesním zvířatům, nevadily. Kožený vak byl stále těžší, a tak si ho přehodila z jednoho ramene na druhé. Kazajka z tuhé kůže ji dřela. Yelanah přidala do kroku a snažila se na tyhle nepříjemnosti nemyslet. Všechno jí připadalo mnohem namáhavější, protože už dlouho nebyla ve skutečném světě a řada drobných zranění ji oslabovala.

Kéž by mohl být kmen s ní! Kdyby tak mohla chvilku jet na Isánovi a odpočinout si… Jenže draci ji samozřejmě doprovodit nemohli. Cesta, která ji čekala, byla příliš dlouhá a nejistá. Kdyby na delší dobu opustili lesy, už by se jim nepodařilo najít vstup do mlžného světa. Navíc v posledních dnech mnoho draků pochytali. Haradonci na ně číhali v lesích, protože je potřebovali k válčení. Když je přepadli Myrdhanci a oni o draky přišli, museli si nalovit nové. Pro draky bylo bezpečnější opustit mlžný svět jen v případě opravdové nouze. Pokud by už nedokázali odolávat volání neskutečna.

Yelanah cítila, jak se v ní znovu probouzí bezmocný vztek. Ve skutečném světě draci ztrácejí svobodu, v tom mlžném přicházejí o rozum. Jejich život se skládá z útěků z jednoho světa do druhého. Jak dlouho to bude trvat? Jak dlouho to mohou vydržet?

Yelanah kráčela cílevědomě dál, šplhala přes vyvrácené stromy, odtahovala stranou jedlové větve a velkými kroky překračovala bujné trnité křoví. Vztek a slzy jsou k ničemu. Musí své starosti potlačit.

Už se setmělo, ale ona stále ještě nedorazila na okraj lesa. Cestovat je zničující, když se čas a vzdálenost řídí pevnými pravidly! Yelanah odsekla několik jedlových větví a připravila si malé tábořiště. Chvíli hleděla do hluboké tmy, která ji obklopovala. Scházeli jí draci. Možná jí dokonce scházel i Khaleios a elfové a život, který nikdy nevedla. Zcela zřetelně toužila po něčem, co nikdy nepoznala: po míru.

Následujícího večera se před Yelanah konečně objevil konec lesa. Spatřila rozlehlou, holou travnatou krajinu. Vítr hnal stříbrné vlny po hřebenech pahorků. Nad zemí visely temné mraky a vrhaly stíny připomínající břicha lodí líně plynoucích po moři. Zdálo se, že v dáli je někdo štětcem rozmazal až k zemi, protože tam pršelo.

Stopy vozů a koní byly znatelné už jen několik metrů, neboť v trávě je vítr už dávno učesal dohladka.

Yelanah sevřela pěsti a kousla se do spodního rtu, když jí srdce začalo uhánět. Cítila bezmocnost, hněv a zoufalství současně. Posadila se na zem, z vaku vytáhla zásoby a pustila se do jídla. Ukusovala si velká sousta a hltavě je polykala. Společně s nimi polykala i slzy. Když dojedla, vstala, přehodila si vak znovu přes rameno a vyrazila. Dívala se jen k obzoru, jen tam, jako by přesně v těch místech ležel její cíl.

Revyne, opakovala si neustále. Kde jsi? Kde tě mám hledat?

Jako by její pevné kroky a rozhodný pohled přelstily její rozum, najednou si byla jistá: najde ho.

Revyn si připadal jako ve snu. Zleva a zprava ho podpírali dva muži a jeho vlastní nohy spíš klopýtaly, než aby ho nesly.

Míjela ho světla a postavy. Nesnažil se je rozeznávat. Táhli ho někam nahoru, kolem mokrých stěn, po šikmém schodišti, až ucítil pronikavý pach. Pach krve, nemoci a utrpení.

Kráčeli dlouhým, širokým tunelem lemovaným mnoha zamřížovanými vozy. Většina z nich byla důkladně poničená – bojem, při němž je získali, a vězněnými draky, kteří se snažili uniknout.

V několika vozech leželo více draků. Ze všech stran se ozýval nářek a bušení rohů, které bez ustání narážely do mříží. Revyna tak naplňovalo jeho vlastní utrpení, že necítil žádný soucit. Naplňovala ho bezmezná lhostejnost.

„Musíš ty draky bezpodmínečně vyléčit," řekl Alasar kráčející vedle nich. „Zatím napadli každého z mých mužů, který se k nim pokusil přiblížit. Nechci ztratit ani jediného draka, rozumíš! Žádný z nich nesmí zemřít. Potřebuji je všechny. Slyšíš mě?"

Revyn mlčky přistoupil k prvnímu vozu. Leželi v něm dva draci. Jeden z nich měl hluboké řezné rány na zadních nohou, z nichž vytékala hustá tekutina. Pravé křídlo se vyvléklo z pevných

kožených řemenů a nepřirozeně odstávalo. Kromě toho měl světlý šrám od prsou až na břicho. Nejspíš ho škrábli oštěpem, když ho zavírali do vozu.

„Nejsem lékař," zamumlal Revyn. „Nikdy jsem žádné rány neléčil. Lidské ani dračí."

„Jak dlouho potrvá, než je zkrotíš?" zeptal se Alasar netrpělivě. „Prostě je zkroť a my se postaráme o zbytek."

Vůdce jeskynních dětí neměl zjevně o dracích ani potuchy. Kdyby jen tušil, jak obtížný a dlouhý proces je krocení draků! Většina draků byla navíc v takovém stavu, že běžným postupem by se ani zkrotit nedala. S těmi zraněními by při krocení všichni zemřeli. A jestli to přežijí, stejně se nikdy úplně neuzdraví. V nejlepším případě budou kulhat.

Ale Revyn nic nevysvětloval. Podíval se na Alasara a prohlásil: „Až všechny draky zkrotím, necháš mě odejít. Pustíš mě na svobodu."

Alasar opětoval jeho pohled. V mizerném světle pochodní jeho tmavé oči splývaly se stíny, které vrhaly jeho řasy. „Dobře."

„A ještě něco." Revyn se pomalu nadechl. Mluvení ho namáhalo. „Než zkrotím všechny draky… nepoužijete žádného z nich k válčení. Počkáte, až se všichni uzdraví."

„Záleží na tom, jak rychle budeš pracovat."

„Prosím," zamumlal Revyn. „Počkej, až se všichni uzdraví."

Alasar si ho změřil pohledem. Maska ze špíny a rány skrývaly jakékoli emoce. „Proč?"

„Nechci přihlížet, jak táhnou do války. Chci napřed odejít. Pak se nikdy nedozvím, kolik z nich zemřelo."

Po Alasarově tváři přeběhl úsměv, napůl překvapený, napůl pohrdavý. „Dobře, máš mé slovo."

Revyn přikývl a otočil se. Jeho prsty se dotkly těžké závory na voze a odsunuly ji. Jeskynní děti za ním okamžitě couvly a vytáhly zbraně. Draci otevřeli horečkou zkalené oči a otevřeli tlamy k vyčerpanému zařvání. Revyn pomalu, bez pomoci vylezl do vozu.

Prosím, poslouchejte mě. Jsem přítelem Yelanah. Jestli mě slyšíte, tak víte, že jsem na vaší straně. Pohledy draků po něm sklouzly. Chvíli čekal, zda mu odpoví, ale mlčeli. Možná byli překvapení, že ho slyší, nebo prostě jen natolik vyčerpaní, že nedokázali zaútočit.

Lidé vás zajali, aby vás zneužili pro své války. Mě uvěznili také. Mám vás podrobit jejich vůli. Temným zrakem draka se zlomeným

křídlem proletěl blesk. Revyn vzdáleně vnímal jeho pocity… byla to směsice strachu a nedůvěry.

Řekl jsem vám, že jsem na vaší straně. Musíte mi důvěřovat, protože jsem Mahyůr.

Druhý z draků s řeznými ranami se natočil k Revynovi. Jsi člověk! Páchneš člověčinou. Zlobou a nenávistí!

Cítíš svůj vlastní osud, bratře, řekl Revyn klidně. Pomohu vám. Když mi to dovolíte. Mám plán: ukažte lidem mírnou tvář. Dovolte jim, aby vás léčili, a chovejte se jako otroci.

Zrádče!

To slovo projelo Revynem jako bič. Instinktivně se přikrčil. Ne, já… Hledal správné pocity a obrazy, aby se vyjádřil srozumitelně. To je jediná možnost. Když mi nebudete věřit, všichni zemřeme. Prosím, předstírejte, že jste se podrobili lidem. Skryjte svoji hrdost. Pak mi dovolí odejít. Přivedu Meleyis společně s ostatními svobodnými bratry a sestrami, kteří jsou ještě naživu. Vrátíme se. Společnými silami lidi porazíme ve chvíli, kdy to nebudou čekat. A osvobodíme vás dřív, než vás lidé naženou do války.

Jak by to mohlo vyjít? zasténal drak se zlomeným křídlem. Lidé zvítězí… už je příliš pozdě! Můžeme se pokusit zemřít dřív, než si nás porobí.

Revyn neznatelně zakroutil hlavou. Pak pomyslel na Yelanah, která kdysi v Logondu osvobodila všechny draky – úplně sama se postavila všem lidem ve městě. Opatrně vyslal své představy do mysli obou draků.

Draci je chvíli sledovali. Zdálo se, že se v nich ztrácejí jako v překrásném snu.

Revyn před nimi sklonil hlavu. Lidé vyléčí vaše rány. Dovolte jim to. Draci neodpověděli. Nebylo to nutné.

Revyn vylezl z vozu a nechal dveře dokořán. „Můžete dovnitř. Uzdravte je. Za pár týdnů budou připraveni.“

Revyn cítil, jak ho Alasar a jeskynní děti s úžasem sledují, ale nezvedl hlavu. Podlitiny na jeho těle tepaly bolestí. A jeho srdce se rozbušilo nadějí.

Záchrana

Za jediný den Revyn zkrotil všechny draky. Bylo jich sedmapadesát.

„Jsem hotov," řekl lhostejným hlasem a zavřel poslední vůz.

„Nejsi," odpověděl Alasar. „Musíš zkrotit ještě další draky."

„Kde jsou?" zeptal se Revyn váhavě. „To zjistím."

Revyna odvedli zpět do jeho vězení. Dostal vlněnou přikrývku, čisté oblečení, jídlo a vodu, aby se omyl. Vyčerpaně ulehl na podlahu, přitáhl si přikrývku až k hrudi a zíral do tmy.

Po pěti dnech se vítězně vrátili do podzemní říše s větším množstvím draků než kdykoli předtím. Místo aby Alasar číhal na elitní skupinu lovců draků, napadl s padesáti bojovníky vesnici na haradonských hranicích. Ztratili jen tři bojovníky, protože vesničané s přepadem nepočítali a neměli skoro žádné zbraně. Snadné vítězství dodalo Alasarovi sebedůvěru; bezprostředně poté, co odvedli draky do bezpečí, vyrazili přepadnout další vesnice. Museli jednat rychle, protože už nebylo návratu – zpráva o jejich přepadech se bleskově rozšíří Haradonem i Myrdhanem. Už brzy se budou oči celého světa upírat na jeskyně. A až k tomu dojde, Alasar chtěl být připraven.

Zatímco se Revynovy vlastní rány hojily, utrpení draků ho tížilo víc a víc. Alasar bez ustání přiváděl nová zvířata. Některá už byla krotká a odnaučila se mluvit. Nerozuměla Revynovi, když se jim pokoušel vyložit své plány. Jiné zaslepil vztek a vzdor.

Jednoho dne se objevil mezi nově uloupenými draky člen kmene Nimorga. Byl to Ijua. Revyn ho ihned poznal a vlezl do jeho vozu. Na zadních nohách měl řezné rány, kterými jeskynní děti bránily drakům v útěku.

Co se stalo? zeptal se Revyn.

Volání neskutečna bylo tak silné… museli jsme opustit mlžný svět. Lidé nás napadli. Xersana a mě zajali, ostatním se podařilo utéci. Pokud vím, Palagrin je ještě na svobodě. Xersana a mě odvedli do vesnice. Pak došlo k přepadení, lidé bojovali proti lidem a nás znovu odvlekli… Xersan po cestě vykrvácel. Mlha se otevřela a jeho tělo beze stopy zmizelo.

Revyn sklopil tvář a slzy mu vstoupily do očí.

Pro něj to bylo lepší.

Všichni zmizíme, Revyne, lidský chlapče, řekl Ijua slabým hlasem. Revyn mu nedokázal odporovat. Co Yelan?

Už před mnoha dny opustila kmen i mlžný svět. Vyrazila tě hledat.

Revyn si přitiskl obě ruce k čelu. Yelanah! Snad ji jeskynní děti nedostanou!

Hustá mračna visela nad pahorky a skalami. Trávu zmáčel déšť, který s krátkými přestávkami padal a zase usychal. Zanedlouho přijdou první mrazíky.

Alasar zhluboka vdechoval chladný vzduch. Dnes se chtěl poprvé proletět na drakovi. Při svých posledních třech přepadech už jeli na zkrocených dracích. Byli takřka dvojnásobně rychlejší než jezdci na koních a pěší pronásledovatelé je nemohli dostihnout.

Otočil se. Kromě zkroceného draka, na kterém chtěl letět, stáli před vchodem do jeskyní Magaura, Rahjel, Tivam, pár dalších bojovníků a haradonský krotitel.

„Jsem připravený," oznámil Alasar a naznačil Revynovi, aby mu draka přivedl. Už mu sňali kožené popruhy a jeho křídla čněla majestátně do výše.

„Existuje speciální sedlo na létání," začal Revyn, když přivedl draka k Alasarovi. Zamyšleně pohladil dračí bok. „Větrní jezdci se pevně přivazují k dračímu hřbetu, aby při střemhlavém letu nespadli. Sedlo je vzadu vysoké, aby poskytovalo dostatečnou oporu. Bez něj bude let těžký, a možná dokonce nebezpečný."

Alasar se pohrdavě usmál a přitáhl dračí ocas smyčkou, kterou si sám vyrobil. Drak tloukl křídly, když se na něj chtěl Alasar vyšvihnout, a Revyn měl co dělat, aby se mu podařilo dostat vůdce jeskynních dětí na dračí hřbet. Ukázal mu, jak si má zastrčit nohy pod křídla a kde se má držet. Alasar rozhodným pohybem uchopil střední roh a uzdu. „Z cesty!" Pak udeřil draka do boků a ten se rozběhl.

Chvíli se řítili po louce. Zdálo se, že při každém dračím skoku zem pod jeho spáry podklesává. Drak měl křídla složená a jen nepatrně s nimi pohyboval. „Vzhůru!" vykřikl Alasar. Uvolnil uzdu tak, jak se jen odvážil, a zatáhl za střední roh. Drak klusal do mírného svahu. Když doběhl nahoru, náhle roztáhl křídla a odrazil se od země. Udělali dlouhý skok. Dračí spáry se jen nepatrně dotkly země a znovu se odrazily. Alasar se prudce zakymácel do strany. Pak se země ocitla hluboko dole a drak plachtil vzduchem.

Alasar otevřel pusu, jenže zapomněl, jak se dýchá. Kolem něj nebylo nic než obloha. Drak těžce tloukl křídly. S každým pomalým, ohlušujícím úderem stoupali a klesali ve vzduchu, jako by ujížděli na neviditelných rozbouřených vlnách.

Když pominul první úlek a nadšení, Alasar pustil jednou rukou střední roh a druhou si několikrát obtočil uzdou. Pak se podíval dolů. Připadalo mu, že zem je na míle daleko. Byl promočený deštěm. V dáli viděl ostatní, jak stojí na úpatí skal. Pokoušel se odhadnout vzdálenost. Pak zvedl volnou ruku a předstíral, že chce odhodit oštěp. Drak se lehce vychýlil z rovnováhy, ale jedním úderem křídla se znovu vyrovnal.

Konečně klesli níž. Drak byl vyčerpaný a chtěl přistát. Alasar ještě chvíli trénoval let s držením jen jednou rukou, pak znovu uchopil střední roh a řídil draka nazpět k ostatním.

Přistáli sto metrů od skal. Přechod z letu do běhu byl natolik mírný, že si ho Alasar uvědomil, až když zaslechl nárazy dračích spárů o zem. Dojeli ke vchodu do jeskyní a Alasar sklouzl z draka. Mírně se mu točila hlava a zem mu připadala neobvykle tvrdá. Až nyní si uvědomil, jak mu buší srdce.

„Tak co? Jaké to bylo?“ zeptal se Tivam rozčileně a rozběhl se k němu.

Alasar mu poklepal na rameno a současně se ho trochu přidržel. „Příště se nechám přivázat! Budu mít volné ruce, abych mohl vrhat oštěpy nebo střílet z luku.“

Magaura k nim přistoupila. Tvářila se starostlivě a Alasar cítil, jak se pocit euforie z letu pod jejím pohledem rozpouští. „Vypadalo to nebezpečně.“

Alasar si odfrkl. „Ty jsi ale zbabělá, Magauro. Není divu, že nechceš vycházet z jeskyní.“

„To zvíře je úplně vyřízené.“ Rahjel se rozběhl k drakovi, který se chvěl vyčerpáním.

Revyn opatrně rozvázal uzdu, kterou drakovi přivázal hlavu k hrudi. „Draci nejsou stvořeni k tomu, aby létali s člověkem na hřbetě. Když je k tomu donutíš, nevydrží to déle než půl hodiny.“

„Půl hodiny?“ zopakoval Alasar zamyšleně. „To je příliš krátká doba.“

Revyn pokrčil rameny. „S tím nic nenaděláš.“

„Uvidíme! Rahjele, příště zaútočíme ze vzduchu!“

Než mohl Rahjel odpovědět, Revyn vykřikl: „Ne! Dal jsi mi slib!“ Těžce polkl. „Slíbils, že nebudeš draky používat, dokud nebudou zkrocení všichni.“

„Možná už jsou všichni zkrocení,“ řekl Alasar po chvíli pomalu.

„Pak mě propusť na svobodu!“

„Rozmyslím si to.“ Alasar se otočil, aniž by si všímal šokovaného Haradonce, a řekl: „Jdeme!“

Mlčky se vraceli k jeskyním. Tivam přiběhl k Alasarovi a usmál se: „Příště to chci také zkusit. Větrní jezdci jsou prakticky nezranitelní, že? Až budeme mít celou gardu větrných jezdců, budeme připraveni k boji.“

Alasar s úsměvem přikývl a rozcuchal Tivamovi vlasy. Pak se přes rameno ohlédl na Rahjela. „Co bych si počal bez tak statečného bojovníka, jako jsi ty, Trváme? Ještě další pochybovač, a byl bych ztracený.“

„Já o tobě nepochybuji,“ řekl Rahjel, když s Alasarem osaměl. „Nesmíš se hned urážet, sakra! Mám jen své… nápady.“

„Tak si z těch svých pitomých nápadů upleť punčochy,“ odsekl Alasar a prudce ho odstrčil, aby mohl vejít do své pracovny.

Rahjel ho následoval. „Alasare, počkej přece.“ Zůstal stát ve dveřích a sledoval, jak Alasar usedá ke stolu, vytahuje nůž a brousek a ostří čepel.

„Máme skoro dvě stovky draků,“ začal Rahjel. „Ale ani jediný pořádný důvod, k čemu je potřebujeme. Vím, co mi chceš říct, už jsme o tom mluvili mnohokrát. Já si jen myslím…“

„Ne, Rahjele. Prostě nemysli. Ty vůbec nechápeš, o co tu jde. Tobě snad připadá náš život normální? Odpověz? Připadá ti normální, že žijeme v jeskyních? Že se schováváme jako zajíc před liškou?“

„Ne, ale náš život je už prostě takový.“

Alasar zasténal. „Tak to už spolu nemáme o čem mluvit. Zmiz.“

„Alasare…“ Rahjel chtěl s povzdechem odejít, ale pak se obrátil a vešel do místnosti. „Nikdy jsem tě nezklamal. Víš, že stojím při tobě. Vždycky. Jsem tvůj přítel.“

„Vážně?“ zeptal se Alasar tiše a dál přejížděl brouskem po ostří nože.

„Budu tě následovat všude, kam se ti zlíbí. Ale dělám si o nás starosti. Co s námi bude, když tvoje plány ztroskotají? Co když na své nepřátele nebudeme stačit? Pomysli na Magauru…“ Rahjel skoro šeptal.

Alasar sklonil nůž a opřel se o stěnu. Chvíli pozoroval Rahjela. Porozumění a něha v Rahjelově očích v něm vzbuzovala zlost a smutek současně. Najednou si vzpomněl na to, jaký Rahjel býval dřív, jako dítě; vzpomínal si na chlapce, který mu v napůl shořelé chýši zachránil život. Oči, které ho teď sledovaly, byly stále stejné. Oči plné věrnosti, které dávaly upřímně najevo, že je ochoten udělat všechno – ale nerad.

„Vzpomínáš si ještě… na tu spálenou vesnici?“ zeptal se Alasar tiše. Rahjel se ani nehnul, ale přesto jeho tvář najednou vypadala jinak. Alasar věděl, že jeho myslí prolétají stejné představy. Navzdory svým sporům si byli najednou blízcí, jako by znovu stáli proti sobě poprvé, se společně zabitým Haradoncem mezi sebou.

„Tenkrát jsi mi zachránil život.“ Rahjel sotva znatelně přikývl. Stejně jako Alasar byl vězněm vzpomínky na chvíli, kdy jejich přátelství začalo. Mlčel.

„Tentokrát v tomto boji zachráním já tebe. Stačí, když mi to dovolíš.“

Od té doby, co mu Ijua vyprávěl o Yelanah, Revyn nemyslel na nic jiného. Starosti a bezmocnost ho tak zneklidňovaly, že v zamřížovaném voze, do kterého se každý večer vracel, míval pocit, že se udusí. Co když našla jeskyně a také ji uvěznili? Alasar a jeho přívrženci byli nevypočitatelní a všehoschopní.

Draci byli netrpěliví. Zatím ještě dělali vše, oč je Revyn požádal. Ale jak dlouho bude trvat, než je Alasar bude chtít skutečně využít k boji? Než k tomu dojde, musí být Revyn na svobodě, najít Yelanah, smířit všechny divoké kmeny a osvobodit zajaté draky. Přimknul se k myšlence, že zase všechno napraví.

Jenže týdny plynuly a Revynova naděje se rozplývala. Kdykoli zkrotil draky, Alasar přivedl nové. Sehnal si uzdy z kovových řetězů, které používala řada větrných jezdců, aby měl draky lépe pod kontrolou, a sedla, dračí smyčky a bezpečnostní popruhy potřebné k letu. Revyn netušil, zda je ukořistil stejně jako draky, nebo zda je vyměnil s nějakými obchodníky za své zboží. Viděl, jak vzniká armáda dračích bojovníků, ale nechápal to. Alasar chtěl, aby učil jezdit a létat na dracích nejen jeho, ale i ostatní dračí děti, ale Revyn sám ani jednou nesměl na dračí hřbet usednout. Alasar mu neposkytl sebemenší možnost k útěku.

Revynovo palčivé zoufalství postupně odvál čas. Jediné, co cítil, byla lhostejnost, uvnitř byl prázdný jako opuštěná zřícenina. Alasar ho nepropustí. Nikdy. Už dávno začal používat draky ke svým loupeživým výpravám a bojům. Porušil slovo. Revyn to měl vědět od samého začátku.

Často se pokoušel vymyslet způsob, jak utéci nebo jak přimět zajaté draky k povstání, jako to tenkrát udělala Yelanah v Logondu. Jenže nestrávil jediný okamžik mimo své vězení, aniž by ho Alasarovi bojovníci nestřežili. Jeskynní děti hlídaly i dračí klece a nikdy nenechaly Revyna s draky samotného. Jen myšlenka na Yelanah ho utěšovala. Jestli ho najde… možná se jí podaří jeho i draky vysvobodit… Ale ve skutečnosti věděl, že Yelanah nemůže porazit Alasarovy bojovníky. Dokonce ani neví, kde Revyn je.

Ve spánku zaslechl hlas nějaké dívky. Promlouvala k němu, tiše a naléhavě. „Vstávej, slyšíš… Probuď se!“ Mžouravě otevřel oči. Najednou si uvědomil, proč se probudil – ten hlas ho skutečně volal! Nebyl to sen!

Před zamřížovaným vozem stála tmavovlasá dívka. Na okamžik ho napadlo, že to je Yelanah. Jenže světlo blízké pochodně tancovalo na úplně jiné tváři. Revyn ji už mezi jeskynními dětmi několikrát zahlédl.

„Poslouchej,“ zašeptala. V jejích očích bojoval strach s rozhodností. „Pustím tě. Ukážu ti cestu ven. Odejdeš a už se nikdy nevrátíš… ano?“

Revyn na ni nechápavě zíral. Možná ještě spí… „Kdo jsi?“

„To ti nemohu říct.“ Dívka chvějícími se prsty otevřela zamřížované dveře. Pak ustoupila stranou a počkala, až Revyn vyjde. Nedokázal tomu uvěřit. Musí to být nějaká past. Ale proč? Nechápal to.

„Ty nechceš utéct?“ zeptala se dívka váhavě. Revyn vyklopýtal z vozu. Snadno ji mohl přemoci, strhnout pochodeň ze stěny a utéci do neznámých jeskyní… Byla by to hračka.

„Pospěš si,“ řekla dívka a pospíchala před ním do tmy. Revyn ji váhavě následoval.

Brzy světla pochodní zmizela. Revyn zakopával, ale kráčel stále vpřed. Pak zaslechl cizí rychlé kroky. „Podej mi ruku,“ řekla tiše dívka. Ucítil její prsty, klouzající po jeho paži. Pak mu sevřely ruku a táhly ho vpřed.

Tu a tam zašeptala pár příkazů: „Skloň hlavu!“ nebo „Vlevo je stěna!“ nebo „Musíme do kopce!“ Jinak mlčeli. Spojené ruce a neprostupná tma mezi nimi vytvořily zvláštní pocit blízkosti, který Revyna mátl. Jediné, co o své průvodkyni věděl, bylo, že patří k Alasarovi – ale přesto mu ukazuje cestu tmou. Neviděl ji, cítil jen její dlaň. Byla ztělesněním jeho nejnaivnějších snů o útěku. Bylo to příliš krásné, než aby to byla pravda.

Revynovi se zdálo, že trvalo celé hodiny, než se před nimi objevil bledý svit, sotva víc než závan světla. Jeho záhadná zachránkyně se znovu změnila v dívku, která se z nějakého důvodu rozhodla provést Alasarovi pěkně vykutálený kousek.

Vyšplhali se vzhůru po suťovitém svahu ke světlu. Byla to zář měsíce. Před nimi zel velký skalní otvor. Revyn s třesoucími se koleny prošel ven. Nesmírně krásná noční obloha se klenula nekonečně daleko nad světem a paprsky úplňku zaplavily Revyna jako polibky.

„Tak jdi,“ řekla dívka slabým hlasem. Revyn se k ní otočil. Chtěl říct stovky věcí, ale nedokázal vyjádřit, co cítí. Dívka přikývla a zvedla ruku na pozdrav. Měsíční světlo ozdobilo šperk na jejím zápěstí. Revyn ihned poznal náramek od princezny Ardhes. Myšlenky na Ardhes, Octarise a na jeho záhadnou zachránkyni ho zcela přemohly a jejich tváře splynuly v nepochopitelné síti osudu.

„Měj se dobře,“ řekla dívka.

Revyn se otočil. Měl pocit, že ne on, ale někdo jiný přidal do kroku a posléze se rozběhl. Utíkal nocí, klopýtal do kopců a klouzal ze svahu, běžel, běžel a běžel, dokud mu stačil dech a on necítil nic než sladké vyčerpání svého těla.

Zrádce

Alasar to nedokázal pochopit. Nějaký zrádce propustil haradonského krotitele.

„Pusťte se za ním!“ poručil. „Prohledejte všechny chodby a tunely. A přiveďte mi všechny, co včera v noci hlídali východy!“ Bojovníci

se rozběhli po jeskyních. O něco později dorazili strážní. Nikdo z nich nic nezpozoroval a uprchlíka neviděl.

„Tak musí být ještě pod zemí," uvažoval Alasar. „Nebo našel nějaký tajný východ někde daleko…" Otočil se k Rahjelovi, který doposud stál mlčky vedle něj. „Ten zrádce se tu dobře vyzná. Odvedl ho k nějakému nestřeženému východu."

„Odkud víš, že existuje nějaký zrádce?" zeptal se Rahjel. „Proč by někdo měl… Ten Haradonec se mohl osvobodit a uprchnout sám."

Alasar udeřil pěstí do dlaně tak, že sebou Rahjel trhl. „Ty prokleté dveře byly zamčené!"

Z tunelu k nim přiběhla Magaura. Se starostlivým výrazem v tváři se zastavila před Alasarem. „Slyšela jsem o tom."

Alasar sklopil hlavu a otřel si čelo. „Nedělej si těžkou hlavu, chytneme ho!" Letmo se zadíval na sestru, ale její pohled směřoval někam za něj. Alasar se otočil k Rahjelovi. Ten odvrátil svůj pohled od Magaury k němu. Co všechno může způsobit jediný pohled! Během této krátké chvilky v Alasarovi něco procitlo, něco prastarého, takřka zapomenutého, co se nedá vyjádřit slovy.

„Třeba vytáhl některému strážci klíč z kapsy a on si toho nevšiml," poznamenal Rahjel. „Nemůžeme hned počítat s tím nejhorším a podezírat se navzájem. Nemyslíš?"

Alasar mlčel. Přistoupil k Magauře a položil ruku na její rameno. Připadala mu něžná a slabá, jako by stále ještě byla šestiletou holčičkou. Byla bledá a vypadala vyčerpaně. „Magauro… nedělej si starosti." Sevřel ji do náruče a jemně ji přitiskl k sobě. Její ruce ho opatrně sevřely kolem krku. „Najdeme toho zrádce a pak už se nebudeme muset ničeho obávat. Náš sen se uskuteční a svět bude patřit nám."

Rahjel odešel za matkou. Igola ho často chtěla vidět, a poslední dobou stále častěji. Prý když je všude takový zmatek kvůli tomu zrádci, nechce být sama, chce, aby ji podrobně o všem zpravil.

„Alespoň draci tu zůstali," řekl Alasar a posadil se s Magaurou na zem. „Jinak bychom měli velké problémy." Magaura přikývla.

„Myslím, že už jich máme dost," pokračoval Alasar. „Ale rád bych si tady toho krotitele ještě chvíli nechal. Pokud ho nenajdeme, musíme počítat s tím, že uprchl do Haradonu a vyvolá tam poplach. Pak už bude jen otázkou dnů, než sem dorazí haradonské legie."

Magaura zvedla zděšeně hlavu. „Ale nenajdou nás, že…"

„Jestli vědí, že žijeme v jeskyních, tak ano. Hlavně když jim ten kluk řekne, kolik máme draků. Pročešou celý Myrdhan. Ne, je to jasné. Musíme udeřit, a to ihned.“ Magaura se na něj dívala, jako kdyby jí prorokoval, že zemře.

„Zklamal jsem tě někdy?“ zeptal se Alasar tiše. „Slíbil jsem ti něco a nedodržel slovo? Měl jsem někdy plán, který ztroskotal?“ Magaura zavrtěla hlavou, ale oči se jí třpytily slzami.

„Nic se ti nestane. Nikdy. Dokud budeš se mnou. Nezáleží na tom, zda jsme tady v jeskyních, nebo na bojišti. Nebo ve velkém paláci… Nikde.“ Dívka znovu přikývla.

„Víš, že nemám rád, když o mě pochybuješ, Magauro. Poslední dobou jsi o mně pochybovala často, i když jsi k tomu neměla důvod. Musíš mi důvěřovat.“ Alasar sevřel sestře ruku. „Povedu tebe i ostatní k lepšímu životu, Magauro. To je to jediné, co chci a zač bojuji. Povedu vás tmou ke svobodě. Chápeš?“

Slza jí skanula z řas. Odtáhla ruku, jako by se něčeho lekla. „Já… jsem unavená. Půjdu si lehnout.“ Pak se zvedla a zmizela ve tmě. Alasar se za ní dlouho díval.

Kde je vlastně Rahjel? Alasar si s ním musí promluvit. Ta rozmíška mezi nimi musí konečně skončit, musí obnovit své přátelství. Stojí před nimi zkoušky, které se dají překonat, jen když budou jednotní a budou stát věrně při sobě. Alasar byl navzdory útěku krotitele plný dobrých předsevzetí. Ano, měl skoro pocit, že přítomnost zrádce ho s jeho druhem sblížila.

Vydal se k Igole, aby Rahjela konečně vysvobodil od té stařeny. Jeskynní děti se k němu sbíhaly a ujišťovaly ho, že ony ho nezradily. Každé mělo nějaký nápad, kde by se uprchlík mohl skrývat. Alasar je požádal, aby si vzaly zbraně a ta místa prohledaly.

Konečně došel do sálu, kde bydlela Igola. Dříve tu spávaly všechny jeskynní děti a jeskyně Alasarovi připadala mnohem větší.

Stařena seděla se synem na rozložených kožešinách a šila kazajku z vyztužených kousků kůže. Alasar k nim přistoupil. „Kde je Rahjel?“ Igola a Tivam zvedli hlavu.

„Nemám potuchu,“ pokrčil rameny Tivam. „Co tu děláš? Chtěl jsem pomáhat při hledání toho uprchlíka, ale máma… Igola mě zdržela. Říkala, že mám…“

„Kdy odešel Rahjel?“

„Dnes tu nebyl,“ řekla Igola překvapeně. „Něco se stalo?“

Tivam vstal a rozběhl se pryč. „Najdu ti ho, Alasare!“ Alasar zmateně odcházel. Rahjela nejspíš na cestě sem něco zdrželo. Určitě se rovnou vydal hledat toho krotitele a na matku zapomněl.

Než vyšel z haly, znovu se obrátil k Igole. Žena ho mlčky pozorovala. „Žádala jsi Rahjela, aby se u tebe zastavil?“

Igola zaváhala. „Volala jsem Tivama. Nechtěl přijít, prý musí hledat toho Haradonce. Ale je ještě tak mladý a nezná nebezpečí…“

Alasar se odvrátil. Takže Igola Rahjela vůbec nevolala. To je zvláštní. Při návratu do rušnějších jeskyní chvíli procházel chodbami, aniž by pořádně věděl, kam vlastně jde. Všechny útěk Haradonce vyděsil mnohem více než jeho. Alasara krotitel najednou skoro nezajímal. Jeho zamračené čelo ostatní považovali za signál starostí a hněvu a bojácně ho pozorovali.

Najednou spatřil Magauru, jak proklouzla jednou ze sousedních chodeb. Má přece spát!? Alasarovy nohy se samy daly do pohybu. Zahnul do chodby. U příští pochodně spatřil Magauru, jak zatáčí do jiného tunelu. Kam to jde? Alasar zrychlil.

Magaura znovu odbočila, tentokrát do úzké, opuštěné chodby. Bylo v ní jen pár pochodní a stíny lačně polykaly jejich světlo. V jejich matné záři ji na okamžik zahlédl, ale vzápětí se znovu ponořila do tmy. Světlo sklouzlo po Alasarovi a na nepatrnou chvíli ozářilo jeho postavu, pak znovu splynula se stíny.

Na konci chodby spatřil, jak Magaura mizí za skalní stěnou. Už dávno se vzdálili od rušných jeskyní tak, že kromě občasného skápnutí kapky vody ze stropu neslyšel vůbec nic.

Alasar prodloužil krok. Co to dělá? Proč Magauru sleduje? Nejspíš hledá křišťály na nový náhrdelník nebo se vydala na osamělou procházku jeskyněmi.

To je zvláštní. Už celá léta ji na těchto procházkách nedoprovázel. Vzpomněl si na dobu, kdy mu bezmezné důvěřovala a neodtahovala se od něj… Pak tuto myšlenku zděšeně zahnal. Vždyť ho přece miluje pořád stejně! Tak co se změnilo? Netráví spolu už tolik času, v tom to je. Magaura se prochází jeskyněmi sama. Alasar ji zanedbává… Přepadl ho náhlý stesk, stesk po minulosti a po Magauřině blízkosti. Chtěl by společně s ní prozkoumávat jeskyně jako dřív! Chtěl by svírat její dlaň a mlčet. Jen vnímat… A nebýt sám.

Rozběhl se chodbou. Snad ji ještě dožene. Doběhl ke skalní stěně a protáhl se úzkou štěrbinou. Všude vládla naprostá tma. Nohama a rukama si vyhledával cestu mezi chladnými kameny.

Najednou se před ním objevilo nepatrné světlo. Na konci skalní rozsedliny musí být pochodeň. Alasar se opatrně sunul za světlem. Vzduchem se k němu donesly nějaké zvuky. Mumlání. Asi sem zabloudil nějaký poryv větru. Alasar vzpomínal, jak se Magaura dřív bála a zvuky větru považovala za šeptající duchy. Kdo ví, možná se občas ještě pořád bojí. Možná bude ráda, že bude mít Alasara po svém boku.

Pak se ozvalo vzlyknutí. Alasar zkameněl. Vzlyk se už dávno rozplynul, ale jemu ještě stále zněl v uších. Byl to vítr? Vypadalo to na člověka…

Konečně se dokázal pohnout a pokračoval v chůzi. Tiché mumlání bylo hlasitější… a jasnější. Alasar už rozuměl jednotlivým slovům. Nebyl to vítr. Byly to hlasy. Se zatajeným dechem se zastavil a zíral na postavy ozářené svitem pochodně.

Držel ji v náručí. Její ruce něžně spočívaly na jeho zátylku. Jejich tváře se takřka dotýkaly. V poblikávajícím světle se zaleskly stopy slz na Magauřiných tvářích.

„Ví to," zavzlykala. „Ví to, ví…"

„Uklidni se. Jen si myslí, že existuje nějaký zrádce, ale neví, kdo to je. Nikdy by tě nepodezíral."

„Neměli jsme to dělat!" Odtáhla se od něj, ale jejich ruce se stále objímaly. „Pustit ho na svobodu byla chyba. Měli jsme ho zabít! Teď musíme do války, nemáme na vybranou, protože nás odhalí haradonské vojsko. Alasar měl pravdu, od samého začátku. Budeme se muset držet jeho plánů. Ví nejlíp, co musíme udělat."

„Nebuď hloupá. Alasar nás vede do záhuby. To, co jsme udělali, bylo správné."

„Opravdu?"

„Věř mi. Už toho nechá. Už nebude shánět žádné další draky."

„A co ten Haradonec? Jestli nás prozradí, budeme muset bojovat, ať chceme, nebo ne."

„Ukryjeme se. Jeskyně jsou obrovské. Nikdo nás nenajde. Jen musíme Alasara přinutit, aby na tu svou válku zapomněl."

„Ale jak…"

„Když osvobodíme i draky, nic jiného mu nezbude. Pak budeme moci zůstat tady. Navěky."

„Už nechci riskovat. Jak bys chtěl draky osvobodit, vždyť je hlídají!“

„Najdeme nějaký způsob, důvěřuj mi.“

„Já ti důvěřuji. Jenže… jenže nevím, jestli neděláme chybu. Proč mám pocit, že jsem udělala něco špatného?“

„I pro mě je to těžké! Myslíš, že Alasara nemám rád? Bolí mě, že ho musím obelhávat, a přál bych si, abychom mu mohli všechno říct. Jenže on by si myslel, že ho zrazujeme. Znáš ho přece.“

„Takže nám nezbývá než s tou lží žít.“

„Ano. Je mi ho líto. Jen si to představ! Myslíš, že ho ještě někdo lituje?“

„Ne, všichni se ho bojí. Občas nahání strach i mně.“

„Mně taky.“

„Ale neznám horší věc než přijít o tebe. Žádný strach ani zrada nemůžou být horší.“

Magaura se dlouze odmlčela a dívala se Rahjelovi do očí. „Mohlo by to být tak krásné. Miluji jeskyně. Nechci je opustit. A tebe taky nechci ztratit. Pokaždé, když jste odjížděli, odvážel sis moje srdce s sebou. Když ses pak vrátil, nemohla jsem ani dýchat. Jestli se jednou nevrátíš, zemřu.“ Špičkou nosu se dotkla jeho tváře. Rahjel se k ní naklonil. Jejich rty se našly.

Alasar ucouvl. Stíny sáhly po jeho ramenou a vtáhly ho zpět do chodby. Mlčky se rozběhl do tmavých jeskyní.

Magaura měla podivný pocit, že ji někdo pozoruje, když se vracela do svého ležení. Neustále se otáčela a rozhlížela se na všechny strany, ale nikoho neviděla. Ale i kdyby – proč by se měla bát. O Rahjelovi a té druhé věci nikdo neví. Přesto měla pocit, jako by se jí její myšlenky daly vyčíst z očí. Potřebuje klid a spánek. Vstoupila do své jeskyně.

Zděšeně zalapala po dechu: před ní stál Alasar. „Tys mě ale polekal. Co tu děláš?“ Alasar na ni zíral. Oči měl tak tmavé a prázdné… jako by to vůbec nebyl on, jako by před ní stálo jen jeho bezduché tělo. Magaura cítila, jak jí naskakuje husí kůže. „Proč nic neříkáš?“ Její hlas zněl přidušeně. Věděla proč a Alasar to věděl také. V tichu mezi nimi už nebyla žádná tajemství. Ví to.

„Alasare…“

Zasmál se. Když k ní přistoupil, úsměv proměnil jeho obličej v masku. Srdce jí bušilo tak silně, že se ani nemohla nadechnout.

„Kde jsi byla?“ Znělo to jako rozkaz. Oči se mu vlhce zaleskly.

„Já…“ Magaura se snažila polknout, ale nešlo to. „Všude jsem tě hledala.“

Úsměv z jeho tváře zmizel. Natáhl ruce a ona s výkřikem couvla. Ale on nesahal po ní, ale po misce s vodou. Mrštil s ní o zem, kde se rozbila na tisíc kusů. „Mizerná lhářko!“ Magaura se přikrčila a přikryla si hlavu rukama.

„Od kdy mě zrazuješ?“ pokračoval Alasar.

„Milujeme se,“ šeptla.

„Jak dlouho?!“

„Dva roky.“

Těžce vydechl a přimhouřil oči, aby potlačil slzy. „Dva roky… Otrávil tě.“

„Ne,“ plakala Magaura. „Ne, udělal pro mě jen to nejlepší. Nemohla jsem ti to říct, protože bys to nechápal!“

„Otrávil tě svými zrádcovskými myšlenkami. Celou dobu mě obelhával… Chce mě připravit o mé postavení. Chce mě připravit o všechno!“

Magaura natáhla ruce. „Ne…“

„A ty – tys mě zrazovala, kvůli němu!“ Hystericky se zasmál. Při každém slově se tloukl pěstmi do hlavy. „Svého vlastního bratra, Magauro! Chtěli jste mě zničit! Chtěli jste zničit nás všechny!“

„Chtěli jsme zabránit tomu nejhoršímu!“ Magaura se toužila dotknout jeho paže, ale neodvažovala se. Byl nevypočitatelný jako zraněné divoké zvíře. „Alasare, chtěli jsme zabránit tomu nejhoršímu… Tvoje ctižádost nás všechny zničí, jestli teď začneme válčit. Svět dospělých, to není žádné hra, chápeš? To není hra… všichni zemřeme, když budeš pokračovat. A já nechci zemřít. Nechci, abys ty zemřel. Nebo – Rahjel!“

Alasar strnule pozoroval její plačící obličej. Ruce se mu chvěly. „Zabiju ho.“

„Ne!“ vykřikla Magaura. Objala ho a padla na kolena. „Ne! To nemůžeš udělat. Nemůžeš to udělat, to nemyslíš vážně!“ Odstrčil ji a dlouhými kroky odcházel.

Magaura utíkala za ním. „Ne! Alasare!“

Jeskynní děti na ni překvapeně zíraly. Alasar přistoupil k jednomu z bojovníků a beze slova mu vzal meč. Magaura se zdušeným výkřikem ucouvla. Mezitím se kolem nich vytvořila skupina lidí.

„Našel jsem zrádce," vykřikl Alasar. „Poroučím, abyste zrádného Rahjela zabili." Bez ohledu na překvapené ticho a zděšené pohledy se Alasar dal do pohybu. Bojovníci začali vytahovat zbraně. První z nich se připojili k Alasarovi a následovali ho.

Za nimi znělo zoufalé vzlykání. Najednou Magaura proběhla kolem bojovníků a s roztaženýma rukama se postavila Alasarovi do cesty. Hrubě ji odstrčil stranou, až narazila na jednoho z mužů a padla na kolena. Ale hned vstala a rozběhla se pryč. Tentokrát se ji Alasar nesnažil zadržet. „Rahjeli," křičela. „Rahjeli!"

Alasar neutíkal za ní, i když se vzdalovala víc a víc. Však on ho dostane. Tak nebo tak. Nezáleží na tom, jestli ho Magaura varuje.

V dáli slyšeli Magauřino volání. Jeskyně se naplnily jeho ozvěnou. K Alasarovi se přidávalo stále více jeskynních dětí, ale ne všechny tasily své zbraně. Hluk jejich kroků stále sílil, až se nesl klenbou jako bubnování.

Dav došel do jeskyně, kde se Rahjel a ostatní bojovníci cvičili v boji s mečem. Alasar objevil Magauru a Rahjela ve skupině dětí, když se k němu zděšeně otočili. „Uteč!" vykřikla Magaura na Rahjela. „Rychle!"

Rahjelův pohled bloudil po družině za Alasarem a nakonec se zastavil na něm. „Co to má…" Zmlkl, když na něj Alasar ukázal mečem.

„Nesmí utéct. Ale kromě mě se ho nikdo nedotkne!" Dlouhými kroky přistoupil k Rahjelovi.

Magaura táhla Rahjela zoufale pryč. „Uteč!"

„Alasare!" Rahjel ucouvl. „Promluvme si. Vzpamatuj se přece, tohle nejsi ty!"

Alasar už byl skoro u něj. „Zabiju tě." Zvedl meč a ťal po Rahjelovi.

„Ne!" Magaura se vrhla na Alasara a srazila ho do strany. Jeho meč zařinčel o zem.

„Uteč!" Magaura pustila Alasara a táhla Rahjela za ruku. Utíkali do tunelu. Alasar zhluboka oddychoval. Magauřiny nehty mu vyryly šrám do tváře. Ovládla ho hořká, ledová bolest. Zranila ho – Magaura ho zranila!

„Hlídejte východy!" poručil stroze. Pak popadl meč a sám vešel do tunelu. Věděl, že Rahjel nebude tak hloupý, aby šel až na jeho konec. Určitě odbočí do první chodby, kterou najde, aby se ukryl.

V chodbách znělo řinčení zbraní a kroky. Alasar zvolil jednu z odboček a pokaždé zabočil do užší chodby, až se hluk pátrajících bojovníků vzdálil. Někde poletovali netopýři. Alasar slyšel jejich drápky škrábající po kamenech. Pak se údery jejich křídel proměnily v šustění látky… Někdo tam utíká, rychle a potichu! Alasar slyšel, jak se Magauřina sukně otírá o zem. Srdce se mu rozbušilo. Ve spáncích mu pulsovala krev.

Tmou zněly kroky. Alasar je neslyšně následoval. Pak znovu zavládlo ticho – ztratil je. Slyšel je vůbec? Možná si to jen namlouval.

Alasar se otočil a rozběhl se nazpět. Pak zabočil do chodby vedoucí napravo. Dlouho utíkal rovně. A najednou se ty zvuky znovu objevily. Ano, jsou to rychlé kroky. Alasar se zastavil před nízkou chodbou a naslouchal. Ze tmy se ozvaly hlasy. „Musíš utéci, vztek ho zaslepil. Já ho uklidním. Promluvím si s ním sama. A pak tě přivedu nazpět.“

„Schovám se přes noc v té staré vesnici, ano? Jestli za mnou nepřijdeš, vrátím se… a budu o tebe bojovat.“

„Zemřeš! Oba zemřeme!“

„Nebo utečeme, pokud nám nezbude nic jiného.“

„Uvidíme… ale teď už jdi…“

„Miluji tě…“

„Já tebe taky.“

Když Alasar vstoupil do malé jeskyně, Rahjel už byl pryč. Magaura stála sama ve svitu pochodně, bledá a němá jako duch, a dívala se na Alasara.

„Nechal tě samotnou?“ Neodpověděla. „Takže ty mi neřekneš, kam šel.“ Magauře znovu stouply slzy do očí. „Ta stará vesnice není dobrý úkryt.“

„Ne, ne! Alasare, nedělej to!“ Vrhla se za ním, když vyrazil co nejrychleji z podzemí, aniž by si všímal jejich proseb. „Je to tvůj přítel. Rahjel je tvůj přítel! Miluje tě stejně jako já! Udělal to jen kvůli tobě…“

Zastavila se a její hlas zanikl v křečovitém pláči. Pak Alasar znovu zaslechl za sebou její kroky. Seběhl ze schodů a protáhl se kolem špičatého výběžku. Mezi kamením se blýskaly jako oslepla zrcadla kaluže.

„Vím, že ti zachránil život! Vyprávěl mi o tom. Dlužíš mu za svůj život! Na to přece nemůžeš zapomenout! Tenkrát ti zachránil život,

dlužíš mu za to!“ Rozběhl se k ní a prudce ji udeřil do obličeje. Magauřina hlava se otřásla. Stála jako zkamenělá.

„Jsi obyčejná děvka! Neříkej mi, co komu dlužím!“

„Ty zvíře!“ vzlykla. Vrhla se na něj, škrábala ho a tloukla pěstmi. Pokoušel se ji setřást. Chytil ji za zápěstí, ale začala do něj kopat. Nakonec ji chytil pod krkem. Začala se dusit, když jí přiškrtil. Slzy v očích ho zaslepovaly… Vztekle Magauru odhodil stranou.

Padla na zem a hlavou děsivě hlasitě udeřila do skály. Zůstala nehybně ležet.

Alasar těžce oddychoval. Slzy mu stékaly z řas. Stál a čekal, že Magaura začne znovu plakat. Ticho v jeskyni stoupalo jako příboj, pomalu, plíživě. Dusivě.

„Vstaň,“ řekl slabým hlasem. Měl pocit, že se mu ticho pošklebuje a vysmívá. „Vstaň!“ Přistoupil k ní, chytil ji za límec a zvedl ji. Ztuhl.

Pod jejím tělem se objevily tři kameny, dlouhé a ostré jako dýky. Alasar odtáhl ruku z jejích zad. Byla plná krve. Otevřel ústa, ale nedokázal promluvit. Pak rukou odsunul Magauřiny vlasy. Po krku jí tekla jasně rudá krev. Jeden z kamenů jí proklál zátylek.

Alasar ji mlčky pozoroval. Krev jí barvila šaty. Pevně ji svíral, neschopen pohybu.

Jeskynní děti před ním s hrůzou ustupovaly, ale nikdo se k němu neodvážil přistoupit nebo mu nabídnout pomoc, když nesl Magauru chodbami. Zanechávala krvavou stopu, ale on to zjevně neviděl. Oči měl upřené do dáli, kam nikdo kromě něj nemohl nahlédnout.

V malém kamenném sále se zastavil. Jemně uložil Magauřino nehybné tělo na skalní vyvýšeninu a uhladil jí šaty. Odhrnul jí vlasy z obličeje a lehce je přitiskl ke krku, aby skryl krvavou ránu.

„Zavolejte Tivama!“ poručil nepřítomně kolemstojícím. Tivam dorazil v doprovodu Igoly. Rukama objímala jeho ramena, buď ze strachu o syna, nebo se o něj opírala. Ve vchodu do sálu se zastavili.

Alasar se k nim otočil. „Víš, co se stalo?“

Tivam rychle přikývl.

„Kde je Rahjel?“ vykřikla Igola. „Co jsi s ním udělal? On není žádný zrádce!“ Kousla se do rtu, aby se nerozvzlykala.

„Rahjel…“ Alasar těžce oddychoval. „Rahjel zabil Magauru.“

Igola se nehybně dívala na mrtvou dívku. „Ne,“ řekla stroze. „To není pravda. Rahjel nikoho nezabil. To by nikdy neudělal, nikdy!“

Alasarova ruka sklouzla z Magauřiny tváře. Svěsil ramena a podíval se na Tivama. „Tivame, poslouchej. Ty jsi věrný bojovník jeskynních dětí. Vážím si tě. Máš na vybranou, zda je pro tebe naše říše důležitá, nebo zda se mně pokusíš pomstít. Já jsem totiž zabil tvého bratra.“ Igola vyjekla a omdlela.

Tivam mlčky stál, s matkou v bezvědomí, za sebou a vrahem bratra proti sobě. Pěsti měl sevřené. Do očí mu vhrkly slzy, ale polykal je. Pak padl na kolena a oběma rukama se opřel o zem. „Nic pro mě není důležitější než náš velký cíl. Ať žijí jeskynní děti!“

Alasar přikývl a pak se znovu otočil k Magauře. Rukou ji bezmyšlenkovitě hladil po paži… Přitom se dotkl zlatého náramku. Sejmul ho a pevně sevřel v dlani.

„Střež ji, Tivame,“ řekl tiše, když odcházel z jeskyně. Tivam se s pláčem díval za ním.

Stmívalo se. Na obloze nebyl ani mráček a mrzlo tak, že každý nádech se Alasarovi zařízl do plic. Na západním obzoru visel jemný závoj a cedil poslední sluneční paprsky. Neskutečné, žluté světlo ozařovalo trosky, které jako by vyskočily ze zasutých vzpomínek.

Alasar se zastavil. Po celá ta léta do vesnice ani jedinkrát nevstoupil. V den, kdy se nastěhovali do jeskynní říše, ji pohřbil i se svým dětstvím. Byla hřbitovem minulosti.

Tu a tam vyčníval ze země nějaký zuhelnatělý předmět. Ještě byly znát půdorysy domů a zpráchnivělé kosti halily cáry látek zpuchřelé počasím.

Alasar kráčel jako duch vesnicí. Stín let visel nad troskami a vtahoval Alasara do vzpomínek Naprosté ticho rušilo jen skřípání zmrzlé půdy pod jeho nohama.

Pomalu se otáčel do všech stran. „Rahjele!“ zavolal. Jazykem si olízl rty. „Vylez! Jsme tu sami.“ Minuty plynuly. Pak zapraskaly kameny. Zpoza trosek jedné chýše vystoupil Rahjel.

Alasar byl přesvědčen, že už nedokáže vnímat žádné city, ale přesto jím projela tak palčivá nenávist, že zalapal po dechu. Levačkou vytáhl meč, který pro něj přinesl, a hodil ho směrem k Rahjelovi. Přistál v trávě sotva krok před ním.

Rahjel se podíval na zbraň, pak na Alasara. „Nechci s tebou bojovat. Nemohu.“

Alasar uchopil oběma rukama vlastní meč a řekl ostrým hlasem. „Magaura tě nikdy nemilovala!“ Rahjel se na něj mlčky díval. „Patří mně!“ zaburácel Alasar. Rty se mu chvěly. Hlasitě oddechoval.

Rahjel zakroutil hlavou. „Dávno jsi ji ztratil.“

Alasar divoce zavyl a vyřítil se k Rahjelovi. Ten zůstal stát, aniž sáhl po meči u svých nohou. Alasar se rozpřáhl. Rahjel v poslední chvíli vyjekl hrůzou a uhnul. Alasar znovu zaútočil. „To je tvoje vina. To ty jsi otrávil její mysl! Ty jsi to zavinil!“

Rahjel se nešikovně vyhýbal ranám, až klopýtl. Padl vedle meče ležícího na zemi, popadl ho a zvedl nad hlavu. Čepele do sebe narazily s takovým zařinčením, jako by zanaříkaly bolestí.

Rahjel se odvalil stranou a vyskočil. „Přestaň, Magaura je tvoje sestra! Nevíš, co děláš!“

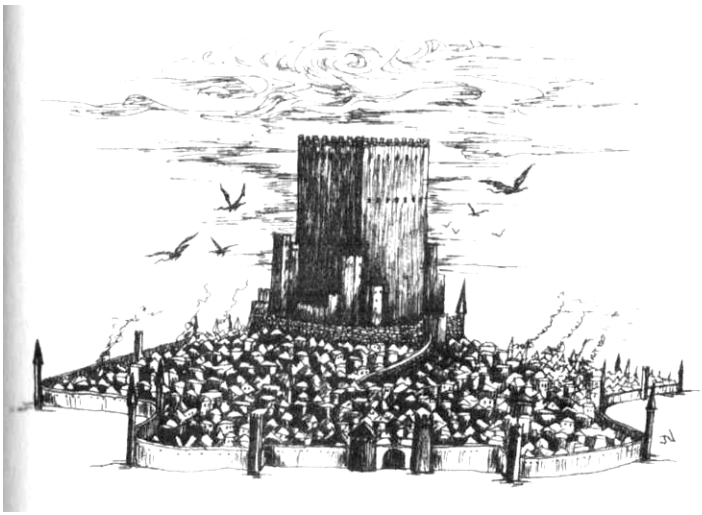
Alasarovy oči žhnuly. Ťal, znovu a znovu, a Rahjel jen s námahou odvracel jeho rány. Pak Alasar zaútočil shora. Rahjel napřáhl svůj meč proti Alasarovu, ale sílu úderu nedokázal zadržet. S výkřikem se zapotácel a meč mu vypadl z ruky. Alasar k němu přistoupil a meč odkopl. Rahjel se přestal ovládat.

Pokorně vzhlédl k Alasarovi a žadonil. „Byl jsem vždycky tvůj přítel. Nikdy jsem ti nechtěl ublížit, Alasare! Neber mi Magauru… Je můj život!“

Alasar položil ruku na Rahjelovu hlavu a procedil přes sevřené zuby. „Ne, je tvoje smrt!“ A bodl.

Až teď, když Alasar vytáhl meč, objal umírajícího přítele a přitiskl ho k sobě, dokázal se rozplakat.

Bouře

Poslední naděje

Celé dny a noci Revyn putoval myrdhanským královstvím. Vytrhával ze země bylinky a trávu a jedl je, až hlad vystřídala nevolnost. Když pršelo, nabral do dlaní vodu stékající ze skály a lačně pil. Jenže i když příroda utišila jeho hlad a žízeň, nenabídla mu nic, čím by přižívil svou naději. Rozlehlá step byla pouští s dunami z trávy a kamení, zemí nekonečna a nicoty.

Revyn se pokoušel orientovat podle slunce. Když půjde stále na západ, dříve či později musí dorazit do Haradonu. Když nejprve najde lesy, mohla by se pro něj otevřít mlha a dojde k *San yagura mi dál*, kde čekají draci.

A Yelanah? Neřekl mu Ijua, že se ho snaží najít a zachránit? Co když se také někde potuluje v té zelené pustině? Co když ji našly jeskynní děti? Nebo prostě narazila na vojáky, nebo na nějaké lidi? Koneckonců nebylo žádnou zvláštností, že si lidé občas z elfů tropili různé žerty, hlavně v království lidí.

Revyn často vídal oddíly vojáků. Občas to byli Haradonci, ke kterým by se mohl připojit, ale skrýval se před nimi stejně jako před Myrdhanci. Když ho míjeli, přikrčil se v hluboké trávě. Neměl se sice čeho obávat, ale už nepatřil do jejich světa – a dokud ho Yelanah hledá, nemůže se tam ani vrátit.

Dny míjely a Revyn ztrácel sílu. Každý krok ho namáhal, každý pohled k obzoru prohluboval zoufalství, které v něm dřímalo. Kdy konečně spatří les? Až tam dojde, uleví se mu, přestože Yelanah je ještě v Myrdhanu?

Mohutná mračna táhla oblohou. Jejich stíny pospíchaly po pahorcích jako vojska duchů. Z těžkých bílých mračen takřka ustavičně mrholilo, země už nestačila vodu vsáknout a kraj se ponořil do oparu.

Revyn bloudil hustou mlhou a měl pocit, že se ocitl v děsivém, ale důvěrně známém snu. Nikdy se odtud nedostane! Nikdy nenajde Yelanah… všechno je úplně beznadějné.

Najednou – snad už po tisící – se mu zdálo, že vidí mihotající se světla. Probleskovala mléčně bílými chuchvalci mlhy jako slepé oči, pohybovala se, jako by předváděla pomalý, tajemný tanec.

Pak se objevily postavy, které ta světla nesly. Byly zahaleny do bílých pláštěnek, takže se v mlze takřka nedaly rozeznat. Revyn se zastavil. Pravou rukou automaticky sklouzl k boku, kde obvykle nosil meč, jenže tentokrát nebyl ozbrojený. Postavy se blížily. Jedna z nich na něj ukázala.

„Revyne!“ zvolala. Revyn ten jemný hlas poznal: byl to elfí král Khaleios. Popadl Revyna za rameno. „Kde je Yelanah?“ zamumlal Revyn. „Kde je?“

Khaleios ho objal a táhl vpřed. „Oba jste v bezpečí.“

Na Revynova ramena se snesl králův plášť. Najednou se ho zmocnil zvláštní klid a napětí v jeho nohou pominulo. Revyn zvedl hlavu. Khaleios kráčel dlouhými, rychlými kroky a Revyn užasl nad tím, jak se jeho vlastní nohy rychle pohybují. Revyn nevěděl, čím to je, a bylo mu to lhostejné. Když se před nimi konečně objevily řady stromů, natahujících k nim větve jako rozepjaté náručí, a oni se ponořili do lesa, necítil nic než vděčnost.

Oheň praskal. Ve vzduchu se vznášela vůně bylinek. Revyn váhavě otevřel oči. Už si nevzpomínal na to, že usnul, nevěděl, kde je. Záda ho bolela od dlouhého ležení. Narovnal se a podepřel si čelo rukou, protože se mu náhlým pohybem zatočila hlava.

Potkal Khaleia a elfy… dovedli ho do haradonských lesů. Ve stínu vysokých stromů se na něj snesl spánek.

Revyn se rozhlédl kolem. Byl v důvěrně známé chýši elfího krále, v jejímž středu plápolal oheň. Nad plameny visel kotlík.

Obrátil se na druhou stranu a po svém boku objevil spící nebo bezvědomou postavu, která se takřka ztrácela pod kožešinovou přikrývkou. Revyn přikrývku trochu poodkryl. Yelanah!

„Yelan!“ Vyklouzl zpod přikrývky a uchopil ji za rameno. „Yelan… Ach, bohové… Probuď se! Yelan!“ Za jeho zády někdo vstoupil do místnosti. Revyn se otočil.

Ve dveřích stál elfí král. Jeho pohled sklouzl z Revyna na Yelanah. „Dal jsem jí uspávací nápoj, aby si odpočinula. Ještě několik hodin se neprobudí.“

„Jak jste ji našel?“

Po Khaleiově tváři přelétl pohrdavý úsměv a král se odvrátil. „Pojď se mnou, Revyne.“ Revyn opatrně přitáhl Yelanah přikrývku až ke krku. Pak vstal a vyšel z chýše.

Ještě byla tma, ale proti obloze se už daly rozeznat koruny bříz; brzy nastane ráno. Cvrčci hlasitě cvrlikali a kolem kulatých luceren rozvěšených v listí poletovaly můry. Kousek před sebou Revyn spatřil Khaleia kráčejícího do svahu. Rychle ho dohonil.

Když ho král zpozoroval, podal mu pečenou *celgonnwa*. „Později dostaneš další jídlo.“ Revyn přikývl a rychle měkkou hlízu zhltl. Až teď si uvědomil, jaký má hlad.

Došli k okraji údolí a Khaleios se ohlédl k vesnici. Lucerny svítily ve tmě jako spadlé hvězdy. Revyn s králem chvíli stáli mlčky vedle sebe a pozorovali jejich zář.

„Yelanah mi vyprávěla, že v tobě žijí Mlžní duchové. Že jsi druhem *dafhana*. Proto tě chci přivítat u svého národa, Mahyůre. Od nynějška se o tebe postaráme.“ Přiložil si ruce k čelu a naznačil úklonu. Revyn nevěděl, co má odpovědět, a tak se znovu obrátil k vesnici. Opanoval ho pocit bezpečí a míru.

„Yelanah mi také říkala, že jste byli u Octarise. Co ti věštil, Revyne?“ Revyn věděl, že králi nemusí nic říkat. Mohl prohlásit, že to je jeho věc. Ale nedokázal to: musel na Khaleiovu otázku odpovědět, i když netušil proč.

„Řekl mi… že jsem *ahirah*, syn Ahirise.“

„Syn Ahirise – tušil jsem to. A co ti prorokoval?“

„Že… že zaviním zánik národa.“

Khaleiovy oči zasvítily. „Tak je to skutečně pravda. Zničíš lidstvo.“

„Ne. Lidstvo ne.“ Cítil, jak král ztuhl. Pak klidně vytáhl z opasku dýku a přiložil ji Revynovi ke krku. Revyn pozoroval koutkem oka krále, aniž se pohnul.

„Udělám všechno, abych ochránil svůj národ,“ řekl Khaleios tiše. „Žádná oběť není dost velká. Život je boj o podíl na tomto světě, o kousek moci, o slovo. Tomuto boji se musí podrobit všechna pravidla na světě. Kdybych mohl zajistit další existenci svého národa tím, že tě zabiju, nezaváhám.“

Revyn zalapal po dechu. „Ale ty váháš.“ Khaleios ho zamyšleně pozoroval. Čepel nože se stále nepatrně dotýkala Revynova krku, kterému chlad kovu připadal jako závan větru.

„Váhám.“ Král rázem sklopil dýku a pohlédl do údolí. Revyn sledoval, jak se světla odrážejí v Khaleiových slzách. „Náš národ je nádherný. Jeho způsob života je lepší než způsob života lidí! Jenže záleží jen na tom, kdo je silnější. Kdo je dostatečně silný, aby se prosadil. Svět je nespravedlivý.“ Revyn nevěděl, co na to má říct. Králova slova byla urážlivá, i když možná výstižná. Zněla tak bezmocně a zoufale, že Revyn mohl krále jen litovat.

„Kdysi nás bývalo tolik… Měli jsme své místo na světě. Jenže naše časy se chýlí ke konci. Zmizíme ze skutečného světa stejně jako ostatní Staré národy. Skončí i éra *áafhana“* Khaleios se obrátil k Revynovi. „Naše říše zaniknou jedna po druhé. Někdejší velká království se rozpadla a lidé je roztrhali na kusy. Na jižních pobřežích, kam kdysi náš národ odtáhl, jsme museli polovinu přístavů přenechat lidem. Lodě ruší věčný koloběh života v zátokách a odpadní vody otravují vodu, zem i vzduch. V místech, kde stojí naše hrdé pevnosti, vládnou lidští králové. Dokonce ani lesní říše už nebude dlouho existovat. Stromy popadají a mlhy ustoupí. Všechna kouzla se rozplynou a stanou se minulostí. Lidé dobývají jednu zemi za druhou. A my, jeden národ za druhým, upadáme v zapomnění.“

Revyn si ani nevšiml, jak pod ním ve vesnici zhasíná jedna lucerna po druhé. Pak uhaslo poslední světlo v Khaleiových očích. Obklopila je tma. Chvíli trvalo, než se Revyn v šeru rozkoukal.

„To je osud, před nímž se máme sklonit. Myslíš, že se s tím mohu jen tak smířit?“ Všechny zvuky noci zmlkly. Bylo slyšet jen Khaleiův hlas, hluboký a zvučný, jako by se nacházeli v malé, tmavé místnosti. „Jsem muž, který si váží tradic. Uznávám, že všichni smrtelníci se musí podrobit Ahirisovi. Jenže nemůžeme slepě věřit očím a uším, měli bychom důvěřovat svému srdci a rozumu. Já jsem přesvědčen, že mocný *ahirah* dokáže náš národ zachránit. Člověk, který se bude chtít pomstít vlastním soukmenovcům. Člověk, který nezaváhá a zabije vlastního sourozence a probodne přítele.“

Revyn se pokusil odvrátit pohled od královy tváře. Dříve by možná Khaleiovi věřil, že on je tím vyvoleným. Ale teď byl přesvědčen, že není špatný člověk; Yelanah mu to dokázala.

„Už nikdy nikoho nezabiju. Přísahám,“ řekl Revyn. „Takže nemohu být tím vyvoleným, kterého hledáš. A doufám, že takového

člověka nikdy nenajdeš.“ Zhluboka se nadechl a pokračoval: „Ale možná ho k záchraně elfů ani nepotřebuješ. Osud může předurčit naše cíle, ale to není důvod, abychom nečinně čekali na budoucnost! Yelanah a já budeme za draky bojovat. Nenecháme se proroctvím ochromit! Proroctví a věštby jsou jen slova. Jediné, co platí, jsou činy. Elfové nejsou bezmocní. Sjednoťte své kmeny. Uzavřete mírovou smlouvu s lidmi. Můžete vyzkoušet úplně všechno! Budoucnost nemůže být ztracená. Jen současnost.“

Khaleios zvedl hlavu. Zpoza stromů vykukovaly ohnivé jitřní červánky a zaháněly tmu paprsky slunce. „Nevím…“ zašeptal král. „Nevím…“

Khaleios zavedl Revyna zpět do chýše a nechal ho s Yelanah o samotě. Dal mu nové šaty, protože staré oblečení, které měl na sobě, bylo už před útěkem důkladně opotřebované. Revyn s povděkem vyměnil oblečení jeskynních dětí za čisté kalhoty, měkkou tmavomodrou tuniku s prýmky na ramenou a koženou kazajku, střiženou podle elfí módy. Pak si nalil misku polévky z kotlíku, usadil se a jedl.

Když Yelanah procitla, rozběhl se k ní. Mezitím už stěnami chýše dovnitř pronikalo jasné denní světlo a pozlatilo prach tancující ve vzduchu. „Yelan!“

„Revyne? *Ach, asyn bihur aldyl* Jsi to opravdu ty?“ Padli si do náručí. Revynovi připadalo, jako by se neviděli celá léta.

„Khaleios tě našel? Kde jsi byl celou dobu?“ Yelanah pohlédla Revynovi do tváře. Chvějícím se hlasem dodala. „Vypadáš hrozně! Kdo ti to udělal?“

Revyn ze sebe nedokázal vypravit jedinou větu. Pak se jen zeptal: „Jak ses sem dostala?“

„Hledala jsem tě. Dva týdny jsem bloudila Myrdhanem… pak mě našel Khaleios a přivedl mě nazpět. Myslím, že mu pomohly jeho vize.“

Revyn měl knedlík v krku. „Proč jsi to udělala? Mohlo se ti něco stát…“

„Držíme při sobě bez ohledu na to, co se stane. To jsme přece odpřísáhli, ne?“ Revyn mlčel. Věděl, že kdyby se teď pokusil promluvit, znělo by to jako pískot netopýrů. Raději se natáhl po Yelanažině ruce. Jeho prsty byly tak neuvěřitelně neohrabané, že zrudl.

Yelanah se na něj usmála. „Jsi rudý jak rak Revyne.“

„Asi ano. Poslední dobou se mi to stává často.“

Yelanažiny prsty stiskly jeho dlaň. Seděli proti sobě, usmívali se a drželi se za ruce. Revyn si ještě nikdy neuvědomoval žádný dotyk tak, jako v tomto okamžiku.

Tu a tam zaslechli dětský smích, vzdálenou melodii nebo změť hlasů, jinak všude vládl klid, jako by se čas zastavil. Yelanah si mezitím nalila studenou polévku z kotlíku. Revyn sledoval, jak jedním tahem vypila plnou misku. Světlo jí kreslilo na obličeji, krku a ramenech roztančená kola. Když se na ni tak díval, vzpomněl si na sen, který se mu kdysi dávno zdál, a ta chvíle mu najednou připadala důvěrně známá. Cítil, jak znovunalezený pocit štěstí ustupuje jinému, těžkému pocitu. Musí jí to říct. Konečně.

„Ještě jsem ti neřekl, kde jsem tak dlouho byl. A co se stalo.“

Odložila misku vedle kotlíku a usedla vedle něj. Oči měla naplněné strachem. „Co se ti přihodilo?“

Revyn nemohl její starost o něj vydržet. „Horší je… donutili mě… *dafhana*…“

Yelanah se zamračila. „Cože?“

„Kdy jsi odešla z mlžného světa? Od té doby se odehrála spousta věcí. *Dafhana* – spoustu jich pochytali. Celé kmeny upadly do zajetí. Třeba kmen Xhan. Všichni. Jen vůdce jejich kmene je mrtev.“

„Hijua je mrtev?“ Yelanah se zděsila. „Odkud to víš?“

„Přemluvil jsem *dafhana*, aby se podrobili lidem. Slíbili mi, že mě propustí. Já jsem tě chtěl najít, abychom draky společně vysvobodili. Čekají na nás. Nesmíme je zklamat.“

Yelanah mlčela. Revyn zvedl hlavu. Z jejího obličeje nedokázal nic vyčíst.

„Udělal jsem chybu?“ zašeptal. Zachvátily ho výčitky svědomí. „Jsem takový zbabělec. Neměl jsem se vzdávat, měl jsem… kvůli tomu, že jsem draky zkrotil, Alasar chytal další a další.“

„Alasar? Tohle jméno přece vyslovil Octaris. Říkal, že…“

Revyn se podíval na své špinavé a zatrhané nehty a sevřel pěsti. „Nechtěl jsem draky krotit. Ale v té tmě… ztratil jsem všechno. Už jsem nebyl ničím. Jen jedinkrát mě zmlátili, a já jsem to vzdal. Udělal bych všechno, aby to přestalo! Myslel jsem jen na sebe, Yelan. Možná tohle bylo to proroctví. Octaris viděl, jak jsem zbabělý. Měl jsem na vybranou, víš? Mohl jsem zemřít a draci by

nikdy nepadli do Alasarových rukou. Ale já jsem chtěl žít. Chtěl jsem prostě zůstat naživu. Já…“

Yelanah měla slzy v očích. „Rozhodli jsme se, že na Octarisova slova zapomeneme! Nevěřím na proroctví, věřím v tebe. Osvobodíme *dafhana*. Ano? Musíme se co nejrychleji vrátit ke kmeni a…“ Zmlkla. „Pochytali i členy kmene Nimorga?“

„Ijuu,“ řekl Revyn tiše. Yelanah se dlouho nepohnula. Revyn to nevydržel – podíval se na ni a tiše zaprosil.

„Yelan… řekni přece něco! Já už nevím, co si mám myslet a co mám udělat. To proroctví… nahání mi hrůzu.“ A jedním dechem dodal: „Jedna jeho část se už naplnila. Octaris předpověděl, že se stanu spoluviníkem zániku národa, budu následovat dceru elfího krále do její říše a… milovat ji.“ Mlčky si hleděli do očí.

„Ale já toho nelituji,“ zašeptal Revyn. Cítil, jak v Yelanah bojují různorodé pocity. Pak si rukou otřela tvář.

„Přála bych si, abych tě mohla nenávidět,“ řekla tiše. Revyn jí opatrně položil ruku kolem ramen a dotkl se beze slova jejího krku. Věděla i tak, co si myslí.

Dlouhými kroky přicházela zima a její ledový dech jim již pospíchal v ústrety. Nad krajinou vyl vítr, jako by chtěl zahnat poslední podzimní dny. Mraky se nadýmaly a nořily se jeden do druhého jako mohutné pěsti.

Jílec meče byl tak studený, že Alasara začala zábst ruka. Ale nesklonil zbraň, když vyšel ze stínu rozeklaných skal. Kráčel tak tiše, že ho stařec zpozoroval až ve chvíli, kdy stál bezprostředně za ním.

„Rasume!“

Muž zděšeně uskočil. Ve tváři mu bujel vous připomínající strniště a tmavé, těkající oči byly plné nedůvěry. „Mladý pane! Neslyšel jsem vás přijít. Koukám, ta vaše cháska je tu taky, že? A co sůl?“ Alasar pozoroval obchodníka, zatímco draci k nim táhli několik přikrytých vozů.

„Koukám, že jste dračí postroje a řemeny na křídla hned využil.“ Rasumův neklidný pohled sklouzl po dracích. Z očí mu přímo vyzařovala myšlenka, jakou hodnotu asi mají zvířata při přepočtu na obilí, sůl a zlato.

„Pět plných vozů,“ řekl Alasar. „Celkem padesát vaků nejčistší soli.“ Rasům už přiskočil k jednomu z vozů, odhrnul plachtu, otevřel

jeden z vaků a ponořil ruku do bílého pokladu. Spokojeně přihlížel, jak mu sůl protéká mezi prsty.

„Nádhera… Je mnohem kvalitnější než sůl z královských dolů na východě. A samozřejmě nezdaněná, že?“ zařehtal smíchy.

„Kde je zboží na výměnu?“ zeptal se Alasar.

Rasům oběhl vozy a se vzdycháním přitáhl dlouhý vůz. Pak ho odkryl a odhalil Alasarovi jeho obsah.

Alasar přistoupil blíž a prohlížel si meče, kopí, šípy, luky a sekery. Ve voze byla naházená pestrá směsice zbraní; některé byly starší, jiné nové.

„Chvíli to trvalo, než se mi podařilo obstarat takovou spoustu zbraní,“ poznamenal Rasům. „Musel jsem riskovat svou hlavu a tu a tam nějakou hlavu srazit. Cesta sem byla nebezpečná – minimálně pětkrát mě zadržely haradonské oddíly a za své mlčení požadovaly nemalé částky.“

Alasar krátce pohlédl na obchodníka. Rasům ho podceňoval. Ještě po třech letech obchodování s jeskynními dětmi si myslel, že se ve světě nevyznají. Alasar velice dobře věděl, že v dnešních dobách se žádný voják podplatit nenechá. Kdyby obchodníka s vozem skutečně objevili, už by se dávno houpal na oprátce. To, že ho obchodník tak obelhával, bylo urážlivé a současně hloupé – koneckonců byl to právě on, kdo mu celá léta vyprávěl kdeco o okolním světě. Přesto Alasar řekl: „Souhlasím s výměnou.“

„Dobře, dobře. Příjemnou zábavu s těmi zbraněmi, mladý pane. Pilně se cvičíte v boji, že?“ Rasům se rozběhl k drakům. Váhavě vzal do ruky několik uzd a zase je pustil, protože si uvědomil, že nemůže vést draky vedle sebe.

„Co to děláte, Rasume?“ Alasarovi sklouzly prsty po zbraních. Pak uchopil luk s šípem a pohladil hladké, pevné dřevo. „Dostanete sůl. Moje draky ne.“

Rasům se rozčileně zastavil. „Ale jak ji mám odvézt? Pane, myslel jsem, že to je jasné: můj vůz za vaše vozy. A draci patří k vašim vozům…“

„Vlastně jsem neměl v úmyslu se jich zbavovat.“

Rasumovi se zablesklo v očích. „Tak to mě mrzí, pane, protože jste už naši dohodu schválil.“

Když Alasar neodpověděl, Rasům pokrčil rameny a znovu se pokusil sevřít v ruce uzdy všech pěti draků. Zvířata se vyděsila a vozy do sebe tupě narážely. Rasům zaklel.

„Zdá se, že máte problémy," řekl Alasar.

Rasům netrpělivě trhal za dračí uzdy a pokoušel se je svázat dohromady. „Však já si poradím."

„Cestovat sám s pěti vozy, to by pro vás bylo příliš namáhavé. Já váš problém vyřeším." Alasar se otočil, napjal luk a vystřelil. Šíp se zavrtal obchodníkovi mezi lopatky a ten s výkřikem klesl k zemi.

Alasar znovu odložil luk do vozu a přitáhl plachtu. Z otvoru jeskyně vyběhli jeho bojovníci, vzali draky za uzdy a odtáhli mrtvého obchodníka do stínu skal. Po třech letech bylo obchodování s Rasumem definitivně ukončené, dřív než stačil své velké tajemství prozradit. Alasar se zhluboka nadechl. Konečně všechno uzavřel.

Isdad

Vydali se tunely až k vnější hranici své říše. Už nebylo návratu. Vpředu ujížděla dračí garda, nikdo neletěl, protože draky bylo nutné šetřit. Za nimi vezli ve velkých vozech zásoby. Zadní voj tvořilo asi dvacet jezdců na koních. Alasar je vybral z nejhorších bojovníků.

Od Isdadu, hlavního města Myrdhanu, je dělily dva, nejvíce tři dny jízdy. Do té doby se o nich haradonské vojsko nedozví, natož aby se stačilo na jejich příchod připravit. Důkladné překvapení čeká i na myrdhanského krále, kterého věží v obleženém městě jako zloděje s kořistí.

Odpoledne se přihnaly mraky. Nejprve se spustil mírný déšť a zahalil krajinu do chvějící se opony. Pak se rozpršelo důkladně. Vítr hnal proudy vody proti bojovníkům pokaždé z jiné strany. Lidé, draci i koně byli promočení skrz naskrz. S večerem se ochladilo. Voda se změnila v rozbředlé sněhové vločky, které se usazovaly na trávě jako bílý škraloup.

Když se setmělo, vklouzli do kupovaných nebo vlastnoručně ušitých stanů. Alasar zakázal rozdělat ohně, protože by je zvědové mohli objevit, jen ve svém stanu si zapálil lojovou svíčku. Ve slabém světle se sníh před stanem třpytil jako roztavené stříbro. Zahřmělo.

Do stanu vešel Tivam. Z hustých vlasů a ovčí kůže přehozené přes ramena stékaly kapky vody. „Chtěl jsi mě vidět?"

Alasar ukázal na zem. Tivam se posadil se zkříženýma nohama k němu. Uprostřed plápolala svíce, vedle ní stála miska se skopovým masem. Alasar si vsunul kousek masa do úst. Tivam ho napodobil. Mlčky jedli, zatímco déšť se sněhem bušil do stanové plachty. Náhlý závan větru nafoukl stěny a stan se naplnil vzteklým zahučením, které v příštím okamžiku znovu zmizelo, a látka se uhladila, jako by po ní přejela ruka ducha.

„Kde je Igola?“ zeptal se Alasar. „Zůstala v jeskyních.“

„Je to tak lepší.“ Alasar polkl sousto a zadíval se na Tivama. Jeho dětská tvář vypadala staře, takřka zkameněle. Alasar cítil, jak jeho úcta k chlapci roste. Navzdory svému mládí měl Tivam dar odsunout osobní bolest stranou kvůli většímu cíli.

„Chtěl bych, abys zůstal po mém boku, až začne boj. Umíš dobře létat. K útoku na obléhací věže jsem vybral mladé bojovníky, kteří jsou lehcí. Přidělil jsem jim ty nejstatnější draky. Jejich úkol je nejtěžší a nejdůležitější. Chceš se k nim připojit?“ Tivam přikývl. Z dáli se ozvalo další zahřmění. Alasar znovu sáhl po kousku masa. Pak postřehl, že Tivam chce něco říct, a vzhlédl.

„Až tam dorazíme, myslím do Isdadu… Jak to, že vždycky víš, co musíme udělat? Jak máme zaútočit?“

„Myrdhanský král už nemá žádné spojence. Nikdo nás neočekává. Zaútočíme náhle, jezdci na koních a dvacet dračích jezdců ze severu, zbylí draci přiletí od moře. Podle mapy leží Isdad přímo na mořském pobřeží.“ Alasar ukázal na stočenou, pomačkanou mapu, kterou před dvěma roky koupil od Rasuma. „Spoustu věcí jsem se dověděl od toho obchodníka. Znal Isdad dobře. A věděl spoustu věcí o dospělých a jejich válkách.“ Tivam si strčil kousek masa do úst. Jeho tvář vypadala stejně uzavřeně jako vždy, ale Alasarovi neuniklo, že se mu chvějí ruce.

„Máš strach?“

Tivamovy oči se na něj zasmušile zahleděly. „Já? Nikdy.“

Následující den dorazili k pobřeží. Krajina dlouho stoupala, až končila strmou propastí spadající přímo do moře. Za ní se rozkládal širý oceán jako nepřátel ská, cizí země, která nebyla stvořena pro člověka. Mořský vzduch byl palčivý a vítr rval jeskynním dětem oblečení z těla. Ještě stále řádila bouře a její vytí se mísilo s burácením příboje.

Bojovníci mrzli v promočených kazajkách a nasák lých kožešinách. Jejich pohledy neustále zalétaly k moři a někteří zjevně pochybovali, zda tento šedivý svět skutečně stojí za to, aby ho dobývali. Alasar jedoucí v čele svého vojska po chvíli zpozoroval na útesech strážnou věž a vyslal dva dračí bojovníky na výzvědy.

Když drakům sňali pouta, zamávali promočenými křídly, rozběhli se a s těžkými údery křídel se i s jezdci vznesli do vzduchu. Alasar sledoval, jak oblétají strážnou věž. Šípy dračích gardistů zasáhly haradonské stráže dřív, než mohly zapálit výstražné ohně. Poslední strážce se pokusil z věže uprchnout, ale šíp ho dostihl a srazil z koně. Kůň se řítil dál, až zmizel v dáli.

Po cestě narazili ještě na tři další strážní věže. Pak Alasarův drak vystoupal do prudkého svahu a spatřili město s mohutnými hradbami, v jehož středu trůnila tmavá pevnost. Všude kolem byly rozestavěny stany a obléhací stroje. Za hradbami stoupaly k obloze černé sloupy dýmu jako chapadla. Alasar přitáhl uzdu. Byli v Isdadu.

Podél pobřeží stoupala z moře mlha a tiskla se ke skalnaté krajině jako kožešina. Kapky deště se chvílemi měnily v hrudky ledu, bušící do válečných strojů, vojenských stanů a střech ve městě.

Haradonské legie už obléhaly Isdad skoro čtyři měsíce. Isdad bylo důležité středisko obchodu, kde se hromadilo zboží z pevniny, ostrovů i zámoří, a tak královské zásoby vystačily na plných šest měsíců. Haradonské vojsko se rozhodlo vyčkávat. Jejich stroje by mohly zničit vnější hradby, ale pevnost uprostřed města byla nedobytná. Kvůli věčnému dešti ztroskotaly i všechny pokusy o podpálení města. Jen v chudších městských čtvrtích ve východní části města, kde se k hradbám tiskly slaměné chýše, čněly k obloze zuhelnatělé trosky. Myrdhanský král seděl se svou oslabenou armádou v pevnosti a nic jim nehrozilo – kromě smrti hladem.

Draci se z mlhou zahaleného pobřeží vynořili jako duchové. Vojáci na haradonských obléhacích věžích se rozběhli k vnější straně svých stanovišť a zírali k moři. Šálí je v tom dešti zrak? Ne… Tři stíny se změnily na šest… pak na devět, pak na třináct, a nakonec na dvacet draků. Byla to cizí větrná garda.

Větrní jezdci neměli žádnou vlajku ani erb a ignorovali výstražné pochodně. Když se dostatečně přiblížili k věžím, vzduchem zasvištěly šípy. Ticho rozčísl pronikavý výkřik a jeden z

haradonských vojáků se zřítil mrtvý z věže. Ještě než stačil dopadnout na zem, zazněl divoký pokřik.

Haradonci vyhlásili poplach. Hluboké volání rohů rozechvělo zemi. Armáda větrných jezdců zakryla oblohu nad Isdadem. Jejich stíny letěly po střechách domů a během několika sekund zasypaly obléhající vojsko šípy. Haradonská větrná garda se pokusila zasáhnout do boje, ale každého bojovníka, který se pokusil vznést do vzduchu, proklál šíp.

Dunění sílilo. Ale přicházelo ze země. Když se haradonští vojáci ohlédli, spatřili, jak se z mlhy vynořují jezdci. Než dokázali zareagovat, útočníci se vřítili do jejich tábora, kde se rozhořely prudké boje. Útočící vojsko bylo početně slabší, ale moment překvapení byl na jejich straně. Na dracích a koních se jako démoni s tvářemi začerněnými sazemi řítili kolem haradonských stanů a kosili jednoho bojovníka za druhým. Mezitím přistálo na širokých hradbách několik větrných jezdců. Protože byli zjevně nepřáteli Haradonců, myrdhanští vojáci na ně nestříleli.

Alasar seskočil ze svého draka, který se již chvěl vyčerpáním. Myrdhanští vojáci mu spěchali naproti a přivítali ho napřaženými oštěpy. „Kdo jste? Řekněte, kdo jste!“

Alasar sklouzl pohledem na Tivama, který přistál vedle něj. Pot a déšť vymalovaly na jeho tváři světlé potůčky. „Jsme Myrdhanci, královi přátelé.“

Vojáci se na sebe nejisté zadívali. „Zavolejte generála Jasicura! Kde je generál? Najděte ho, rychle!“ Do tváře jim udeřil prudký závan větru, když na hradbách přistál další osedlaný drak.

Alasar sledoval bitvu, která se odehrávala v haradonském ležení, a ukázal prstem na dlouhou stodolu přikrytou plachtami. „Pobij jejich draky! Pobij haradonské draky!“

Větrný jezdec trhl železnou uzdou a jeho drak s divokým řevem skočil z hradeb. Další jezdci vyrazili za ním. Alasar pokřikoval rozkazy. Pak se otočil k několika bojovníkům, kteří přistáli poblíž něho a Tivama. „Od této chvíle bude vždy polovina větrné gardy ve vzduchu a ta druhá bude odpočívat. Když vám dojdou šípy, vezměte si je od královských gardistů!“

Mezitím Alasar odvázal dlouhý železný řetěz, který měl obtočený kolem pasu. Tivam pochopil, co má v úmyslu. Odvázal i svůj řetěz a spojil ho s tím Alasarovým. Pak konce řetězu připevnili ke svým drakům.

Na hradbách vedle nich přistáli další dva větrní jezdci. I oni už vystříleli všechny šípy. Odvázali si od pasu železné řetězy a připevnili je k postroji svých draků.

Vtom přiběhl generál myrdhanského vojska. V ruce měl opasek se zbraněmi, krunýř si ještě nestihl zavázat. Jeho zalepené oči a rozcuchané vlasy prozrazovaly, že spal a příliš mnoho pil. „Stát! Kdo jste!“ Alasar vytáhl z opasku svou dračí smyčku a nasedl; drak se zapotácel.

„Odpověz!“ vykřikl generál a namířil na něj svůj meč. Alasar udeřil draka patami do těla a přitáhl mu uzdu. Drak roztáhl křídla a vrhl se dolů z hradeb. Tivamův drak, který byl železným řetězem připoutaný k Alasarovu drakovi, ho následoval.

Letěli k jedné z obléhacích věží. Jeskynní děti, které je zdola spatřily, pochopily, co se chystá. Strhly draky a koně a daly se na útěk. Tivam a Alasar řídili své draky tak, aby každý z nich těsně minul věž z jiné strany. Řetěz, který je spojoval, zařinčel, když narazil do dřeva. Zvířata s sebou trhla, když se řetěz napjal. Alasar sklouzl dopředu. Na okamžik si myslel, že se i s drakem zřítí, a najednou si uvědomil, v jaké výšce letí… Pak drak mohutně zamával křídly a podařilo se mu udržet ve vzduchu.

Pod nimi to řinčelo a praskalo. Další dva větrní jezdci napjali řetěz kolem věže. Alasar udeřil draka ostruhami a bičoval ho dračí smyčkou. Drak se lehce naklonil na stranu a tloukl křídly ze všech sil.

Věž zasténala. Dřevem projelo temné, dunivé zarachocení. Alasar postřehl, jak se začíná naklánět dopředu. Pak trámy povolily. Prkna se s dlouhým, naříkavým zapraskáním rozpadla a věž klesla k zemi.

Vzduchem se nesly výkřiky, ale Alasar se nedíval dolů na věž, jež se zaduněním roztříštila a pohřbila pod sebou stany a jezdce. Jeho drak vyletěl strmě do výšky. Alasar horečnatě uvolnil ztuhlými prsty železný řetěz. Další trhnutí. To Tivam odvázal řetěz ze svého draka.

Vtom se ozval dračí řev. Alasar se ohlédl. Jednoho z draků, který pomáhal při stržení obléhací věže, zasáhlo několik šípů. Železný řetěz, který ho poutal k druhému drakovi, se jezdcům nepodařilo uvolnit. Drak klesal i se svým jezdcem k zemi a strhával druhého větrného jezdce.

Najednou Alasara udeřil do obličeje střední roh jeho draka. Alasar vykřikl a zaklonil se. Oběma rukama sevřel uzdu a řídil draka

směrem k vnějším hradbám. Polovina obličeje mu hořela. Kapky deště do něj bušily a ledově pálily na kůži.

Drak se zapotácením přistál na hradbách. Než vysílením klesl, Alasar sklouzl z jeho hřbetu, udělal pár kroků a opřel se o zeď. Dole stále ještě zuřila bitva. Ležení Haradonců vypadalo zpustošeně, ale Alasar nedokázal odhadnout, nakolik byli úspěšní.

V té chvíli přistál vedle něj Tivam. Seskočil z dračího hřbetu, zapotácel se a vyčerpaně odhodil vlasy z čela. Možná to způsobil ten letmý pohyb ruky, možná ten jeho uzavřený a vážný výraz ve tváři. Alasarovi najednou připomínal jeho samého: Tivam byl stejný, jako kdysi býval on.

Přistoupil k němu a chtěl mu toho tolik říct; chtěl mu říct, že je rád, že ho má, že je na něj hrdý a že se podobají jeden druhému víc, než Tivam tuší, a že se ho jednoho dne třeba naučí milovat jako svého vlastního bratra – ale řekl jen: „Dobrá práce!“ Tivam na něj pohlédl a stísněně přikývl.

Přispěchali k nim vojáci v čele s generálem, kterého pohled na zmatek ve městě zmátl a vůbec nechápal, co se děje. Přistoupil k Alasarovi a zvedl meč. „Naposledy se ptám: Co jste zač? Kdo vás posílá?“

Alasar si uvědomoval, že někteří z vojáků za generálem mají strach. Po tváři mu přelétl úsměv. „Nikdo nás neposílá. Snad kromě bohů.“ Generál a vojáci na něj zírali. Jak tam stál před nimi, s obličejem a krkem začerněnými sazemi a s krví na tváři tam, kde ho zasáhl dračí roh, zdálo se jim, že nebyl seslán bohy, ale přišel z nejtemnějších koutů pekla.

„Jmenuji se Alasar,“ pokračoval a pohledem sklouzl po kolemstojících vojácích. „Jsem vůdcem jeskynního národa. A přišel jsem, abych se setkal s myrdhanským králem.“

Nastalo ticho. Pak generál sklonil meč a pokrčil rameny. „Dobrá. Nejspíš nebudeš jediný, kdo ho v těchto dnech chce navštívit.“

Vojáci se nejisté rozesmáli.

Alasara, Tivama a čtyři další jeskynní děti odvedli ke králi. Generál Jasicur je doprovázel městem. Ze všech stran je obklopovaly vysoké, nepřístupné domy. Několikrát jim cestu zatarasily trosky, a tak se museli vydat jinou ulicí.

Když se blížili do centra Isdadu, potkávali stále více lidí. Ulicemi pobíhaly děti, vyskakovaly z rozbitých oken. Staří žebráci pátrali po

zbytcích jídla. Na okrajích ulic vysedávaly rodiny z okolních vesnic, které sem utekly před Haradonci, a pospávaly na svých truhlicích a koších. Uprostřed kaluže ležela nehybná postava.

Alasar ještě nikdy nebyl ve městě a neviděl tolik různých lidí. Okolní podívaná silně zapůsobila i na Tivama. Nejvíc okukoval vrásčité a zamračené tváře starců.

Uličky se brzy změnily v dlážděné náměstí. Za ním se jako mohutný strom z podrostu zvedala isdadská pevnost. Přešli náměstí a vydali se vzhůru po dlouhém schodišti. Brány na jeho konci byly zavřené. Jasicur vydal strážím u hradební zdi rozkaz a po krátkém rozhovoru se brána otevřela.

Vešli na přeplněné nádvoří, kde pobíhali lidé i zvířata. Davem se protlačovali vojáci, házeli bezvládná nebo bránící se těla na káry a střežili vozy odvážející zrní ze sýpek do zámku.

„Počkejte tady," řekl Jasicur Alasarovi a jeskynním dětem, když dorazili k zámecké bráně. Alasar sledoval pohledem generála mizejícího v obloukovité bráně. Jeho vojáci tu zůstali, aby je střežili.

Nad Isdadem se stále ještě vznášela Alasarova větrná garda, ale už jich bylo méně. Kdykoli se jejich stín snesl na nádvoří, ozvaly se výkřiky a lidé na ně ukazovali. Alasar zavřel oči. Do tváře se mu pevně zakousla bolest. Cítil, jak mu obličej bičuje déšť. Je skutečně v Isdadu? Zažít to, co si celá léta představoval, bylo nesmírně zvláštní. Jak často cítil déšť ve svém obličeji a v duchu sledoval tuto situaci! Nyní ten den konečně nastal. Všechno se odehrálo tak, jak naplánoval. Ale přece…

Alasar otevřel oči. Generál se vrátil. „Tak pojďte," pokynul jim. „Odložte své zbraně. Král Morgwyn vás očekává."

Myrdhanský král

Jasicur vedl Alasara s doprovodem zámkem. V úzkých klenutých chodbách se tísnili vojáci, pili, hráli kostky a hádali se. Všude pobíhaly slepice. Z dáli se ozýval ženský pláč. Před vysokými dvoukřídlými dveřmi stál na stráži tucet vojáků. Když spatřili generála, ustoupili stranou a otevřeli dveře.

Vešli do velkého sálu. Uprostřed stál dlouhý kamenný stůl, u něhož sedělo několik mužů, kteří povstali. Za stolem vedlo pět schodů ke stupínku, nad nímž visel myrdhanský erb. Na stupínku seděl na trůnu starší vousatý muž s hlubokou jizvou ve tváři. Měl na sobě prostou zbroj, až na červenou tuniku se zlatem vyšívanými prýmky. U boku se mu houpal meč s pozlacenou rukojetí.

„Můj králi, zde je ten mladík," pronesl Jasicur a otočil se k Alasarovi. Všechny oči se upřely jen na ně. Alasar se myrdhanskému králi uklonil.

„Dlouho jsem čekal na setkání s vámi, můj králi. Je to pro mě velká radost."

Král se zvedl a sešel do poloviny schodů. „Kdo jsi? Odkud přicházíš? Co to tvoji muži tropí před mým městem?"

Alasar stál klidně, i když ho přísný tón králova hlasu trochu rozčiloval. Nebyl zvyklý na to, aby se k němu někdo choval povýšeně, a dosud se domníval že i myrdhanský král s ním bude jednat s obvyklou úctou. Však se dočkáš, řekl si Alasar.

„Jmenuji se Alasar. Mí válečníci tu nic netropí, bojují s vašimi nepřáteli. Jsou jeskynní národ. Já jsem jejich vůdcem." Na chvíli se odmlčel a pak dodal: „Přišli jsme se pomstít."

Král Morgwyn si ho změřil skeptickým pohledem a vysunul spodní ret. Pak sešel z posledních schodů a zastavil se před kamenným stolem. „Chcete se pomstit Haradoncům?"

„Přesně tak."

„A kde jste, ksakru, byli, když jsem před půl rokem sháněl své bojovníky? Hodil by se mi každičký z draků, kteří tam venku létají!" Král udeřil pěstí do stolu.

„No, jak to vypadá, potřebujete nás i dnes," řekl Alasar. „Můžeme Myrdhanu pomoci. Když dovolíte, vysvětlím vám jak."

Král Morgwyn se na něj zamračeně podíval, pak si pohladil prsty vousy a přikývl. „Tak mluv."

„Dám vám k dispozici skoro tři sta dvacet draků včetně jezdců, kteří na nich jezdí nebo létají."

„Bylo mi řečeno, že venku jsou i jezdci na koních."

„Máte pravdu," přikývl Alasar. „Jsou venku. A také tam zůstanou… nebo snad máte nějaký nápad, jak bychom mohli otevřít brány Isdadu, abychom je vpustili dovnitř?"

Král Morgwyn si odfrkl. „To ty muže necháte jen tak zemřít? Zdá se, že se neštítíte žádných obětí!"

„Život je plný obětí.“

Král si ho znovu změřil pohledem. Pak se obrátil k mužům stojícím u stolu a ukázal na Alasara. „Podívejte se na něj! Slétl z nebe jako anděl pomsty!“ Pak se znovu podíval na Alasara. „Mužů jako ty by mělo být více! Jenže tři sta dvacet draků k vítězství nad Haradonem nestačí.“

„O tom nepochybuji. Pět kilometrů směrem na východ jsem ukryl třicet vozů plných soli. Myslím, že bychom si mohli najmout žoldnéře – elfy z ostrovů. Potřebujeme prostě víc mužů a nezáleží na tom, jak budou bojovat. Potřebujeme dostatek mužů, aby nám vydláždili cestu z Isdadu, i kdybychom Haradonce museli pohřbít pod jejich těly.“

Muži se překvapeně dívali na Alasara.

Král Morgwyn zvolna udeřil oběma rukama do stolu. ‚Jen by mě zajímalo, co si od toho slibuješ, příteli. Co požaduješ za svou velkorysou pomoc? Nebo ti postačí ta čest, že jsi mohl posloužit své vlasti?‘ zeptal se s úsměvem.

„Budu za vás bojovat jako váš syn a případně za vás i položím život. A chci, abyste mě učinil svým následníkem.“

Mračna nad Isdadem se roztrhala. Na noční obloze se objevily hvězdy, studené a vzdálené. Nad střechy města se už dávno vrátil klid a myrdhanský král poskytl jeskynním dětem a jejich drahocenným drakům útočiště ve své pevnosti.

V trůnním sále zapálili na noc pochodně. Pak král poručil sluhům i strážím, aby odešli. Zamyšleně se opřel o tabuli, u níž se shromáždilo devět nejbližších rádců a generálů, a prsty bubnoval do stolu. „Tak co? Co si o tom mladíkovi myslíte?“

„Nevím, co je zač a odkud přišel,“ začal jeden holohlavý rádce. „Ale připadá mi jako zázrak, blesk z čistého nebe, který se nám nesmírně hodí. Je to až příliš krásné, než aby to byla pravda.“

„Krásné? Nuklee?“ zaburácel král. „Připadá ti krásné, že si ten Alasar nárokuje trůn? Zapomněl jsi na to, že králem má být můj synovec Myrikan? Mám upřednostnit burana před královskou krví?“ Rádci se dotčeně odmlčeli.

„Ale Myrikan je v exilu na ostrově Karilla,“ podotkl jeden z generálů. „A ten Alasar je tady. Má sůl a dračí gardu, která se klidně může měřit s tou logondskou. I když z něj, králi, neučiníš svého následníka, s čímž absolutně souhlasím, musíme si nějak zajistit jeho

podporu. S třemi stovkami draků máme šanci prorazit obklíčení haradonských vojsk a shromáždit spojence. Jen se podívejte, jaké škody dokázal Haradoncům za jediný den způsobit! Za necelé dva týdny se můžeme připravit k útoku na hranicích!“ Král Morgwyn se zamyšleně kousal do rtu. Generál má pravdu – potřebují Alasarovy draky a bitva s Haradonem je nevyhnutelná. Všechny mírové nabídky už Haradon dávno odmítl.

„Ten proklatý král Helrodir nás chce zničit!“ zamumlal. „Chce naši zemi. A naše město! Radši odkážu svůj trůn buranovi, než abych nechal Helrodira vyhrát! Ale s tím Alasarem není něco v pořádku. Slyšeli jste, že mluvil o naverbování elfích žoldnéřů z ostrovů. Neví, že elfové už byli na ostrovech dávno vyhubení. Jak je to dlouho? Sedm, osm let? Jak to, že to neví? A ten způsob, jakým jeho bojovníci zaútočili na Haradonce! Bez jakéhokoli plánu, jako by se vrhali smrti do náruče… Viděli jste je? Napůl děti, i dívky! Nemá ani potuchy o vojenské taktice a zjevně ani o politické diplomacii.“ Otočil se a pohlédl ke stupínku. Světla pochodní se odrážela na hladkém schodišti a pozlatila opěradla trůnu.

„Trůn mých předků. Na tomto trůnu seděli největší muži Myrdhanu…“ Pohladil se po břiše a vystoupal k trůnu. „A ten Alasar si ho chce koupit za sůl a draky! To svým předkům neudělám, aby na jejich trůn nastoupil buran!“ Obrátil se a usedl. Jeho mohutné paže velitelsky spočinuly na opěradlech trůnu, ale působil bezmocně jako dítě, které se vyšplhalo na příliš vysokou židli.

„Bojovali jsme a krváceli, abychom získali zpět Isdad. Tento trůn jsem měl před očima, když jsem Haradoncům srážel hlavy!“ Král Morgwyn ukázal na dlouhou jizvu na své tváři. „Na tento trůn jsem myslel, když jsem nastavoval krk a byl připraven obětovat život pro pokračování své krevní linie. Alasar se nikdy nestane mým následníkem! Příštím králem bude Myrikan, přesně jak jsem přísahal u úmrtního lože svého milovaného bratra.“

O slovo se přihlásil jeden z rádců. „Alasar se určitě spokojí s tím, že z něj uděláte generála, můj králi.“

„Nebo ho povýšíte do šlechtického stavu. Po našem vítězství nad Haradonem mu můžete dát nějaké pozemky. Přiměřená odměna za jeho pomoc se určitě najde.“

Morgwyn zamyšleně hladil opěradla. „Alasar se ve světě nevyzná. I když by ho nejradši celý obsadil. Síla neznamená moc; chybí mu znalosti. Když chce svou dračí gardu vyměnit za slib, za slib, že se

stane následníkem trůnu, dostane slova.“ Rádci s úsměvem přisvědčili.

Alasar usnul vyčerpáním hned poté, co ho zavedli do jeho místnosti. Trápily ho divoké sny. Utíkal jeskyněmi pronásledovaný bezejmennými obavami. Za každou skalní stěnou ležel Magauřin hrob. Její mrtvé oči na něj zíraly. Viděla všechno.

Nohy ho neustále nesly do stejné tmavé jeskyně. Slyšel jasný dívčí zpěv, osamělý hlas prozpěvující dávno zapomenutou melodii… Alasar vstoupil do sálu. Na zemi seděla Magaura. K ní se skláněl Rahjel a naslou chal její písni. Když se Alasar objevil, Magaura a Rahjel vstali a objali se tak vroucně, že jejich postavy splynuly v jednu. Rahjelovy ruce se tiskly k jejím zádům. Jeho prsty se zavrtávaly do bílé kůže. Vytryskla krev. Alasar se rozběhl k nim, aby Magauru zachránil. Přitáhl ji k sobě a sevřel ji pevně do náruče. Svíral ji jako nikdy předtím. Svíral ji… Její měkké vlasy mu padaly do tváře, ponořil se do jejich sladké vůně, byla všude a jemu se chtělo plakat štěstím. Pak ucítil vlhkost na svých rukou. Ucouvl a spatřil Magauru zalitou krví. I on byl celý zakrvácený.

Krev se rozplynula v rudý, strašlivý oheň. Páchl spáleným masem a ve vzduchu se chvěly výkřiky. Alasar to věděl, ale neslyšel je. Ležel na břiše a sledoval, jak jeho vesnice umírá. V plamenech naříkali i Rahjel a Magaura. Dokonce i nyní ve svém utrpení na tom byli lépe než Alasar. Poznali totiž lásku. Alasar se rozplakal; vzlykal jako dítě, protože ani ve smrti se mu nepodařilo Magauru a Rahjela rozdělit. Svým mečem a svým hněvem je svedl na věky. Jediní lidé, které miloval, ho zradili. Jediné lidi, které miloval, vlastnoručně –

Alasar s výkřikem procitl. V místnosti byla tma. Obloha už jasněla. Alasar si sklíčeně setřel slzy z tváře, posadil se a chvějícíma rukama si přejel po obličeji. Rána na tváři ho pálila víc než předchozí den. Usnul oblečený a připadal si rozbolavěný a zpocený. Po chvíli vstal a přešel k oknu.

Hluboko pod ním leželo náměstí, za ním dřímaly ulice a domy Isdadu. Tu a tam svítila světla. Bylo slyšet nadávky a pokřikování vojáků, občas se ozvalo štěkání a vytí psů.

Alasarovi připadalo všechno cizí. Ocitl se v jiném světě. Možná je lepší než ten, v němž žil, ale jemu připadal úplně nepřirozený. Zvuky byly příliš hlasité, pochodní a svíček bylo marnotratně příliš mnoho.

Navíc se mu zdálo, že Isdad je pod širou oblohou zcela nahý a osamělý! Lidé si musí připadat zranitelní a strašlivě nepatrní.

Alasarovi se stýskalo po době, kdy jeskyně ještě považoval za svůj domov. Ale opustil je, stejně jako dítě opouští matčinu náruč, když se mu dostalo dost péče. Nyní se stal jeho domovem svět, jeho sály se stanou rozlehlé země, jejich města budou jeho chodbami a zámky jeho pracovnou.

Zatím o tom nikdo nevěděl. Nikoho v Isdadu nenapadlo, že jen o několik mil dál vyrůstají ve skrytu bojovníci, kteří jim teď zachrání život. Zatímco se místní vojáci opíjeli, kojenci naříkali, psi vyli, on, Alasar, se zabýval uskutečněním svých plánů… Vědomě tyto myšlenky potlačil, protože by ho znovu zavedly do minulosti. Raději si představoval, že nikdo dole v ulicích netuší, že je pozoruje jejich příští panovník. Rozhlížel se po městě, jako by mu svým zrakem mohl přinést požehnání. Tolik lidí, a on je všechny povede. Zachrání je. A oni ho za to budou milovat.

Než Alasar vyrazil ke králi, přinesli mu nové oblečení a připravili koupel. Po lehké snídani se zastavil pro Tivama a další jeskynní děti a vyrazili ke korunnímu sálu. Generál Jasicur je už očekával před vysokými dveřmi a doprovodil je dovnitř.

„Alasare!“ Morgwyn rozepjal náruč a usmál se. „Čerstvě umytý a v čistém oblečení vypadáš jako šlechtic!“

Alasar se uklonil. „Můj králi.“

Morgwyn ukázal na židli na druhém konci tabule. „Posaď se, Alasare. Pro tvou družinu tu bohužel není dost místa. Možná by mohli počkat venku.“

Alasar dal ostatním pokyn, aby vyšli ze sálu. Jen Tivamovi naznačil, aby zůstal. „Králi, prosím, aby tento mladík mohl zůstat. Jmenuje se Tivam.“

Tivam se nejisté uklonil před králem. Morgwyn se usmál. „Takže tohle je zástupce vůdce jeskynního národa. Samozřejmě, ať zůstane.“ Sluha přinesl další židli a postavil ji vpravo od Alasara.

Morgwyn usedl do svého mohutného křesla. „Tak začneme. Vysvětlíme ti naši situaci, abys věděl, jakým způsobem budeme chtít tebe a tvou dračí gardu nasadit proti Haradonu. Začneme základním problémem: obléháním Isdadu. Aradire, pokračuj!“

Oslovený generál se obrátil k Alasarovi a začal s vysvětlování. Když Morgwynova tajně shromážděná armáda před několika měsíce

dobyla Isdad, znovu propukla válka. Celý východ Myrdhanu, tedy vše, co leželo za Isdadem, bylo považováno za znovu dobyté území, zatímco západ a sever, hraničící s Haradonem, Awrahellem a dalšími spojenci Haradonu, byl stále v područí nepřátel. Krátce před dobytím Isdadu proběhla na hranicích velká bitva, v níž Haradon zvítězil a Myrdhan ztratil dvě třetiny své pěchoty. Ve druhé bitvě byla rozdrcena myrdhanská dračí garda. Ve třetí a zatím poslední se všichni, kdo zbyli z královské armády, stáhli zpět do Isdadu a opevnili se v něm. Všechny žádosti o pomoc, zaslané spřáteleným zemím, zůstaly bez odpovědi; velká ostrovní říše, která už celé generace udržovala obchodní kontakty s Isdadem, se postavila na stranu Haradonu, protože obchod s mnoha mladými přístavními městy byl mnohem výnosnější. Myrdhan – lépe řečeno král Morgwyn – zůstal odkázán jen sám na sebe.

Jenže s pomocí Alasarovy dračí gardy se mohla hra obrátit. Pokud budou jednat dostatečně rychle, podaří se jim haradonské obklíčení prorazit dřív, než Haradon vyšle další oddíly. Menší bojové oddíly z Alasarovy dračí gardy měly současně napadat různá města v pohraničí a odlákat pozornost Haradonu. Mezitím se král Morgwyn pokusí najít spojence a naverbovat vojáky. Až Myrdhan získá dostatečně velkou moc, Haradon bude připraven uzavřít mírovou smlouvu a přenechá králi Morgwynovi znovudobytá území. Alespoň v to král doufal.

Vojenská moc

Revyn a Yelanah opustili elfí vesnici brzy dopoledne. Khaleia se jim nikde nepodařilo objevit. Až když vystoupili takřka na vrchol kopce a Revyn se naposledy otočil, měl pocit, že vidí krále elfů, kráčejícího vesnicí. Ale možná to byl nějaký jiný elf.

Prošli už jen pár metrů lesem a mlha se před nimi otevřela: mléčně bílá mračna stoupala ze země, polykala svět a znovu padala k zemi jako opona. Najednou je znovu obklopovaly vysoké stromy a houštiny mlžného světa.

Revyn se zastavil a chvilku se jen tak rozhlížel kolem sebe, protože tu už dlouho nebyl. Vůně dřeva a pryskyřice, vlhké země a zelených

listů mu připadala intenzivnější než kdykoli předtím, jako by se po letech snění znovu vrátil do reality. „Nejprve musíme najít kmen Nimorga. A Palagrina – doufám, že je v pořádku!“

„Určitě už jdou k nám. Pojď. *San yagura mi dál* jc kousek odtud.“ Yelanah ho vedla podrostem. Na keřích rostly šťavnaté *bom* a Revyn s Yelanah je s chutí pojídali – s každým kousnutím měl Revyn pocit, že znovu nachází svět, v němž je doma.

Po chvíli stromy zřídly a před nimi se objevilo *San yagura mi dál.* Leželo před nimi, hladké a klidné jako namalovaný obrázek Jen odraz mračen přinášel na jeho hladinu pohyb. Rákosí vzdychalo a ševelilo v jemném větru.

Netrvalo to dlouho a ze stínu lesa vystoupili draci. Yelanah objala každého z nich a položila mu tvář do měkké srsti. Palagrin objevil Revyna a pozdravil ho tichým frknutím. Revyn si ho pevně přitiskl k hrudi a pohladil ho po krku. Tolik ho postrádal…

Když se všichni přivítali, usedli do trávy. Yelanah neustále objímala draky a něžně je hladila. Revyn dojatě naslouchal jejich myšlenkám.

Pak oba drakům vylíčili, co se odehrálo. Také draci jim vyprávěli obrázek po obrázku, co zažili. Čím déle Revyn naslouchal, tím hůř se cítil. Volání neskutečna bylo silnější a prudší – proto mnoho kmenů uteklo z mlžného světa a lidé je přepadli. Jen kmen Nimorga až na krátkou přestávku zůstal v mlžném světě. I on utrpěl ztráty: tři bratři a sestry podlehli volání neskutečna.

Denní světlo pozvolna ustupovalo. Žáby v rákosí začaly kvákat a cvrlikání cvrčků zesílilo. Draci se chystali na lov, ale Yelanah byla vyčerpaná a rozloučila se s nimi s tím, že půjde na Dubovou mýtinu. Revyn ji doprovázel.

Už se stmívalo, když dorazili k bažinám. Divoké orchideje šířily kolem sebe sladkou, uspávající vůni a všude vládlo babí léto.

Dubová mýtina zůstala přesně v takovém stavu, v jakém ji opustili: koše, mechové koberce, zbraně, nástroje; vypadala, jako by se ponořila do hlubokého spánku, z něhož ji mohla probudit jen Yelanah.

Revyn rozdělal oheň, zatímco Yelanah ulehla na měkké kožešiny. Upekli si *celgonnwa* a přikusovali k nim drobná, křupavá semínka. Plameny praskaly. Yelanah se stočila do klubíčka a pozorovala Revyna.

„Dokonce i teď cítím volání neskutečna," zašeptala. V jejím pohledu spatřil bolest a smutek, které jindy skrývala. „Táhne nás všechny pryč. Nechci ztratit rozum."

Revyn se položil vedle ní. „Stejně musíme mlžný svět znovu opustit. Kvůli drakům v Myrdhanu – čekají na naši pomoc."

Yelanah se na něj dlouze zadívala. Její oči ztratily svůj tmavočervený lesk a vypadaly skoro černě. „Bez tebe bych byla ztracená, Revyne."

Revynem projel bolestně sladký pocit. Co to říká – nemohla by přece být ztracená, je silná, byla silná i bez něj, to on se bez ní plížil životem jako stín! Zoufale se usmál. Pak sebral odvahu a naklonil se nad ni. V jejím pohledu tancovala zář ohně. Její dech ho pohladil po tváři. Objala ho a s chvějícími se rty opětovala jeho polibek

Vše se odehrálo přesně tak jak to král Morgwyn chtěl.

Zaútočili následujícího dne časně ráno. Alasarova větrná garda přelétávala nad obléhajícím vojskem a zasypávala haradonské ležení deštěm hořících šípů.

Haradonci s tím tentokrát počítali: nad hlavami si napjali ochranné kryty a draky připravili k boji. Proti Myrdhancům vyletělo několik oddílů větrných jezdců a ve vzduchu vzplanula krutá bitva. Alasar ztratil více než třicet mužů a draků.

Když byl boj větrných jezdců v plném proudu, brány Isdadu se otevřely. Morgwynovo pozemní vojsko vyrazilo ven, zaútočilo na obléhací věže a zapálilo je. Mokré dřevo syčelo a praskalo tak hlasitě, jako by věže ve chvíli svého zániku ožily. S tupým nárazem se zřítily a vydechovaly popel a černý kouř do všech stran.

Když se Alasar nasytil pohledu na hořící ležení, s několika muži tam přistál. Bitva ještě neskončila, ale oni se chtěli zmocnit přeživších haradonských draků a odvést je do bezpečí, do Isdadu.

Všude vládl chaos. Alasar musel zabít pět vojáků, než se mu podařilo uchopit uzdu prvního draka. Drak byl splašený a pokoušel se ho napadnout; naštěstí měl náhubek, jinak by mu ukousl předloktí. Alasar ho několikrát udeřil tupou stranou meče do hlavy, a až potom drak zkrotí a nechal se odvést. Také Alasarovi druzi odváděli z ležení do Isdadu další a další draky.

Sloupy kouře dýmajícími z obléhacích věží pronikalo slunce. Alasarovu tvář pokrýval pot. Pach ohně a krve ho omamoval. Kolik draků už mají? On sám jich zatím ukořistil sedm. Nebo snad osm?

Ujížděl ležením a řídil svého draka přes polámané trámy a pobořené stany. Jeden z haradonských dračích bojovníků ho spatřil a vyrazil k němu. Jenže Alasar byl rychlejší, vytáhl luk a šíp a zastřelil ho. Zrovna chtěl uchopit draka za uzdu a srazit mrtvého z jeho hřbetu, když drak padl k zemi jako podťatý. V břiše měl obrovskou díru. Alasar zděšeně uskočil a pátral dál.

Po chvíli se z isdadských hradeb ozval hlasitý zvuk trumpet. Byl to signál triumfu; Myrdhan zvítězil. Haradonské oddíly byly rozdrcené a ti, co přežili, se dali na útěk.

Alasar projížděl mezi posledními řadami stanů, ale žádného draka už nenašel. Otočil se a vrátil do města, kde ho s jásotem vítali vojáci i obyvatelé města. Ze všech ulic přibíhali lidé přilákaní troubením a s úžasem sledovali průvod bojovníků vracejících se do pevnosti. Stařeny prolévaly slzy radosti, když viděly myrdhanské vojáky kráčející kolem nich. Děti si na ně ukazovaly a nadšeně tleskaly. Alasarovi se najednou ta ubohá stvoření hnusila. Když se jim oznámí vítězství, jásají, když se mluví o porážce, jsou sklíčení. Pořád potřebují někoho, kdo by za ně myslel a jednal, aby pak mohli převzít jeho pocity. V hloubi duše si vždycky uvědomoval, že to tak je, protože jeskynní děti nebyly o mnoho jiné než obyvatelé Isdadu. Ale poprvé ho závislost lidí trápila. Jako bych byl jediným mužem mezi samými proklatými psy, pomyslel si.

V zámku ho už očekávala teplá koupel. Dvě služky mu omyly záda, ošetřily rány a přinesly čisté oblečení. Alasar se ponořil do svých myšlenek a mlčel, ačkoli se ho služky neustále snažily zatáhnout do rozhovoru.

Ve vedlejším sále bylo pro jeskynní děti připraveno jídlo. Pečené křepelky s hroznovým vínem ve vinné omáčce s noky, chlebem a ovocem. Alasar a jeho druhové ochutnávali všechna ta nádherná jídla, z nichž některá ani neznali, a přecpali se k prasknutí. Jídlo Alasara trochu rozveselilo a ponuré myšlenky, které ho přepadly na cestě do pevnosti, postupně odlétly.

Tivam seděl vedle něj. Jeho naběhlé oko zdobila tmavá modřina a ruku měl ovázanou, ale nedával bolest najevo. Alasarovi bylo jasné, že bez Tivama by byl osamělý. Kdyby ho ztratil, rozpadla by se i ta něžná a křehká část jeho já, která ho nejspíš drží pohromadě: jeho víra v dobro. Ať je, kde chce. Bez ohledu na masku, pod níž se skrývá.

„Jsem na tebe hrdý," řekl tiše. Tivam přestal žvýkat a pohlédl mu do očí. Alasar netušil, co Tivamovi letí hlavou, neznal jeho pocity, myšlenky ani vzpomínky, ale věděl, že Tivam poznal ty jeho. Možná právě to bylo to nejdůležitější.

Po osvobození Isdadu bylo nutné rychle jednat. Příchod nových legií z Haradonu byl jen otázkou času. A tentokrát král Helrodir uplete silnější oprátku, aby Isdad skutečně zardousil.

Než k tomu dojde, musí v celé zemi vypuknout nepokoje. Haradonský král musí být natolik zmatený, že nebude vědět, kde mají jeho bojovníci zasáhnout dřív.

Následující den po vítězství vyslal Alasar na rozkaz krále šedesát větrných jezdců do Thebalu, strategicky důležitého města na severu Myrdhanu, které bylo v područí Haradonců. Doprovázelo je tři sta pěšáků a padesát jezdců na koních. Podobný oddíl táhl i směrem na západ do města Kytena, kde byla největší železárna v zemi. Současně král vyslal padesát vojáků pro sůl, kterou Alasar skryl v jeskyních kousek od Isdadu.

Když se večer vojáci vraceli s drahocenným zbožím, jejich příjezd připomínal slavnostní průvod. Občané Isdadu vzývali bohy, že zachránili jejich město. Od úst k ústům znělo jediné jméno, uctívané a s vděkem provolávané jako jméno nějakého svatého: Alasar.

Kdo je? Odkud přišel? V každičké uličce se mluvilo o tom, že se občané Isdadu stali svědky skutečného zázraku a že pověst o jejich pohádkovém zachránění přečká věky. Jenže nikdo netušil, že zázrak ještě neskončil.

Z vysokých oken trůnního sálu Alasar pozoroval, jak královští vojáci opouštějí Isdad. V dáli, kde se pobřeží otevíralo otevřenému moři jako odmítavá ústa, se muži změnili v nepatrné body.

Alasar zdánlivě zamyšleně hladil jílec meče na svém opasku. Věděl, že ho královští rádci, sedící u stolu a diskutující o další strategii a plánech, pozorují. Král ještě spal, ačkoli už bylo poledne. Předchozí noc mohutně slavil; z Kyteny dorazila zpráva o vítězství, a tak tam museli odvelet všechny ostatní vojáky, aby ochránili železárnu před Haradonci. Morgwynovy nové zásoby soli navíc přilákaly obchodníky z ostrovů a obchodní cesty znovu ožily. Na cestě do Isdadu byli i žoldnéři ze všech koutů pevniny. Haradonci zatím nebyli poražení a zahnaní, ale král Morgwyn si už byl svým vítězstvím natolik jist, že vypil polovinu isdadských vinných sklepů.

Mezitím královští vojáci zmizeli za pahorky. V Isdadu jich zbývalo maximálně sto padesát a k tomu padesátka Alasarových větrných jezdců… Žoldnéři začnou postupně přicházet až v příštích dnech.

Dveře se otevřely a do sálu vklouzl Tivam. Uklonil se rádcům, kteří se na něj usmáli, a pospíchal k Alasarovi. Chvíli stáli mlčky proti sobě a dívali se z okna. Rádci se znovu pustili do diskuze.

„Až nastane správná chvíle, přivedeš ostatní, ano?“ zašeptal Alasar. „Všechno závisí na tom, jak rychle to proběhne. Možná i naše životy.“ Tivam přikývl. Dveře trůnního sálu se znovu otevřely, tentokrát hlasitě a se zaduněním: vstoupil král Morgwyn.

Rukama si uhladil vous a upravil si korunu na hlavě. „Ach, Alasare! Můj milý Alasare!“ Roztáhl ruce a prošel kolem svých rádců, aby Alasarovi přátelsky poklepal na rameno. „Jak se ti daří, můj věrný příteli?

Už jsme v Isdadu zbyli skoro sami, že? Ale říkám ti: za dva, za tři dny budu velet více než pěti tisícovkám žoldnéřů. Moji generálové mě ujišťují, že z východních ostrovů přicházejí celé zástupy. A z říší na severu a východě – Salkandu, Methury a Arpolisu – vyrazily do Isdadu tisíce mužů. Peníze vládnou světem a všichni lidé se dají koupit.“ Morgwyn se pobaveně ušklíbl. Pak Alasara důvěrně objal a odváděl ho k tabuli. „Dnes si promluvíme o tom, kam tě pošleme, drahý Alasare. Prosím, posaď se,“ řekl a ukázal na židli vedle sebe, takže jeden z generálů si musel přesednout. Alasar usedl.

„V minulých dnech jsme ti dali několik lekcí z válečného umění. A protože jsi nesmírně chytrý muž, určitě sis je dobře zapamatoval, že? Nově získané znalosti bys měl nyní spojit se svou odvahou a statečností a staneš se slavným generálem.“

Alasar sklonil hlavu. „Smím promluvit, můj králi?“

„Jistě.“

„Jsem vám i vašim rádcům nesmírně vděčný. Ale myslím, že toho stále nevím dost.“

Morgwyn se lehce zamračil. „Proč myslíš? Vysvětlili jsme ti politickou situaci, znáš základní principy armády a naše nejdůležitější strategie. Tvoje schopnosti zcela dostačují tomu, abys vedl armádu do Thebalu. Musíme Haradonce bezpodmínečně odlákat od Kyteny, dokud do Isdadu nedorazí první zásilky zbraní z železáren. A Thebal leží přesně mezi Helrodirovým královstvím a Kytenou. Když se v Thebalu podaří rozpoutat nepokoje, a já jsem

přesvědčen, že se ti to podaří, a počítám s tvým vítězstvím, můžeme tady na severu v klidu naplánovat naše útoky na hranicích.“

Alasarův pohled sklouzl k rozprostřené mapě, která před ním ležela. „Takže vy se domníváte, že Thebal bude návnadou, s jejíž pomocí odlákáme pozornost Haradonců od našich vlastních plánů.“

Král Morgwyn přikývl. „Ano, tak jsme se rozhodli. Jeden oddíl se už do Thebalu vydal. Tebe bych tam rád viděl jako zálohu pro případ nečekaných komplikací.“

Alasar se zamyšleně díval na mapu. Thebal ležel přímo u hranice s Haradonem a Awrahellem a byl skutečně pro Myrdhan důležitý. Dobýt ho nazpět bylo strategické rozhodnutí, pokud Myrdhanci chtěli vpadnout do Haradonu; z Thebalu by pak mohli kdykoli rychle vyslat posily. Jenže v této chvíli se o tom nedalo uvažovat.

Alasar pohlédl na usmívajícího se krále. V jeho očích spatřil náznak pohrdání. Jako tenkrát v očích toho obchodníka Rasuma… Skutečně ho ten stařec tak podceňuje? Jak může být tak hloupý, že mu poskytne tolik informací a pak předpokládá, že neprohlédne jeho záměry? Útok na Thebal samozřejmě slouží jen k tomu, aby Haradonce odlákal od Kyteny a Isdadu. Jenže po cestě do Kyteny a Isdadu nebude o Thebal bojovat jen haradonské vojsko, své oddíly vyšle i Awrahell. Alasar neměl šanci Thebal dobýt a uhájit proti dvěma armádám, ani kdyby do Thebalu vyslali všechny jeho větrné jezdce a celou Morgwynovu pěchotu. Thebal by se vrátil do područí Haradonu, alespoň dočasně. O tom nebylo pochyb. A všichni myrdhanští bojovníci by přišli o život.

Proto chtěl Morgwyn poslat do Thebalu Alasara. Chtěl se ho zbavit, když získal jeho větrné jezdce a sůl. Alasar od začátku neočekával nic jiného. Ale že král naplánoval tak ubohou intriku, to bylo skoro ponižující.

„Můj králi, vaše důvěra je pro mě velkou ctí,“ řekl zvolna. „Ale potřebuji čas, abych se mohl naučit ještě spoustu věcí.“

„Jakých? Všechno, co potřebuješ o válce vědět, se naučíš v boji!“

„Chci se naučit číst.“

Král Morgwyn otevřel ústa a zase je zavřel. „Číst? K čemu?“

„Abych si uměl přečíst smlouvu, v níž mi slibujete následnictví trůnu a adoptujete mě, můj králi.“ Nastalo ticho.

Chvíli se zdálo, že Morgwyn neví, zda má hněvivě vybuchnout nebo se přátelsky rozesmát. „Jsme ve válce,“ řekl nakonec. „Jak si to představuješ, že se budeš učit číst? Myslíš si, že král Helrodir bude

trpělivě čekat, až se to naučíš? Copak mi nevěříš? Trváš na smlouvě? Copak ti nestačí můj slib?“ Morgwyn se udeřil do hrudi.

„Myslel jsem, že mě chcete adoptovat,“ odvětil Alasar.

Král Morgwyn se rozhlédl po svých rádcích a odfrkl si. „Samozřejmě, dal jsem ti na to své slovo, Alasare. Tak statečný muž, jako jsi ty, je hoden toho, aby nosil korunu. Ale v těchto temných dobách musíme nasadit všechny své síly, abychom korunu bránili, ne abychom o ní sepisovali smlouvy!“ Morgwyn se zajíkl a vztekle se rozkašlal. „Dost už těch nesmyslů! Alasare, musíme si promluvit o tvém útoku na Thebal. Začne můj rádce Sormos.“

Alasar sklopil hlavu. „Jak si přejete, můj králi. Může Tivam toto shromáždění opustit? Chtěl bych, aby ostatní připravil na to, že vyrazíme do Thebalu.“ Morgwyn netrpělivě mávl rukou. Tivam vstal, rychle se uklonil a vyběhl ze sálu. Když se dveře zavřely, Alasar se snažil s lhostejným výrazem opětovat králův pohled, zatímco Tivamovy kroky se ztrácely v dálce.

„Tak začni!“ Morgwyn pokynul svému rádci. „Vysvětli mu to!“

Rádce si odkašlal a začal mluvit, ale Alasar stále upřeně hleděl na krále. „Zítra ráno vyrazíš a odvedeš své bojovníky severovýchodní cestou do…“

„Tenhle plán mi připadá hloupý,“ skočil mu Alasar do řeči. Rádce překvapeně a rozzlobeně zmlkl.

Morgwyn vzhlédl. „Cože?“

„Thebal je na hranicích s Haradonem a Awrahellem. Potřebujeme velkou armádu. Dobývat jedno město po druhém je celkově nesmysl. Ztratíme jen spoustu mužů a Haradoncům neuškodíme, jen je rozzuříme.“

„Když jsi tak chytrý, tak co navrhuješ?“ zeptal se král.

„Musíme shromáždit vojsko. Obrovskou armádu. Nejen žoldnéře a vojáky. Potřebujeme muže z masa a kostí, zástupy mužů.“ Vstal a zamyšleně zabubnoval prsty o stůl. „Musíme přesvědčit obyvatelstvo, aby se také pustilo do boje. Muže a ženy, i děti, když to bude nutné. Jestli Haradonce nedokážeme pobít meči, musíme je pohřbít pod tisícovkami nohou.“

„Sedni si,“ přikázal král stroze.

„Je to pravda, můj králi. Už jsem u tohoto stolu seděl dost dlouho. A všichni ostatní také.“ Rádci začali rozčileně vykřikovat.

„Kde je úcta!“ zaječel jeden z mužů. „Jak se opovažuješ takhle mluvit před králem?“

„Dost!“ Král Morgwyn udeřil rukou do stolu. „Pozor, Alasare! Se svými jeskynními dětmi si mluv, jak chceš, ale tady jsem…“

Alasar přešel kolem Morgwyna a postavil se za něj. Král se rozčileně obrátil k němu a tvář mu zrudla. „Co to má znamenat? Ihned se posaď!“ Dveře se otevřely. Rádci se obrátili. Do sálu vpochodovaly jeskynní děti, jeden bojovník za druhým, a rozestavily se kolem sálu.

„Co…“ Král Morgwyn vyskočil, když za sebou uslyšel divný zvuk – zvuk taseného meče. Alasar pevně ovinul ruku kolem královy hlavy a zaklonil ji. Pak mu prořízl hrdlo.

Rádci pronikavě vykřikli a vyskočili ze židlí. Alasar krále pustil a jeho hlava klesla s tupým zaduněním na stůl. Rádci otevřeli ústa, ale promluvit nedokázali.

Alasar těžce vydechl a sňal mrtvému králi korunu z hlavy. „Ani se nehněte!“ poručil rádcům, když chtěli vytáhnout dýky z opasků.

Pak o několik kroků couvl a otřel si pot z čela. „Pečlivě mně naslouchejte, isdadští muži. Myrdhan patří jeskynnímu národu!“ Zvedl korunu do výše. Sálem se rozlehl krátký, burácivý jásot.

„Jeskynní děti nechtějí být vašimi nepřáteli. Naším nepřítelem je Haradon. Nevzpouzejte se proti nám. Jeskynní děti povedou Myrdhan k vítězství. Nechci být vaším králem, ale stávám se vaším vojevůdcem. Když se mi podrobíte, ponechám vám vaše životy i vaše směšné tituly.“ Alasar odhodil korunu na stůl. Rádci sebou škubli, když viděli, jak se drahocenný zlatý klenot válí po stole.

„Následujte mě do války,“ pokračoval Alasar. „Nebo svého krále na smrt.“

Válečné tažení

Když Revyn a Yelanah časně ráno vyrazili, nesli s sebou vaky plné zásob na několik týdnů a používali oštěp jako hůl. Draci je doprovodili na kraj lesa a smutně se s nimi rozloučili. Nemohli jít s nimi, protože Revyn a Yelanah opouštěli mlžný svět a svět lidí byl pro draky příliš nebezpečný.

Přechod mezi mlhou a skutečností nebyl dnes obtížný. Revyn a Yelanah chvilku putovali sněhově bílou mlhou. Pod nohama jim přestalo šelestit listí a ochladilo se. Náhle se v dálce ozvala vícehlasá melodie.

„Kdo je to?“ zeptal se Revyn.

Yelanah se zaposlouchala, ale nezastavila se. „To jsou elfové. Je jich spousta…“ Píseň nebyla hlasitější, ale sjednotila se do zádumčivého chorálu.

„Co zpívají?“

Yelanah se odmlčela a pak začala tiše zpívat s ostatními. Revyn naslouchal písni prostřednictvím jejích myšlenek.

Kvůli západům hvězdy Večernice, kvůli nápojům z měsíční medovice, kvůli platanům, jež rostou výš a více, chceme dál žít.

Ke zpěvu se připojovala řada dalších jasně znějících hlasů, až melodie dosáhla svého vrcholu.

„To je píseň na rozloučenou,“ zamumlala Yelanah. V tom mlžný závoj ustoupil a Revyn s Yelanah vstoupili do skutečnosti. Píseň elfů dozněla jako dlouhý povzdech, připomínající spíš ozvěnu, než skutečný zvuk. Pak se mlha i hlasy rozpustily jako sen. Obklopoval je hustý les.

„Proč elfové zpívali píseň na rozloučenou?“ zeptal se Revyn. Měkký mech jim pružil pod nohama a jedlové jehličí vrzalo. Lesem zazněla tupá rána, jak Revynův oštěp narazil na kořen. Kdesi se ozval kos a druhý mu odpověděl.

„Nevím, co má Khaleios v plánu,“ řekla Yelanah. „Ale… Ne, nevím.“ Zamyšleně zmlkla.

V poledne si udělali krátkou přestávku a snědli část zásob. Yelanah byla sice unavená, ale chtěla hned znovu vyrazit.

„Nedělej si starosti. To je tímhle světem. Působí na mě mnohem tísnivěji než předtím.“

I Revyn to cítil. Nedokázal říct, čím to je, možná to způsoboval vzduch, slunce nebo doba samotná, ale od té doby, co opustil mlžný svět, na něj všechno padalo. Všechno mu připadalo podivně zpomalené a malátné, i jeho vlastní pohyby byly stále těžkopádnější. Utrápeně si uvědomil, že už skutečně do světa lidí nepatří. Nesnášel ho.

Večer se uložili pod ohnuté větve vrby a objali se. Nemluvili. Jen občas si vyměnili pocit či obrázek řečí draků. Pak se Yelanah

přimkla k Revynovi a on se přitiskl k ní, jako by ve tmě neexistovalo vůbec nic, jen oni, dvě ztracené děti uprostřed noci tiché jako hrob.

Za svítání se rozevřely brány Isdadu. Jedenáct tisíc pěšáků, padesát jezdců a stovka dračích bojovníků opustili město. Do armády narukovala třetina obyvatelstva Isdadu.

Ve městě zůstali staří, nemocní, děti a změť fám. Nikdo nevěděl, zda byl král skutečně svržen. Úkradkem se šeptalo o zradě, haradonských špionech a zániku království. Ale královští rádci byli pečlivě střeženi a mlčeli.

Isdadské vojsko táhlo na sever, přímo na Haradon. V cestě mu ležely myrdhanské vesnice. Každý, kdo udržel zbraň, musel stejně jako před devíti lety táhnout do války.

Ne každý byl ochoten připojit se k vojsku dobrovolně – v minulých letech haradonští okupanti přísně trestali každou neposlušnost a strach se zakořenil hluboko v srdcích vesničanů. Krále Morgwyna navíc neměli příliš v oblibě, protože vypuknutí nové války zavinil jen a jen on. Kdyby neuprchl ze svého vyhnanství na ostrově Karilla a nedobyl Isdad, jejich život by dál plynul v zajetých kolejích.

Alasar přesvědčoval vesničany, že nevykonává rozkazy krále Morgwyna, tím, že zvedl nad hlavu svůj meč a prohlásil: „Tato čepel prořízla hrdlo krále Morgwy na. Kdo nevěří, tomu mohu předvést, co dokáže!“

Ve vesnicích nezbyl žádný bojeschopný Myrdhanec a první den k večeru se počet pěšáků zvýšil o pět set bojovníků. Alasar požádal své muže, aby vesničanům vysvětlili základní bojové zásady. Pak rozbili ležení a uložili se k spánku. Polovina vojska spala pod širou oblohou. Alasarovi se zdálo o jeskyních. Kamenné stěny tepaly stejně jako srdce znovu procitnuvších mrl vých. Běžel, pádil, klopýtal, těžce oddychoval. Do mysli se mu snažily proniknout obrazy; obrazy milenců v pevném objetí, obrazy umírajících; ale nedovolil jim to, všemi silami je potlačil. A pak ji uviděl, jak stojí před ním: stará a sešlá Igola. Vypadala, jako by jí bylo sto let. Šedé vlasy jí odstávaly od hlavy jako dráty a obličej měla samou vrásku.

„Vrať mi ho,“ vykřikla. „Vrať mi ho!“ Alasar couvl. Zachvátila ho panika. Igola bude až do smrti jeho nejzarytější nepřítelkyní. Ale netušil, co mu provede.

„Vrať mi ho!“ Její paže se po něm natáhly. Alasar sebou škubl a pokoušel se probudit ze snu.

„Vrať mi ho!“ křičela Igola. „Tiiivaaameee!“ Alasar vyskočil. Srdce mu bolestivě, rychle bušilo. Bez přemýšlení vstal a vyklopýtal ze stanu. Byla hluboká noc. Nikde žádná pochodeň, žádný měsíc, žádný svit hvězd, které by dodaly věcem obrysy. „Tivame!“ Jeho hlas zněl drsně, takřka neskutečně. Kdesi pod plachtou se rozsvítila svíce. Alasar nahmatal vchod stanu a vlezl dovnitř.

Tivam, který se uložil k spánku vedle několika dalších jeskynních dětí, zvedl svíci do výše a překvapeně se na něj zadíval. „Co se děje?“

„Kde je Igola? Kde je tvoje matka?“

Tivamův pohled sklouzl k Alasarově ruce. Svírala rukojeť dýky. „Zůstala přece v jeskyních. Věř mi.“

Alasar cítil, jak se tep jeho srdce zklidňuje. Pozvolna pohlédl na dýku ve své ruce. Pak ji zastrčil za opasek a zeptal se: „Co ti říkala, když jsme odcházeli?“ Tivam chvíli mlčel. „Tak mluv!“

„Já…“

„Tak mluv!“

„Proč?“ Tivam protáhl obličej. „Nemluví se mnou, nejsem Rahjel!“

Oba se odmlčeli. Alasar toužil, aby dokázal promluvit a zahnat ozvěnu toho jména, ale nic ho nenapadalo. Vyslovili je poprvé od té události. Poprvé na ni oba mysleli a věděli, že i ten druhý vzpomíná.

Alasar polkl. „Jdi spát.“ Obrátil se a odešel ze stanu.

Když se po několika krocích obrátil, svíce už zhasla. Mlčky chvíli stál ve tmě.

Armáda putovala dál na severozápad a rostla s každou vesnicí, kterou míjela. Jako gigantická housenka se plazila ke Kyteně, kousek po kousku, a pohltila vše, co jí stálo v cestě. Po třech dnech Alasara následovalo více než pětadvacet tisíc mužů a žen. Jen málo z nich drželo někdy v životě v ruce něco jiného než rýč nebo motyku. Většina byla neozbrojená.

V Kyteně bude dost zbraní pro všechny, alespoň to sliboval Jasicur, který jako jediný generál Alasara doprovázel. Jak Jasicur vyprávěl, pocházel ze Salkandu a nechal se Morgwynem najmout po jeho útěku z vyhnanství. Stál po jeho boku výhradně pro peníze. Neznal věrnost, jen mocné a svůj vlastní prospěch. Alasar věděl, že mu může důvěřovat, dokud Jasicur nenajde jiného, lepšího spojence.

Na konci třetího dne dorazili do Kyteny. Město pyšně trůnilo na pahorku a jeho věže se natahovaly k obloze, jako by se stavěly na špičky. Pod pahorkem se rozkládalo jezero napájené širokou řekou, která se ve svitu hvězd třpytila a jiskřila jako ohnivý opasek. Když Alasar dorazil blíž, uviděl, že její břehy jsou po sety mrtvolami haradonských vojáků.

Kamenné mosty vedly přes řeku k branám Kyteny.

Ve strážních věžích seděli myrdhanští vojáci, a když poznali Alasara a jeho bojovníky, nechali je projít. Za městskou branou je přivítali královští generálové.

„Co tu děláte? Kde se vzala ta spousta mužů a žen?“ vyptávali se zmateně. Alasar nevěděl, zda byli generálové zasvěceni do Morgwynových plánů a stejně jako on doufali, že padne v Thebalu. Ani ho to nezajímalo. Poručil svým bojovníkům, aby je obklíčili a zabili.

Vojsko rozbilo ležení u velké železárny a nemělo potuchu o osudu svých generálů. Muži nejprve zajásali, protože si mysleli, že jim král poslal posily.

Když se vojáci shromáždili, Alasar zaburácel: „Král Morgwyn je mrtev! Přenechal mi svůj trůn. Ale já jsem to odmítl. Až poté, co přežiji tuto válku, až přivedu Myrdhan k vítězství a krev Haradonců smyje pohanu z naší země, až poté, muži, se chci stát vaším králem! Následujte mě k vítězství! Následujte mě k svobodě! Za vaši věrnost se vám dostane nesmrtelné slávy!“

Kytenské železárny vyrobily v minulých dnech více zbraní než za posledního půl roku. Bez přestání se v ohni tavilo železo, nalévalo se do forem a zpracovávalo. Země duněla a nad střechami města visel hustý černý mrak dýmu. Když Alasar vstoupil do skladiště zbraní, srdce se mu rozbušilo. Nikdy v životě neviděl tolik mečů, kopí, šípů a seker. Okouzleně je pozoroval a představoval si, jak je zanedlouho bude svírat každičká dlaň, která za něj bude bojovat. Měl pocit, že roste, a cítil zvláštní hrůzu před tou částí svého já, která toho už tolik dokázala.

„Jedno nechápu,“ řekl Jasicur, který ho doprovázel a s uznáním se rozhlížel kolem. „Proč se nechcete stát myrdhanským králem?“

„Nechci se stát králem jedné země,“ zamumlal Alasar a sejmul z háku obousečný meč. Na okamžik zvedl čepel do výše. Odrážela se v ní jeho tvář. Jak dlouho se už neviděl! Kůži měl opálenou od

slunce, tváře a bradu zarostlé řídkým vousem. Vypadal mnohem starší. „Chci, aby země přestaly existovat. Jejich názvy zaniknou spolu s jejich králi a budou zapomenuty. Nikdo mě nebude moci připravit o moji moc, protože nebudu králem Myrdhanu, králem Haradonu, budu vládcem. Kdo mi bude moci vyhlásit válku, když nebude existovat země, ale jen lidé – lidé poslouchající svého vládce?“ Alasar vrátil meč nazpět a pokračoval v obchůzce. Jasicur ho zamyšleně následoval.

O dva dny později opustili Kytenu s šesti tisíci novými bojovníky, čerstvými zásobami a zbraněmi. Ve městě zůstalo jen tolik vojáků, aby je dokázali udržet. Alasar se neobával, že by se Haradonci chtěli do Kyteny vrátit. Budou mít na práci jiné věci.

Procházeli kolem dalších vesnic a vojsko se dál zvětšovalo. Kdykoli Alasar pohlédl do vyděšených nebo zmatených tváří rolníků, musel myslet na své rodiče a oba bratry a na bitvu před devíti lety… Kdyby byl tenkrát velitelem vojska on a ne král Morgwyn, možná by všechno dopadlo úplně jinak.

Jednou v rozlehlé pahorkatině narazili na oddíl haradonských dračích jezdců. Boj trval jen chvíli, připravil Alasara o hrstku bojovníků a vynesl mu takřka dvacet draků.

Brzy napadl první sníh. Země promrzla a veškerá zeleň zmizela pod tenkým bílým kobercem. Každé ráno musel Alasar nejprve nahřát dýku ohněm, aby se mu ji podařilo vytáhnout z pochvy. Přitom vzpomínal na prvního Haradonce, kterého s ní zabil. Tenkrát v té zničené vesnici… Ať chtěl, nebo ne, myslel přitom na Rahjela. Myslel na chlapce, který stál před ním, zděšený svým vlastním činem. Myslel na jeho vřelý smích, který mu ještě zněl v uších, a na jeho tmavé, dobromyslné a krásné oči. Myslel na to, jak na něho zíraly, když v nich dohasínala poslední jiskřička života.

Pak dorazili do Thebalu. Už zdaleka viděli stoupající sloupy dýmu, protože město bylo v obležení. Ale na rozdíl od Isdadu nebyl Thebal vybudován tak, aby dokázal odolávat nepřátelskému vojsku. Všude v okolí zuřila prudká bitva a obléhací stroje vrhaly za hradby ohnivé nálože. Do hlavní brány bušilo obrovité beranidlo, tupě a těžce, jako kladivo krutého boha. Nad Thebalem kroužili dračí bojovníci a ostřelovali jeho obyvatele z luků.

Alasar se vůbec nepokoušel armádu skrývat. Rozdělil své bojovníky do několika skupin, aby obklíčili celou oblast. Pak zaútočili.

Haradonci se ocitli v sevření mezi hradbami a novými útočníky, ale přesto bitva neskončila rychlým vítězstvím. Nepřátelé byli připraveni lépe, než Alasar předpokládal, a ihned se vzpamatovali z překvapivého útoku. Do prudkých bojů zaznělo hněvivé zapraskání následované vlnou vítězoslavného jásotu a zděšených výkřiků: thebalská brána povolila. Haradonci pronikli do města – zda chtěli útočit, nebo prchali před Alasarovými bojovníky, to se dalo těžko odhadnout. Když se setmělo a z oblohy začal padat nový sníh, Myrdhanci v bitvě o Thebal zvítězili.

Alasara přijali uprostřed dýmu a popela myrdhanští generálové. Mysleli si, že ho vyslal král Morgwyn, aby zachránil město, a ptali se, jaké jim přinesl rozkazy.

„Král Morgwyn vás poslal do pasti," řekl Alasar.

„Nikdy neměl v úmyslu poslat do Thebalu skutečnou posilu. Měli jsme jen odolávat tak dlouho, abychom odlákali Haradonce od Kyteny."

Rozhostilo se zděšené mlčení. Pak k Alasarovi přiběhly jeskynní děti, které byly také vyslány do Thebalu, a padly mu kolem krku. „Ale tys nás nenechal na holičkách!" volaly dojatě. „Všem jsi nám zachránil život. Půjdeme za tebou, kam poručíš!"

Alasar se nechal svými lidmi objímat a vděčně přijímal jejich přísahy věrnosti. Pak se obrátil ke generálům. „Co s vámi?"

Generálové se na něj zaraženě dívali. Pak se jeden z nich zajíkavě zeptal: „Co máš v úmyslu?"

Královna

Ardhes vzhlédla, když se dveře její komnaty prudce otevřely. Na prahu spatřila královnu Jale. Chvíli se na Ardhes dívala, pak vklouzla do komnaty a teatrálně zvedla ruce. V pravici svírala zmačkaný dopis.

„Překročili hranice! Naši špehové viděli vojsko. Od našich pohraničních oddílů nepřišla žádná zpráva – nejspíš byly zničeny." Jale si přitiskla ruku na břicho a klesla na Ardhesinu postel. Ardhes ji nehybně sledovala od okna.

„Tebe to nezajímá?" naříkala její matka.

Ardhes se znovu podívala ven z okna. Nad krajinou visely husté mraky a splývaly s mlhou přicházející z hor. Tu a tam vířila vzduchem sněhová vločka. Venku bylo určitě chladno. Ardhes už celé dny neopustila svou komnatu. Zpočátku matka večer co večer zamykala dveře a stavěla stráže pod její balkon z obavy, že by mohla potají chodit za Octarisem. Když poznala, že Ardhes nemíní opustit komnatu v noci, ani přes den, nechala toho. Mezitím se dokonce na Ardhes vyptávala a nechávala jí nosit jídlo. Od té doby, co se objevilo myrdhanské vojsko, vtrhla do její komnaty pokaždé, když dorazily nové zprávy.

„Dostala jsem dopis od krále Helrodira," pokračovala Jale klidnějším hlasem. Ardhes zaslechla šustění papíru, to jak matka rozbalovala a uhlazovala dopis. „Píše, že jeho vojsko tu může být nejdřív za sedm dnů. Ale myrdhanské vojsko je od nás vzdálené jen dva dny pochodu. To znamená, že budeme vydáni nepřátelům na pospas celých pět dnů. Musíme počítat s obléháním. A náš zámek… postavili elfové!" Královna pronikavě zanaříkala. „Zámek dobudou za několik hodin! Tahle stavba je stejně bezpečná jako slaměná chýše!" Vytáhla kapesník a začala plakat.

Ardhes v posledních dnech skoro nepromluvila. Čím méně mluvila, tím těžší jí připadalo otevřít ústa. Co když jednou úplně oněmí? Dokázala si to docela dobře představit. Nebylo nic, o čem by chtěla mluvit. A především nikdo, s kým by chtěla mluvit.

„Král Helrodir také píše, že se máme snažit navázat diplomatické vztahy. Prý vojsku nevelí myrdhanský král. Říká se dokonce, že snad je mrtev. Vojsko navíc pochoduje bez korouhví. Nevíme, kdo je jeho velitelem, neznáme jeho záměry. Jediné, co s jistotou víme, je, že vojsko pochází z Myrdhanu." Jale chvíli čekala, zda tato informace přiměje Ardhes k nějaké reakci, pak vstala, přešla ke stolu a vzala si dílek pomeranče z talíře, který tam připravila Candula.

„Vojevůdcem je prý nějaký mladík, který přišel z nějakého vzdáleného království. Připojili se k němu žoldnéři z Methury, Arpolisu a Salkandu. Ale nebude spřízněný s myrdhanskou královskou rodinou, jinak by nosil její erb. Jeho armáda se nedá rozpoznat. Nemá žádné korouhve, chápeš to?" Jale se zamyšleně zakousla do dílku pomeranče. Pak si zhluboka povzdechla a přistoupila k dceři. Natáhla ruku, aby se dotkla jejího ramene, ale pak se zarazila a ruku znovu spustila k pasu. Ardhes to sledovala v okenní tabuli.

„Musíme bezpodmínečně upevnit náš svazek s Haradonem," řekla Jale najednou. „Kdybys měla za muže Haradonce, chránilo by nás více oddílů."

Ardhes se rozesmála a obrátila se k matce. „Takže najednou nestačí, že mám haradonského otce?" Královna Jale ji mlčky pozorovala. Ardhes sklonila zrak a odvrátila se. Připadala si zraněná a litovala svých slov, jako by se o ně pořezala.

„Tohle už nikdy neříkej. Rozumíš?"

„Ano, matko."

Jale opětovala její pohled v okně. Na chvíli se zdálo, že chce něco říci, ale pak jen pevně sevřela rty, otočila se a odešla.

Bylo to zvláštní, ale Ardhes necítila strach a ani nepropadla panice, když se vojsko objevilo na obzoru.

Už dva dny předtím vládl v zámku zmatek. Drsný smích vojáků zmlkl. Služky už se nechichotaly a nežertovaly, všude vládlo stísněné ticho. Ardhes ze svého okna sledovala zástupy vesničanů, kteří putovali krajem do měst, aby byli za jejich hradbami bezpečnější. Ardhes se to nedotýkalo. Byla zajatcem svého vlastního světa, spala, i když bděla, žila v zemi Nikoho.

Neochromil ji žádný šok; slova Octarise, která zničila její sen, a slova její matky, která jí vzala otce, byla sice bolestivá, ale ne traumatizující. To, co Ardhes uvěznilo v její komnatě, uzamklo její ústa a připravilo ji o chuť k jídlu, nebyl smutek, ale skutečnost, že neexistovalo nic, kvůli čemu by měla komnatu opustit. Bylo jí jasné, že nemá proč žít. Neměla ani proč zemřít, protože nebyla zoufalá. Necítila vůbec nic.

Pak dorazilo vojsko. Pohled na ně ji šokoval. Horskými průsmyky táhly tisíce nepatrných postaviček. Před nimi letěli větrní jezdci na svých dracích, aby vypátrali pasti a špiony. Žádné korouhve neprozrazovaly, čí vojsko se blíží.

Ardhes se ptala sama sebe, zda zemře. Představovala si, jak je zámek v obležení, jak se temné kamenné zdi chvějí. Jak na nádvoří vypuká požár, ve vzduchu se vznášejí výkřiky a oknem prší šípy. Představovala si, jak myrdhanský voják rozráží dveře její komnaty, spatří ji a zvedne meč. Kdo ví, jaký bude mít důvod k tomu, aby ji zabil. A když ji zabije, bude si možná myslet, že je hrdina, protože usmrtil princeznu nepřátelské říše a s jejím životem vyhasla i poslední naděje jednoho prastarého království.

To by bylo příliš snadné. Ardhes věděla, že její existence a celá ta ubohá síť zrad, tajemství a intrik se nedá zničit jediným mávnutím meče. Jenže její instinkt ji už několikrát zklamal.

Bylo po poledni, když se nepřátelské vojsko zastavilo před zámkem. Brána byla zavřená. Podél ochranných zdí stáli lukostřelci.

Vojsko se dlouho řadilo. Větrní jezdci neustále vzlétali do vzduchu a Ardhes viděla, jak se draci vznášejí nad zámkem. Celou hodinu všichni čekali s napjatými nervy na první útok.

Ten ale nepřišel. Cizí vojsko nemělo žádné obléhací stroje. Skoro se zdálo, že se rozložilo kolem zámku jen čistě náhodou a spousta po zuby ozbrojených bojovníky nemá nic špatného v úmyslu – jako mírumilovná kočka vedle své myši.

Královna Jale vyslala k vojevůdci herolda. Zazněly fanfáry jako při slavnostním přijetí, jako by před zámkem nestála armáda, ale královská družina. Ardhes se málem rozesmála. Všichni se tvářili, že ze strany cizího vojska nehrozí žádné nebezpečí a v zámku nepanuje strach! Herold oznámil, že královská rodina z Awrahellu prosí vojevůdce a pět jeho generálů, aby jim prokázali tu čest, představili se a pojedli s ní. Ardhes o tom věděla, protože její matka už před dvěma dny poručila připravit slavnostní jídlo a přijmout nezbytná bezpečnostní opatření (na poslední chvíli se rozhodla pro telecí pečeni a dvacet osobních strážců).

Po půlhodině se herold vrátil. Byl stále naživu, a tak Ardhes zavolala Candulu, aby ji oblékla ke slavnostnímu přijetí možných vrahů.

Chůva jí zrovna šněrovala na zádech šaty, když někdo zaklepal na dveře. Královnina dvorní dáma oznamovala, že Jale očekává Ardhes za hodinu ve velké jídelně. Ardhes lhostejně přikývla.

Candula si dala záležet na úpravě jejího účesu, i když se její staré ruce chvěly rozčilením. Ardhes velice dobře věděla, že chůva má něco na srdci, a nebylo těžké uhádnout, že to souvisí s tím cizím vojskem, ale Candula ze sebe nedokázala vypravit ani slovo. Od té doby, co Ardhes přestala komunikovat a zdržovala se ve své komnatě, chůva se s ní už neodvažovala mluvit. Bála se, že ji rozzlobí nebo zarmoutí.

Tím pečlivěji se věnovala jejím vlasům, spletla jí přední pramínky a cop obtočila kolem čela, takže připomínal diadém. Když se Ardhes podívala do zrcadla, ztuhla. Stejný účes měla to ráno, když se s Revyn poprvé setkala na okraji lesa před Logondem.

Jejich setkání byla skutečně náhoda – neplánovala jej, ani je neviděla v žádné ze svých vizí. To ráno potají vyklouzla z města, protože si chtěla prohlédnout les a krajinu, která byla úplně jiná než krajina v Awrahellu. Že potkala zrovna Revyna, to jí připadalo jako zářný pokyn osudu. Byla přesvědčená o tom, že jsou stvořeni jeden pro druhého. Věřila, že se stane hrdinkou velké historické události. Jenže žila ve světě lží.

Candula ji doprovodila až k jídelně. Vlastně to byla přijímací hala, do které královna Jale nechala postavit velký kulatý stůl. Osvětlovaly ho stříbrné svícny a tři velké lustry, protože z oken sem pronikalo jen slabé nažloutlé světlo. Všechno vypadalo tak neskutečně; stříbrné talíře a poháry, naleštěné příbory, židle stojící těsně vedle sebe. Místo hostiny se mělo válčit. Všechno bylo tak nesmyslné.

„Ardhes!“ Královna Jale k ní přistoupila. Měla na sobě černé šaty se zlatými prýmky, které nejspíš měly zdůraznit její autoritu a bohatství. Bledou tvář si napudrovala, ale starosti a napětí se jí zakrýt nepodařilo.

„Ukaž se v tom nejlepším světle.“ Matka otočila Ardhes lehce do stran a prohlížela si její světlé šaty. „Ať přijde kdokoli, jednej s ním s úctou. I kdyby to byli naprostí barbaři!“ Jale se kousla do chvějícího se spodního rtu. Pak Ardhes pohladila po paži. „Neboj se. Nic se nám nestane.“

Z bočního schodiště vyšel Octaris. Váhavě se zastavil a přes stůl pozoroval Ardhes a Jale. Ardhes nedokázala jeho pohled opětovat. *Úkosem* sledovala, jak se blíží a zdraví matku.

U vchodů do haly se rozestavili osobní strážci. U stěny stály se sklopenými hlavami a ustrašenými pohledy dvorní dámy. Pak se ozvalo pokašlávání. Z chodby bylo slyšet cinkání podnosů, které čekaly na to, až je tucet sluhů přinese na stůl. Ardhes ještě nikdy neměla menší chuť k jídlu. Pochybovala, že někdo v jídelně je na tom jinak.

Potom uslyšeli kroky. Těžké a rozhodné, doprovázené řinčením zbraní. Ardhes sklopila oči. Kroky byly stále blíž. Pak se v hlavní chodbě objevila skupina bojovníků obklopená oddílem awrahellských vojáků. Vstoupili do haly. Než jim Ardhes mohla pohlédnout do tváří, sklopila hlavu a uklonila se. Současně se formálně uklonili i její rodiče.

Cizí bojovníci se také uklonili. „Dobrý den," pozdravil jeden z nich. Ardhes bezděky zvedla hlavu, aby se podívala, komu ten úlisný tichý hlas patří.

Srdce se jí málem zastavilo. Ihned ho poznala – podle něčeho, co je hlubší a silnější než tvář.

Vlčí chlapec. Mladík z Octarisových vizí. Myrdhanský chlapec, s jehož příběhem Ardhes vyrůstala.

„Jmenuji se Alasar," představil se. Královna Jale byla jediná, kdo toto jméno slyšel poprvé. „Jsem vůdcem mužů, kteří táboří před vaším zámkem. Děkuji vám za vaši pohostinnost," dodal a znovu se uklonil. „Jsme poctěni, že vás i vaše muže můžeme přijmout," prohlásila Jale s křečovitým úsměvem. Pak ukázala ke stolu. „Prosím, posaďte se, Alasare. Váš příběh si vyslechneme u jídla a vína."

Myrdhanci se posadili a Ardhesin pohled přeletěl po jejích tvářích. Byli to samí mladí hoši, a dokonce jedna dívka. Přímo vedle Alasara se posadil chlapec, kterému Ardhes hádala tak dvanáct let, ale byl pevně stavěný a působil velice vážně. Jediný, kdo se dal skutečně označit za dospělého, byl generál, který usedl na konci skupinky. Zdálo se, že k ostatním bojovníkům nepatří.

Z boční chodby se vyhrnuli sluhové s podnosy a mísami. Halu naplnila vůně pečené a čerstvě upečeného chleba. K masu se podávala dušená mrkev s hráškem a fazolemi a velké krajíce chleba plného oliv a hrozinek. Na stole se objevil i podnos plný sladkých dezertů – loupaných pomerančů a mandarinek, sušených fíků, glazovaných pečených jablek a vlašských ořechů v medové omáčce. Jale věru nešetřila.

Poté, co sluhové předvedli všechna jídla a naplnili talíře strávníků, královna Jale pozvedla pohár: „Na tento mírový den! Ať Awrahell a nová myrdhanská vláda naváží přátelské vztahy, které budou trvalejší než ty se starým královstvím." Jale zbystřila pozornost a čekala, jak Alasar zareaguje na její slova.

Ten pozvedl pohár a opáčil: „Na Awrahell a jeskynní děti. Ať jsou naše cíle shodné."

Ardhes zpozorovala zmatené škubnutí v matčiných očích – samozřejmě netušila, kdo jsou jeskynní děti. Ardhes zamyšleně napíchla kousek mrkve na vidličku a úkradkem pohlédla na Octarise

– seděl s lhostejným výrazem v tváři na trůně a jedl. Musí přece vědět, kdo je vůdcem myrdhanského vojska. Proč nic neříká?

Ardhes pocítila hořkost. Není to poprvé, co si Octaris nechává své informace pro sebe. V té chvíli ho nenáviděla, nenáviděla ho tím víc, že seděl u stolu mlčky a spokojeně a jeho tvář připomínala tvář světce.

„Cíle – jsem ráda, že jste se o nich zmínil, vznešený Alasare. Smím se zeptat, jaké cíle jste si stanovil?“

Alasar opětoval Jalin pohled svýma neproniknutelnýma očima.

Jsou jako temné jeskyně, napadlo Ardhes. Když ho před sebou viděla sedět, člověka z masa a kostí, připadalo jí, jako by nějaká vymyšlená postava procitla k životu.

„Mým cílem je stát se hrdým vůdcem jeskynních dětí.“

Jale nadzvedla obočí a usmála se. „Mohu se zeptat, odkud přicházíte? Proč vaše armáda cestuje právě naším krásným Awrahellem?“

„Hledám spojence.“

Jale se zatvářila překvapeně. „Odpusťte mi moji poznámku, vznešený Alasare, vůdce jeskynních dětí. Ale vzhledem k současné politické situaci není Awrahell nejspíš tím pravým místem, kde by myrdhanské vojsko mohlo najít přívržence.“

Alasar napíchl na vidličku kousek masa. „Já nevedu myrdhanské vojsko, Výsosti. Jsem vojevůdcem vojska jeskynních dětí.“ Jale otevřela ústa, ale hned je zase zavřela. Mlčky si ukousla kousek olivového chleba.

„Nechápejte mě špatně, Výsosti. Pocházíme sice z Myrdhanu, ale s myrdhanským královstvím a povstáním bývalého krále nemáme nic společného.“ Alasar zvedl pohár a napil se vína. „I když možná přece – tím, že jsme povstání ukončili.“

„A jak?“ zeptala se Jale.

„Tím, že jsem zabil krále Morgwyna.“ V sále se rozhostilo ticho.

Vtom Octaris zvedl svůj pohár. „Pak tedy máme důvod k oslavě,“ řekl mdlým hlasem. „Jako hrdina, který zničil myrdhanského krále, najdete jistě v Awrahellu tolik spojenců, kolik se vám zlíbí.“

Po Jalinych rtech přeletěl úsměv. „Co chcete s tolika spojenci dělat, vznešený Alasare?“

„Uvažujete o tom, že se spojíte s nějakým královstvím?“ zeptala se Ardhes. Netušila, proč jí ta otázka vyklouzla z úst. Možná chtěla

rozzlobit matku. Nebo k sobě přilákat Alasarův pohled. Když se k ní obrátil, sevřely se jí bolestivě útroby.

Je to *ahirah*. Dobude svět. Je to na něm znát.

„Už se ke mně připojili nějací žoldáci z Methury, Arpolisu a Salkandu, jestli máte na mysli tohle, Výsosti," odpověděl Alasar zvolna.

„Ne, to jsem nemyslela." Ardhes ho pečlivě sledovala. Vzpomínala si, jak velká bývala jeho žízeň po pomstě, před ní nedokáže nic předstírat. „Měla jsem na mysli, zda třeba nechcete uzavřít mír. Třeba s Haradonem, například prostřednictvím svatby." Její slova ho zjevně vyvedla z míry.

Královna se falešně rozesmála. „Omluvte mou dceru, prosím. Je přesně v tom věku, kdy děvčata neumí myslet na nic jiného než na vdávání!"

Jale věděla, že to je lež, ale nezáleželo jí na tom.

Ardhes cítila, jak se jí zmocňuje vztek. Už měla všeho po krk prolhanosti své matky, její afektovanosti, jejích malých, lstivých intrik, ale i Octarisova mlčení, jeho proklaté záhadnosti a jeho bezmocného, mírného pohledu, za nímž se skrývala tajná radost z toho, že ostatní nechává žít v jejich omylech. Však uvidíte, kam vás vaše pletichy zavedou!

„Máš pravdu, matko," řekla s ledovým úsměvem. „Skutečně sním o vdavkách, dnem i nocí, nemyslím na nic jiného. Jsem prostě pošetilá!" Obrátila se k Alasarovi. „Matka si přeje, abych se provdala za silného muže z lidského rodu, který Awrahell dokáže ochránit. Otec často mluvil o tom, že jsem předurčena k tomu, abych se stala ženou vraha a venkovského burana. Nebo snad ne?" Octaris ji lhostejně pozoroval, zato Jalin pohled by dokázal zabíjet.

Ardhes se zvedla. „Alasare, hodně jsem toho o vás slyšela. Znám váš příběh, protože můj otec je moudrý muž a rozdělil se se mnou o své vědomosti. Myslím, že jsem právě pochopila důvod jeho velkorysosti: předvídal tento okamžik a… věděl, že jste mým osudem. Pokud se chcete ucházet o mě a o awrahellský trůn, můj královský otec bude s radostí souhlasit." Nastalo tak hluboké ticho, že Ardhes měla pocit, že z místnosti unikl i vzduch. Zmlkla. Obličej jí hořel.

Alasar se opřel o opěradlo židle. Dřevo zasténalo. „Nemám čas na velké oslavy." Jeho hlas byl jako vyměněný: zněl hlasitě a tvrdě. Pak se odmlčel. Jeho pohled klouzal z Ardhes ke královně Jale a k

Octarisovi. „Když se obě Výsosti vzdají trůnu a svatba bude současně i korunovací, pak chci.“

Ardhes cítila, jak se jí zastavilo srdce. Nehybně stála, i když by nejradši utekla pryč.

Octaris vstal. Ardhes se na něj podívala. Byla to chvíle, kdy jí mohl dokázat, co pro něj znamená. Mohl jí dokázat, že svou dceru nechce dát venkovskému buranovi, vrahovi, že pro ni chce něco lepšího, a jen proto zabránil tomu, aby jí patřil Revyn. S napětím čekala na jeho slova.

„Když je to přáním mé dcery, ať se tak stane,“ řekl Octaris tiše. „Svatba proběhne podle požadovaných podmínek.“

Jale prošla otevřenými dveřmi a bez varování vrazila Ardhes facku. „Blázne!“ Zvedla Ardhes do výšky a zatřepala s ní. „Ty prokletý blázne! Cos to udělala? Cos to udělala!“ Dívaly se na sebe. Ardhes opětovala pohled své matky mrtvýma očima. „To sis dohodla s tím hnusným elfem, že? Dohodli jste si to? Mluv!“

„Ne,“ řekla Ardhes tiše. „Ale přesto to věděl.“ Královna vydala zvláštní zvuk, napůl povzdech, napůl zaprskání, a udeřila Ardhes podruhé a potřetí. Ardhes se jí vytrhla a omámeně couvla. Klopýtla.

Candula, která jí právě rozčesávala vlasy, ji zachytila, ale Ardhes její pomoc nepotřebovala. S chvějícíma rukama ji odstrčila a obrátila se k matce. Jale na sobě ještě měla slavnostní šaty a náročný účes; zjevně se přiřítila hned poté, co Alasara a jeho válečníky doprovodila do jejich komnat. To jí bylo podobné. Napřed splní své úkoly jako dobrá hostitelka a královna, a pak vyřídí zbytek.

„Všechno přece dopadlo tak, jak sis vždycky přála,“ ušklíbla se Ardhes. „Provdám se za člověka. Mocného člověka. Vyšší nároky jsi nikdy neměla.“

Jale si masírovala spánky. Zdálo se, že Ardhes vůbec neposlouchá. Polohlasem zamumlala: „Co tomu řekne Helrodir? Musím mu to bezpodmínečně napsat. Ten mladík je Myrdhanec, ale nebojuje za svou zemi. Co chce? Co jen chce?“

„Když se se mnou ožení, bude Myrdhan automaticky spřízněn s Haradonem. Helrodira tvůj dopis určitě potěší; tak snadno ještě žádnou válku nevyhrál. I když možná ano: když tenkrát poslal do Awrahellu tebe.“

Jale na ni pohlédla. Pak k ní zvolna přistoupila. „Proč mě tak nenávidíš? Co jsem ti udělala? Co mi tak zazlíváš?“

„Proč bych tě měla nenávidět? Já jsem jen stejná jako ty.“

Královna pevně stiskla rty. Potom položila ruku na Ardhesinu hlavu a pohladila ji po vlasech. Ardhes sebou přesto trhla. „Přála bych si, abys mohla žít jinak než já,“ řekla tiše Jale. „Ale kdo nese zodpovědnost, ten musí přinášet oběti. Možná budeš mít jednoho dne dceru a ta se bude moci rozhodnout svobodně.“

Ardhes pohrdavě odpověděla. „Politika bude existovat vždycky, nevykládej mi pohádky. Už nejsem dítě!“

Jale odtáhla ruku. „Ano. Já vím.“

Ardhes se obrátila a pokynem ruky přivolala Candulu. Chůva k ní váhavě přistoupila a pokračovala v pročesávání jejich vlasů, jako by se nic nestalo. Královna mlčky stála vedle nich. Zdálo se, že chce něco říct, ale pak se otočila a odcházela.

U dveří se znovu zastavila. „Brzy se staneš královnou. Já se vzdám trůnu. Na tom už nemohu nic změnit, král to slíbil před svědky. Ale až budeš královnou, porozumíš mi. Musela jsem od tebe vyžadovat spoustu věcí a spoustu věcí jsem ti zakazovala, protože v tomto životě jsme všichni jen figurkami na šachovnici. Přesto tě miluji. Více než kohokoli jiného.“ A váhavě za sebou zavřela dveře.

Ardhes se zhluboka nadechla. Až teď zmizela strnulost z jejích tváří a ucítila, jak ji kůže pálí a bolí.

Co to udělala? Co to udělala…

Následující dny utekly jak voda. Celý zámek byl vzhůru nohama, když se rozkřikla zpráva o svatbě a především o odstoupení krále Octarise a královny Jale z trůnu.

Z Haradonu dorazily dva královské dopisy, jeden oficiální, druhý tajný. Ten byl určen výhradně pro královnu. Oficiální dopis oznamoval, že Haradon sdílí radost nastávajících novomanželů a na svatbu vyšle své vyslance, kteří – což v dopise nestálo – současně prověří, zda Alasar není pro Haradon nebezpečný.

Poté, co si Jale přečetla druhý, méně květnatý dopis, byla mnohem klidnější a pobíhala kolem Alasara, jako by to byl její ženich. Neostýchala se mu lichotit a roztomile se usmívat, neodmítla žádnou laskavost, jen aby si budoucího krále Awrahellu získala. Brzy sice bude místo ní nosit korunu někdo jiný, ale Jale vůbec neměla v úmyslu přenechat mu vládu. Žila dost dlouho po boku krále Octarise, aby věděla, že žádný muž ve vysokém postavení nedokáže ženě zabránit, aby posílila svou moc.

Ardhes vídala Alasara jen při společných večeřích. Ale jídala se sklopenou hlavou a takřka nemluvila – s ním ani s nikým jiným. Vlčímu chlapci to zjevně nedělalo starosti. Ardhes mu byla stejně lhostejná, jako kdysi Octaris Jale. Nemělo být uzavřeno manželství, ale politický svazek, a tuto skutečnost se nikdo nesnažil zastírat. Ardhes to vyhovovalo. Koneckonců ani ona nechtěla svatbu, ale vzpouru.

Minuty, hodiny, dny plynuly a ona se jimi nechala unášet, aniž by si cokoli připouštěla. Uplynul týden a nastal den svatby. Ardhes se zahalila do vějíře lhostejnosti.

Trůnní sál zámku byl slavnostně vyzdobený bílou a rudou barvou. Dva sbory zpívaly svatební písně elfů a lidí, zatímco Ardhes a vlčí chlapec kráčeli bok po boku ke stupínku. Jejich svatebními hosty byli bojovníci a vojáci, k nimž se přidala skupinka haradonských vyslanců, kteří podezíravě okukovali myrdhanského ženicha. Před stupínkem proběhl obřad. Ardhes a Alasar vyslovili nezbytné fráze, podělili se o chléb a napili se ze stejného poháru. Každý z nich tam mohl klidně stát sám, protože jejich pohledy se ani jedinkrát nesetkaly. Přítomní vykřikovali bezvýznamná požehnání a přáli jim hodně štěstí. Pak novomanželé poklekli před králem.

Octaris se oficiálně vzdal trůnu, sňal z hlavy těžkou korunu, kterou takřka nenosil, a usadil ji na Alasarovu hlavu. Potom mohli vstát; všichni přítomní se uklonili a také Octaris sklonil hlavu.

Alasar a Ardhes se usadili na trůnu. Sbor znovu začal zpívat.

Ardhes byla vdaná. A stala se královnou Awrahellu.

Candula měla slzy v očích, když Ardhes převlékala na noc. Buclatá chůva jí pečlivě otírala obličej a krk šátkem napuštěným růžovou vodou. Pak postavila vedle postele podnos s čajem, chlebem a plátky studeného masa, kdyby Ardhes dostala hlad.

„Přejete si ještě něco?“ zeptala se Candula s rukama zkříženýma na prsou.

Ardhes se podívala na chůvu a najednou ji zaplavil stesk. „Candulo…“ Mlčky se nechala obejmout a položila si tvář na její měkký krk, který jí tolik připomínal dětství. Candula ji pohladila po zádech. Ardhes na chvilku zavřela oči a představovala si, že se vrátila zpět do časů, kdy každý večer uléhala v chůvině náručí. Přes

den chytala ještěrky, šplhala po skalách před zámkem a pozorovala vojáky.

Najednou měla pocit, že se rozpláče, ale pak se vzchopila. Odtáhla se od Canduly a poplácala ji po ruce. „Neboj se. Nic nepotřebuji.“

Candula přikývla. „Mám tu s vámi počkat? Nechcete namasírovat ramena?“

Ardhes se posadila na kraj postele a složila ruce do klína. „Můžeš jít. Dobrou noc, Candulo.“

„Dobrou noc,“ vydechla chůva. Po dobromyslné tváři jí přeletěl úsměv. Pak jí zamávala a odešla malými bočními dvířky.

V komnatě se rozhostilo ticho. Ardhes chvíli zamyšleně seděla, pak zvedla hlavu a rozhlédla se kolem. Poprvé ve svém životě spala v jiné komnatě. Byla větší a neosobnější. Uprostřed stálo svatební lůžko a na stěnách visely umělecké koberce. Světlo bylo tlumené, protože svítily jen dvě olejové lampy na nočních stolcích. Jejich matný svit se odrážel na červených okenních tabulích ve tvaru zvonu.

Ardhes se ptala sama sebe, zda vlčí hoch vůbec přijde. Věděla, že vedlejší komnata je připravená pro případ, že by se rozhodl zůstat sám. To nebylo u manželství tohoto druhu žádnou zvláštností.

Čas utíkal. Alasar byl nejspíš ještě dole na slavnostní večeři se svými bojovníky.

Ardhes si opřela hlavu o pelest a zasnila se. Hlavou jí táhly vzpomínky na příběhy, které jí dříve vyprávěl Octaris. Nikdy, nikdy nepředpokládala, že ji osud svede právě s vlčím chlapcem… Ale ne – jaký osud? Na ten už přece nevěří. Provdala se za myrdhanského vojevůdce, protože se tak sama rozhodla, ze vzdoru, z hněvu. S osudem to nemělo nic společného.

Pak uslyšela kroky na chodbě. To je určitě Candula, řekla si.

Kroky byly těžké, ale pomalé – takřka váhavé. Voják na stráži, pomyslela si Ardhes. Jen voják.

Kroky prošly kolem jejích dveří. Pak zmlkly. Ardhes cítila, jak jí srdce buší ve spáncích. Pak se kroky vrátily nazpět a klika dveří se pohnula.

Ardhes zvedla hlavu z pelesti a zbystřila zrak – namlouvala si, že je příliš unavená. Ale její překotný puls a zvlhlé dlaně ji usvědčovaly ze lži.

Pak se dveře otevřely a do místnosti vstoupil Alasar. Ardhes si uvědomovala, že mu vsedě a se skloněnou hlavou musí připadat jako socha nějaké světice. Rychle se zvedla a pohlédla mu do očí.

Stál jen pár kroků od ní. Jeho pohled byl neproniknutelný. Ale strach, který Ardhes očekávala, se nedostavil; místo něj se v jejím nitru rozhostil hluboký klid.

Alasarova ruka spočívala na jílci meče. Nezdálo se, že má v úmyslu zbraň odložit. Takřka přátelsky pravil: „Neoženil jsem se s tebou, ale s Awrahellem. Protože nenávidím Haradon."

Ardhes se to ani trochu nedotklo. „A já jsem se provdala za Myrdhan," odpověděla pevným hlasem. „Protože nenávidím elfy. A Haradon."

Alasar se lehce zamračil. „Nenávidíš vlastní rodinu?"

Ardhes si pohrdavě odfrkla. „Co to je rodina? Mým otcem je bratranec mé matky a moje matka chce vyhubit lid svého manžela. Nemluv mi o rodině. Nenávidím Haradon, protože nenávidím své rodiče, a elfy jsem nenáviděla už v době, kdy jsem byla přesvědčena, že mi v žilách koluje jejich krev." Přistoupil Alasar blíž? Nebo to ona udělala krok k němu, aniž si to uvědomila? Stál těsně u ní a jí bylo jasné, že to je poprvé, co spolu doopravdy hovoří.

„Jsi naplněna nenávistí," poznamenal. „Zbývá ti místo i na lásku?"

„Já jen vím, co nenávidím." Ardhes polkla a odvrátila se. U všech bohů – před ní stojí její manžel. Je skutečně provdaná. Připadalo jí, jako by poslední dny byly jen snem.

„Tak… miluj nenávist," řekl Alasar tiše. „Miluj Myrdhan." Cítila, jak se jeho tvář blíží k její. Její vlasy se zachvěly jeho dechem. Jeho špičky prstů se sotva znatelně dotkly rukávu její noční košile. Pak uskočil a odvrátil se. Ardhes stála nehybně na místě. Vzhlédla, až když se dveře zavřely.

Chvíli zůstala stát, protože se nedokázala pohnout. Byla sama. Ve vedlejší místnosti cvakly dveře. Jinak nezaslechla vůbec nic.

Zhasila obě lampy a opatrně ulehla. Se široce rozevřenýma očima čekala na příchod spánku.

Temné stezky

Už čtyři dny směřovali Yelanah s Revynem na severovýchod. Putovali pustinami Myrdhanu. Tu a tam zahlédli poblíž nějakou vesnici. Jednou se nedaleko nich přehnala skupina haradonských bojovníků, ale padající sníh Yelanah a Revyna skryl.

Jednoho večera, když chtěli ulehnout pod skalním výběžkem, Yelanah objevila jeskyni. Ve tmě skoro nebyla vidět, a tak opatrně nahmatávali cestu do hlubin. Ve vlhké a tmavé štole vyl tajemně vítr.

„Myslím, že ta štola vede dál pod zemi," prohlásila Yelanah, která kráčela jako první. „Není tu žádná skalní stěna." Slyšel, jak poklekla a seskočila o něco hlouběji. Opatrně ji následoval.

„Vypadá to jako chodba," zamumlala Yelanah. Revyn natáhl obě ruce před sebe a ohmatával nerovné stěny. Nad nimi ve skalním stropě byly trhliny, kterými pronikalo matné světlo. Tmou poletovaly vločky sněhu.

„Koukej!" Revyn vykřikl a rozběhl se k nějakému předmětu zastrčenému do skalního výklenku. Byla to pochodeň. „Byly tu jeskynní děti!" Vytáhl z opasku dva pazourky a udeřil jimi o sebe. Vyletěly jiskry.

Zatímco Revyn zapaloval pochodeň, Yelanah pohlížela na trhliny ve stropu a zimomřivě si třela paže. „Musíme si rozmyslet, jakým způsobem *dafhana* osvobodíme. Tady odtud nemůžeme jen tak odletět, jako jsem to udělala tenkrát v Logondu."

Světlo pochodně ozářilo úzkou chodbu. „Nad tím budeme dumat později. Napřed musíme draky najít. Buď opatrná, Yelan!" Revyn vzal pochodeň ze stěny a v jejím svitu kráčeli dál.

Cesta je vedla hlouběji pod zem. Tu a tam museli přelézat obrovité balvany a protahovat se úzkými průchody. Na stropě spaly tisíce netopýrů.

Najednou si uvědomili, že skála pod jejich nohama i stěny jsou hladké. Revyn cítil, jak mu začíná být mdlo. Všechno mu připomínalo jeho věznění. Měl pocit, že úzké stěny ho dusí a berou mu dech.

Chodba ústila do malého sálu. Revyn a Yelanah se zastavili. Všude po zemi byly poházené džbány, oblečení, polena a pochodně. Jeden z kotlů se převrátil a na kožešinovém koberci ulpěly tmavé zbytky zaschlé polévky. Váhavě přistoupili blíž.

Odkudsi pronikl do sálu závan větru a odkutálel stranou pochodeň ležící na zemi. Na skalním výběžku mezi kožešinovými přikrývkami a rozházenými polštáři ležela nehybná postava.

Byla to stařena. Dlouhé šedivé vlasy rámovaly vrásčitou tvář jako pavučina. Oči měla napůl zavřené a spodní čelist pootevřenou, jako by se ústa otevřela k vyčerpanému výkřiku.

Yelanah tiše zamumlala: „U všech duchů nebe a země… kéž zemře v míru."

„Patřila k jeskynním dětem. Jednou jsem ji viděl s Alasarem," poznamenal Revyn.

„Vypadá to tady divně," zašeptala Yelanah. Vítr odfoukl další pochodeň, která narazila do té první. Chodbami zazněla tupá rána. „Rozhodně jsme v říši jeskynních dětí."

„Kterou chodbou musíme jít?"

Revyn se chvíli rozhlížel tmou. Pak ukázal rovně před sebe. „Půjdeme tudy. Ale napřed si vezmeme pár pochodní. Kdo ví, jak dlouho ještě vydrží tahleta hořet…"

Nabrali si co nejvíce pochodní a opustili tajemnou hrobku. Nad Igoliným mrtvým tělem se znovu rozlila tma jako oceán zapomnění.

Yelanah a Revyn putovali dlouho chodbou, aniž narazili na jedinou odbočku. Když už byli příliš unavení, než aby pokračovali v hledání, zastrčili pochodeň do skalní trhliny, roztáhli přikrývky a ulehli na zem. Revyn musel myslet na mrtvou ženu. Věděl, že Yelanah o ní také přemýšlí.

„Víš, co mě utěšuje?" Ačkoli šeptal, jeho hlas zněl nepřirozeně hlasitě, protože chodba nesla jeho slova do dáli.

„Co?" zašeptala Yelanah.

Revyn pro jistotu pokračoval řečí draků, i když nebylo snadné zformulovat vlastní myšlenky do obrázů a pocitů. Když my a *dar'hana* zmizíme, alespoň si vezmeme svá těla do neskutečného světa. Nechci, aby se tu jednou moje tělo válelo takhle… Bez duše. Nebo tvoje… Zmlkl.

Yelanah se obrátila k němu a stiskla mu ruce, jako by mu chtěla ukázat, že ta doba ještě zdaleka nenastala. Pro elfy je důležité, aby mohli pohřbít těla svých mrtvých. U lidí také, ne? Neumím si představit nic horšího, než že bych tě jednoho dne měla spatřit tak jako tu stařenu. Se zavřenýma očima a ledovými tvářemi. Tváří se otřela o jeho ruku. Ale kdybys jen tak zmizel, nebylo by to o nic lepší. Ať bych viděla tvou mrtvolu, nebo ne, byl bys mrtvý.

Revynovi bylo těžko u srdce. „V neskutečném světě není člověk mrtvý," zahučel, ale neznělo to moc povzbudivě. Pohladil jí tvář. Co

s nimi jen bude… I když se Revyn snažil uvažovat co nejnaivněji, nedokázal si představit, jak bude vypadat budoucnost. Možná, že se jim podaří draky z jeskyní vysvobodit, ale co potom? Proti všem lidem je bránit nemohou, a proti volání neskutečna už vůbec ne. Přál by si, aby dokázal Yelanah nabídnout více naděje.

Když procitli, neměli ani potuchy, kolik je hodin. V tmavých jeskyních čas neplatil. Najedli se, zapálili novou pochodeň a vydali se na cestu.

Chodba brzy skončila ve velké jeskyni. Ze stropu visely strašidelné krápníky. Některé byly tak dlouhé, že se dotýkaly země. Yelanah a Revyn proklouzli jeskyní jako tlamou mohutné nestvůry. Před nimi se rozprostřel labyrint jeskyní a chodeb. Občas na skále vi sely vyhaslé pochodně, u mělkého jezírka se válel dřevěný džber. Čím dál postupovali, tím více cítili, že pronikají do nepřátelského světa, který není vhodný k tomu, aby hostil světlo a lidi.

„Zde tě věznili?“ šeptla Yelanah otřeseně.

Revyn musel myslet na to, že jeskynní děti tady dole strávily léta, takřka celý svůj život. A proč? Jen ze strachu z Haradonců? Ne… Alasar je tady dole držel, aby přivykly chladu kamene. Děti musely vyrůstat v hrobě, aby se nebály smrti. Alasar ukoval svoje bojovníky z tmy, strachu a osamělosti. A největším bojovníkem, kterého stvořil, byl on sám.

Yelanah a Revyn pronikali stále hlouběji do jeskynní říše. Kameny vrzaly, jako by země rostla. Pak se ozvalo stříbrné cinknutí z místa, kam dopadla kapka; ale život tady dole už neexistoval.

Revyn už nesvíral svůj oštěp tak křečovitě. Samozřejmě se mu ulevilo, že je jeskynní děti stále neobjevily, ale postupně ho začínalo zneklidňovat, že oni zatím nespatřili ani jediné jeskynní dítě. Přitom neustále kráčeli chodbami, které byly zjevně vyhloubeny lidskýma rukama.

Nakonec dorazili do sálu, který Revynovi připadal povědomý. Zůstal stát jak přimražený. Tohle byla jeskyně, v níž Alasar držel draky.

Všechny vozy byly prázdné. Pochodně v držácích na stěnách zhasly. Zem pokrývala rozsypaná sláma. Sedla, jezdecké smyčky a další jezdecké náčiní z velkých háků na stropě zmizelo.

„Kde…“ Revyn si posvítil do různých zamřížovaných vozů. Nic, jen sláma a hnůj. Yelanah přistoupila blíž. Strnule si prohlížela vozy,

škrábance a rýhy v místech, kde draci naráželi svými rohy do dřevěných mříží, a krev, jež černě zbarvila prkna. „Jsou pryč!“ Revyn vyskočil. Světlo jeho pochodně se roztancovalo po Yelanažině strnulé tváři. Když na něj konečně pohlédla, měl pocit, že jí v očích kmitají červení duchové.

Revyn svěsil ramena. Tma je tísnila ze všech stran. Byli osamělí a ztracení ve tmě, jediná jiskřička světla v nekonečné noci.

„Přišli jsme pozdě,“ zašeptal.

Všechno proběhlo tak rychle, že nikdo neměl čas zareagovat. A teď už bylo příliš pozdě. Alasar vedl Awrahell do války – ne proti Myrdhanu, ale proti Haradonu.

Hned po korunovaci nahradil awrahellské generály svými jeskynními bojovníky, kteří převzali vojenské velení. Ve stejný den byli tři haradonští vyslanci překvapeni ve svých komnatách a přišli o hlavu. Čtvrtého a posledního vyslance awrahellský král poslal do Haradonu s poselstvím pro krále Helrodira: hlavami ostatních tří mužů.

Alasar určitě mohl haradonskému králi poslat i formální dopis, v němž by mu oficiálně vyhlásil válku. Ale proč volit obvyklý způsob, když to jde udělat jednoznačněji? Nemluvě o tom, že Jale ho prosila, aby všechny dopisy pro Helrodira psal společně s ní, a Alasar o její společnost nestál. Nedůvěřoval jí; byla to lstivá zmije, a navíc haradonská princezna.

Když se Jale dozvěděla o osudu vyslanců, vřítila se do Alasarova jednacího sálu. Bledá vztekem odsunula nově zvolené generály stranou a srazila na zem podklady z jeho stolu, takže mezi ní a Alasarem nebylo nic než nábytek.

„Co jsi to udělal?“ zasyčela. „Copak ses zbláznil?“

Alasar ji lhostejně pozoroval.

„Myslíš si, že to připustím?“ ječela. „Nevládla jsem Awrahellu celých dvacet let jen proto, aby nějaký myrdhanský buran všechno zničil!“

Alasar stále nehnul ani brvou. Klidně jí řekl: „Žádný buran. Král.“

Jale ztuhla, neschopná slova. Pak se rozhlédla do stran a až nyní postřehla generály a jejich meče. Pracně se donutila couvnout. S ledovým výrazem v očích se otočila a odešla.

Ardhes četla překlad elfích básní. Spíš jen držela knihu v rukou. Oči měla přilepené ke slovům, ale mozek je už dávno nevnímal. Verše nesouvisle bloudily jejími myšlenkami, nesmyslně naskládané slabiky. Myslela na to, že elfí básně nenávidí. Vždyť je složili elfové.

Když do její komnaty vstoupila Jale, Ardhes přesto knihu zvedla o kousek výš.

„Ardhes, nechej toho čtení!“ poručila matka.

Ardhes zvedla hlavu a podívala se na Jale. „Co je?“

Jale jí vzala knihu z rukou, uchopila ji za paže a odvlekla ji do temnějšího rohu komnaty. „Ten buran se vymkl kontrole. Jestli nic nepodnikneme, všechny nás zničí! Slyšela jsi, co udělal haradonským vyslancům?“ Jale sípavě zasupěla. „Naštěstí to nebyli žádní důležití velmožové, jen nižší šlechta.“

„Ale jejich smrt bude na vyhlášení války Haradonem stačit,“ odvětila Ardhes lhostejně.

Jale se na ni naléhavě podívala. „Helrodir dobře ví, co ho s Awrahellem spojuje.“ Ardhes mlčky zírala na podlahu. Hlavou jí projela myšlenka, zda se její matka ze strategických důvodů nepostarala o to, že je dcerou… Zašla by skutečně tak daleko?

„Nehledě na to jsem již Helrodirovi poslala zprávu, že ten odporný zločin spáchaný na vyslancích napravím.“ Ardhes se zamračila.

„Ten buran musí zmizet.“ Jale se naklonila k Ardhes a ta ucítila její dech na uchu. „My musíme zařídit, aby zmizel. Jeho armáda už tak jako tak patří Awrahellu. Problémem je jen on.“

Ardhes vytřeštila na matku oči. „Vražda?“

„Ne,“ zašeptala Jale. „Král dostane horečku. Bude kašlat, zvracet… Po třech dnech ho ta tajemná choroba sklátí.“ Jale vytáhla dvěma prsty z opasku maličký flakon plný tmavé, husté tekutiny. Aniž odvrátila oči od Ardhes, sáhla po její ruce a vtiskla jí flakon do dlaně. „Dnes v noci, až ten buran k tobě přijde, se postaráš, aby si odnesl ve víně tenhle nápoj.“

Ardhes cítila, jak se jí krev hrne do obličeje. Snad to Jale nezpozorovala. „Dnes v noci nepřijde. Nikdy tu nebyl.“ Jale se na ni po strašlivě dlouhou chvíli mlčky dívala. Ardhes zrudla ještě víc.

„Musíš se postarat o to, aby přišel! Nejsi přece žádné poleno, ale mladá žena. Tak se tak chovej!“

„Tak co mám udělat?“ zeptala se Ardhes matky podrážděně.

„Sedět ve své komnatě a číst si určitě ne!“ Jale pevně stiskla rty k sobě. Pak si povzdechla. „Bohové, to jsem si opravdu nemyslela, že

tě budu muset v tomhle poučovat.“ Pustila ji a zamyšleně přecházela po komnatě. „Pošlu od tebe Alasarovi zprávu. Že ho dnes zveš na večeři do svých komnat.“

Ardhes pozorovala flakon ve své dlani. Kde matka vzala ten jed? Možná ten flakon měla vždycky při sobě – pro všechny případy. Málem se rozesmála, když si uvědomila, že ji to nepřekvapuje. „Ty jsi už Helrodirovi napsala, že Alasar zemře?“

Jale se na ni podívala. „Informovala jsem ho o tom, že se tvůj manžel netěší dobrému zdraví. Vol svá slova opatrněji, Ardhes.“

Ardhes se mlčky zadívala na flakon ležící na její dlani. Matka si nejspíš jejího váhání povšimla, protože k ní přistoupila a sevřela jí opatrně prsty kolem flakonu. „Teď jsi královna. Tak se uč jednat jako královna.“

Ardhes pohlédla matce do očí. Byly tvrdé a kromě nenávisti a obav se v nich žádné jiné city neodrážely. Ale přece – v hloubi jejího pohledu plálo ještě něco. Neutišitelná a stravující touha po moci.

Ardhes napadlo, jestli její oči budou jednoho dne vypadat stejně…

Ardhes s tím příliš nepočítala, ale Alasar přišel.

Když uslyšela jeho kroky na chodbě, vstala. Kvapně si uhladila tmavočervené šaty a přejela rukou po vlasech. Všechno bylo připravené; jídla naservírovaná na stole ozařovalo zlaté světlo stříbrných svícnů. Na druhém konci komnaty seděl harfeník, který měl večeři doprovázet jemnou hudbou. Dvě dvorní dámy držely velké stříbrné karafy, aby královskému páru nalily víno. Do jedné z karaf Ardhes nakapala jed.

Dveře se otevřely a do komnaty vstoupil Alasar. Tmavé vlasy měl umyté, učesané a nad čelem svázané. Pečlivě se oholil, takže vypadal méně divoce. Ale své válečnické oblečení neodložil: místo královských rób nosil prosté kazajky a kožený krunýř. Na opasku mu jako obvykle visel meč.

„Vítám tě, Alasare.“ Ardhes zdvořile sklonila hlavu a ukázala na židli na druhém konci stolu. „Je to pro mě velká čest. Posaď se.“

Alasar naznačil úklonu a usedl za stůl. Ardhes se znovu posadila. V duchu ji překvapovalo, jak je klidná. Před ní sedí muž, kterého se chystá otrávit, a ona necítí žádné výčitky svědomí, když s ním přátelsky rozmlouvá. „Doufám, že jídla, která jsem pro tebe nechala připravit, ti budou chutnat.“

Komorné zvedly z talířů stříbrné poklopy. Alasar vdechl vůni noků, z nichž se kouřilo, a kachní pečínky. „Přeji ti dobrou chuť," řekla Ardhes a uchopila vidličku do dvou prstů.

Alasar se na ni mlčky podíval a Ardhes se zahleděla do svého talíře. Jedli mlčky, za doprovodu tiché melodie harfeníka.

„Víno," vydechla Ardhes. Komorné se přitočily ke stolu a nalily jim. Ardhes duchem nepřítomně sledovala, jak se Alasarův pohár plní rudým nápojem.

„Proč jsi mě vlastně pozvala?" zeptal se náhle.

„Copak to už dávno nevíš?" Její hlas byl něžný jako zvuk harfy.

Alasar na ni chvíli zamyšleně hleděl. „Takže už víš, že Awrahell vyhlásil Haradonu válku."

„Věděla jsem, že to uděláš, dřív než jsi to udělal." Ardhes zvedla pohár a svlažila si rty vínem. Alasar sáhl po svém poháru, aniž od ní odvrátil pohled – jeho prsty o vlásek minuly víno a objaly sklenici s vodou. Napil se.

„Tvoje matka se chovala jako fúrie, když se to dověděla," poznamenal Alasar. „Proč ty jsi tak klidná?"

„Nejsem jako moje matka." Ardhes se usmála – usmála se, protože ještě nikdy nebylo v nějaké lži tolik pravdy. Seděla u stolu, aby zničila svého vlastního manžela, v srdci nic než myšlenku na politiku, a tvrdí, že není jako Jale. Její lež ji stále více přetvářela k obrazu její matky.

„Takže ty jsi mě skutečně pozvala jen proto, abychom oslavili vyhlášení války?" zeptal se Alasar nevěřícně.

„Už jsem ti přece řekla, že Haradon nenávidím." Ardhes zmlkla, když si uvědomila, že nelže – skutečně Haradon nenávidí, a nejvíc krále Helrodira.

A co dělá? Zachraňuje Haradon před válkou. Intrikuje kvůli Jale. A kvůli králi Helrodirovi.

„Ty jsi skutečně ochotná znepřátelit se s vlastní rodinou?" zeptal se Alasar tiše. Ardhes by ráda věřila, že se jí ptá, protože o ni má starost, ale byla to jen nedůvěra. Jak jinak.

„Copak to nechápeš?" Odložila pohár, když ucítila, jak se jí chvějí prsty. „Nic mě s nimi nespojuje. Pro ty, kteří mě zplodili, jsem jen figurkou na šachovnici, kterou mohou podle potřeby využít a posunout tam, kam se jim zlíbí. Hnusí se mi. Je mi úplně jedno, jestli s nimi budeš válčit. Jinak bych se za tebe přece neprovdala!" Zhluboka se nadechla. „Nezáleží mi na nich. Všechny je zabij, jestli

je to tvým životním cílem.“ Ardhes sáhla po příboru a pustila se do jídla, ale polykala příliš rychle.

Alasar ji pozorně sledoval. Pak začal také jíst.

Když zemře, co bude dál? Ardhes horečně uvažovala, co by pak měla udělat. Stane se vládnoucí královnou. Jale z ní samozřejmě bude chtít udělat loutku a vládnout ve skrytu sama. V podstatě se toho příliš nezmění…

Ardhes se málem znovu rozesmála. Jediným důvodem, proč se za Alasara provdala, byla snaha zničit Jaliny plány. Chtěla se vzbouřit, ne kvůli své svobodě – na tu se neodvážila ani pomyslet –, ale z trucu. Byla ochotna strávit život po boku úplného cizince, jen aby unikla z dosahu matčiny moci. Měla si uvědomit, že to nebude tak snadné. Teď je přesně taková, jakou si ji Jale vždycky přála mít: lhářka a intrikářka. Vražedkyně. Svou vzpourou se stala přesným obrazem své matky.

Ardhes vzhlédla a pozorovala Alasara při jídle. Zpočátku byl nástrojem jejího odporu a teď, když je pro Jale příliš nebezpečný, má být odstraněn. Proč Ardhes provádí plány své matky? Nemohla by Alasara radši využít sama, jakkoli, nebo mu alespoň nebránit v tom, aby způsobil pohromu?

Hlavou jí vířily myšlenky. Musí se rychle rozhodnout. Buď se bude řídit Jalinou vůlí a vrátí se ke svému obvyklému životu, tiše a poníženě, aby se stala tím, koho z ní matka vychovávala. Nebo se postaví proti své rodině, proti rozumu a všemu, co jí poroučí její bojácné srdce. Musí si vybrat, jestli se podrobí Jale a bude dál nesmyslně živořit, nebo zda se bude řídit svou nenávistí bez ohledu na to, do jakých pekel ji zavede. Jestli se teď nechá svést svou pohodlností, Jale vyhraje…

Když Alasar sáhl po vínu, Ardhes se rozbušilo srdce. Zvedl pohár.

Ardhes vstala. Alasar se na ni tázavě zadíval. Otevřela ústa a pokusila se mu pevně podívat do očí a ignorovat pohár s vínem v jeho ruce. „Můžeš mi důvěřovat.“ Její hlas zněl křehce. „Věř mi, protože to je pro mě ta nejdůležitější věc na světě.“

Pozvolna přikývl. Když chtěl přiložit pohár s vínem k ústům, Ardhes k němu přistoupila. Dotkla se poháru. Kapka vína sklouzla přes okraj, když mu ho vzala z ruky a postavila zpět na stůl.

Mlčky se na sebe dívali. Ardhes nepochybovala o tom, že Alasar pochopil, co právě udělala. V jeho tmavých očích byl úlek, ale především zmatek. Že se ho někdo pokusil zavraždit, to ho nejspíš

nepřekvapilo – ale nedokázal pochopit, že tomu Ardhes zabránila. Ani ona to skoro nechápala. „Proč?“ zeptal se vřele.

Ardhes pokrčila rameny. „Musí vždycky existovat důvody? Proč chceš válčit?“

Viděla, že se chystá odpovědět, ale pak zmlkl. Možná ani on nemá důvod. Ta představa byla bizarní. Za jeho železnou vůlí, za jeho neuvěřitelnými plány a za jeho bezohledností se možná neskrývá vůbec nic. Ví jen, co dělá – ale ne proč. Ale kdo z těch ctižádostivých mužů to vlastně ví? Lidstvo tráví čas prosazováním velkých cílů a slavnými činy, aby zahalilo nahou pravdu do blýskavého oděvu – ale přesto nedokáže změnit, že život je nicotný bez ohledu na to, jak krásný je jeho obal.

Ardhes by zajímalo, zda je jediná, kdo si to uvědomuje. Pokud ano, pak jsou všichni ostatní lidé hloupí. A pokud ne, pak je svět plný pokrytců. Alasar patří k pokrytcům, kteří obelhávají hlupáky, pomyslela si. Ale skutečnost, že veškeré snažení je v podstatě nesmyslné, se mu samotnému nelíbí.

„Řeknu matce, že začne válka proti Haradonu,“ zamumlala nakonec. Alasar se jí ještě stále díval do očí.

„Co udělá?“ V jejich pohledech probíhal rozhovor, který byl rychlejší než vyřčená slova. „Drží s Haradonem.“

„A co uděláš ty?“

„Budu se dívat.“ Polkla. „A co ty?“

„Budu se dívat na tebe.“ Ta slova mu nejspíš vyklouzla z úst dřív, než si to uvědomil. Zamžikal a zmlkl. Zabloudil pohledem na její nádherné šaty.

Než mohl promluvit, Ardhes couvla a prošla kolem něj ke dveřím. „Dobrou noc.“

Když za sebou opatrně zavírala dveře, viděla, jak Alasar usedá zpět ke stolu s ozvěnou jejích slov v uších.

Před bouří

Nemohlo to být příliš dlouho, co Alasar a jeho bojovníci opustili svou říši. Nedaleko prázdných dračích vozů Revyn s Yelanah našli

kotel, v němž byl ještě zbytek polévky. Zdálo se, že jejich odjezd byl náhlý a rychlý. Jako by se Alasar rozhodl, že tu dál nezůstanou.

Revyn a Yelanah šli po stopách jeskynních dětí: cestu jeskyněmi jim ukazovala sláma, jídlo, sůl a odpadky.

Procházeli jeskyněmi, kde ve stropě zely trhliny, kterými do tmy pronikalo bledé sluneční světlo. Pak se objevily nízké štoly vykopané lidskýma rukama. Ve vlhké zemi zanechaly otisky kola vozů, dračí spáry a boty. Kolik dnů už Yelanah a Revyn neviděli oblohu, to mohli jen odhadovat.

Pak se v dáli objevilo světlo. Revyn si myslel, že to je jen další jeskyně s trhlinami ve stropě, ale když přišli blíž, uvědomili si, že našli východ. Do vchodu jeskyně se sypal sníh a pokrýval zem jako rozbalený koberec. Yelanah a Revyn vyšli s přimhouřenýma očima do jasného denního světla.

Chvíli jen stáli a mlčky sledovali rozlehlou krajinu. Zimní slunce se skrývalo za mohutnými mraky a z oblohy zářilo neskutečné, mihotající světlo. Pahorky a skály byly stále na svém místě. Po dlouhé době strávené pod zemí měli Revyn a Yelanah pocit, že se podivně odcizili světu.

„Pojď," řekl konečně a uhasil pochodeň ve sněhu. „Vyrazíme." Zimomřivě se schoulil. Mraky na obloze se roztrhaly a vykouklo slunce. „Snad ještě nezaútoči-li. Musíme si pospíšit."

Yelanah přikývla. „Zeptáme se lidí v nějaké vesnici. Třeba budou vědět, kam vojsko táhlo."

Revyn se zastavil a pohlédl na ni. Napřed chtěl protestovat – co když jsou místní lidé nepřátelsky naladění proti elfům? Ale věděl, že to musí udělat. Nic není důležitější. Musí Alasarovu armádu dostihnout včas. Revyn rozhodně přitáhl Yelanah světlou pelerínu těsněji kolem ramen a přetáhl jí kapuci přes hlavu. Yelanah jeho péče potěšila. Pak ji uchopil za ruku a vyrazili.

Ardhes kráčela klidným krokem zámeckými chodbami. Její pohled nepřítomně klouzal po sloužících a vojácích, kteří ji s úklonou míjeli. Candula a sedm dalších dvorních dam s jejími zavazadly ji následovaly. Nechala si sbalit jen prosté šaty. Na cestu. Tam, kam půjde, nebude žádné vybrané róby potřebovat.

Kdesi z dáli se ozvalo hluboké volání rohů a pronikalo zámkem. Zdálo se, že stěny sténají. Ardhes koutkem oka zahlédla, jak se jedna z dvorních dam lekla. Všude kolem ní vládne tolik strachu… Ale co

obyvatelé zámku očekávali? Jejich králem je vojevůdce. Je samozřejmé, že potáhnou do války.

Před nimi se objevilo široké schodiště. Ardhes stoupala vzhůru po schodech. Je to naposledy, pomyslela si. Její starý život už je definitivně za ní. Zbořila za sebou všechny mosty. Ráda by ještě jednou viděla svou matku, jen tak, ze sentimentality.

Jale už zámek samozřejmě dávno opustila. Když se dověděla, že Ardhes manžela neotrávila, okamžitě zmizela. Musela odjezd do Haradonu plánovat už dlouho předem, protože nezapomněla ani na jedinou drahocennost.

Kdo ví, zda Helrodir uprchlou zrádkyni srdečně přivítal? Nebo jí vyčítal, že během několika týdnů přenechala awrahellský trůn myrdhanskému buranovi? Ardhes netušila. Když pomyslela na to, že Jale byla ve své bývalé vlasti jen ženou, která nesplnila svůj životní úkol, skoro ji litovala. Ale Jale si nic jiného nezasloužila. Byla to jen zestárlá princezna, milenka haradonského krále, a nic jiného jí nepatřilo.

Ardhes dorazila do trůnního sálu vedoucího na nádvoří. Všude pobíhali myrdhanští válečníci, cizí žoldnéři a awrahellští vojáci. Ze všech stran se ozývaly rozkazy. Kolem se hromadily zbraně a zásoby. Vojsko brzy vyrazí.

Ardhes opustila trůnní sál a sešla po schodišti na nádvoří. Jedna z Alasarových bojovnic – mladá žena v jejím věku – již na ni čekala s osedlaným drakem se svázanými křídly. Když k ní Ardhes přistoupila, dívka se krátce, nešikovně uklonila. Awrahellská armáda nikdy draky neměla a Ardhes na nich neuměla jezdit, proto měla cestovat společně s dívkou.

Candula a komorné je měly následovat na koních. Několik bojovníků už nakládalo truhly s oblečením na soumary. Bojovnice šikovně přehodila smyčku kolem dračího ocasu, aby Ardhes pomohla nasednout.

„Ardhes!“ Královna se obrátila. Na kraji sálu stál Octaris. Když se jejich pohledy setkaly, seběhl po schodišti dolů. Do cesty se mu připletl voják s těžkým košem, a tak chvíli trvalo, než se konečně vyhnuli. Octaris pospíchal k Ardhes. Vlasy měl rozcuchané a tvář zoufalou. „Ardhes-ayen,“ zamumlal. Když se rukou dotkl jejího ramene, hluboce si povzdechl. Ještě nikdy jí nepřipadal tak starý. Tvář měl plnou utrpení.

„Co je?“ zeptala se Ardhes. Cítila, že její slova jsou naprosto bezvýznamná. Octaris se zadíval do jejích očí a ona věděla, že v nich vidí stejnou bezmocnost, která se odrážela v jeho zraku, ať chce, nebo nechce.

„Já… chtěl jsem ti říct…“

Znovu zazněl zvuk rohů. Na nádvoří se seřadili dračí bojovníci do několika řad. Objevil se Alasar, projel kolem svých vojáků a ohnivě k nim promlouval. Po každé větě vypukl jásot. Ardhes se vyhnula Octarisovu pohledu a dívala se stranou.

„Přeji ti všechno nejlepší,“ zašeptal Octaris smutně. Nikdo jiný ho neslyšel. „*ftsáh mior aed misán lorej… jan saddha.* Vím, co nás dělí, Ardhes. Asi nemám právo, abych se k tobě přibližoval, ale… Nikdy nezapomeň, že vím, kdo jsi. A ty to víš také, ve svém srdci. Nezáleží na tom, co se stane, důvěřuj srdci, které bije v tvé hrudi. Neztrať se… rozumíš? A bez ohledu na to, zda v našich žilách koluje společná krev, nebo ne, vždycky v tobě budu vidět svou dceru, Ardhes. Pro mě jsi moje dcera! Já… přál bych si, abych toho mohl pro tebe udělat víc…“

Ardhes mu pohlédla do očí. Zrak se jí zalil slzami, ale nechtěla plakat. Před ním ne. Chtěl by toho pro ni udělat víc? Už je pozdě! Jeho slova jsou jen výsměchem.

Rozechvěle o krok ustoupila a obrátila se ke svému drakovi. „Měj se dobře.“

Vystoupila na dračí ocas a nechala se zvednout nahoru. Pevně sevřela oběma rukama sedlo. Bojovnice usedla před ní, chytila se středního rohu a uzdy. Ardhes si vzpomněla, jak kdysi jela na drakovi s Revynem, tenkrát před Logondem. Ta myšlenka ji pálila jako kyselina. Přivřela oči. Namáhavě se soustředila na prázdnotu ve své duši.

Octaris ji mlčky sledoval. Měla pocit, že vidí slzy stékající po jeho tváři, ale odvrátila se. Pak bojovnice draka popohnala a vyrazily z nádvoří.

Vojsko putovalo směrem na západ, k haradonské hranici. Ardhes netušila, jaké má Alasar plány – samozřejmě ji do nich nezasvětil. Ale v podstatě jí bylo zcela lhostejné, kam vojsko povede. Chtěla odejít a nezáleželo jí na tom, kam.

Když zaútočí na Haradon, možná uvidí Revyna.

Ardhes by si nejradši nafackovala za to, že na něj pořád myslí. Ale nemohla si pomoci. Vždycky jí nějak vklouzl do myšlenek. Zatímco ujížděli zimním pohořím, představovala si, jak Revyn bojuje na haradonské straně proti Alasarovým mužům. Představovala si, jak stojí před ní, celý zakrvácený a zchvácený, a zjistí, že Ardhes je jeho nepřítelkyní. Co když na něj Alasar zaútočí? Ke komu se Ardhes přikloní? Přála si, aby Revyn byl mrtvý, ale Alasar jí byl lhostejný. A současně věděla, že Revynova smrt by jí zlomila srdce – a bez Alasara by už nikoho na světě neměla.

Chladný vítr jí ofukoval tvář a na kožešinové peleríně se jí usazovaly vločky sněhu. Kéž by chlad ochromil i její duši.

Ještě než Yelanah a Revyn dorazili k vesnici, spatřili sloupy dýmu stoupající k obloze.

Opatrně pokračovali v cestě. Za skalním blokem se přikrčili do sněhu a vykukovali směrem ke slaměným chýším.

Ve vzduchu visely výkřiky plné hrůzy. Oheň prskal. Pak se ozvalo zapraskání jdoucí až do morku kostí a několik hořících střech se zřítilo. Haradonští vojáci vesnici obklíčili a jejich žluté korouhve se třepotaly v horkém dechu ohně. Vesničané prchající před plameny se v divoké panice řítili směrem k vojákům. Ti pozvedli meče a zabili každého, kdo chtěl uniknout.

„Proč to dělají?“ zeptala se Yelanah zděšeně.

„Myrdhanské vojsko musí povolat obyvatelstvo do armády. Nebo… Alasar!“ Revyn vyjekl. „Co když Alasar shromáždil kolem sebe vojsko?“ Chladný sníh ho pálil do horkých dlaní. „Haradonci zabíjejí všechny Myrdhance ze strachu, že vstoupí do nepřátelské armády. Zabíjejí je dřív, než se z nich mohou stát vojáci.“

V Yelanažině tváři se zrcadlila hrůza a znechucení. „Když se lidé takhle chovají k sobě navzájem, co teprve udělají s *dafhana.*“

Revyn se zadíval na hořící vesnici a těžce polkl. Vítr hnal kolem nich těžká mračna dýmu a Revyn přivřel oči. „Brzy vypukne válka. Alasar táhl na Haradon. Když si pospíšíme, třeba je doženeme a *daťhana* osvobodíme dřív, než je poženou do bitvy.“

Prokouzli mezi skalami a rychlým pochodem pokračovali na západ. Všude viděli hořící vesnice. Haradonské legie projížděly celou zemí a zabíjely nejen muže, ale i ženy a děti. Hrůza. Byla to nesmyslná jatka, ale náhlé objevení Alasarovy armády Haradonce tak vyděsilo, že ztratili veškerý soucit.

Revyn a Yelanah potkávali spoustu uprchlíků. Pospíchali s uzlíčky a vaky, aby se ukryli na východě země. Děti s koši většími než ony se zvolna vlekly vpřed. Vedle nich pobíhaly matky s plačícími kojenci zavinutými do ohořelých šátků. Yelanah se před nimi nemusela skrývat, protože nikoho nezajímalo, že je elfka.

„Co se stalo?“ vyptával se Revyn lidí. Ti, kteří se s ním pustili do řečí, vyprávěli stále totéž: prchají před Haradonci a někteří z nich před novou myrdhanskou armádou, která bezohledně verbuje veškeré vesničany. Pak jedna z žen hodila po Revynovi kamenem, když jí prozradil, odkud pochází, a Revyn s Yelanah se už radši drželi od uprchlíků dál. Každý z nich musí svádět své vlastní bitvy…

Po dvou dnech jim došly zásoby. Poslední *bom* snědli předchozí den k večeři. Byli hladoví a promrzlí, jako by jim bohové chtěli dokázat, jak jsou bezmocní. Vždyť sotva dokážou unést své vlastní utrpení, jak by chtěli zabránit celé válce?

Už se setmělo, když zahlédli mezi dvěma pahorky vojenské ležení. Nebylo v něm mnoho mužů; jen hrstka stanů postavených poblíž sebe a tři táborové ohně svítící do noci.

„Měli bychom je zítra sledovat,“ řekl Revyn tiše. „Ať se má bitva odehrát kdekoli, zavedou nás tam.“

Yelanah přikývla. Vítr k nim přivál vůni pečeného masa. V žaludku jim zakručelo. Revyn pohlédl k západnímu obzoru. Za ním se táhla jen sametová modř oblohy. Když se obrátil k Yelanah, rozeznal už jen lesk jejích očí. Poslední paprsky světla se rozplynuly.

„Počkej tady,“ zašeptal.

„Co chceš udělat?“ Yelanah zděšeně zvedla hlavu, ale Revyn už zmizel.

Tiše seběhl ze svahu přímo k ležení. Vítaly ho rozesmáté hlasy. Revyn doběhl k zadní stěně stanu. Když spatřil procházející stráž s pochodní, přitiskl se k tmavé plachtě. Muž se díval do dáli a nevšiml si ho.

Revyn proklouzl podél stanu až ke vchodu. Ve stanu se nesvítilo. Vklouzl dovnitř, otevřel jednu z tašek a vytáhl z ní vojenskou pláštěnku. Rychle si ji přehodil přes ramena a znovu vyšel ze stanu. Ze země vytáhl oštěp s haradonským erbem a kráčel k jednomu z táborových ohňů.

U ohně družně debatovalo několik mužů. Nad plameny visel těžký železný kotel, z kterého si přicházející vojáci nabírali jídlo.

Revyn si vyhrnul límec pláštěnky a schoval bradu pod látku, jako by se chránil před chladem. Když přistoupil ke kotli, sebral ze země velkou dřevěnou misku a nabral ji plnou polévky, muži si ho nevšímali. Jen jeden z nich nevrle zabručel, aby ten oštěp laskavě nestrkal do ohně.

Revyn nenápadně poodešel od ohně a po cestě ještě popadl dva krajíce chleba. Rozhlédl se, zda zrovna nepřichází hlídka, a pak vyklouzl z ležení. Triumfálně se šplhal do svahu.

„Revyne!“ ozval se hlas ze tmy. „Co jsi to dělal?“

„Došel jsem nám pro jídlo. Pojď se najíst!“ Přikrčil se a podal Yelanah misku. „Dej si, dokud je teplá!“

Yelanah nedokázala vyřknout ani slovo. Pak mu náhle padla kolem krku, takže skoro všechnu polévku vylil. „Ach, Revyne! Netušila jsem, že jsi takový blázen!“ Vzala jeho obličej do dlaní a políbila ho na tvář i na ústa.

„Vždyť jsem přece býval vojákem!“ Uvědomil si, že se po dlouhém čase poprvé usmál. Zvedl hlavu a s úlevou vydechl.

Revyn a Yelanah putovali Myrdhanem za vojskem plných pět dnů. Pak se na severním obzoru objevily vrcholky hor, jasné a jemné: Awrahell už byl blízko. Nebude dlouho trvat a dorazí na hranice s Haradonem.

Každou noc se Revyn proplížil ke stanům a přinesl nejen jídlo, ale i teplé peleríny a meč. Vojáci následující den zjistili, že jeden meč zmizel, a než vyrazili, prohledali celé ležení. Revyn s Yelanah je poté pro jistotu sledovali s větším odstupem.

Následující den sněžení zesílilo. Ledový vítr, který se v předchozích dnech prohánět krajinou, konečně utichl. Vločky se tiše a klidně snášely k zemi, až pokryly vše kolem jako bílá vata. Obloha skryla slunce za hustými mračny, jako by zavřela oči. Země dřímala pod sněhovou přikrývkou. Lidé byli v tomto osamělém světě odkázáni sami na sebe.

Revyn a Yelanah putovali mlčky bílou krajinou a soustředili se jen na své kroky. Sníh jim skřípal pod nohama. Haradonský oddíl už zmizel za kopcem. Po chvíli vystoupili na jeho vrcholek i oni a začali sestupovat.

Když Revyn zvedl hlavu, zarazil se. I Yelanah je spatřila. Stáli se zatajeným dechem. Před nimi leželo vojsko. Bylo tak obrovské, že se

nedalo jedním pohledem zachytit. Jeho původ neprozrazovaly žádné korouhve.

„Větrní jezdci!“ zasyčel Revyn a odtáhl Yelanah zpět za vrcholek kopce. Po obloze kroužili draci. Byli to vyzvědači.

Revyn a Yelanah spatřili kousek od sebe haradonský oddíl. Zpozorovali ho i větrní jezdci a rychle k němu zamířili.

Haradonští vojáci se srazili do hloučku. Vzduchem zasvištěly šípy. Několik jezdců vyrazilo na koních směrem na jih, ale větrní jezdci je pronásledovali vzduchem. Brzy jejich šípy srazily ze sedla i poslední Haradonce.

Boj trval jen krátce. Při myrdhanské převaze nepřežil ani jediný Haradonec. Větrní jezdci po chvíli přistáli a prohledali zásoby mrtvých vojáků. Ukořistěné koně svázali do hloučku a odvedli je k vojsku.

Až když Revyn o krok ucouvl, uvědomil si, jak pevně tiskne Yenalažinu ruku. Zvedla oštěp. Z jejího obličeje zmizela veškerá jemnost a bezmocnost; působila tvrdě a chladně jako ledový vítr. „Bitva se odehraje tady. Čekají na nepřítele.“ Pevně zaťala zuby. Špička jejího oštěpu mířila přímo dopředu. „Proklouznu do jejich vojska. A ty se vypravíš najít haradonskou armádu. Osvobodíme *daťhana* a setkáme se ve vzduchu. Poletíme směrem na sever až do lesů.“ Zatajila dech. Hlas se jí chvěl. „Určitě to dokážeme!“

Revyn ji pevně objal. Yelanah pevně svírala svůj oštěp. „Dokážeme to, Revyne… slib mi to!“

„Dávej na sebe pozor!“ Její tělo mu připadalo křehčí a zranitelnější než kdykoli předtím. Kontroloval její kožený chránič a bez ustání se modlil, aby ji ochránil. „Ukryj se, dokud nebudou všichni *daťhana* na svobodě. Pak společně s tebou napadnou lidi.“

Yelanah přikývla. Oči jí zvlhly, ale její tvář nikdy nebyla rozhodnější. „A ty udělej totéž.“

Revyn také přikývl. Netušil, jak má nepozorovaně osvobodit haradonské draky, ani jak se vůbec k haradonské armádě dostane, aniž by ho zpozorovali Myrdhanci. Ale jediné, nač dokázal myslet, byl nekonečný dav ozbrojených lidí, do kterého se zanedlouho statečná Yelanah ponoří.

Dívali se jeden druhému do očí a uvědomili si, že se nejspíš vidí naposledy.

Yelanah se zachvěl spodní ret. Znovu Revyna pevně objala. S tváří na jeho šíji tiše zanaříkala. Ale když se od něj odtáhla, její tvář už neprozrazovala ani náznak obav, které pociťovala.

„Za pár hodin se setkáme, jasné?“ zdůraznila svá slova. „Dokážeme to. A teď už jdi… Jdi…“

Yelanah ustoupila o několik kroků od Revyna. Nedokázal se pohnout ani od ní odvrátit oči. Chtěl jí říct tisíce věcí, ale měla pravdu; tohle není loučení. Uvidí se, dnes večer. Určitě… Nebylo na místě, aby teď vyslovili věci, které si ještě musí před smrtí říct. Revyn polkl. Ne, bude mlčet, ale nic mu nezabrání v tom, aby ji znovu vyhledal. Položil ruce na její šíji a alespoň ji políbil, jako by to bylo naposledy. Yelanah pevně stiskla oči, aby zadržela slzy.

„Miluji tě,“ zašeptal.

Pak tasil meč a rozběhl se pryč. Sníh mu tížil nohy. Poletující vločky mu šlehaly do obličeje a rozpouštěly se na jeho tvářích v řídké slzy. Za oponou ze sněhu a strachu její hlas zašeptal: „A já… miluji… tebe.“

Hodina pravdy

Když Ardhes spatřila cizí armádu, která je očekávala na bílém horizontu, podlomila se jí kolena.

Samozřejmě věděla, že Haradon je nejmocnější říší na světě – v Logondu se tenkrát mohla na vlastní oči přesvědčit, kolik je tam bojovníků. A Logond byl pouze jediným městem z mnoha. Přesto bezděky zatajila dech, když její pohled klouzal po nekonečných řadách bojovníků, stanů a třepetajících se korouhví, lemujících vzdálenou krajinu. Zajímalo by ji, co cítí bojovníci kolem ní, kteří se musí armádě před sebou postavit. Kdyby ten večer Alasara otrávila, řada z nich by dnes zůstala naživu. Ale na takové myšlenky už bylo pozdě. Proč by měla mít výčitky svědomí, že nezavraždila svého manžela?

Alasarovo vojsko se zastavilo. Bojovníci postavili stany a rozdělili si jídlo. Kdo ještě stále neměl dostatečnou výzbroj, ten se nyní připravil k boji. Ardhes procházela ležením, sledována bojácným pohledem Canduly a svých dvorních dam. Muži s předstíraně

lhostejnými tvářemi pobíhali sem a tam, odváděli draky a koně do zadních řad a kontrolovali své zbraně.

Když vítr zvířil sněhové vločky, Ardhes si přitiskla těžkou pelerínu blíž k tělu. Stála před Alasarovým stanem. Právě z něj vycházelo několik zamračených bojovníků, kteří nebyli o nic starší než ona. Počkala, až mladí Myrdhanci odešli. Pak přistoupila ke stanu a před vchodem se zastavila.

Spatřila Alasara, který stál mezi nádobou s ohněm a dřevěnou vanou a osušoval se ručníkem. Navzdory krutému mrazu se zjevně koupal. Vklouzl do košile a zapnul si kazajku. Přes ni si přetáhl krunýř posázený železnými nýty. Pečlivě si připjal ramenní pancíře a zavázal tkaničky u vysokých škorní. Způsob jeho oblékání připomínal obřad. Každý pohyb byl pomalý a precizní, jako by se musel dokonale soustředit na to, co dělá. Nakonec si rozpletl cop, který mu poutal přední pramínky vlasů, a stočil vlasy do malého uzlu na zátylku.

Ardhes vkročila do stanu, až když skončil s přípravami. Alasar na ni pohlédl, jako by ho vůbec nepřekvapovalo, že ho vyhledala. Přitom se za těch pět dnů, co opustili Awrahell, takřka neviděli.

„Počkejte venku," poručila dvorním dámám a udělala pár kroků k Alasarovi. Mezi nimi stála nádoba s ohněm. Dřevo bylo po dlouhé cestě mokré, praskalo a syčelo. Zvenku se ozývaly rozkazy. Vítr si pohrával s plátnem stanu.

„Kdy dojde k bitvě?" zeptala se Ardhes.

Alasar se na ni podíval. Rozhodoval se, jestli jí má odpovědět pravdivě. „Jakmile budeme připraveni, vojsko se zformuje a dobude hranici."

„Navzdory haradonské armádě, která tam čeká?"

Alasar kvapně přikývl. „Nepočítali jsme s tím, že nám někdo něco daruje."

Ardhes chvíli mlčela. Pak pátravě pohlédla Alasarovi do očí. „Co bude potom? Chceš se stát králem Haradonu?"

Jeho tmavé oči ledově zasvítily. „Nechci být králem Haradonu."

„Ale Haradon je největší země na…" Zarazila se a pak se rozesmála. „Ty chceš celý svět. Proto jsi nechtěl, aby naše armáda nesla awrahellské korouhve. Proto ses nestal králem Myrdhanu."

„Ty nevěříš, že to dokážu?"

Ardhes tiše odpověděla: „Věřím."

Alasar obešel nádobu s ohněm a stoupl si před ni. Dívali se na sebe a poznávali jeden druhého. Nikdo z nich nepromluvil. Nic nemohlo být upřímnější než mlčení.

Alasar oběma rukama uhladil límec jejího pláště. Pak se sklonil a políbil ji. Po zádech jí přejel mráz. Jeho ruka jí klouzala od zátylku ke tváři. Ale to, co dělala jeho ruka a jeho ústa, nijak nesouviselo s mužem, který stál před ní. Pak sklopil zrak. Také Ardhes zavřela oči. Něžný tlak jeho úst zmizel. Ucítila jeho dech. Poprvé pomyslela na to, že i Alasar se oženil s cizinkou. Kdo ví, možná i on se ptal sám sebe, s jakou neznámou ženou spojil svůj život…

„Nebyl jsem připravený na seznámení s tebou," řekl. Ardhes vzhlédla. Alasar měl oči stále zavřené, jeho obličej byl těsně u její tváře. Znovu se zdálo, že se na něco soustředí. Jako by se snažil vyvolat nějakou konkrétní představu.

„A kdo by byl?" odvětila Ardhes. Alasar se lehce zamračil, aniž by se jinak pohnul. Ani ona se nehýbala. Cítila teplo jeho těla, ačkoli se takřka nedotýkali. „Všechno zničíme, že?" Nebyla to otázka, ale poznání. „Svět zanikne současně s námi. Jsme jeho prokletím."

Pohlédl na ni a přisvědčil: „Ano." Jeho ruce ji pohladily po paži. Pak ji pustil a odstoupil od ní. „Svět mě přetvořil. Teď já přetvořím svět."

Ardhes zírala do plamenů ohně. Jedno z polen se s hlasitým zapraskáním rozlomilo.

Yelanah se podařilo proniknout do myrdhanského ležení. Zrovna se totiž vracel oddíl pěšáků vyslaný na lov zajíců. Když se k nim přidala, takřka se nelišila od vyděšených sedláků.

Nepozorovaně proběhla ležením kolem provizorních stanů a front na jídlo. Nikdo si jí nevšímal. Po chvíli si uvědomila, že většina lidí si připadá stejně ztraceně jako ona. Jen málo z nich vypadalo jako skuteční bojovníci. Rozechvělá venkovská dívka se připravovala na bitvu tak, že si cpala tašku kamením. Hořekující stařec a hysterická žena se hádali o oštěp. Nakonec žena starce srazila k zemi, popadla zbraň a utekla. Málem přitom Yelanah porazila. Ta uhnula stranou a žena zděšeně sevřela svůj oštěp.

Yelanah pospíchala dál. Co se to tu děje? Mají ti lidé skutečně bojovat? Zhnuseně sevřela pěsti, když si uvědomila, za jakým účelem je sem přivedli. Byli tu jen proto, aby je Haradonci zdecimovali. Aby se nepřítel vyčerpal. Co je zač ten Alasar, když

navrhne takový plán, a přesto se dokáže srovnat se svým svědomím? Yelanah by se s ním s chutí setkala. Pak by mu oplatila nejen to, co udělal Revynovi a *daťhana,* ale i těmto ubožákům.

Yelanah procházela ležením dál a dál. Venkované se postupně vytráceli. Viděla už jen vojáky, kteří byli světlovlasí a vyšší. Postávali v hloučcích a sedlali koně. Yelanah kolem nich proklouzla dřív, než ji zpozorovali.

„…viděl jsi tu armádu?“

„Něco tak obrovského… ještě nikdy…“

„Kdybychom měli také draky, ale ti nahoře…“

„…aspoň nemusíme vyrazit jako první!“

Útržky rozhovorů se postupně vytrácely. Pak dorazila do další části ležení. Cize vyhlížející muži s tmavou pletí si oblékali zbroj – zjevně to byli žoldnéři. Někteří z nich se už vyšvihli na koně. Ale kde jsou draci?

Yelanah pospíchala kolem žoldáků a náhodou vzhlédla k obloze. Nad její hlavou se vznášely stíny větrných jezdců. Yelanah se pokoušela oslovit *dafhana,* ale marně… Byli příliš daleko a neslyšeli ji. Yelanah proklela skutečný svět – v mlžném světě její volání dosáhlo všude, kam je její myšlenky zanesly.

Nevadí. Stejně to dokáže. Bezmála poklusem spěchala napříč celým ležením. Před ní se objevily stany. Proti ní kráčeli myrdhanští bojovníci, vesměs velice mladí. Na rozdíl od ostatních bojovníků si jí všimli a sledovali ji nedůvěřivými pohledy. Yelanah bezděky zpomalila, aby nebyla tak nápadná. Pak konečně spatřila *dafhana*.

Myrdhanští bojovníci je vedli za uzdy za sebou. Spoutali je železnými řetězy. Na tlamách měli košíky. I křídla měli svázaná a na hřbet jim připevnili odporná sedla. Yelanah se zatmělo před očima. Zpod peleríny vytáhla dlouhou dýku.

Několik *dafhana* stálo pod provizorním plátěným přístřeškem. Bojovníci pobíhali sem a tam, nosili jim vodu a maso a připevňovali jim pancíře. Yelanah se pozvolna blížila.

Všichni draci zvedli najednou hlavy a pohlédli na ni, když je v myšlenkách oslovila.

Já jsem Meleyis. Mahyůr Revyn vám slíbil, ze přijdeme a zachráníme vás před lidmi. Ten čas nastal, moji bratři a sestry! Pevně sevřela dýku a oštěp, pak zvedla zbraně a odhodila pelerínu. *Bratři a sestry, pusťte se do boje a neznejte smilování!*

Než některý z bojovníků stačil pochopit, co se děje, Yelanah proběhla kolem draků a přeřízla lana, kterými byli připoutáni k dřevěnému stání. Odněkud zazněly poplašné výkřiky. Yelanah se nedala rušit. Rozřezala drakům pouta a uvolnila jim křídla. Pak jim sejmula košíky a postroje. Prvního bojovníka, který na ni zaútočil, udeřila železnou uzdou do zátylku a srazila ho k zemi. *Bojujte!*

Yelanah hlasitě vykřikla a uskočila před dalším útočníkem. Když kolem ní proběhl, bodla ho oštěpem. Odevšad se ozýval hluk Yelanah se vyšvihla na jednoho z draků. *Rychle!*

Zaplavila ji vlna rezignace – do jejích myšlenek proniklo několik hlasů připomínajících dlouhé vzdechy. Bleskově se rozhlédla kolem. Ze všech stran přibíhali bojovníci. Jenže draci se nehýbali.

Rychle? A kam? zeptal se drak, na kterém Yelanah seděla.

Na svobodu! Zaútočte! ZAÚTOČTE!

Draci přešlapovali z místa na místo a kývali hlavami. Sem a tam, sem a tam. *Na svobodu? Nechápeme… nemůžeme… vzáali jsme to… nechápeme…*

„Cože?“ vykřikla Yelanah a z očí jí vytryskly slzy. „Co je to s vámi! Braňte se přece!“

Pohledy draků jí projely jako tupé dýky. *Už je pozdě… bez lidí nejsme ničím. Už nejsme skuteční… Na svobodě na nás čeká mlha. Raáěji být otroky, než zahynout…*

Yelanah protáhla obličej. Skoro drakům nerozuměla. Proč se s ní dorozumívají tak špatně? V zajetí přece nejsou tak dlouho!

Už je pozdě… jsme otroci… ale alespoň jsme… jsme v bezpečí…

Pak se ozval hlasitý výkřik. Jeden z myrdhanských vojáků přiskočil k Yelanah a ťal po ní svým mečem. Yelanah odvrátila čepel dýkou a kopla ho do prsou. Draci jí nepomohli, dál přešlapovali z místa na místo a pokyvovali hlavami.

„Copak jste se zbláznili?“ vykřikla Yelanah.

Kam chceš jet? zeptal se drak, na kterém seděla.

Zděšeně seskočila a odpotácela se stranou. *Chcete raáěji žít tímhle způsobem, než zemřít?!*

… za nás rozhodují lidé. Ztratili jsme svou vůli.

Bojovníci Yelanah obklíčili. Namáhavě potlačovala slzy, aby jasně viděla kolem sebe. Její pohled naplňovala nenávist.

„Kdo je to?“ vykřikli jeskynní bojovníci.

„Chce nám ukrást draky!“

„Zrádkyně!“

„Zabijte ji!“

Prvního bojovníka, který na ni zaútočil, Yelanah strhla za límec k zemi a zezadu ho probodla dýkou. Pak ho hodila na ostatní útočníky.

Vtom se v davu objevil mladý muž a všichni uctivě couvli. „Kdo je to?“ vykřikl přísně.

Jeden křičel přes druhého. Yelanah využila nabídnutou šanci. Vyřítila se přímo do davu a rozběhla se pryč. Desítky rukou se po ní natahovalo a zachytávalo ji. Yelanah se kolem sebe oháněla dýkou a oštěpem. Pak ji někdo popadl za vlasy a strhl ji zpět. Vykřikla.

Mladý muž, který se právě objevil, ji pevně svíral. „Kdo jsi?“ zeptal se pohrdavě.

Místo odpovědi po něm ťala dýkou. Mladík uhnul, ale čepel ho škrábla do krku. Překvapeně vydechl.

„Alasare!“ vykřiklo několik hlasů najednou. Zapotácel se a ustoupil o krok zpět. Přes hrdlo se mu táhl šrám, z kterého vyteklo několik nepatrných kapek krve. „Ty jsi Alasar?“

Mladík tasil meč. „Za to zemřeš!“ Meč zasvištěl, ale ona se mu šikovně vyhnula. Vzduchem se rozletělo bahno a rozměklý sníh, když Alasar vytrhl čepel ze země. Yelanah se na něj vrhla, ale Alasar uskočil stranou. Místo něho oštěp zasáhl jednoho z bojovníků a srazil ho.

Vypukl strašlivý zmatek. Yelanah proklouzla pod nataženými pažemi a sekajícími čepelemi k jednomu z draků. Bez váhání se na něj vyšvihla. Musí utéci a říci Revynovi, že *dafhana* v armádě jsou ztracení. Zděšeně pobídla draka. Ten udělal mohutný skok a rozdělil ječící dav.

Najednou Yelanah někdo uchopil za kotník Pod ní stál Alasar. Díval se na ni ledovýma očima. „Své draky si ukrást nenechám!“ a napřáhl znovu meč.

Drak se vrhl vpřed. Yelanah pevně sevřela střední roh, aby nespadla. Její kotník vyklouzl Alasarovi z ruky. Ale čepel jeho meče už vyletěla vpřed. Yelanah vykřikla, když prorazila její pancíř. Svět se jí rozplynul před očima. Tělem jí projela horká vlna. Chtělo se jí zvracet. S ohromením cítila, jak se jí ústa plní krví.

Jako štvaná démony hnala draka ležením. Křik za ní připomínal lámající se vlnobití. Yelanah se přimkla k drakovi. Někde blízko se ozvaly rohy. Vzduch roztrhly šípy a výkřiky.

To není kvůli mně, prolétlo jí hlavou. Ne kvůli mně.

Za kopci se objevili cizí útočníci. Zavládl chaos. Yelanažin drak prchal jiným směrem. Yelanah nic nevnímala, cítila jen žár ve svém boku. V hlavě jí burácelo, ale netušila, zda výkřiky, které slyší, jsou skutečné. Ústa měla stále plná krve. Zalykala se a zvracela.

Když otevřela oči, před sebou spatřila pahorek. Někde v dáli zuřila bitva. Šípy se zabodávaly kolem ní do sněhu, ale ona věděla, že nebyly vystřeleny na ni. Ne na ni. Z nějakého důvodu byla přesvědčená o tom, že si jí nikdo nevšimne, dokud se neohlédne.

Když je obklopily vysoké skály, drak se zastavil. Yelanah sklouzla z dračího hřbetu. Oblečení měla nasáklé krví. Ruka, kterou si tiskla k ráně, byla mokrá. Zavřela oči. Rozechvěle přešla ke skalám a po čtyřech se šplhala po kamenném srázu, kousek za kouskem. Drak ji mlčky následoval. Když vylezla na skalní hřeben, klesla do sněhu. Vítr jí chladil roztřesené tělo. Je jí horko, nebo zima? Nevěděla.

Z posledních sil otevřela oči a pohlédla dolů. Několik haradonských oddílů napadlo Alasarovu armádu ze zálohy, ale Myrdhanci už měli boj pod kontrolou. Od obzoru se blížil hlavní haradonský voj. Zasněžená krajina ztmavla pod záplavou lidí.

Revyn, pomyslela si Yelanah. Neustále si opakovala jeho jméno. Pak jí hlava klesla do zakrváceného sněhu a ona se prudce rozvzlykala. *Daťhana* jsou ztracení.

Revyn pospíchal k haradonskému ležení, aniž se skrýval. Čeho by se taky měl bát? Sám byl přece haradonským dračím bojovníkem.

Během chvilky ho objevili větrní jezdci, kteří kroužili nad vojskem, a ozval se zvuk rohů. O něco později se země zachvěla a zpoza kopce vyrazil oddíl dračích jezdců. Revyn zvedl ruce a zastavil se. „Jsem Haradonec. Jsem Haradonec a přicházím z Logondu!“

Dračí bojovníci zastavili před ním. Jejich vůdce sejmul helmu. Trvalo jen okamžik, než Revyn poznal široký, červený obličej. „Mistře Moroku!“ vykřikl překvapeně. „Mistře Moroku – to jsem já! Revyn! Jeden z dračích bojovníků v Logondu! Ten krotitel – vzpomínáte si ještě na mě?“

Starý obchodník na něj překvapeně zíral. „Revyn?“

„Byl jsem v myrdhanském zajetí. Byl… ale teď jsem zase tady a…“

Mistr Morok mu podal ruku a vytáhl ho za sebe na dračí hřbet. „To je v pořádku!“ vykřikl na své muže. „Ten patří k nám. Vrátíme se k vojsku!“

Vojáci pobídli draky a vyrazili nazpět. Revyn se pevně držel sedla.

Bude to tak snadné? Ne, to nejtěžší má stále před sebou. Zajímalo by ho, jak mistr Morok zareaguje, až Revyn osvobodí draky. Obratem ruky budou z něho i z mužů kolem zarytí nepřátelé.

Když dorazili do ležení, Morok mu naznačil, aby sestoupil z draka. „Děkuji,“ řekl Revyn, ale neodvážil se mu pohlédnout do očí.

„Jdi k dračím bojovníkům z Logondu,“ řekl Morok a ukázal mu směr. „Určitě pro tebe najdou nějakou výzbroj, a draka také. Haradon vyrazil v plné bojové síle.“ Revyn přikývl.

„Později se ještě určitě uvidíme,“ řekl mistr Morok. Pak pobídl draka a odvedl své muže zpět na stráž.

Revyn chvíli nehybně stál. Za ním se ozýval hluk ležení. Stovky překřikujících se hlasů. Tisíce nohou ve sněhu. „Bohové, stůjte při mně,“ zašeptal. Pak se otočil a vyrazil. Pěchota se zrovna začínala formovat. Vojáci vytvářeli nekonečné řady, připravovali si zbraně a štíty a plnili rozkazy svých generálů.

Kdyby tenkrát Revyn nepotkal mistra Moroka a neukradl Palagrina, nejspíš by byl jedním z nich, bezvýznamným kamínkem ve zdi, která byla postavena jen proto, aby byla stržena. Kdyby nepoznal Yelanah, byl by dodnes dračím bojovníkem. Jak snadno se mohl jeho život ubírat úplně jiným směrem! A celý svět draků, svět, do něhož patřil, by navěky zůstal skryt za mlhou.

Za pěchotou se řadila kavalerie. Někteří muži už seděli v bojové pohotovosti na koních a mumlali rychlé modlitby. Tu a tam se ozývaly údery kladiv z míst, kde kováři na poslední chvíli okovávali koně. Z velkých kotlů se vydávala polévka a maso. Jeden z mužů se rozčilením pozvracel.

Tento boj nebyl stejný jako ostatní – tentokrát budou na obou stranách umírat muži po tisícovkách. Ale když Revyn a Yelanah neuspějí… Revyn přidal do kroku. Bez draků možná k žádné bitvě nedojde… Jenže věděl, že ta myšlenka je jen nesmyslnou nadějí. Válka bude pokračovat… Války byly a vždycky budou, dokud bude existovat země a lidé, kteří po ní lační.

Konečně objevil legie dračích bojovníků. Muži právě sedlali draky a připevňovali jim brnění. Draků byla taková spousta, že se Revyn

zarazil. Jak je má všechny osvobodit? Pokoušel se najít místo, kde je shromážděna většina draků.

Slyšíte mě, bratři a sestry? Chci vás osvoboáit. Draci, kolem kterých kráčel se skloněnou hlavou, překvapeně vzhlédli. Před Revynem se objevila řada zamřížovaných vozů, sloužících jako dračí stáje.

Revyne! Zůstal stát jak přimražený. Skutečně ten hlas zaslechl? Modlil se, aby se pletl. *Taáy, Revyne…*

„Ne!“ Revyn klopýtl. *Palagrine!* Stál připoutaný v jedné z klecí. Na zádech měl těžké vaky s pískem, kterými se krotitelé snažili vyčerpat divoké draky, aby je dokázali zkrotit.

V Revynových myšlenkách se ozývaly další a další hlasy. Pohledem bloudil po vozech. Celý kmen Nimorga byl zajat. Zachvěl se hrůzou. Ruce se mu sevřely v pěsti. Jak se to stalo? Jak mohli…

„Revyne!“ Někdo ho uchopil za rameno a objal ho tak bouřlivě, že málem upadl. Capras! Jeho přítel byl skoro o půl hlavy vyšší než on. Obličej měl ostře řezaný a tvrdý, vlasy delší.

Pustil Revyna a vytřeštěně na něj zíral. „Ksakru, Revyne! Vypadáš – jako duch! Kde jsi byl celou dobu?! Jak. Ty blázne jeden mizerná, pojď sem!“

Revyn se namáhavě uvolnil z kamarádova objetí. „Cape! Jsem rád, že tě vidím!“

„Kde ses tu vzal? Jdeš s námi do boje?“ Než Revyn stihl odpovědět, Capras ho znovu popadl za ramena. „Dobře, že jsi tady. Musíme zvítězit. Teď jde o všechno, rozumíš? Ve hře není jen náš život, ale celý Haradon!“

Revyn přikývl. Pak sejmul Caprasovu ruku ze svého ramene a pevně ji stiskl. „Jsem opravdu rád, že tě zase vidím, Cape. Slib mi, že se nepostavíš proti mně.“

„Cože? Jak to myslíš?“

Revyn prošel kolem něj a vytáhl meč. Pak otevřel klec, v niž stál Palagrin, a rozťal jeho pouta.

„Co to děláš?“ Capras se k němu rozběhl. „Ach, to je tvůj drak! Chytili jsme ho v lesích.“

Revyn opatrně pohladil Palagrina po krku. Pak mu sejmul vaky z hřbetu. Kůže pod nimi byla rozedřená a krvavá. Nedokázal se na to dívat. *Počkej uvnitř, než osvobodím ostatní. Pak utečeme všichni najednou.*

Palagrin jen vyčerpaně přikývl. Revyn přešel k dalšímu vozu, ve kterém byl připoután Nhoar, člen kmene Nimorga. Revyn přeřízl lano a opatrně uvolnil železný košík, který mu svíral tlamu.

„Co to děláš?“ zeptal se Capras nedůvěřivě.

Vtom se ozval hlasitý výkřik. „Zaraz ho, Cape!“ Revyn se otočil. Dlouhými kroky k nim přicházel další dračí bojovník. Byl to Twit. Vůbec se nezměnil. Ještě stále měl bledou a neklidnou tvář a v koutku úst mu poškubávalo. Vytáhl meč a namířil ho na Revyna. „Ihned vypadni od těch draků, zrádče!“

Revyn se nehnul ani o centimetr. „Nezkoušej mě zadržet!“

„Chce nám ukrást draky. To on tenkrát v Logondu připustil, aby ta elfka draky osvobodila. Je to zrádce a pracuje pro naše nepřátele!“

Revyn se na něj pohrdavě podíval. „Napadlo tě někdy, že v životě existují i jiné věci než válka?“

„Kde jsi byl ty poslední měsíce?“ vykřikl Twit. „Řekl bych, že jsi byl v Myrdhanu. Nebo snad s tou zlodějskou elfkou?“

Revyn zvedl meč a přeťal zbývající pouta, aby osvobodil Nhoara. Když se drak mohl konečně pohnout, zapotácel se.

„Nech ty draky na pokoji!“ poručil Twit.

„Rozvážu jim pouta.“

„Revyne, copak ses zbláznil?“ vyděsil se Capras. „Nech ty draky, jsou divocí!“

Twit popadl Revyna za ruku a táhl ho z klece. Revyn na něj namířil meč. „Vypadni! Nic nechápeš!“

„Pomoz mi, Cape!“ Twitovy oči jiskřily. Tasil meč a zaútočil. Revyn úder odrazil, ale současně ho Capras popadl za boky a přitiskl ho ke stěně vozu. „Neblbni přece!“ Revyn se bránil, ale Capras mu zkroutil ruku a on musel pustit meč.

„Zavřete ho do vozu!“ zasyčel Twit. Nhoar zařval a nejistými kroky se potácel k Twitovi. Dračí bojovník vykřikl. „Rychle!“

Někdo uchopil Revyna za zátylek a strčil ho k Nhoarovi. Tvrdě dopadl na kolena. Než se otočil, Twit už přirazil dveře klece a zastrčil závoru.

„Copak jste se zbláznili! Pusťte mě ven!“

„Nikdy,“ odfrkl si Twit a táhl Caprase od vozu. „Až skončí bitva, půjdeš před soud!“

„Cape, tohle mi přece nemůžeš udělat,“ procedil Revyn zaťatými zuby. Capras se na něj váhavě podíval.

„Neposlouchej toho zrádce!“ vykřikl Twit.

Vtom zazněl ohlušující zvuk rohů. Dřevěné mříže v Revynových rukách se zachvěly. Muži se rozběhli, vyskočili na draky a koně a zařadili se na svá místa.

„Vyrážíme!“ vykřikli generálové. „Zformujte se! Muži, hněte s sebou!“

„Jdeme na věc!“ vykřikl Twit. V hluku rohů mu skoro nebylo rozumět. „Pospěš si!“

Twit a Capras bez ohlédnutí odběhli.

„Počkejte! Pusťte mě ven! VRAŤTE SE!“ křičel zoufale Revyn a vrhl se proti mřížím.

Bitva

A*lasar* už nemohl dál čekat. Nepřátelské zálohy je neustále ostřelovaly šípy a napadaly je dokonce i malé jednotky větrných jezdců. Strategie Haradonu byla tak promyšlená a útoky tak dokonale organizované a efektivní, že další váhání by bylo zničující. Jediný triumf, který měl, byla obrovská masa bojovníků. Musel ho využít dřív, než se rozplyne.

Alasar se vyšvihl na svého draka. Když se haradonské vojsko v dáli dalo do pohybu, vyrazil. Ardhes ho následovala, aby se před bitvou setkala s haradonským králem.

Když vyjeli na otevřené prostranství v ústrety nepříteli, vojsko nechali za sebou. Na protější straně se od masy vojska oddělil královský bojový vůz tažený statným drakem.

Alasarovo srdce se rozbušilo rychleji. Setká se s mužem, který ho kdysi připravil o všechno. Ukradl mu jeho dětství, zabil jeho rodiče… S mužem, který ho pohřbil pod zemí. S mužem, který stojí mezi Alasarem a jeho cílem a musí zemřít, aby on mohl žít.

Alasar si tuto myšlenku neustále opakoval a rozdmýchával jí svou nenávist jako žhavý oheň. Králův vůz byl od nich vzdálen, co by oštěpem dohodil. Alasar se úkosem podíval na Ardhes – co asi cítí ona? Král Helrodir byl koneckonců jejím pokrevním otcem, pokud mluvila pravdu. Neměla přece důvod lhát, nebo snad ano? Její tvář byla nehybná. Kůži měla jako padlý sníh, její temný pohled

zkameněl. Alasarovi tolik připomínala jeho samotného, že jí prostě nedokázal důvěřovat. Kdyby spolu strávili více času, tak možná… možná… někdy…

Alasar přitáhl drakovi uzdu. Setřel si sněhovou vločku z řas. Král Helrodir a jeho korouhevník zastavili před nimi. Oba od sebe nedělilo více než pět kroků.

Vládce Haradonu, nejmocnější ze všech králů, byl menší a starší než v Alasarových představách. Vousy a skráně už měl lehce prošedivělé. Jeho oči vroubily hluboké vrásky.

Padesát tisíc vojáků je mlčky pozorovalo. Když draci pohodili hlavami, řinčení jejich brnění se rozlehlo nad celým bitevním polem.

„Poslouchej, chlapče," pronesl posléze král Helrodir smířlivým tónem. „Doslechl jsem se, že jsi to byl ty, kdo mě v Isdadu zbavil krále Morgwyna. Za to bych ti měl být vlastně vděčný. Tak proč mi nepovíš, co má tohle všechno znamenat? Jsi králem Awrahellu, oženil ses s mou neteří, patříš do mé rodiny – tak po čem ještě dychtíš? Je tohle všechno opravdu nutné?" Helrodir roztáhl ruce a ukázal kolem sebe.

„Po čem dychtím?" zopakoval Alasar. „Po tvé smrti!"

Helrodir se zamračil. „Přišel jsem s dobrými úmysly, ale to se ještě může změnit."

„Já jsem přišel, abych si vzal, co ti patří, a zničil vše, co jsi vybudoval." Jak dlouho Alasar čekal na to, až bude moci vyřknout tato slova! „Tvůj čas se nachýlil ke konci, starce, a můj nastává. Vyzývám tě k boji na život a na smrt a neustanu, dokud tvoje krev neulpí na čepeli mého meče."

Helrodir přitáhl uzdu, když jeho drak neklidně zadupal. „Zabíjel jsem muže ve všech koutech kontinentu, ale takového vyvrhela, jako jsi ty, se špička mého meče ještě nikdy nedotkla! Co jsem ti vlastně udělal?"

Alasar tasil meč a namířil ho na krále. „Před dávnými lety jsi mi vzal všechno. Teď ti to oplatím. Po celý svůj život jsi vykořisťoval země jako lupič a vrah a teď za to zaplatíš! Takový je život, podle tvých pravidel se už hrálo dost dlouho!"

Král Helrodir se zajíkl zlostí. Pak pohlédl na Ardhes. „Provdala ses za šílence! Copak ses zbláznila i ty, že jsi podvedla vlastní matku?"

Alasar zahlédl koutkem oka, jak po Ardhesiných rtech přeletěl úsměv. „Zrádkyně si nezaslouží nic jiného, než aby byla zrazena."

Král Helrodir ji provrtal žhavým pohledem. Pak pozvedl bičík. „Nedá se nic dělat, teď poznáte mé nepřátelství! Dokonce i moje láska k rodině má své hranice!“

„Tak hranice,“ zopakovala Ardhes rozechvěle. „Prozraď mi, králi Helrodire… Kde přesně jsou hranice v lásce k sestřenici? A jejímu bastardovi?“

„Zkažené plémě! Oba dva! Zemřeš v téhle bitvě, ty myrdhanský pse! A ty, Ardhes, ty skončíš na popravišti! To ti slibuji!“ Pobídl své draky a obrátil vůz. Haradonci se dunivě rozjásali, jako by už bitvu vyhráli.

„Neboj se,“ řekl Alasar, aniž pohlédl na Ardhes. „Až ho uvidíš příště, bude napíchnutý na kopí! Hyjé!“ vykřikl a rozjel se zpět ke své armádě. Když zvedl pěst do vzduchu, ozvalo se zaburácení. Bojovníci se dali do pohybu jako příbojová vlna, která se po prudkém vzepětí konečně řítí k zemi.

„Pěchota vpřed!“ vykřikl Alasar na trubače.

Jejich signál dorazil i do nejzazších řad vojska. Kavalerie a dračí bojovníci uvolnili místo pro muže a ženy, kteří se za povzbuzování a popohánění jeskynních dětí rozběhli vpřed.

„Utíkejte!“ křičel i Alasar na lidský příval, který ho míjel. „Rychleji! Rychleji!“

Ardhes přijela k němu. Z posledních sil držela draka, který se bál řítícího se davu a vzpínal se na zadních. Alasar sáhl po uzdě a pomohl jí ho zvládnout.

„Vrať se do svého stanu!“ poručil. Nemohla ho slyšet, ale přesto přikývla a odjela. Alasar chvíli sledoval, jak odjíždí a klestí si cestu davem. Pak se znovu obrátil a rozhlédl se po Tivamovi. „Tivame!“ vykřikl. „Tivame!“

„Tady jsem!“ Tivam přicválal k Alasarovi. Ten ho s úlevou poklepal po rameni a pak se rozhlédl kolem. Mezitím už jeho pěchota zaujala větší část bojiště. Z druhé strany se blížili Haradonci a spolu s nimi zvuk rohů vytrubujících do pochodu. Připomínal bzučení nestvůrného vosího hnízda. Legie dračích bojovníků ujížděly jako první. Z boků se k nim přidala kavalerie na koních. Až za nimi kráčela haradonská pěchota. Alasar cítil, jak mu srdce buší ve spáncích a v krku. Nebo to bylo chvění země, která se chvěla pod tisíci tisíců kroků? Alasar se znovu ohlédl. V porovnání s Haradonci byla jeho armáda neorganizovanou hordou zmateně pobíhajících těl.

„Zformujte se!“ vykřikl Alasar ze všech sil. „Připraví se větrní jezdci! Vzhůru!“ Znovu se obrátil k bojišti. Sekundy, zbývají už jen sekundy, než na sebe vojska narazí – haradonští dračí jezdci na jeho pěchotu…

Vtom si Alasar povšiml pěšáků, kteří se dali na útěk! Jeho vlastní vojáci prchali před nepřáteli, když si uvědomili, že pěchota má bojovat proti dračím bojovníkům. Navíc se objevili i haradonští větrní jezdci, kteří je zasypali šípy.

„Větrní jezdci!“ zaburácel Alasar. „VZHŮRU! HNED TEĎ!“ Konečně zaslechli jeho rozkaz. Nad Alasarem zašuměly odlétající stíny. Napjatě sledoval, jak jeho větrná garda nalétává na haradonskou. Vzduch se naplnil šípy.

Hluk boje už dávno přehlušil rohy. Odtud, zezadu, Alasar nemohl bitvu příliš sledovat, ale vítr k němu přinášel výkřiky. I ve vzduchu byl souboj větrných gard nepřehledný. Nikdo nevěděl, zda se k zemi řítí Haradonec nebo Myrdhanec.

„Zatím ne!“ poručil Alasar dračím bojovníkům čekajícím na jeho rozkaz. „Nejprve kavalerie!“

Jezdci na koních se vyřítili vpřed a vrhli se do bitevní vřavy. Většina z nich byli awrahellští vojáci. Alasar vzhlédl k obloze. Počet větrných jezdců znatelně klesl. Ještě pár minut a povede své dračí bojovníky do bitvy. Ale dokud z oblohy prší šípy, jsou jeho draci příliš drahocenní, než aby je vyslal do boje… Alasar si povšiml, že jílec meče, kterou svíral v pěsti, zvlhla potem. Ano, byl to studený pot strachu. Haradonské vojsko bylo vycvičené a dokonale vyzbrojené, on proti němu mohl postavit jen dav. Co když jeho plán nevyjde… Prudce se nadechl. Za chvíli vyrazí. Už jen půl minuty.

Alasar se obrátil k Tivamovi a znovu mu položil ruku na rameno. „Tivame,“ začal. Zdálo se, že hluk bitvy je obklopuje jako zvon. „Z tisícovek lidí, kteří tu jsou, existuje jen jediný, kterého miluji. A to jsi ty. Ty jsi všechno, co mám. Moje… moje rodina. Až tento den skončí a svět bude patřit nám, budeme skutečnými bratry a náš vztah bude posvěcen krví. Ještě jsem ti chtěl říct jedno… Chci, aby ses stal mým následníkem. Dám ti všechno, co mám. Bez tebe bych nebyl ničím.“

Přitáhl ho k sobě a pevně ho objal. Tivamovy prsty se bolestivě zaryly do jeho zad. Pak ho Alasar pustil a poklepal ho po rameni. Tivamovy tmavé oči se zalily slzami, ale nepohlédl na něj.

„Zůstaň v boji po mém boku, Tivame. Vyrazíme!“ Alasar tasil meč. „Muži! Bojujte! Zabíjejte! A zvítězte!“

Tryskem vyrazili. Při rychlé jízdě vše kolem splývalo a před Alasarovýma očima se postavy rozpadaly na trhající se noční můru. Vřítil se přímo do bitvy. Hlavu měl prázdnou, všechny myšlenky nechal za sebou. Věděl jen jediné a na to cele soustředil všechny své síly: král Helrodir musí zemřít jeho rukou.

Revyn sledoval vojáky pochodující do bitvy, řadu za řadou, ale jeho výkřiků si nikdo nevšímal. Cloumal mřížemi, ale marně. Slzy ho pálily v očích, když viděl gardy větrných jezdců přelétající nad jeho klecí.

Všichni jsou ztraceni. Opřel se o mříže a ztěžka oddychoval.

Nhoar se na něj zachmuřeně zadíval. Neodpověděl. Jen kýval hlavou sem a tam. Nejprve pomalu, pak rychleji. Oči měl mrtvé. Tolik jich zemře… Volání neskutečna…

Revyn objal Nhoara a položil mu hlavu na krk. Neposlouchej ho! Neposlouchej to volání. Když všichni naši sourozenci zemřou, my musíme přežít, aby existovala budoucnost! Bud silný!

V Revynově hlavě se ozval důvěrně známý hlas, ale byl slabý a zamžený. Otočil se a vystrčil ruce mřížemi směrem k Palagrinovi. Špičkami prstů dosáhl na jeho nozdry. *Co to říkáš, bratře?*

Musíš varovat Yelanah… aby se nepokusila o totéž co ty. My jsme všichni ztracení, Revyne… nás zachránit nemůžeš. Rozhlédni se kolem sebe: naši zajatí bratři a sestry už neumí mluvit! Když se podrobili lidem, stali se z nich otroci… Už není návratu.

Ne, musí existovat nějaký způsob…

Vzpomeň si na daťhana, které Yelanah vysvobodila z Logondu! Všichni následovali volání neskutečna… U lidí jsme utlačovaná zvířata. Když přestaneme být tím, čím jsme, nejsme ničím… Neexistuje cesta zpět, když ztratíš sám sebe.

Revyn se odvrátil a rozechvěně vydechl. Zvuk rohů ozývajících se z bitvy byl ohlušující. K Revynovi doléhaly strašlivé výkřiky plné bolesti. Zatočila se mu hlava. Všechno to utrpení, všechna ta devastující nenávist ho málem připravila o rozum.

Najednou spatřil muže uhánějícího kolem zamřížovaných vozů. Srdce se mu málem zastavilo. „Mistře Moroku!“ Revyn se vrhl na druhou stranu vozu. „MISTŘE MOROKU! Tady jsem! Tady!“

Starý obchodník se s úlekem obrátil. Když ho konečně objevil, Revyn si nebyl jist, zda ho poznává. Zoufale na něj zamával. „Mistře Moroku! Dostaňte mě ven!“

„Revyn?“ zeptal se mistr Morok překvapeně. „Co tam děláš?“

Revyn se s úlevou rozesmál. „Jsem nešika. Prosím, otevřete mi dveře.“

Mistr Morok se rychle rozhlédl na všechny strany. Navzdory chladu se jeho tvář leskla potem. „Bitva začala, Revyne. Potřebujeme nutně další draky, protože tam vpředu umírají jako mouchy. Vylez ven.“ Otevřel závoru. Revyn vyskočil a pak dveře otevřel dokořán, aby ho Nhoar mohl následovat. Mistr Morok váhavě ustoupil.

„Revyne, poslouchej,“ vydechl. „Dokázal bys tyhle draky rychle zkrotit? Vpředu mám pár mužů, opravdu dobrých mužů, kteří by potřebovali draka…“

Revyn se na něj krátce podíval, než se rozběhl k Palagrinově kleci a odstrčil závoru. „Moc mě to mrzí, ale nejde to.“

Opatrně natáhl ruku směrem k Palagrinovi a pomohl mu z vozu. Po mučení, které bylo součástí krocení, sotva stál na nohách. Když byl Palagrin volný, Revyn se rozběhl k dalšímu vozu a otevřel zamřížované dveře. Za nimi visel v okovech Isán. Když mu Revyn uvolňoval okovy, zděsil se – všude samé otevřené rány.

Najednou někdo Revyna popadl za rameno a strhl ho zpět. Mistr Morok ho přitiskl k mřížím. Vítr mu čuchal řídké vlasy. „Co to tropíš s těmi draky?“

„Pouštím je!“

Mistr Morok se napřáhl a udeřil ho do obličeje. Revyn vyjekl a upadl na zamřížované dveře. Měl pocit, že má vykloubenou čelist. Vyskočil a jeho pěst zasáhla mistra Moroka do oka. Obchodník klopýtavě ucouvl. Revyn se znovu rozmáchl a udeřil ho do břicha a do spánku. Mistr Morok se bolestí předklonil. Pak se najednou jeho pěst zvedla a zaduněla o Revynův obličej. Revyn omámeně padl dozadu a zastavil se o mříže vozu. Před očima mu tancovaly hvězdičky.

Pak se ozval zděšený dračí řev. Kdy se Revyn trochu vzpamatoval, uviděl, jak se mistr Morok vyšvihl na Palagrina a tluče ho jezdeckou smyčkou. „Vpřed! Vpřed!“ Palagrin zařval bolestí, jak mu odřeniny na hřbetě popraskaly. Pak se slepě vyřítil pryč.

„NE!“ Revyn se potácel za ním. „PALAGRINE!“ Utíkal opuštěným ležením – mistr Morok směřoval rovnou do bitvy. Revyn v běhu vytrhl meč z pochvy a ponořil se do davu bojovníků.

Všude kolem něj se na sebe řítili muži. Uskočil před jedním řvoucím Myrdhancem, který zaťal meč haradonského jezdce před jeho nohy. Přímo před ním klopýtl nějaký Haradonec o koňskou zdechlinu a jeho protivník ho probodl. Další se vyhnul oštěpu, ale o chviličku později ho probodl šíp.

Čím déle Revyn utíkal, tím byl dav lidí neproniknutelnější. Kdesi před sebou zahlédl mistra Moroka a Palagrina – nebo to byl jiný dračí bojovník? „Palagrine!“ křičel zoufale.

Zleva se na něj vyřítil nějaký muž. V poslední chvíli odrazil úder jeho sekery, uskočil stranou a utekl. Pak kolem něj zasvištěl šíp. Revyn se přikrčil a ohlédl se, ale střelec už dávno zmizel v davu. Pak spatřil draka. Do krku měl zabodnutý oštěp.

Strnule sledoval, jak drak lapá po dechu. Jeho zranění bylo smrtelné.

Revyn se zvolna rozhlédl kolem sebe. Všude umírali nejen lidé, ale i draci. Vzduch byl plný jejich výkřiků přetékajících bolestí. Kolik jich umírá každou sekundu? Země se zachvěla. Nedaleko Revyna se zřítil k zemi hořící drak.

Revynovi vyrazil ledový pot po celém těle. V uších mu zněl vysoký, odporný tón. Je to skutečné…

Před očima se mu objevily stříbrné jiskřičky. Ale vždyť se mu netočí hlava…

Před ním tancovalo stále více světel, ale nevypadala skutečná. Revyn přimhouřil oči. Když to zvláštní jiskření nezmizelo, sledoval je pohledem a uvědomil si, odkud přichází. Dech se mu zatajil.

Umírající drak se před jeho očima rozplýval. Jeho krví zalité tělo bylo stále průsvitnější. Ve vzduchu se vznášel prach hrající všemi barvami.

Revyn otevřel ústa, ale nedokázal ze sebe vydat sebemenší zvuk. Nedokázal se ani pohnout. Drak už takřka zmizel, jen oštěp tu zůstal. Mračna prachu se spojovala v líně rotující sloupy a postupně pohasínala.

Vtom Revyna zasáhl prudký závan vzduchu. Přivřel oči. Shora pršely jiskřičky, dopadaly na zem a rozprskávaly se na všechny strany. Z oblohy se zřítil ječící větrný jezdec a dopadl na zem hned vedle Revyna.

Kolem Revyna poletovaly nepatrné částečky. Když se rozhlédl, zjistil, že všechno kolem zahalil opar z neskutečných jiskřiček. Světelné sloupy se ze všech stran snášely do bitvy, jako by obloha sahala svými prsty po světu. Z krveprolití se zvedaly plápolající cáry mraků. Země praskala.

Pak se neviditelné brány rozevřely a zaznělo volání neskutečna.

Pomsta

Když se stal ten zázrak, Ardhes vyšla ze stanu. Kdyby jí někdo vyprávěl o tom, co se právě odehrává, nevěřila by mu. Na zem se snesla noční můra. To, co kdysi bývalo skutečností, se proměnilo v démonickou fantazii samotného ďábla.

Setmělá obloha odrážela rudé světlo, které přicházelo odnikud. Zahalovalo všechno kolem. Odporně červená – lila – okrová… ne, takovou barvu ještě nikdy nespatřila! Na zemi se snesl závoj šílenství.

A z oblohy pršely mrtvoly.

Draci, kteří bojovali ve vzduchu, padali mrtví k zemi jako kameny. Zanechávali za sebou zářivé ohony jako komety, zatímco jejich těla se rozpouštěla v nicotu. Bezmocní větrní jezdci s výkřiky dopadali na zem. Nad celým bojištěm žhnuly praporce stříbřitého prachu a dopadaly na muže, jako by je vyvrhla mračna. Z chaosu na zemi proudila zrnka světla vzhůru jako mlžné závoje. Svět naplnil výkřik, který nebyl skutečným výkřikem.

Jako pískání v uších duševně nemocného člověka, které náhle uslyší všichni kolem – a přesto byl ten zvuk jen odpornou myšlenkou v hlavě každého jedince. Byl příliš vysoký, příliš pronikavý, než aby se dal snést. Ardhes se svíjela bolestí. Když se podívala dolů, půda se před jejíma očima rozpouštěla jako černá láva. To, co se dělo, to se nikdy nemělo stát. To, co se dělo, to se nemohlo stát! Zachvátila ji panika. Srdce se jí rozbušilo tak, že si myslela, že zemře. Najednou si vzpomněla na Octarisova slova. Co to tenkrát říkal o úrovních reality?

„Když někdo zemře, duše unikne," mumlala si Ardhes. „Brány světů se otevírají z tohoto světa na onen svět i do všech úrovní mezi nimi. A když svá těla opouští velké množství duší, všechny

najednou… pak se brány světů otevřou dokořán do všech úrovní!“ Ardhes vzhlédla k obloze a přitiskla si dlaně na uši.

Pochopila, že žádnou bránu hledat nemusí. Ocitla se v bráně. Obloha se rozplývala ve vodopádech lesklé krve, zatímco draci opouštěli svět.

„Palagrine!“ Revyn vykřikoval neustále jeho jméno ve snaze přehlušit volání neskutečna. V krku ho škrábalo. Dračí bojovníci, pod kterými se draci zničehonic rozplynuli, dopadali s plesknutím na zem. Revyn proběhl kolem nich. Pohledem bloudil v šedi, ale měl pocit, že vůbec nic nevidí. „Palagrine!“

Klopýtal přes mrtvá těla. Nad ním se prohánějí šumějící vlny světla a halily ho jako písečná bouře. Cítil vír, který ho chtěl roztrhnout na dva kusy, každé nadechnutí bylo nesmírně obtížné. Lapal po dechu a těžkopádně klopýtal vpřed. „Palagrine!“

Najednou objevil mistra Moroka. Obchodník stál jako socha s tváří obrácenou k obloze. V jeho strnulých očích se odrážel lesk neskutečných světel. Revyn s nesmírným úsilím zvedl meč a tápal směrem k němu. Měl pocit, že se snaží postupovat proti proudu dravé řeky. Stařec ho nezpozoroval. Po šedivé tváři mu stékaly slzy.

Pak Revyn spatřil draka ležícího za ním. Meč mu vyklouzl z ruky; zdušené zalapal po dechu, prohnal se kolem mistra Moroka a padl do sněhu vedle Palagrina.

„Palagrine! Ne, ach ne, to ne… Bojuj proti tomu! Bojuj přece!“ křičel Revyn, ale sám viděl, že to nemá smysl. Zakrvácené dračí tělo bylo tak průsvitné, že Revyn viděl sníh pod Palagrinem. Když položil chvějící se ruce na Palagrinův krk, jeho srst se proměnila v chomáčky prachu.

Ničeho nelituj, zašeptal Palagrin. *Prodloužil jsi mi život… nemáš čeho litovat. Bez tebe bych už dávno ztratil svou duši. Zachránil jsi mé srdce… Teď už je všechno v pořádku. Všechno je v pořádku.*

„Je to moje vina,“ zavzlykal Revyn. „Kdybych Alasarovi… nikdy by k téhle válce nedošlo, brány by se neotevřely a – a –“ Jeho slova zanikla v prudkém vzlyku. *Neopouštěj mě, Palagrine… Nesmíš následovat volání neskutečna!*

Tady už pro nás není místo. Musíme odejít a náš svět s námi. Ne…

Nikdo nedokáže zadržet tok času, konec noci a rozbřesk nového dne. Když slunce vychází… mlha se rozpouští. Nebojím se toho, co nás očekává. Vzpomeň si na nás.

Revyn pohlédl Palagrinovi do očí. S každým úderem srdce se světlo v nich vzdalovalo. Jeho tělo už takřka nebylo vidět. Revyn přiložil tvář těsně k Palagrinovým nozdrám. Jemný dech draka pozvolna ztichl.

Pak ucítil volání neskutečna i ve svých údech. Když se podíval na ruce, postřehl, že jsou světlejší než jindy. Jeho pokožka se zvláštně blýskala. Revyn se tomu nevzpíral. Je-li psáno, že draci musí zmizet, odejde do jiného světa s nimi. A Yelanah? Setká se s ní tam, kde neexistuje čas ani místo?

Revynovo srdce zachvátila panika. Ne, tohle nesmí být konec! To ne! je Yelan v neskutečném světě? Najdu ji tam, Palagrine?

Palagrinovou hlavou projela čepel meče. Revyn vykřikl.

Slabý svit se vznesl a rozpadl se ve vzduchu na lesklé jiskřičky. Palagrin se rozpustil.

Meč se znovu vznesl do výše a Revyn se otočil. Nad ním se tyčil jako nestvůra mistr Morok. V jeho tváři se zrcadlilo čiré šílenství.

„To jsi udělal ty!“ překřikoval vítr. „To jsi udělal ty! Jsi elfí čaroděj!“ Zvedl meč a ťal po Revynovi. Revyn uskočil příliš pozdě. Cítil, jak čepel projela kazajkou a zaryla se mu do ramene. Z rány ihned vytryskl proud krve, který mu stékal pod kazajkou po prsou a zádech. Zdálo se mu, že se řítí tunelem ze světla a stínů. Mistr Morok znovu zvedl meč a rozpřáhl se k smrtící ráně. Revyn zůstal nehybně ležet.

Najednou se v hrudi mistra Moroka objevila krvavá špička oštěpu. Starý voják se začal dusit. Meč mu vyklouzl z ruky a se zaduněním dopadl do sněhu vedle Revyna. Morokovy ruce a nohy sebou zacukaly, pak klesl na kolena a udeřil tváří o zem. V zádech mu vězel myrdhanský oštěp.

Revyn už skoro nic nerozeznával. Jako hustou, žlutou oponou postřehl, jak nějaký myrdhanský voják vytáhl svůj oštěp z mrtvoly a překročil ji. Pohledem sklouzl na Revyna. Nejspíš ho považoval za mrtvého.

Možná už je v podstatě mrtvý. Měl pocit, že se mu rozpadávají kosti. Jenže rána mečem oslabila volání neskutečna; Revyn znovu vnímal své tělo. Zaplavovala ho žhavá a bodavá bolest.

Před očima se mu slévaly zářivé barvy v temný vír. Volání neskutečna zápolilo se smrtí. Revyn to cítil. Vír dvou světů jím cloumal. Chtěl se vzepřít oběma. Ne ze strachu. Toužil po jediném:

neztratit Yelanah. Když zmizet, tak s ní. Jak jinak by ji v neskutečnu našel?

Zalapal po dechu. A Palagrin – bude ho následovat, ale zatím ne. Ještě ne…

Rozechvěle se přimkl ke skutečnosti.

Alasar držel meč v křečovitě sevřených rukou. Z čepele ještě odkapávala krev, ale bojovat už přestal. Zmateně uhýbal před zářivými víry tryskajícími odevšad, kde se rozplývali draci.

Přímo v trysku pod ním padl jeho drak. Alasar ještě stále cítil to zděšení, které se ho zmocnilo, když draka udeřil bičem a on se pod úderem rozpadl jako hrad z písku. Možná to je nějaké elfí kouzlo, které použili Haradonci… Ale jejich draci mizí také…

Ale ať tohle spiknutí připravil, kdo chtěl, Alasar si své vítězství vzít nedá. Dosáhne ho s draky i bez nich!

Napjatě si razil cestu bitvou. Neustále se rozhlížel, aby včas zpozoroval útočníka nebo se vyhnul zářivým vírům. Vzhlížel k obloze, ale odtud už žádní muži nepadali. Většina draků se rozpadla.

Do zástupu bojovníků vrazil jezdec na koni a oháněl se mečem. Nejsilnější zbraní armády se teď stala kavalerie. Alasar strhl z ramene mrtvého luk a šípy a zastřelil nejprve koně a pak i jezdce. Jejich smrtelné chroptění splynulo v jedno, když dopadli na zem. Alasar procházel kolem mrtvých. Pohledem bloudil po lidech svádějících kruté boje. Nedalo se říct, zda jeho armáda vyhrává – na jednom místě se pět Haradonců vrhlo na jediného jeskynního bojovníka, jinde zase několik myrdhanských venkovanů ubilo haradonského vojáka. Mezi nimi se potáceli křičící či hrůzou oněmělí lidé, uskakovali před jiskřivým prachem nebo si svírali hrůzné rány. Už nevypadali jako tvorové z masa a kostí, spíš připomínali strašidelné postavy stvořené šílenou myslí.

Alasar se zarazil a přitiskl si rameno k uchu. Proč jen slyší ten protivný tón? V hlavě mu zvonilo, jako by zrovna něco blízko něj explodovalo. Děje se tu něco podivného…

Alasar se rozhlédl a rozběhl se k jednomu z Haradonců. Občas se musel bránit několika útočníkům současně. To pak kolem něj ležely samé mrtvoly. Nořil se hlouběji a hlouběji do houští ječících těl bijících kolem sebe, jako by se vznášel v nějakém neustále se vracejícím horečnatém snu.

Pak spatřil žlutou, třepotající se korouhev. Král Helrodir, obklopený svou osobní stráží, stál na dračím voze a kosil útočící Myrdhance. Kolem něj se válely hromady mrtvých.

Alasar zabodl meč do země a vytáhl zbývající šípy. Vystřelil na jednoho z osobních strážců a zasáhl ho do prsou. Stejně vyřídil i druhého a třetího, ale pak mu šípy došly. Vytáhl meč ze země a vykřikl: „Helrodire!“ To prokleté zvonění v hlavě! Svůj vlastní hlas slyšel jen tlumeně. „Starče!“

Jeden z osobních strážců se na něj vrhl. Alasar odrazil jeho meč, udělal otočku a vrazil muži čepel mezi žebra. Konečně si ho král všiml. Ohrnul rty, pevně stiskl zuby, vytrhl z jednoho mrtvého oštěp a vrhl ho po Alasarovi. Ten včas uhnul a oštěp se zaryl do sněhu. Alasar ho vytáhl a zabil s ním dalšího útočícího osobního strážce.

„Postav se mi!“ vykřikl. „Bojuj jako muž!“ Helrodir sevřel meč do obou rukou, seskočil z vozu a dlouhými kroky kráčel k Alasarovi. Vítr mezi ně zavál oblak jiskřícího prachu a proměnil Helrodira v rozmazaný stín. Alasar si připravil meč.

Vtom král vystoupil z oblaku prachu. Jeho úder přišel shora. Čepele zařinčely, když Alasar úder odvrátil. Nečekal, že Helrodir bude mít takovou sílu. Tím víc ho toužil porazit.

Čepele od sebe odskočily. Alasar se ihned rozpřáhl, ale Helrodir byl rychlejší. Jeho meč už svištěl na Alasarovu hlavu. Alasar úder znovu odrazil. Čepele se zachvěly. Alasar musel ustoupit o dva kroky stranou. Helrodir ho následoval.

Alasar vyrazil vpřed, aby ho bodl do hrudi, ale král čepel odvrátil. Než Alasar stihl znovu zvednout meč, Helrodir už útočil. Alasar couvl o tři kroky a ránu zadržel.

Chvíli prohánělí jeden druhého po bojišti, sekali, bodali a vyhýbali se úderům. Připadalo jim, že každý nádech trvá celou minutu. Alasar postupně rozpoznal taktiku, kterou Helrodir používal. S oblibou útočil shora, protože tyto údery ovládal nejlépe; nejrychlejší byl jeho boční úder zleva. Alasar věděl, jakým způsobem se bude muset bránit, dřív než se Helrodir rozpřáhl. Získal převahu.

Teď útočil častěji on. Král mohl být dokonale vycvičený a jeho síla se nedala podceňovat, ale Alasar byl mladý. Dokázal by se bít celou noc. Helrodir už měl krvavě rudou tvář. Při každém nádechu zasípal.

Alasar pohlédl do jeho obličeje a myslel jen na to, že tento muž zavinil veškeré jeho utrpení. Kvůli tomuto zpocenému, odpornému

chlapovi musel opustit svou vesnici. To jeho se v dětství celé noci tak bál, on se objevoval v jeho nočních můrách, a Magaura…

V Alasarových útrobách explodovala nenávist. Král Helrodir zavinil Magauřinu smrt! Zatímco haradonský král slavil se svou rodinou a smál se, zatímco se těšil z bohatství, které po světě ukořistil, Alasarova rodina se rozpadla!

Alasar ťal, znovu a znovu, rychleji a prudčeji. Nevšímal si bolesti a vyčerpání. Helrodir víc a víc ustupoval. Pak odrazil Alasarův boční úder a bleskově napřáhl meč. Místo aby jeho úder odvracel, Alasar uskočil stranou a bodl. Tentokrát čepele nezařinčely. Alasar cítil, jak se králova drátěná košile pod silou zásahu trhá a meč měkce proklouzává hlouběji.

Král Helrodir se skláněl nad svým mečem. Nepatrnou chvíli stál Alasar těsně vedle něj s připraveným mečem. Pak odstoupil. Helrodir se zapotácel. Kolena mu podklesla a on upadl na záda. Zesláblými prsty sáhl na smrtící ránu pod svým hrudním košem, ale jeho oči již hleděly do prázdna.

Alasar se nad ním sklonil a otočil jeho obličej k sobě. „Podívej se na mě. Podívej se na mě! Chci, abys věděl, kdo jsem, než zdechneš!“

Král Helrodir zasupěl. Jeho dech se zrychlil, ale promluvit už nedokázal.

„Já jsem ten, kdo zabije tvoji ženu. A tvoje děti! Já jsem ten, kdo usedne na tvůj trůn a znesvětí hroby tvých předků!“ křičel Alasar přímo do jeho obličeje. Ale pak postřehl, že král už je mrtev. Jediné, co se v jeho očích pohybovalo, byl Alasarův odraz.

Pustil ho a zůstal sedět ve sněhu, aby si tento okamžik vychutnal. Zaplatil za něj deseti lety potu a krve.

S povzdechem si palcem a ukazovákem stiskl kořen nosu. Má svůj triumf. Pomstil se. Ještě nikdy Alasar necítil prázdnotu svého života tak zřetelně jako nyní.

A tak seděl vedle mrtvého těla svého úhlavního nepřítele a po dosažení svého cíle měl ještě méně než předtím. Kvůli čemu teď bude bojovat – a žít, když už ho nebude pohánět jeho touha po pomstě…

Ale ne, ne! Tuhle myšlenku si nesmí připouštět. Haradonská armáda je sice bez vojevůdce, ale i umírající lev má ostré drápy. Musí se postarat o její zničení. A co přijde pak…

Alasar si pevně přitiskl dlaně na oči, pak si otřel obličej a vstal. Rozhlédl se po haradonské korouhvi, aby ji omotal kolem králova

těla. Později jeho tělo nechá odnést do ležení a ukáže ho Ardhes. Určitě ji to potěší. Její radost bude muset stačit oběma.

Když se otočil, spatřil Tivama, který stál asi deset kroků od něj s napnutým lukem. Jeho šíp – mířil na Alasara.

Alasar otevřel ústa. Zaslechl jemné zasvištění ve vzduchu a pak ucítil bodnutí v hrudi. Zapotácel se. Uslzenýma očima pohlédl k zemi: z prsou mu čněl šíp. Prudce vydechl. Ve spáncích mu tepala krev, jako by chtěla vybuchnout. Nechápavě pohlédl na Tivama.

Ten udělal dalších pět kroků a znovu napjal luk. Pod jeho nohama se rozpadala průsvitná dračí těla na prach. Tivamův šíp zasáhl Alasara do krku.

Svět se převrátil vzhůru nohama. Obloha a země kroužily kolem Alasara, až posléze tvrdě dopadl do zakrváceného sněhu. Marně lapal po dechu. Z nosu mu vytryskla krev. V oblaku dračího prachu a mlhy viděl, jak k němu kráčí Tivam. Ne, to nebyl Tivam… On to je! Rahjel!

Alasar chtěl vyslovit jeho jméno, ale z jeho úst vyšel jen vzdech. Rahjel se vrátil. Jeho přítel, jeho bratr se vrátil, aby si ho odvedl. Všechno mu odpustil…

Tivamovy slzy kanuly do sněhu vedle Alasara. „Nejsi jediný, kdo umí čekat.“ Pevně sevřel luk, když postřehl, jak se mrtvá Alasarova tvář uvolnila. „Teď máme všichni svou pomstu.“

Brány

Vítr hnal narudlé sněhové vločky na Yelanah. Přivřela oči. Na řasách, obočí a vlasech se usadily nepatrné hvězdičky ledu. Ale chlad ji netrápil, přehlušila ho bolest tepající v její ráně. A bolest nad tím, co viděla.

Všechno se odehrálo tak, jak to Octaris předpověděl. Mohutný příval umírajících otevřel brány světů dokořán a draci se rozplynuli. Nad obrovským bojištěm visela světélkující mračna, která se ve větru rychle rozplývala. Víc toho z draků nezbylo. Po dnešku jako by

nikdy neexistovali. Za sto let je lidé budou považovat za pouhý mýtus.

Yelanah stékaly slzy po tvářích, ale úlevu nepřinášely. Už nešlo o ni. Její život byl u konce. Umírá s vědomím, že její svět upadne v zapomnění společně s ní.

Poprvé – jak jí připadalo – po hodinách se odvrátila od bitvy, která se odehrávala pod ní, a rozhlédla se kolem. Na všech stranách bojiště se vytvořily nažloutlé závoje mlhy, připomínající strup na krvácející ráně. V dáli procházely oparem poslední siluety draků. Někteří se ohlíželi po Yelanah.

Nad stále slabším voláním neskutečna se vznášela jemná melodie… Yelanah poznala píseň elfů.

Namáhavě se narovnala. Co tu dělají elfové? Z mlhy se vynořila postava. Khaleios. Okraj jeho pláště a jeho vlasy splývaly se závoji neskutečna, když přistoupil k Yelanah.

„Elfové zmizí také?“ zašeptala.

„Naše říše zaniká. Po dnešku už se brány mezi úrovněmi nikdy neotevřou. Najdeme si své místo v neskutečném světě.“ Natáhl k ní ruku. Yelanah viděla, že je průsvitná – stejně jako její. „Pojď s námi, dcero. Ve světě lidí tě už nic nedrží.“

„Ale ano,“ odpověděla Yelanah tiše. Pohlédla zpět k bojišti. „Revyn nikdy nebude volání následovat. Musím na něj počkat.“

„Ten lidský chlapec už je dávno mrtvý!“

„Ne!“ Yelanah se kousla do rtu. „To není pravda.“

„A ty zemřeš také, když budeš váhat. V neskutečném světě je tvoje rána maličkost… ale když teď se mnou nepůjdeš, zemřeš a z onoho světa cesta zpět nevede, Yelan.“

„No a? Nechci se stát neskutečnou, duchem mezi duchy, nebýt živá ani mrtvá!“

Jemný vítr rozevlál Khaleiův plášť. „V tomto světě nebo v jiném, duchové existují všude. I ve světě lidí prodlévají všechna stvoření v tichu a okamžiky života se jich dotýkají jen občas.“

Yelanah položila hlavu do sněhu a bezhlesně vzlykla. „Bez něho nepůjdu.“

„Víš, kam patříš, dcero moje… zvolíš člověka a smrt, místo svého světa a *daťhana*-“ Khaleios se odmlčel. Yelanah na něj nepohlédla, ale cítila jeho přítomnost, jeho pohled, který k ní pronikal mlžnými stěnami světů. Pak si povzdechl a odvrátil se. „Náš boj skončil,

Yelan. Vzdal jsem se a skláním se před osudem, který mi předurčil Ahiris. Měla bys udělat totéž, místo abys ztratila sama sebe.“

„Kde je ten zachránce, ve kterého jsi věřil? Tak rychle jsi přestal důvěřovat svým vizím?“

Khaleios zvolna ukázal rukou na bojiště. „Viděl jsem temné srdce, které způsobí smrt tisíců lidí a zánik národa. Teď jsem pochopil, že tím národem nejsou lidé, ale *daťhana*. Nás, elfy, nemůže zachránit chtivost a pomsta jediného člověka. Tvůj lidský chlapec je už stejně mrtvý, zavraždil ho jeho velký obdivovatel.“

„Nevěřím ti,“ zašeptala Yelanah. Byla to lež a Khaleios to věděl.

„V tomto světě jsme cizinci, dcero moje. Nechci opakovat stejnou chybu… prosím, pojď se mnou. Ať nás za tou mlhou očekává cokoli, na tom posledním místě ti chci být otcem. Prosím, Yelan…“ Yelanah nezvedla hlavu. Když Khaleios poznal, že mu už neodpoví, zhluboka si povzdechl. Mlha se před ním rozhrnula jako opona a pohltila ho.

S tváří přitisknutou k zemi prolévala poslední slzy. Za sebou slyšela šeptání *dafhana… Pojď Pojď k nám! Neopouštěj nás.…*

Měla na vybranou? Už se nedokázala vzpouzet volání. Cítila, jak ji táhne z jejího těla.

Sníh pod jejím tělem se rozpustil. Skalnatá půda se rozplynula jako iluze. Voda jí omývala nohy a ruce a zvolna se zavřela nad jejími zády jako objetí. Pod prsty nohou ucítila hladké kameny, které byly jen na břehu *San yagura mi dál.* Byla doma… a se svým domovem zmizela do neskutečného světa. Už nebylo návratu.

Voda stoupala. Se zavřenýma očima Yelanah vyslovila vše, co ještě chtěla Revynovi říct; šeptala nevyslovitelné věci, které skrývala ve svém srdci, a znamenaly celé její štěstí. Když se nad ní voda zavřela a její duše se oprostila od fyzické bolesti, přimkla se k myšlence, že ji od Revyna nedokáže nic odloučit. Žádná mlha. Žádné světy. Mezi ní a vzpomínkami stojí jen čas.

Budoucnost

Na bojiště se snášel večer. Se soumrakem se zde rozhostilo tajemné ticho, rušené jen tichým sténáním zraněných.

Revyn ucítil dvě ruce, které ho popadly za rameno a obrátily. Toporně jako prkno se překlopil na záda, protože měl zmrzlé oblečení. Nějaký stín se sklonil nad ním.

„Yelan."

Postava se narovnala. „Tady je ještě jeden živý!"

Když Revyn zaslechl mužův hlasitý výkřik, instinktivně zavřel oči. Pak ho znovu popadly silné ruce pod pažemi a zvedly ho. Zanaříkal bolestí.

Cizinec ho odnesl v náručí jako malé dítě k vozu, položil ho tam a přes prsa mu přetáhl přikrývku. Těsně vedle něj leželi další zranění, sténající a napůl v bezvědomí stejně jako on.

Vůz se dal do pohybu. Kodrcání a kolébání způsobovalo Revynovi takovou bolest, jako by někdo bušil do jeho zraněného ramene. Pevně sevřel oči a bojoval proti slabosti, která ochromovala jeho myšlenky. Někde poblíž vrzaly kroky ve sněhu, bouchalo dřevo a kov…

Když pak otevřel oči, nezřetelně nad sebou spatřil oblohu plnou hvězd. Vzpomínal si, že kdysi věřil, že hvězdy jsou oči bohů, kteří sledují pachtění lidí. Kdyby to skutečně byla pravda, pak dnes bohové zemřeli. Obloha byla slepá.

Když dorazili na okraj lesa, muži zapálili pochodně. Dlouhý řetěz světel se táhl tmou, protože tuto noc nikdo nedokázal spát. Větve holých stromů se nad Revynem mihotaly jako třpytivé ruce, které v záři pochodní ztuhly dřív, než ho mohly popadnout.

Kde jen zůstala Yelanah? Namáhavě obrátil hlavu a díval se do temného lesa. Proč nepřišla za ním…

Upadl do neklidného spánku plného horečnatých snů. Procitl ještě za úplné tmy, znovu usnul a přišel k sobě ve chvíli, kdy obloha začala žloutnout. Poprvé uviděl, kolik mužů tvoří jejich průvod: směrem na západ táhl jeden vůz za druhým, všechny naložené zraněnými.

Kdo zvítězil v bitvě, co bude s Myrdhanem a Haradonem, zda jsou na útěku před Alasarem… to vše bylo Revynovi úplně lhostejné. Se zavřenýma očima čekal na to, až uslyší v myšlenkách Yelanažin hlas. Kde jen jsi…

Dny plynuly. Polomrtvý Revyn dlouho ležel mezi ostatními zraněnými. Tu a tam některého z mužů vytáhli z vozu, protože v noci

zemřel. Zanedlouho byl Revyn se dvěma dalšími bojovníky na voze sám.

Večer, když dlouhý průvod zastavil, někdo zvedl Revynovi hlavu a nalil mu do úst polévku. „Vydrž, bratře," uslyšel mužský hlas. „V Logondu tvé rány vyléčí."

Revyn mlčky klesl na vůz. Věděl, že v Logondu nevyléčí ani jedinou z jeho ran.

Když vyjeli z lesů, spatřili město a vesnice, které ho obklopovaly. Vypadaly v hlubokém sněhu tak tiše a klidně, jako by nikdy k žádné bitvě nedošlo. Muži s úlevou překonali poslední úsek cesty, ale Revyna ochromil smutek.

V Logondu je vítali městští radní s šedivými tvářemi, ale nikdo o ně nestál. Lidé vybíhali z domů, hledali své příbuzné a vyptávali se přeživších. Revyn si představoval, že nářek matek a pláč dětí vyvolala nejen smrt jejich bližních, ale i osud draků. Přál si, aby mohl zemřít a nemusel už jejich utrpení naslouchat.

„Revyne! Revyne!" Něčí ruce se ho dotkly. Když otevřel oči, pohlédl do důvěrně známé tváře – nad ním se skláněla Lilib, krotitelka draků! Stáhla si kapuci z hlavy, aby ji snáz poznal.

„Vzpomínáš si na mě přece! Myslela jsem, že jsi zemřel v Myrdhanu! Jsi zraněný – pojď, pomůžu ti. Máš tu někoho, ke komu bych tě mohla odvézt? Nějakého příbuzného?" Revyn otupěle zakroutil hlavou, když mu Lilib pomohla usednout.

„V horní čtvrti vojáků a dračích bojovníků rozšířili lazaret," vyprávěla Lilib. „Nenechávej se tam odnést. Víc mužů tam zemře, než se uzdraví." Chvíli se mu mlčky dívala do tváře. Její soucitný pohled mu prozradil, jak mizerně vypadá. „Vezmu tě prostě k sobě domů, souhlasíš? Je to hned za rohem. Pak se pokusím sehnat lékaře."

Opatrně ho objala rukou kolem pasu a podepřela ho. Pak se zvolna vydali na cestu. Revyn se znovu obrátil po mužích. To bylo naposled, kdy viděl někoho v černé uniformě dračího bojovníka.

Lilib bydlela v malém domku, stojícím v uličce poblíž brány. Světlo pouliční lucerny pronikalo oknem do prvního patra a dodávalo tmavému dřevěnému nábytku zvláštní žlutý lesk. Právě zde Lilib uložila Revyna do postele. Naslouchal cinkání příborů a hrnců z kuchyně a přepadla ho slabost. Venku začalo sněžit. Když se Lilib

vrátila s horkou vodou, aby mu omyla ránu, už spal. Opatrně, aby ho neprobudila, mu otřela stopy krve a slz z tváře.

Když se Revyn probral, z pokoje se ozývaly tiché hlasy. V místnosti svítilo několik svíček. Voněla tam polévka. „Probudil se! Revyne, slyšíš mě?“

Obrátil hlavu. Zmocnilo se ho zděšení – před ním stál Jurak! Tak nejspíš ani Capras a Twit nebudou daleko. Revyn se namáhavě opřel o nezraněné rameno. „Co tu chceš?“

Jurak se na něj zmateně zadíval. Pak se vedle něj objevila Lilib a uchopila Juraka za ruku.

„Já jsem si myslela, že jste přátelé. Copak nemáš radost, že ho vidíš?“

„Poslal tě Twit, abys mě našel?“ zeptal se ho Revyn pohrdavě.

Jurak zakroutil hlavou. „Twita jsem neviděl od chvíle, kdy vyrazil do bitvy.“

Lilib se posadila vedle něj na postel. „Jurak se tu schovával. Potkala jsem ho před několika týdny, když jsem chtěla vidět, co se s tebou stalo. Pěkně jsme si popovídali. Víš, Jurak nešel válčit. Uprchl z armády. Teď bydlí tady.“ Revyn na ně nevěřícně zíral.

„Nejspíš mě považuješ za zbabělce,“ řekl Jurak váhavě. „Ale být zbabělcem je občas to nejlepší, co člověk může udělat. Dlouho jsem o tom uvažoval a Lilib se mnou souhlasí. Je nesmyslné nechat se dohnat vlastní hrdostí k něčemu, co vlastně nechceš. Vzpomínáš si na věštbu toho vojáka tenkrát v předvečer naší první bitvy? Řekl, že zemřu. Víš, kolik strachu jsem si od té doby užil? Modlil jsem se, aby se ta věštba nenaplnila. Ale přitom to bylo v mé moci. Prostě jsem přestal bojovat.“ Jurak pokrčil rameny. „Určitě mnou teď pohrdáš. Twit a Capras byli první, kdo ohlásil, že jsem dezertoval.“

Revyn zvolna zakroutil hlavou. „Nepohrdám tebou. Určil sis svůj osud sám jako skutečný muž. Jestli Twit a Capras žijí, zůstanou přesto dětmi.“

Jurak se pousmál. „Bez Lilib bych k tomu nikdy nenašel odvahu.“

Revyn pozoroval, jak si tisknou ruce. Pak se rozhlédl po útulně zařízené místnosti a zeptal se. „Co říká tvoje rodina tomu, že přijímáš do domu dezertéry a zraněné?“

„Ten dům je jen můj. Dřív jsem tu bydlela s Wedymem.“

„S krotitelem Wedymem?“ zeptal se Revyn překvapeně. Na toho postaršího stájníka si ještě vzpomínal. „Byl to můj strýček.“

„To jsem nevěděl.“

Lilib se letmo usmála. „Jak jinak bych se mohla stát krotitelkou draků?“ Pak se kousla do spodního rtu. „Zemřel před dvěma měsíci. Nastoupil do armády a padl v boji o Isdad.“

Revyn se na ni zaraženě díval. Tolik lidí, které znal, zemřelo a upadlo v zapomnění. „Mrzí mě to,“ zamumlal.

„Víš… určitým způsobem jsem dokonce vděčná, že zemřel dřív, než se to stalo. Myslím to s těmi draky. Wedym by ztratil všechno, co v životě považoval za důležité.“

Lilib a Revyn na sebe pohlédli, protože jim oběma bylo jasné, že to platí i pro ně. Lilib si s hlubokým povzdechem otřela slzy z očí.

„Lidé toho tolik napovídali. Ale nikdo ve skutečnosti netuší, proč draci zmizeli. Někteří říkají, že je všechny v bitvě pobili. Ale vojáci, kteří přežili, vyprávějí, že se stal zázrak. Hrůzný zázrak. Že se draci rozpadli na zářící prach a že slyšeli nářek jejich duší v pekle.“ Lilib se podívala na Revyna. „Je to pravda?“

Revyn klesl zpět do polštářů. Ránu měl zavázanou pevným obinadlem, kterým prosakovala krev. „Jestli chceš, můžu ti celý ten příběh vyprávět. O dracích. A… o dívce,“ dodal slabým hlasem. „O Malé bohyni elfů, která zahynula společně s nimi.“

Lilib přistoupila k posteli a pomohla mu při přikrývání. „Nemusíš mi o tom vyprávět hned, jestli jsi příliš slabý. Ztratil jsi hodně krve. Ale může to trvat celou noc, než dorazí lékař – všichni jsou v lazaretech, kam neustále přivážejí nové a nové zraněné, které je nutné ošetřit.“

Revyn přikývl. Nechtěl se dívat na Lilib ani na Juraka, a tak upřel zrak na přikrývku. Proč by se měli tolik snažit, aby zůstal naživu, když ho už na světě nic nedrží…

„Už ji nikdy neuvidím,“ zašeptal. Lilib, která mu zrovna upravovala přikrývku, zvedla hlavu.

Revyn polkl. Pak zavřel oči a pokusil se nemyslet na nic jiného. Ale ve tmě viděl draky… viděl Yelanah… Najednou musel vzpomínat na tu dávnou noc, kdy uprchl s Palagrinem ze své vesnice. Málem znovu cítil to hrozné ochromení. Nemyslel si tehdy, že jeho život skončil? Přitom právě v té nejhroznější chvíli začínal…

A možná… Kdo ví – možná je tomu tak i dnes.

Ardhes a průvod zbylých vojáků dorazili do awrahellského zámku za setmění. Když se zámek objevil mezi skalami a cimbuří se rýsovalo proti fialově zbarvené zimní obloze, měla pocit, že ho vidí poprvé. Očekávala, že svůj domov už nikdy neuvidí, a její očekávání

se do jisté míry naplnilo. Když dorazila na nádvoří a služebné ji doprovodily do vyhřátého sálu s krbem, připadala si jako cizinec v důvěrně známém snu. Celou noc seděla před krbem a nepřítomně zírala do plamenů. Myslela na všechno a na nic současně. Byla vdovou, ale připadalo jí, že to s ní vůbec nesouvisí. Celý život vlastně byla „někým“, aniž to pro ni něco znamenalo. I to, že její pravý otec zemřel dřív, než ji mohl nechat popravit, a že jak haradonské, tak i myrdhanské království bylo bez panovníka a v obou vládl politický chaos, to vše se odehrávalo v nějakém paralelním světě, který se Ardhes netýkal.

Následující den byl pohřben Alasar. Když Ardhes přistoupila ke kamennému sarkofágu, bylo jí ho najednou líto. Byl bledý a vypadal mladší. Jeho obličej byl zranitelnější, což ji dojímalo. Dlouho ho pozorovala. Kdyby v jeho životě nedošlo k tolika zlomovým událostem, nejspíš by své úsilí napřel jiným směrem. A možná by jejich vztah měl budoucnost.

Pak Ardhesin pohled padl na zlatý šperk, který svíral v levé ruce. Opatrně ji otevřela. Úžasem otevřela ústa – byl to její náramek. Náramek, který jí Octaris daroval jako dítěti a ona ho kdysi dala Revynovi… Jak se dostal do Alasarových rukou?

Zamyšleně pozorovala jeho tvář. Už jí nikdy neodpoví. Nasadila si náramek na ruku a místo něj dala mrtvému do dlaně řetízek s křišťálovým přívěskem z Myrdhanu, který měla zrovna na krku.

Sarkofág přiklopili a uzavřeli. Pak Alasar zaujal místo v zámecké kryptě, obklopený zemřelými králi, a pod ochranou skal, které tolik ovlivnily jeho život.

O dva dny později se konalo zasedání, které mělo rozhodnout o budoucnosti Awrahellu a jeho politickém postoji vůči ostatním zemím. Přes noc se dříve bezvýznamný Awrahell stal jedním z nejsilnějších království na Středozápadě. Haradon a Myrdhan už neměly krále ani akceschopnou armádu. A už neexistovali draci – čímž byla navždy odstraněna největší vojenská nevýhoda Awrahellu.

Když Ardhes vstoupila do sálu, rádcové a generálové zmlkli. Měla na sobě smuteční šat a její obličej vypadal starší. Zaujala místo na trůnu a chvíli si mlčky prohlížela přítomné. Nebyl mezi nimi ani jediný Myrdhanec. Ti, kteří přežili, se už dávno vrátili do své vlasti, jako by se jejich vojevůdce nikdy nestal králem Awrahellu. V koutku

sálu Ardhes spatřila Octarise a skupinku elfích vazalů. Tváře, které k ní vzhlížely, byly plné očekávání.

„Nosím smutek," začala Ardhes. Její hlas zněl dutě, jako by ho zdi vracely ozvěnou. „Můj choť zemřel.

I moje země. Chceme se poradit, jak bude dál vypadat naše politika. Promluvme si upřímně, poprvé v životě: elfové nemají v Awrahellu žádnou budoucnost. O to se postarala moje matka, můj otec, můj choť a koneckonců i já. Trůn náleží mně, plnokrevnému člověku." V sále vypukl zmatek. Překvapené pohledy přítomných přeletovaly mezi ní a Octarisem. Octaris se mlčky díval na Ardhes.

Ta vykřikla do změti hlasů: „Ale ani lidé nemají v Awrahellu žádnou budoucnost. Je říší nikoho, zničenou všemi." S těmi slovy se zvedla a vyběhla ze sálu. Část jejího já, to naivní dítě v ní, si stále přálo, aby Octaris vyběhl za ní a poprvé v životě se o ni skutečně postaral, ale on samozřejmě zůstal tam, kde byl, jako vždy zasmušilý a ponořený do vlastních myšlenek. Nic jiného nemohla očekávat.

Když o několik týdnů později v Awrahellu vypukla občanská válka mezi lidmi a elfy, Ardhes to nepřekvapilo. Věděla, že její odhalení musí elfy žijící v Awrahellu rozhořčit. A chápala je – nikdo od nich nemohl požadovat, aby se podrobili královně, která nepochází z pradávného elfího královského rodu. Ardhes byla pouhou nemanželskou dcerou lidské princezny.

Občanská válka netrvala dlouho – sotva půl roku, a v porovnání s masakry a boji o moc, které v Haradonu, Myrdhanu a dalších zemích, které už neovládala haradonská koloniální vláda, zaplatily životem tisíce lidí, boje v Awrahellu nestály skoro za zmínku. Navíc byla většina mrtvých z řad elfů. A koho by zajímal osud několika divokých elfů?

Nakonec byli elfové vyhnáni z měst. Ardhes slyšela o masových upalováních. Elfí vesnice v horách, planě vyhrožující útoky a pokusem o puč, lidé napadli a srovnali se zemí. Elfové, kteří přežili, uprchli na východ, do vzdálených zemí, kde jejich národ měl ještě šanci na usídlení v holých pustinách nebo v chudinských čtvrtích velkých měst, než je jednoho dne lidé vyženou i odtud nebo než se jejich krev smísí s lidskou. Cíl lidí se naplnil: svět patřil jim. Byli úplně sami.

Ardhes často vzpomínala na matku, kterou zánik elfů v Awrahellu určitě potěšil. Kdyby tu zůstala, nejspíš by mohla klidně žít, protože Ardhes splnila svůj účel. Jenže v Haradonu se Jale určitě zabývala

úplně jinými věcmi – Ardhes mohla jen hádat, co se s ní stalo poté, co Helrodir padl. Jednoho dne dostala dopis, prostý a nezapečetěný. Když ho otevřela, stálo v něm Jaliným drobným písmem:

Potomky zmijí jsou zmije. Obě víme, co je nenávist, Ardhes. Ale já vím, že umím i milovat, protože jsem měla dceru.

Krátce nato se Ardhes doslechla, že se Jale v Haradonu podílela na pokusu o převrat a že byla popravena. Dopis napsala v žaláři. Zda Jalina touha po moci skutečně nakonec způsobila její smrt, nebo zda šlo jen o fámu, to se Ardhes nikdy nedověděla. Dopis, který jí chtěla poslat, nenapsala.

Co jí také měla odpovědět? I kdyby Jale stále žila, byla by jen stínem osoby, kterou Ardhes znala. Všechno se změnilo. Ardhes zažila konec jedné éry a s ostatními lidmi ji spojovalo jen to, že byli svědky jejího konce: mlčky stáli jeden vedle druhého, když draci umírali, a mlčky sledovali prolévání krve elfů. Dlouho věřila, že svět pro ni navěky zůstane hřbitovem obydleným duchy minulosti.

Pak jedné noci Ardhes zvenčí zaslechla vzdálenou píseň. Ležela v posteli a podřimovala. Rychle vstala. Závěsy na balkoně se pohybovaly v chladném větru, který k ní přinášel povědomou melodii. Ardhes si nasadila na zápěstí náramek, se kterým si hrála, vyšla na balkon a pohlédla dolů.

Tmu rozjasňovala dlouhá řada luceren. Kolem zámku táhla karavana elfů. Z několika set hrdel se linula melodie, smutná a veselá, lehká i náročná, a přesto stálá jako mořské vlny, jejichž vzdouvání potrvá navěky.

Ardhes se zatajeným dechem sledovala pomalé vzdalování světel. Vzdalovala se skutečně? Možná jen od ní, od Ardhes. Možná je všechno jen otázka pohledu… Najednou měla pocit, že v těch komíhajících světlech poznává sama sebe i celý svět. Vzpomněla si na dětství a na Revyna. Vzpomněla si na matku a na Octarise. Na krále Helrodira. Na smutný osud draků. Stále myslela na draky a hrůzné, vysvobozující kouzlo, které způsobilo jejich zmizení – zmizení z tohoto světa.

Najednou to už nemohla vydržet. Nadzvedla si sukni, otočila se a pospíchala po vnějším schodišti dolů. Prošla kolem strážných

pochodujících kolem hradeb, kteří také pozorovali elfy, a rozběhla se sály.

Od shromáždění před více než půl rokem Octarise neviděla. Kdosi jí řekl, že tajně opustil zámek a podporuje vzbouřené elfy na severu země, ale Ardhes věděla, že to nemůže být pravda. Octaris by nikdy takhle přímo do života nezasahoval.

Slzy jí vstoupily do očí, když na konci chodby spatřila dveře jeho komnaty. Připadalo jí, že tu nebyla celá léta. Ve vzduchu se vznášela aura mlčení a marnosti, ale Ardhes ji svými kvapnými kroky roztrhla jako pavučinu. Rozrazila dveře a vběhla na balkon, na němž seděl Octaris s knihou v ruce.

Zvolna zvedl hlavu. Ardhes se váhavě zastavila. Polkla a pokoušela se vzpamatovat. „Co to čteš?“ Věděla, že ta otázka není zrovna nejvhodnějším pozdravem, když se půl roku neviděli.

Octaris sklouzl pohledem ke knize, jako by ji viděl poprvé. Byl to těžký, starý foliant. V levé ruce svíral pero. „To je *Nir miludd*. Jeden muž mi ji svěřil, když se svými lidmi odcházel.“

„Zrovna teď, s tou karavanou?“

Octaris se na ni podíval a zakroutil hlavou. „Ne, on nečekal tak dlouho.“

Znovu nastalo ticho. Ardhes už přemýšlela nad tím, jestli udělala dobře, když sem jen tak přišla. Možná už nechce, aby ho vyhledávala. Nezavinila snad vyhnání elfů? Nezpůsobila to, co Octarise natolik sužuje, že vypadá starý a nesmírně vyčerpaný?

„Jestli mě nenávidíš,“ řekla váhavě, „tak to chápu.“

Octaris otevřel ústa, ale Ardhes ho ihned přerušila. Nic nechtěla slyšet méně, než jeho chabé námitky. „Víš, přišla jsem kvůli drakům. Viděla jsem elfy opouštějící Awrahell a slyšela, slyšela jsem jejich píseň. Připomněla mi spoustu věcí.“ Usmála se, i když to neměla v úmyslu. „Když draci zmizeli… byli skutečně tak jiní než ostatní zvířata – než všechna ostatní stvoření? Možná byli zvláštní jen proto, že nechtěli žít v zajetí. A možná my všichni, lidé i zvířata, máme v sobě tutéž touhu. Víš… Často jsem přemýšlela o tom, že celý svět je špatný, protože to špatné se mi vrylo do paměti víc než krásné okamžiky mého života. Ale když jsem zaslechla tu elfí píseň, měla jsem pocit, že mi ukázala zážitky z dřívějška, které jsem už dávno zapomněla. Myslím, že mi připomněla noci, které jsem trávila se svým otcem… A najednou už si nemyslím, že svět je špatný. Nevěřím ani, že elfové jsou špatní, protože jak by mohli zazpívat

něco tak krásného, jako byla ta píseň? Jistě," pokračovala chvatně, „je to jen píseň, která tu je, jen dokud ji někdo zpívá. Ale stejné to nejspíš bude i se štěstím a krásou na světě. Existuje jen na okamžik, nedá se zadržet, zopakovat, dokonce ani v našich vzpomínkách nezůstane stejná. A přesto je přesně tím, co dává našemu životu smysl… nebo se snad pletu?"

Zmlkla. Až nyní postřehla, že pláče. „Tolik věcí jsem pochopila špatně. Tolik věcí jsem udělala špatně. Já…"

Octarisovo čelo bylo samá vráska. Pak odsunul knihu stranou a rozpřáhl ruce. „Ach, Ardhes!"

„Tati!" Ardhes mu padla do náruče a rozvzlykala se. „Tolik mě to mrzí. Nevím, proč jsem ti tak ubližovala!"

„To je v pořádku," zašeptal. Bylo to poprvé, co se objali. A poprvé Ardhes naprosto přesně věděla, že ji Octaris miluje.

„Nikdy jsem tě nechtěl zarmoutit, Ardhes. Nikdy. Ale pokud – pokud všechno, co se stalo, směřovalo k tomuto okamžiku, pak ničeho nelituji."

Ardhes zakroutila hlavou. „Ne… Ani já ne." Říkala čistou pravdu a to bylo tak osvobozující, že by se nejraději rozesmála. „Tvůj příběh o *ahirah* už skončil?"

Octaris se na ni podíval rozjasněnýma očima. „Příběh *ahirah*, synů a dcer Ahirise, skončí až ve chvíli, kdy zanikne svět a samotný osud. Ale pokud máš na mysli příběh těch, o kterých jsem ti vyprávěl, tak ano. Skončil – skoro…"

Ardhes zvedla nos vzhůru. Věděla, o čem Octaris mluví, a věděla, proč zaváhal a zmlkl. Tiše poznamenala: „Často jsem na něj myslela. Zajímalo by mě, zda se poslední část věštby naplnila a zda ji následoval… Nechceš mi o něm vyprávět? Naposledy? Tak jako dřív?"

Octaris se na ni podíval nejistým pohledem. „Skutečně to chceš?"

„Ano!" usmála se. „Už se mi po něm nestýská. Nikdy jsem nemilovala jeho, ale představu, kterou jsem si o něm, o nás udělala. Ale s tím je už konec. Už nežiji ve lžích a iluzích." Opatrně vzala na klín těžkou knihu a přitáhla k sobě pero a nádobku s inkoustem. „Ty jsi mé oko a já jsem tvoje paměť. Tak jako dřív, ano? Společně ten příběh uzavřeme. Stejně, jako jsme ho kdysi započali."

Octaris přikývl. Ardhes si připravila pero. Její otec zavřel oči. Pak začal mluvit a Ardhes zapisovala do *Nir miludd*, jak se naplnila poslední věštba.

Mlha

V Haradonu bojovala po smrti krále Helrodira řada uchazečů o následnictví trůnu. Přišel jeden král, o tři měsíce později byl zavražděn a udělal místo novému. Ten se po půl roce stal obětí vzpoury a moc převzala skupina generálů, jejíž členové takřka pravidelně zrazovali, byli popravováni a nahrazováni novými. Nejen porobené země, ale i jednotlivá města v Haradonu se brzy zpěčovala uznat novou vládu. Zemi i lidi rozpoltily spory uprostřed bojů, boje uprostřed válek. Zdálo se, že mír nikdy nenastane.

Když Revyn viděl rvačky, k nimž docházelo na tržišti v Logondu jen proto, že ten či onen něco řekl, bylo mu lidí líto. Čím tvrdošíjněji trvali na nějakém politickém přesvědčení, tím bezmocnější a zoufalejší se mu zdáli být.

On sám si připadal podivně vzdálený všemu, co se odehrávalo v Haradonu a ve zbytku světa. Častěji než dřív se přistihl při tom, že sní s otevřenýma očima a přemýšlí o věcech, které nikam nevedou. Když se jeho zranění vyléčilo do té míry, že už mohl opustit lůžko, měl neustále pocit, že sem nepatří nebo že mu něco chybí. Nic na tom nedokázala změnit Lilibina péče ani Jurakovo přátelství.

Když měl Revyn dostatek sil, aby se mohl vydat na delší cestu, opustil Logond a odešel do lesa. To už nastalo babí léto. Dlouho postával jen tak, vychutnával sluneční paprsky na svém bledém obličeji a soustředil se na závany teplého a studeného vzduchu, které vítr přinášel korunami stromů. Pak se vydal hledat mlžný svět.

Připadal si trochu provinile, protože chtěl Lilib a Juraka opustit bez jediného slova rozloučení. Ale určitě ho pochopí. Stejně jako on věděli, že už do Logondu nepatří.

Revyn putoval lesem, dokud slunce nezmizelo za stromy. Pokoušel se na nic nemyslet a řídit se jen svými pocity. Ze všech sil se soustředil na mlžný svět a myslí hledal cestu. Když to nepomohlo, rozběhl se. Rána ho bolela. Klopýtal houštím, sbíhal ze srázu, putoval mladým bukovým lesíkem a nemilosrdně proběhl několika

potoky. Tma houstla. Proč se neobjevuje mlha? Co ještě musí udělat, aby ji přivolal? Copak není *mahyúr,* v němž žijí Mlžní duchové?

Hlasitě volal Yelanah, volal Palagrina a ostatní draky, až ptáci polekaně odlétali ze stromů, ale všechno bylo marné. Mezi keři a kameny padl na kolena a tvář skryl v dlaních. Brány světů se zavřely, nejspíš navěky.

Znovu a znovu se vracel do lesa, znovu a znovu hledal cestu k mlžnému světu, ale neuspěl. Les ztratil svou druhou tvář.

Nastal podzim. V Logondu vládl velký zmatek, protože městští radní odmítli poslat do státní armády požadované jednotky. Od této chvíle už obyvatelé Logondu nebudou především Haradonci, ale Logonďané. Odveta za tu neposlušnost na sebe nedala dlouho čekat: vládnoucí štáb Haradonu vyhlásil válku své vlastní metropoli.

Revyn nedokázal pochopit, že k tomu skutečně došlo. Připadalo mu, že svět se najednou otáčí mnohem rychleji a on stále více zaostává v minulosti. Místo aby se zúčastnil veřejných zasedání města a diskutoval s Lilib a Jurakem o nejnovějších politických katastrofách, trávil většinu času tím, že podnikal imaginární procházky svými vzpomínkami. Když si uvědomil, že kromě něj a Lilib nikomu draci nechybějí, trápilo ho to tak, že by nejradši utekl na nějaké místo, kam by ho nemohly následovat ani jeho vlastní myšlenky.

Jednoho dne měl sen, sladký a bolestně známý. Utíkal hustou modrou mlhou a hledal cosi, co nedokázal pojmenovat. Stíny ho doprovázely za mlžnou oponu, ale jakmile se k nim otočil, zmizely. Pak se zastavil. Už nemohl utíkat. Ještě jediný krok, a srdce mu pukne námahou. Bez uvažování klesl na vlhký mech. A konečně to vyslovil, konečně řekl, co hledá. Tiše a zřetelně: „Yelanah, kde jsi? Já už tou mlhou utíkat nedokážu!“

S leknutím se probudil. Ještě ta slova cítil na jazyku, ale ten povznášející pocit, který měl ve snu, zmizel. Koneckonců nevyslovil žádné zaříkávadlo, byla to jen úplně obyčejná slova. Zvolna se rozhlédl. Oblečení měl vlhké. Seděl na tmavém mechu. Začarované břízy kolem něj se halily do mléčně bílého závoje.

Zdá se mu to?

Stísněně vstal a otočil se kolem vlastní osy. Proč je v lese? Kde se tu vzal? Rukou si přejel po čele. Copak se včera znovu vypravil hledat cestu ze skutečného světa? Možná tu usnul a zdálo se mu, že zůstal v Lilibině domku…

Revyn si otřel obličej. Nemůže si vzpomenout! Ať se snažil, jak chtěl, nevěděl, co se včera stalo. Nedokázal říct, co je sen a kde začíná skutečnost.

Je tohle skutečnost?

Znovu se rozhlédl kolem. Mlha byla tak hustá, že už po pěti krocích neviděl vůbec nic. Nehybně stál a naslouchal. V lese vládlo naprosté ticho.

Koutkem oka najednou zaznamenal pohyb. Otočil se: za mlhou se pohyboval stín, který zvolna klouzal pryč. Srdce se mu rozbušilo. Možná to je jelen… Možná…

Rozechvěle se vydal směrem, kde stín zmizel.

Na větvích stromů visely šlahouny. Zemi pokrývaly kapradiny a křoví. Revyn klopýtal vpřed a rozhlížel se v mlze po podivném stínu. Někde z dáli zaslechl tichý cval. Rozčilením se mu zatočila hlava. V rameni mu škubalo, ale on si toho nevšímal.

Vtom sukovité břízy zmizely a Revyn nepozorovaně šlápl do bažinaté tůně. Před ní bujely divoké orchideje. Nad nimi se třepotalo hejno hnědých motýlů. Kráčel bažinou a přeskakoval z kamene na kámen, aby přešel několik potoků. Pronásledoval ho strach z toho, že sní. Jestli se teď probudí, žalem se zhroutí!

Odněkud se ozvalo šplouchnutí. Revyn přistoupil k hustě olistěným dubům a rozhrnul větve. Les před ním prořídl. Mlha se zvedla a on spatřil břeh zcela klidného jezera.

Tápavými kroky přišel blíž. Na břehu seděla dívka. Pozvolna se napřímila a Revyn strnul. Obrátila se obličejem k němu. Jejich pohledy se setkaly. Jeden zíral na druhého.

Její pleť byla bílá jako mlha. Její oblečení vypadalo jako utkané z vody. Byla strašidelná jako jezero. „Konečně," zašeptala. V jejích tichých očích se třpytily slzy. Opatrně natáhla ruku k němu, jako by on byl duch. Bez váhání ji uchopil. Její prsty působily stejně neskutečně jako mlha… ale na tom mu nezáleželo. Byla tady.

„Neodcházej," zaprosil, i když před ním stála stejně nehybně jako dosud. „Půjdu s tebou, Yelan. Kamkoli." Revyn polkl. „Řekni mi jen, že to není sen. Jestli tohle není skutečné, tak zemřu."

„Není to skutečné." Yelanah přistoupila k Revynovi a vzala ho i za druhou ruku. Její rty se chvěly, když zašeptala: „Ale to nevadí. Je to naposledy, co se brány otevřely. Otevřely se kvůli tobě… protože patříš k *dafhana,* pokud to ještě chceš. Chceš jít se mnou? Ale na

místě, kam tě zavedu, neexistuje budoucnost. Jen duchové a sny a ztracené stíny.“

„Já jsem takový ztracený stín, Yelan. Když budeš se mnou ty, Palagrin a ostatní, na ničem jiném nezáleží.“

Yelanah si s úlevou oddychla. „Vrátíme se tedy domů.“

Revyn přikývl. Pak stiskla jeho dlaň a vedla ho hustou mlhou tam, kde čekali draci.

Poděkování

První něžné záblesky nápadu napsat Dračí bránu mi proletěly hlavou před pěti lety. To mi bylo čtrnáct let. Zrovna jsem se chystala nabídnout své první dva romány nakladatelstvím a mezi smlouvami a popíjením jsem klopýtala houštinami dospívaní. Z mlhy kolem se vylupovaly postavy, až na moji stinnou stezku vkročili nejprve Alasar se začátkem příběhu a Yelanah s jeho koncem, pak Revyn s velkým srdcem a nakonec Ardhes s pochopením pro svět, kde se mísí sny s kouzly.

Dračí brána mě provázela déle a subtilněji než jiné příběhy; způsoby jednání, postavy a nálady úzce souvisejí s mými vzpomínkami na minulá léta. Něžný konec dětství, začátek nové éry, všechno to pomíjivé i věčné vidím před sebou, když listuji tímto příběhem, který je více než všechny ostatní příběhy příběhem mým a mého dospívání. Pokud se Dračí brána stane knihou mezi fantazií a upřímností, temnotou a nadějí, kterou jsem se snažila vytvořit, pak za to děkuje lidem, kteří obohatili můj život.

Mami, tati, všechno začalo vámi, a proto to tak bude i tady: děkuji, že jste mě naučili, jak se učit. Především vám však děkuji za vaši lásku.

Kim-Mai: byla jsi a zůstáváš velkou součástí mého života, ať jsi po mém boku, nebo ne. Důvěřuji ti.

Mikey: mahjong, můj poklade. Miluji tě, až bych brečela.

Bo: líbám tě za všechno, cos pro mě udělala. (Právě tě opravdu líbám. Sedíš vedle mě!)

Děkuji i mé Lizzy, člověku, s nímž si mohu popovídat o umění, kapitalismu i čárkách.

Zvláštní dík patří Olivii Fritz: to ona vymyslela *áaťhana* a zničila můj dřívější absolutní nezájem o draky.

Děkuji kreslířům komiksů z Mnichova, kteří ovlivnili nejen můj styl kreslení, ale i rysy mé osobnosti.

Nesmírně děkuji Thomasů Montasserovi, mému chytrému agentovi, který mi urovnal cestičku nejen ke zveřejnění knihy. Bez tebe by nebylo nic, s tebou je všechno.

Susanne Evans, díky za nesmírně náročnou korektorskou práci. Už se hrozně těším na další projekty!

Mé poděkování patří i Susanně Krebs, Renatě Grubert, Júrgenovi Weidenbachovi a všem spolupracovníkům nakladatelství cbj za jejich nasazení a důvěru.

Poslední slova jsou určena vám, čtenáři: až ve vašich očích vyrůstá z papíru a inkoustu svět. Děkuji, že jste tak neuvěřitelně podpořili můj první román *Nijura*, a tím umožnili vydání *Dračí brány*. Doufám, že tento příběh vám byl dobrým společníkem na křivolakých stezkách vašich vlastních lesů.

JENNY-MAI NUYEN, KVĚTEN 2007

Jenny-Mai Nuyen
DRAČÍ BRÁNA

Z německého originálu Das Drachentor, vydaného nakladatelstvím cbt (Random House), Mnichov, roku 2007, přeložila Alena Bezděková Verše přebásnila Zuzana Holasová Obálku navrhla Jana Šťastná Vydala Euromedia Group, k. s. – Knižní klub,

Nádražní 32, 150 00 Praha 5, v Praze roku 2009 jako svou 4816. publikaci Odpovědná redaktorka Viola Lyčková Technický redaktor David Dvořák

Počet stran 568 Sazba Pavel Hogen, Horní Jiřetín Vytiskly Tlačiarne BB, spol. s r. o., Banská Bystrica Vydání první Pro čtenáře od 12 let

Naše knihy distribuuje knižní velkoobchod Euromedia Group, k. s knižní distribuce, Nádražní 32, 150 00 Praha 5 Zelená linka: 800 103 203 Tel. 200 536 111 Fax: 296 536 246